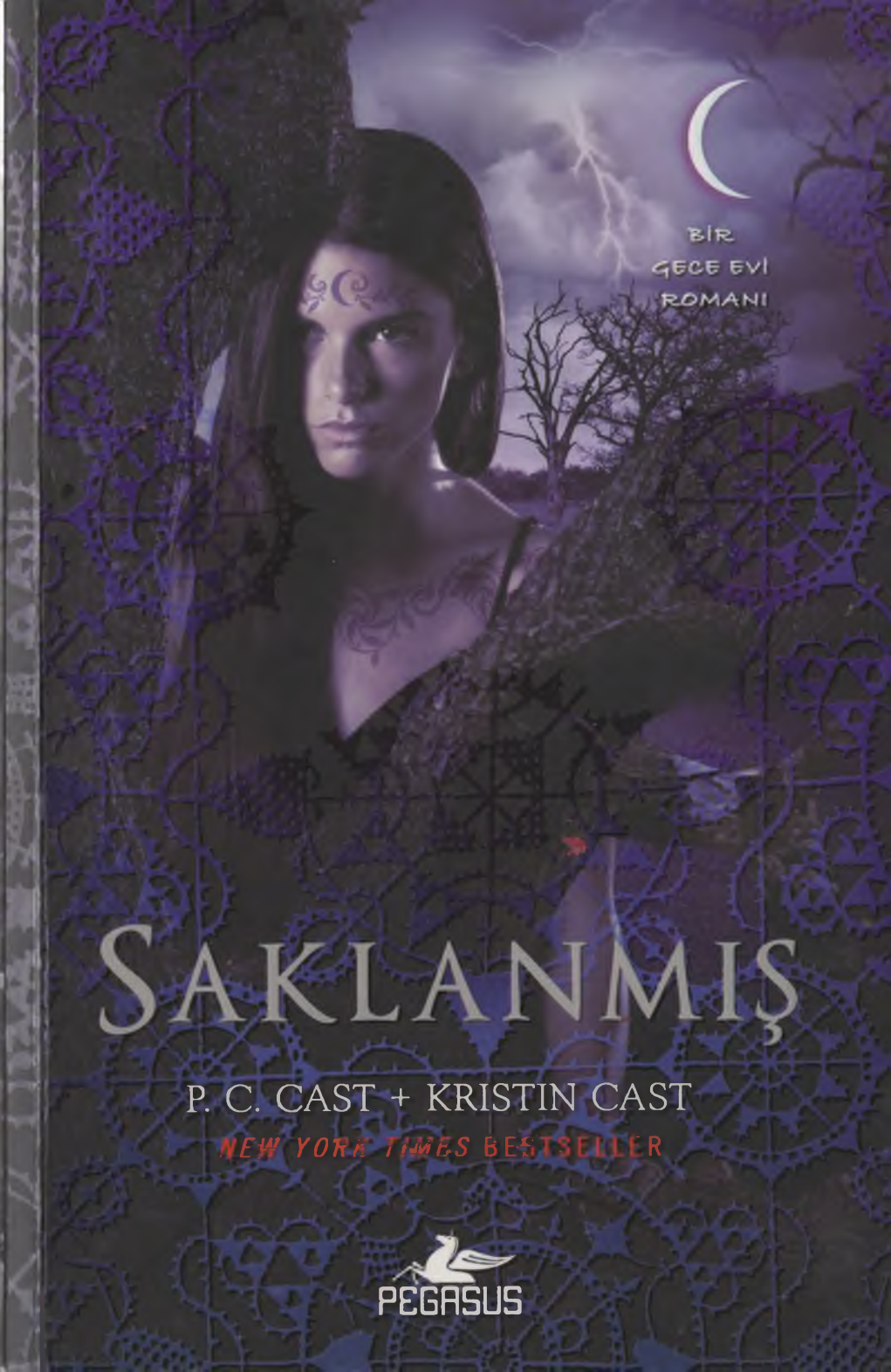

SAKLANMIŞ

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

IŞIĞIN OLDUĞU YERDE KARANLIK SAKLANAMAZ

Sonunda Zoey isteğini elde etmiş ve Vampir Yüksek Konseyi, Neferet'in gerçek yüzünü görmüştür. Bu sayede Zoey ve çemberi kendilerini ve çok sevdikleri okullarını her geçen gün biraz daha güçlenen Karanlıktan korumak için yardım almaya başlamıştır. Güvensizlik tohumlarının filizlendiği ve Karanlığın karmaşa yarattığı Gece Evi'nde herkesin birlik olması gerekmektedir ama bu, son derece zor görünmektedir... Gerilim gittikçe artarken Zoey ve çemberi Karanlığın galip gelmesini çok geç olmadan engelleyebilecek midir?

Gece Evi'nde kaos ve karmaşa artıyor...

SERİNİN İLK DOKUZ KİTABI

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-009-4

Kapak Tasarımı: Elsie Lyons
Kapak Görselleri: Kız © Herman Estevez; Yıldırım/gökyüzü © Tony Watson / Arcangel Images; Ağaç © EPG_EuroPhotoGraphics / Shutterstock.com

Pegasus Yayınları: 587
Bestseller Roman: 241

SAKLANMIŞ
P. C. CAST – KRISTIN CAST
Özgün Adı: Hidden

Editör: Berna Sirman
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Kasım 2012
ISBN: 978-605-343-009-4

Türkçe Yayın Hakları © Pegasus Yayınları, 2012
Copyright © P. C. Cast ve Kristin Cast, 2012
Tüm hakları saklıdır.
Bu eser ilk defa 2012 Ekim ayında St. Martin's Press, LLC tarafından
Hidden adıyla yayımlanmıştır.
Bu eserin Türkçe yayın hakları St. Martin's Press LLC'den alınmıştır.
Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

SAKLANMIŞ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ SEYLA TEZCAN

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap hata yapanlarınız, o hataları düzeltecek kadar cesur ve hatalarından ders alacak kadar bilge olanlarınız için.

TEŞEKKÜR

Kristin ve ben St. Martin's ailemize teşekkür etmek istiyoruz. Ekibimizin *Gece Evi* dünyasını bizim kadar sevmesini çok takdir ediyoruz! İşleri zamanında yetiştiren çalışkan üretim ekibimize ÇOK TEŞEKKÜR EDİYORUZ. Muhteşem ötesisiniz çocuklar!

Tulsa halkına takdirlerimizi bir kez daha yüksek sesle dile getirmek isteriz. *Gece Evi*'ne verdiğiniz destek ve duyduğunuz heyecan bizi utandırıyor ve çok duygulandırıyor. Tulsalıyız demekten gurur duyuyoruz.

Teşekkürler, CZ. Nedenini biliyorsun. XXXOOO

Her zamanki gibi dostumuz ve yayın hakları temsilcimiz Meredith Bernstein'a teşekkür ederiz, *Gece Evi* onsuz var olamazdı. Seni çok seviyoruz!

BÖLÜM BİR

Lenobia

Lenobia o kadar huzursuzca uyuyordu ki tanıdık rüyası, bilinçaltı çıkış noktalarının ve fantezilerin göksel âlemini aşan bir gerçeklik hissine büründü ve ilk andan itibaren can acıtacak kadar gerçek bir hal aldı.

Bir anıyla başlamıştı. Onyıllar ve yüzyıllar geriye çekilip Lenobia'yı yeniden genç ve naif haline, onu Fransa'dan Amerika'ya, bir dünyadan diğerine taşıyan geminin yük bölümüne döndürdü. Lenobia bütün hayatı boyunca eşi olması gereken adamla, Martin'le bu yolculuk sırasında tanışmıştı. Oysa Martin çok erken ölmüş ve Lenobia'nın aşkını da beraberinde mezara götürmüştü.

Rüyasında geminin hafifçe salınışını, at ve samanların, deniz ve balıkların ve Martin'in kokusunu almıştı. Hep Martin. Martin karşısında duruyor ve ona zeytuni kehribar rengi ve

endişeli gözlerle bakıyordu. Lenobia az önce onu sevdiğini söylemişti.

"İmkânsız." Rüyanın anısı zihninde yeniden canlanırken Martin uzanıp elini tutmuş ve nazik bir hareketle kaldırmıştı. Sonra da kendi kolunu kaldırıp ikisini yan yana getirmişti. "*Farkı görüyorsun, değil mi?*"

Rüya gören Lenobia küçük, sözsüz bir acı nidası çıkarmıştı. O ses! Belirgin kreol[1] aksanı; derin, şehvetli, eşsiz ses tonu. Lenobia'yı iki yüzyıldan uzun süredir New Orleans'tan uzak tutan şey, sesinin o buruk tınısı ve güzel aksanıydı.

Lenobia soruyu birbirine yaslı halde duran, biri kahverengi diğeri beyaz kollara bakarak, "*Hayır,*" diye yanıtlamıştı. "*Tek gördüğüm sensin.*"

Tulsa Gece Evi'nde hâlâ derin bir uykudaki Atların Efendisi Lenobia'nın vücudu, zihnini uyanmaya zorluyormuş gibi huzursuzca kıpırdandı. Ama bu gece zihni itaat etmedi. Bu akşam hâkimiyet rüyalarında ve olabilecek şeylerdeydi.

Anılar dizisi kıpırdandı ve yine aynı geminin yük ambarında, yine Martin'le ama günler sonraki farklı bir anıya dönüştü. Martin ona ucunda koyu safir mavisine boyanmış bir kesenin bağlı olduğu uzun, deri bir ip uzatıyordu. İpi Lenobia'nın boynuna takarken, "*Bu tılsım seni korusun,* cherie," dedi.

Bir kalp atımlık zaman diliminde görüntü dalgalandı ve zaman hızla bir yüzyıl ileri sarıldı. Yaşça daha büyük, daha bilge ve şüpheci bir Lenobia, parçalanan deri keseyi avuçlarının arasında tutuyordu. Martin'in söylediği gibi içinde tam on üç nesne vardı ve etrafa saçılmışlardı. Bu on üç şeyin büyük

1 Louisiana'daki İspanyol ve Fransız kökenli etnik grubun adı. (ç.n.)

kısmı, Lenobia'nın tılsımı üzerinde taşıdığı yüz yıl içinde tanınmayacak hale gelmişti. Lenobia cılız bir ardıç kokusu hatırlıyordu; kil taşının toza dönüşmesinden hemen önce verdiği pürüzsüzlük hissini ve parmaklarının arasında ufalanan minik güvercin tüyünü. Ancak Lenobia en çok, Martin'in aşkının ve korumasının ufalanıp giden parçaları arasında zamanın zarar veremediği tek şeyi fark ettiği anda yaşadığı anlık sevinci hatırlıyordu. Bu, minik elmasların çevrelediği ve kalp biçiminde bir zümrüdün süslediği altın bir yüzüktü.

Lenobia yüzüğü parmak boğumunun üstünden kaydırırken, *"Annenin kalbi, senin kalbin, benim kalbim,"* diye fısıldamıştı. *"Seni hâlâ özlüyorum, Martin. Unutmadım. Unutmayacağıma yemin etmiştim."*

Ve ardından, rüyadaki anılar bir kez daha geriye sararak Lenobia'yı yeniden Martin'e götürmüştü. Ancak bu kez denizde, birbirlerini bulup âşık oldukları zamanda değillerdi. Bu, karanlık ve korkunç bir anıydı. Lenobia rüyasında bile yeri ve tarihi biliyordu: New Orleans, 21 Mart 1788, günbatımından az sonra.

Ahırda bir yangın çıkmıştı ve Martin onu alevlerden uzağa taşıyarak hayatını kurtarmıştı.

Lenobia geçmişte Martin'e haykırmıştı. *"Ah, hayır! Martin! Hayır!"* Şimdi ise bu anının korkunç sonunu yeniden yaşamadan uyanmak için debelenirken için için ağlıyordu.

Uyanmadı. Aksine yarası hâlâ taze ve açıkmış gibi hissettirerek tek aşkının, iki yüzyıl önce kalbini kıran sözcükleri tekrar ettiğini duydu.

"Çok geç, cherie. *Bu dünyada bizim için çok geç. Ama seni yine göreceğim. Sana olan aşkım burada bitmiyor. Sana olan aşkım asla bitmeyecek... seni tekrar bulacağım,* cherie. *Yemin ediyorum."*

Martin genç kadını esir almaya çalışan yaratığı ele geçirip onunla birlikte alevlerin arasına dönerek Lenobia'nın hayatını kurtarırken, Atların Efendisi sonunda iç parçalayan bir hıçkırıkla uyanmayı başardı. Yatağında oturdu ve titreyen eliyle terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden itti.

Lenobia'nın uyanır uyanmaz aklına gelen ilk düşünce kısrağı oldu. Aralarındaki psişik bağ sayesinde Mujaji'nin gergin, neredeyse paniğe kapılmış olduğunu hissedebiliyordu. "Şişşt, güzelim. Uyumaya devam et. Ben iyiyim." Lenobia özel bir bağa sahip olduğu siyah kısrağa teskin edici hisler gönderirken yüksek sesle konuşmuştu. Mujaji'yi üzdüğü için kendini suçlu hissederek başını eğdi ve elini diğer elinin içine yerleştirip zümrüt yüzüğü parmağında çevirmeye başladı.

Kararlı bir sesle, "Aptallık etmeyi bırak," dedi kendine. "Sadece bir rüyaydı. Güvendeyim. Orada değilim. O zamanlar yaşananlar beni olduğundan daha fazla incitemez." Lenobia kendine yalan söylüyordu. *Yeniden incinebilirim. Martin geri gelmişse, gerçekten gelmişse kalbim yine incinebilir.* Boğazından bir hıçkırık daha kaçacak gibi oldu ama Lenobia dudaklarını birbirine bastırıp duygularını kontrol altına aldı.

Mantıklı ve kararlı bir sesle, "O, Martin olmayabilir," dedi. Ona ahırlarda yardım etmek üzere Neferet tarafından işe alınan Foster –ve güzel Percheron kısrağı– sadece yakışıklı bir dikkat dağınıklığı vesilesiydi. "Büyük olasılıkla onu işe alırken Neferet'in niyeti de buydu," diye mırıldandı. "Dikkatimi

dağıtmak. Percheron'u da tuhaf bir tesadüften başka bir şey değil." Lenobia gözlerini yumdu ve geçmişine ait canlanan anıların yolunu kapatırken yüksek sesle, "Travis, Martin'in yeniden beden bulmuş hali olmayabilir," diye tekrarladı. "Ona verdiğim tepkinin alışılmadık derecede güçlü olduğunu biliyorum ama bir âşığım olmayalı çok uzun zaman oldu." Vicdanı, *hiç insan soylu âşığın olmadı*, diye hatırlattı. *Olmayacağına dair yemin ettin.* "Yani kısaca, kısa süreli de olsa vampir bir sevgili edinmenin zamanı geldi de geçiyor. *Bu* tür bir kafa dağıtma bana iyi gelecek." Lenobia hayal gücünü yakışıklı Erebus'un Oğulları listesini aklından geçirip adayları elemekle oyaladı. Zihninde güçlü ve kaslı bedenleri görmüyor, onların yerine tanıdığı zeytin yeşiline çalan kehribar rengi gözleri ve rahat gülümsemeyi canlandırıyordu.

"Hayır!" Bunu düşünmeyecekti. *Onu* düşünmeyecekti.

Ama ya Travis gerçekten içinde Martin'in ruhunu barındırıyorsa? Lenobia'nın söz dinlemez ruhu, aklını çelmek ister gibi fısıldıyordu. *Beni yeniden bulacağına söz vermişti. Belki de bulmuştur.* "Ne olmuş yani?" Lenobia ayağa kalkıp huzursuzca odada dolaşmaya başladı. "İnsan soyluların savunmasızlığını çok iyi biliyorum. Kolayca öldürülebiliyorlar ve bugün dünya 1788'de olduğundan çok daha tehlikeli. Aşkım bir kez kalp kırıklığı ve alevlerle son buldu ve o tek sefer bile yetti." Lenobia durdu, yüreği gerçeği biliyordu ve vücudu ile ruhuna bunu pompalayarak onu gerçekliğe döndürürken yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben bir korkağım. Travis, Martin değilse kendimi ona açıp başka bir insan soyluyu sevme riskini almak istemiyorum ve eğer Martin'in bana dönmüş haliyse kaçınılmaz olana, yani onu yeniden kaybetmeye dayanamam."

Lenobia kendini yatak odası penceresinin yanına yerleştirdiği sallanan sandalyeye bıraktı. Burada kitap okumayı severdi ve uyuyamadığı takdirde doğuya bakan penceresinden güneşin doğuşunu seyredebiliyor ve ahırların yanındaki araziye bakabiliyordu. Her ne kadar işin ironisinin farkında olsa da, sabah ışığından keyif duymaktan kendini alamıyordu. Vampir olsun olmasın, sonsuza dek sabahları, atları ve bir de uzun zaman önce, daha çok gençken ölen, teni sütlü kahve rengindeki bir adamı içten içe seven bir kız olarak kalacaktı.

Omuzları düştü. Onyıllardır Martin'i bu kadar sık hatırlamıyordu. Genç adamın tazelenen anısı iki ucu keskin bir bıçaktan farksızdı. Bir yandan gülümsemesini, kokusunu ve dokunuşunu hatırlamayı seviyordu. Diğer yandan Martin'in anısı arkasında bıraktığı boşluğu çağrıştırıyordu. Lenobia iki yüzyıldan uzun bir süredir kaybedilmiş bir olasılığın, boşa harcanmış bir hayatın yasını tutmuştu.

"Geleceğimiz yanarak ellerimizin arasından alındı. Nefret, saplantı ve kötülüğün alevleri arasında kül oldu." Lenobia başını sallayarak gözlerini sildi. Duygularını yeniden kontrol altına alması gerekiyordu. Kötülük, ışığın ve iyiliğin arasından boy göstermeyi sürdürüyordu. Odaklanmasını sağlayan derin bir nefes aldı ve düşüncelerini, etrafındaki dünya ne kadar kaotik bir hal alırsa alsın onu yatıştırmayı başaran bir konuya çevirdi: Atlar, özellikle de Mujaji. Biraz sakinleşmiş hissederek ruhunun, on altı yaşındaki Lenobia'nın İşaretlendiği gün, Nyx'in ona dokunduğu ve atlarla ilgili bir yetenekle ödüllendirdiği özel kısmına yönlendirdi. Kısrağını kolayca buldu ve Mujaji'nin hissettiği huzursuzluk yüzünden kendini suçlu hissetti.

"Şişşt." Lenobia, aralarındaki bağ aracılığıyla gönderdiği güvenceyle kısrağını bir kez daha yatıştırdı. "Sadece aptallık ediyor ve kendimi düşünerek hareket ediyorum. Geçecek, benim tatlı kısrağım, sana yemin ediyorum." Lenobia gece rengi kısrağına sıcaklık ve sevgi dolu hisler gönderince Mujaji, her zamanki gibi sükûnetini geri kazandı.

Lenobia gözlerini yumdu ve derin bir nefes koyverdi. Gece kadar siyah ve güzel kısrağının sonunda durulduğunu ve arka bacağını dikleştirerek rüyasız bir uykuya daldığını gözünde canlandırabiliyordu.

Genç kovboyun, ahırına gelişinin neden olduğu içsel karmaşaya kendini kapatarak kısrağına konsantre oldu. Uyku mahmurluğuyla, *yarın*, diye söz verdi kendine. *Yarın, işveren-çalışan olmanın ötesine asla geçmeyeceğimizi Travis'e net bir şekilde belli edeceğim. Gözlerinin rengi, bana hissettirdikleri, bunların hepsi araya mesafe koyunca etkisini kaybetmeye başlayacak. Öyle olmalı... Öyle olmalı.*

Lenobia sonunda uykuya daldı.

Neferet

Shadowfax, aralarında bağ olmasa da Neferet'in çağrısına kendi isteğiyle cevap vermişti. Neyse ki dersler o akşamlık sona erdiği için iri Maine Coon cinsi kedi onunla spor sahasının ortasında buluştuğunda ortam loş ve boştu; etrafta hiç öğrenci yoktu. Ejderha Lankford da ortalıkta görünmüyordu ama bu büyük olasılıkla, sadece geçici bir süre içindi. Neferet yol üstünde sadece birkaç kırmızı çaylak görmüştü. Kırmızı serserileri Gece Evi'ne nasıl kattığını düşünmenin verdiği tat-

minle, kendi kendine gülümsedi. Kırmızı çaylaklar hoş ve kargaşa dolu olasılıklar sunuyordu, özellikle de Neferet, Zoey'nin çemberini kırmayı başarıp en yakın arkadaşı Stevie Rae'nin sevgilisinin kaybetmenin yasıyla yıkılmasını sağladıktan sonra.

Zoey'ye gelecekte acı ve eziyet çektirebileceği bilgisi Neferet'e sınırsız bir haz veriyordu ama kurban büyüsü tamamlanıp emirleri harekete geçmeden böbürlenme izni vermeyecek kadar disiplinliydi. O akşam okul sıradışı bir sükûnete bürünmüş ve neredeyse terk edilmiş gibi görünse de işin aslı herkes spor sahasına girebilirdi. Neferet'in sessizce ve hızlı çalışması gerekecekti. Sonrasında eserinin meyvelerinin tadını çıkarmak için bolca zamanı olacaktı.

Kediyle yumuşacık bir sesle konuşup yanına yaklaşmaya ikna etti ve Shadowfax nihayet yeterince yaklaşınca dizlerinin üstüne, onun hizasına indi. Neferet kedinin kuşkulu olacağını düşünmüştü çünkü onlar bazı şeyleri bilirdi. Kedileri kandırmak insanları, çaylakları, hatta vampirleri kandırmaktan daha zordu. Neferet'in kendi kedisi Skylar, Mayo'daki yeni çatı katı dairesine taşınmayı reddederek Gece Evi'nin kuytu köşelerinde takılmayı ve iri, yeşil gözleriyle onu izlemeyi tercih etmişti.

Shadowfax o kadar temkinli değildi.

Neferet'in işaretiyle Shadowfax ona iyice yaklaşıp aralarında kalan azıcık mesafeyi de kapadı. Kedi dost canlısı değildi; ne Neferet'e sürtündü ne de kadını kokusuyla şefkatle işaretledi ama yine de geldi. Neferet'inse tek ihtiyacı kedinin itaatiydi. Ondan sevgisini değil, canını istiyordu.

Tsi Sgili, Karanlığın Refakatçisi ve Gece Evi'nin ölümsüz, eski Yüksek Rahibesi, sol eliyle Maine Coon cinsi kedinin gri

çizgili sırtını okşarken sadece birazcık pişmanlık duydu. Kürkü esnek, atletik vücudunun üstünde yumuşak ve gürdü. Sahiplendiği Savaşçı Ejderha Lankford gibi, Shadowfax da güçlü ve hayatının en parlak dönemindeydi. Ona daha büyük, çok daha önemli bir amaç için ihtiyaç duyulması çok üzücüydü.

Neferet'in pişmanlığı tereddüt etmesine yol açacak kadar büyük değildi. Kedi soylularla ilgili özelliğini kullanarak sıcaklık ve güven hissini zaten ona güvenen kediye avucu aracılığıyla iletti. Sol eliyle okşayıp onu yay gibi gerilmeye ve mırlamaya teşvik ederken sağ eli öne atıldı ve jilet keskinliğindeki hançeriyle Shadowfax'in boğazını çabucak kesti.

İri kedi hiç ses çıkarmadı. Ondan kaçmaya çalışan vücudu kasıldı ama Neferet'in eli tüylerini sımsıkı avuçladığı için onu, sıcak ve ıslak kanını yeşil kadife elbisesinin üst kısmına sıçrayacak kadar yakınında tutabildi.

Neferet'in etrafında zaten var olan Karanlığın filizleri beklentiyle titremeye başladı ama Neferet onları görmezden geldi.

Kedinin tahmin ettiğinden daha hızlı ölmesi Neferet'i sevindirdi. Shadowfax'in, gözlerini ona dikmesini beklememişti ama kedi, spor sahasının kumlu alanına düştükten ve artık ona direnemez olduktan sonra sığ nefeslerle, sessizce seğirerek ve dik dik bakarak yerde yatarken bile gözlerini ondan ayırmadı.

Neferet, kedi hâlâ hayattayken elini çabuk tutarak büyüye girişti. Ritüel hançerini keskin kısmından tutarak Shadowfax'in ölen vücudunun etrafında bir daire çizerek akan kanın hançere dolmasını ve kıpkırmızı, ufak bir hendeğin oluşmasını sağladı.

Sonra tek avucunu taze ve sıcak kana bastırdı, çemberin hemen dışında durdu ve biri kanlı, diğeri hançerli iki elini havaya kaldırıp haykırdı:

"Bu kurbanla kontrolümdeki
Karanlığa emrediyorum ki,
Aurox bana itaat etsin,
Rephaim'in ölümü gerçekleşsin."

Neferet durdu ve soğuk Karanlığın yapışkan filizleri ona sürtünüp çemberin etrafında toplanana kadar bekledi. Heveslerini, ihtiyaçlarını, arzularını ve tehlikelerini hissediyordu. Ama her şeyden çok hissettiği, güçleriydi.

Büyüyü tamamlamak için, hançeri kana batırdı ve doğrudan kumun üstüne,

"Kan, acı ve ihtilaf bedeliyle
Aracı bıçak seçtim kendime."

yazdı ve büyüsünü tamamladı.

Zihninde Aurox'un görüntüsünü canlandırarak çemberin içine girdi ve hançeri Shadowfax'in bedenine saplayarak kediyi sahaya sabitlerken kan ve acıdan oluşan ziyafetlerinin tadını çıkarabilmeleri için Karanlığın filizlerini gevşetti.

Kedinin kanı son damlasına kadar akıp öldüğünde Neferet, "Kurban verildi," dedi. "Sihir yapıldı. Dediğimi yapın. Aurox'un Rephaim'i öldürmesini sağlayın. Stevie Rae'yi çemberi

bozmaya zorlayın. Açığa çıkarma sihrinin başarısız olmasına neden olun. Şimdi!"

Karanlığın yardakçıları, tıslayan yılanlar gibi karanlığın içinde kıvrılarak sahadan uzaklaşıp bir lavanta tarlasına, çoktan başlamış olan ritüele doğru yola koyuldu.

Neferet tatmin dolu bir gülümsemeyle arkalarından baktı. Karanlığın filizlerinden kol kalınlığındaki bir tanesi, sahayı aşıp ahıra açılan kapının arasından geçti. Boğuk bir cam kırılma sesi, Neferet'in dikkatini o yöne çevirdi.

Meraklanan Tsi Sgili kayarcasına hareket etti. Neferet hiç gürültü çıkarmamaya özen gösterip kendini karanlıkla gizleyerek ahırdan içeri baktı. Zümrüt gözleri, hoşnut bir şaşkınlıkla açıldı. Kalın Karanlık filizi sakarlık yapmış, Lenobia'nın yaratıkları için seçiminde her zaman çok titiz davrandığı, özenle istiflenmiş saman balyalarının çok da uzağında kalmayan büyük bir çiviye asılı gaz lambalarından birini devirmişti. Neferet samanlardan birinin alev almasını, cızırdamasını ve ardından daha güçlü sarı bir dalgalanma ve etkileyici bir sesle tamamen tutuşmasını büyülenmiş gözlerle izledi.

Eski Yüksek Rahibe kapalı ahşap bölmelerin yan yana sıralandığı koridora baktı. Sadece atların birkaçının karanlık ve silik silüetini görebiliyordu. Çoğu uykudaydı. Bazıları yaklaşan şafaktan güneş batana ve öğrenciler hiç bitmeyen dersleri için dönene kadar yapacakları istirahat için çoktan hazır bir halde tembel tembel otluyordu.

Neferet dönüp samanlara baktı. Koca bir balya alevler tarafından yutulmuştu bile. Duman kokusu burnuna kadar

süzüldü ve ateş, serbest kalmış bir canavar gibi beslenip büyürken çatırtıları duydu.

Arkasını dönüp ahır ile saha arasında kalan kalın kapıyı sıkıca kapattı. *Bu geceden sonra yas tutacak tek kişi Stevie Rae olmayacak gibi görünüyor.* Bu düşünce Neferet'e büyük bir haz verdi, sahayı ve neden olduğu katliamı arkasında bırakarak oradan uzaklaştı. Paytak adımlarla hareketsiz Shadowfax'e doğru yürüyen ve yanına kıvrılıp gözlerini yuman beyaz kediyi fark etmedi.

Lenobia

Atların Efendisi dehşet verici bir iç sıkıntısıyla uyandı. Ne olduğunu anlayamayarak elleriyle yüzünü sıvazladı. Penceresinin yakınındaki sallanan sandalyede uyuyakalmıştı ve bu ani uyanış gerçeklikten çok, bir kâbusa benziyordu.

Uyku mahmuru, "Bu aptallık," diye mırıldandı. "Kendimi toplamam lazım." Geçmişte meditasyon yapmak düşüncelerini toparlamasına yardımcı olurdu, bu yüzden Lenobia büyük bir kararlılıkla derin, arındırıcı bir nefes aldı.

Aldığı derin nefesle kokuyu duydu: Yangın. Açık olmak gerekirse, yanan bir ahır. Dişlerini sıktı. *Geçmişin hayaletleri, gidin başımdan! Bu oyunları oynamak için fazla büyüdüm!* Pencereye yürüyüp ağır siyah perdeleri açarken kulağına çalınan uğursuz bir çatırtı, Lenobia'nın zihnini bulandıran uykusunun son izlerinden de silkinmesine neden oldu. Atların Efendisi aşağıya, ahırına baktı ve dehşet içinde nefesini tuttu.

Bu bir rüya değildi.

Ya da hayal gücünün bir oyunu.

Aksine, yaşayan bir kâbustu.

Alevler binanın yan duvarlarını yalıyordu; Lenobia bakarken görüş alanının ucundaki çift kanatlı kapı içeriden açıldı ve dalga dalga yükselen dumanlar ve yok edici alevlerden oluşan bir arka planda iri yarı, gri bir Percheron'u ve gece karası bir kısrağı yanında çeken uzun boylu bir kovboyun silüeti belirdi.

Travis saldığı kısrakları yanan ahırdan uzağa, okul arazisine doğru yönlendirdi ve binanın alevler içindeki ağzına geri koştu.

Bu manzara Lenobia'nın korkusunu ve şüphesini yok ederken Atların Efendisi'nin içindeki her şey bir anda canlandı.

"Hayır, Tanrıça. Bir daha olmaz. Ben artık ürkek bir kız değilim. Bu defa sonu farklı olacak!"

BÖLÜM İKİ

Lenobia

Lenobia dairesinden şimşek gibi fırladı ve zemin katı, oradan da ahırlara inen kısa merdiveni uçarcasına geçti. Duman, kapının altından yılan gibi kıvrılarak süzülüyordu. Paniğini kontrol altına alarak avucunu ahşaba bastırdı. Sıcak olmadığını görünce kapıyı hızla açtı ve hışımla içeri girerken durumu çabucak değerlendirdi. Yangının en hararetli olduğu yer binanın diğer ucunda, saman ve yemlerin depolandığı alandı. Ayrıca Mujaji'nin bölmesine ve Percheron, Bonnie ve Travis'inin mesken edindikleri geniş yavrulama bölmesine de çok yakındı.

Ahırın içinde bölmelerin kapılarını açıp en yakınındaki atları özgür bırakarak koşarken gittikçe büyüyen alevlerden yüzünü korumak için kolunu kaldırdı ve "Travis!" diye seslendi. *Dışarı Persephone, haydi git!* Korkudan donakalmış ve bölmesini terk etmeyi reddeden kır rengi kısrağı dışarı itti. At koşarak yanından geçip dışarı fırlarken Lenobia tekrar seslendi. "Travis! Neredesin?"

"Yangının en yakınındaki atları çıkarıyorum!" Travis'in sesinin geldiği yerden koşarak üzerine doğru gelen genç, gri bir kısrak az kalsın Lenobia'yı ezecekti.

"Sakin, sakin ol, Anjo." Lenobia ürkmüş atı sakinleştirmeye çalışarak çıkışa yönlendirdi.

"Doğu çıkışı alevler yüzünden kapandı ve ben..." Malzeme odasının camları patlayıp sıcak cam kırıkları havaya saçılınca Travis'in cümlesi yarıda kesildi.

"Travis, hemen dışarı çık ve 911'i ara." Lenobia en yakınındaki bölmenin kapısını açıp bir beygiri dışarı çıkarırken cep telefonunu yanına almadığı ve odasından ayrılmadan önce 911'i aramadığı için kendinden nefret etti.

Tanımadığı bir ses, "Ben aradım," diye cevap verdi. Lenobia dumanların arasından bakınca bir çaylağın panik haldeki doru bir kısrağı çekiştirerek ona doğru geldiğini gördü.

"Her şey yolunda, Dora." Lenobia atı gayriihtiyari sakinleştirirken yuları genç kızın elinden aldı. Dokunuşuyla kısrağı yatıştırırken Lenobia yuları kancasından çıkarıp atı en yakındaki kapıdan, kaçan diğer atların arkasından dörtnala koşmaya teşvik etti. "Daha kaç at..." Kızı yanına çekerek gittikçe artan sıcaktan uzaklaştırırken alnındaki hilalin kırmızı olduğunu gördü.

"Sanırım çok az kaldı." Nefes nefese konuşarak alnındaki ter ve isi silerken kırmızı çaylağın eli titriyordu. "Hemen Diva'yı aldım çünkü onu hep çok sevmişimdir ve beni hatırlayacağını düşündüm. Ama o bile korkmuştu. Gerçekten korkmuştu."

İşte o zaman Lenobia kızı tanıdı. Nicole. Ölüp yeniden ölmeden ve Dallas'ın asi grubuna katılmadan önce atlara

yatkınlığı ve doğal bir binicilik becerisi vardı. Ancak çocuğu sorgulayacak zaman yoktu. Atların ve Travis'in güvenliğini sağlamaktan başka hiçbir şeye zaman yoktu. "İyi yapmışsın, Nicole. Tekrar girebilir misin?"

"Evet." Nicole hızlı bir şekilde başını salladı. "Yanmalarını istemem. İstediğiniz her şeyi yaparım."

Lenobia elini kızın omzuna koydu. "Sadece bölmelerin kapılarını açıp yoldan çekilmen gerek. Ben onları güvenli bir yere yönlendiririm."

"Tamam. Tamam. Bunu yapabilirim." Nicole başını salladı. Nefes nefeseydi ve korkmuştu ama Lenobia'yı hiç tereddüt etmeden takip etti ve koşar adımlarla ahırın boğucu sıcağına döndüler.

"Travis!" Lenobia gittikçe yoğunlaşan dumanların arasından etrafı görmeye çalışarak öksürdü. "Beni duyabiliyor musun?"

Travis çatırdayan alevlerin arasından seslendi. "Evet! Arka taraftayım. Bölme açılmıyor."

"Aç!" Lenobia paniğe teslim olmamaya çalışıyordu. "Hepsini aç! Ben atları bana, güvenli bir yere çağırabilirim. Onları çıkarabilirim. Onları takip et. Hepinizi dışarı çıkarabilirim."

Bir an sonra Travis duman ve ısı kuyusunun derinliklerinden seslendi: "Açtım!"

Nicole daha yakından, "Bunların da hepsi açıldı!" diye bağırdı.

Lenobia geri geri, yangından uzağa ve arkasında açık bıraktığı çift kanatlı kapılara koşmadan önce seslendi. "Şimdi atları takip edin ve ahırdan çıkın. İkiniz de!" Kapıda durdu ve kollarını avuçları açık halde kaldırıp doğrudan Öteki Âlem'den

ve Nyx'in büyülü dünyasından güç aldığını hayal ederek kalbini, ruhunu ve Tanrıça vergisi yeteneğini açarak haykırdı: "Gelin, güzel kızlarım ve oğullarım! Sesimi ve sevgimi takip ederek hayatta kalın!"

Atlar alev ve simsiyah dumanların arasından çıkarken âdeta yangının içinden beliren patlamalar gibi görünüyordu. Korkuları Lenobia için öylesine elle tutulur cinstendi ki neredeyse canlı bir varlık gibiydi. Bu alev, ateş ve ölüm korkusunu anlıyordu, güç ve dinginliği yanından okul arazisine doğru dörtnala koşan atlara yönlendirdi.

Kırmızı çaylak atların peşinden öksürüp sendeleyerek geldi. Çimenlerin üstüne yığılırken, "Bu kadar," dedi. "Hepsi bu kadar."

Lenobia, Nicole'ün sözlerini başını eğerek cevaplamakla yetindi. Duyguları arkasındaki huzursuz sürüye, gözleriyse tam karşısına, Travis'in henüz arasından çıkmadığı, gittikçe yoğunlaşan duman ve her şeyi yalayıp yutan alevlere odaklanmıştı.

"Travis!" diye haykırdı.

Cevap yoktu.

Öksürmeyi sürdüren kırmızı çaylak, "Yangın hızla yayılıyor," dedi. "Ölmüş olabilir."

"Hayır," dedi Lenobia sert bir sesle. "Bu kez olmaz." Dönüp sürüye baktı ve en sevdiği kısrağa yanına gelmesini işaret etti. "Mujaji." Kısrak kişneyerek ona doğru sendeledi. Lenobia elini kaldırıp onu durdurdu. "Sakin ol, tatlım. Diğer evlatlarıma göz kulak ol. Onlara sevgim kadar gücünden ve dinginliğinden de ödünç ver," dedi Lenobia. Kısrak isteksiz

ama itaatkâr bir tavırla ürkek atların arasında dolaşmaya ve onları bir araya toplanmaları için gütmeye başladı. Lenobia gördüklerinden tatmin olarak döndü, iki derin nefes aldı ve hızla yanan ahırın girişine koştu.

Isı korkunçtu. Duman o kadar yoğundu ki yanan bir sıvıyı solumaya çalışmaktan farksızdı. Lenobia'nın zihni bir an için New Orleans'taki o korkunç geceye ve yanan bir başka ambara gitti. Sırtındaki kalın yara kabukları, acının hayaletimsi anısıyla sızladı ve bir an için panik duygusu hâkimiyeti ele geçirip Lenobia'yı geçmişe götürdü.

Ardından genç adamın öksürdüğünü duydu ve paniği umutla paramparça olarak, bugünün ve Lenobia'nın iradesinin gerçek gücünün korkuya galip gelmesine izin verdi. Geceliğinin ucunu yırttı ve en yakınındaki bölmeye girip su yalağına batırırken, "Travis, seni göremiyorum!" diye seslendi.

Travis kuru öksürüklerin arasından, "Geri dön!" diye seslendi.

"Asla. Bir adamın benim yüzümden yanarak ölmesini izlemiştim. Hiç hoşuma gitmedi." Lenobia ıslattığı kumaşı, bir pelerinin başlığı gibi üzerine örttü ve Travis'in öksürüklerini takip ederek duman ve ısının içine doğru ilerledi.

Onu açık bir bölmenin yanında buldu. Yere düşmüştü ve ayağa kalkmaya çalışıyordu ama sadece dizlerinin üstünde doğrulabilmişti; iki büklüm halde öğürüyor ve öksürüyordu. Lenobia tereddüt etmedi. Bölmeye girdi ve yırtık kumaşı bir kez daha yalağın içine bastırdı.

"Bu da neyin nesi?" Ona kısık gözlerle bakarken Travis yeni bir öksürük kriziyle sarsıldı. "Hayır! Hemen..."

"Tartışacak zaman yok. Yere uzan." Travis yeterince hızlı hareket etmeyince, Lenobia ayağıyla dizlerine vurup onu yere düşürdü. Travis homurdanarak sırtüstü dönünce Lenobia ıslak kumaşı yüzüne ve göğsüne yaydı. "Evet, işte böyle. Dümdüz yat," diye talimat verdikten sonra tekrar yalağa uzandı ve yüzüne ve saçlarına bolca su çarptı. Ardından Travis'in itiraz etmesine veya planını bozmasına fırsat bırakmadan, bacaklarını tutup onu çekmeye başladı.

Bu kadar iri ve ağır olmak zorunda mıydı? Lenobia'nın zihni bulanıklaşıyordu. Alevler etrafında âdeta kükrüyordu ve yanık saç kokusu aldığından neredeyse emindi. Pekâlâ, Martin de iriydi... Ardından zihni durdu. Bu iri yarı adamı sürükleyerek tehlikeden uzaklaştırma ihtiyacı dışında vücudunu yöneten eden kimse olmadan, otomatik olarak hareket eder gibiydi.

"Bu o! Lenobia!" Birden güçlü ve yükünü ondan almaya çabalayan güçlü eller belirdi. Lenobia direniyordu. Ölüm bu kez galip gelemeyecek! Bu kez olmaz!

"Profesör Lenobia, her şey yolunda. Çıkmayı başardınız." Havadaki serinliği hissetti ve zihni olanlara bir anlam yüklemeye başladı. Temiz havayı içine çekip ciğerlerindeki ısı ve dumandan öksürerek kurtulmaya çalışırken nazik eller onu çimlerin üstüne yatırıp burnunu ve ağzını bir maskeyle örterek tatlı bir havanın ciğerlerine akmasını sağladılar. Oksijeni içine çekerken zihni tamamen açıldı.

Her taraf insan soylu itfaiyecilerle kaplıydı. Tazyikli su hortumları alevler içindeki ahıra çevrilmişti. İki ilk yardım görevlisi tepesinde dikilmiş, ona dikkatle bakıyor, iyileşme hızı karşısında şaşkın ve afallamış görünüyordu.

Lenobia maskeyi yüzünden koparırcasına çıkardı. "Ben değil, o!" Dumanı tüten kumaşı Travis'in hareketsiz bedeninden hızla çekip aldı. "O bir insan soylu. Ona yardım edin."

İlk yardım görevlilerinden biri, "Evet, efendim," diye mırıldandı ve hemen Travis'le ilgilenmeye başladılar.

"Lenobia, şunu iç." Eline bir kadeh tutuşturulmuştu, Atların Efendisi başını kaldırıp bakınca Gece Evi reviri şifacıları Margareta ve Pemphredo'nun yanında diz çökmüş olduklarını gördü. Lenobia kan eklenmiş şarabı tek yudumda içti ve sıvının içinde barındırdığı enerjinin vücudunda yarattığı karıncalanmayı hissetti.

Margareta, "Bizimle gelmelisiniz, profesör," dedi. "Tamamen iyileşmek için bundan daha fazlasına ihtiyacınız olacak."

Lenobia kadehi bir yana atarak, "Daha sonra," dedi. Etrafındaki sirenler, sesler ve kaosun yanı sıra şifacıları da görmezden gelip emekleyerek Travis'in yanına gitti. İlk yardım görevlileri fazlasıyla meşguldü; kovboya bir maske takılmış, koluna bir serum bağlanmıştı bile. Gözleri kapalıydı. Lenobia yüzüne bulaşan ise rağmen cildinin kızardığını ve yandığını görebilmişti. Üzerinde ucu dışarı sarkmış, pantolonunun üzerine telaşla geçirildiği her halinden belli olan bir tişört vardı. Güçlü kollarının alt kısımları çıplaktı ve şimdiden su toplamaya başlamıştı. Ve elleri... ellerinde ciddi yanıklar vardı.

Lenobia hissettiği korkunç kalp sızısını dışa vuran istem dışı bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Travis gözlerini açtı. Tam hatırladığı gibiydiler; zeytin yeşili benekli, kehribar tonu kahverengi gözler. Göz göze geldiler ve öylece kaldılar.

Lenobia en yakınındaki ilk yardım görevlisine, "Yaşayacak mı?" diye sordu.

"Daha kötülerini gördüm, birkaç yara izi kalacak ama onu St. Johns'a mümkün olduğunca çabuk ulaştırmamız gerek. İçine çektiği duman miktarı yanıklarından daha önemli." İnsan soylu ilk yardım görevlisi duraksadı, Lenobia bakışlarını Travis'ten bir an ayırmasa da görevlinin sesine yansıyan memnuniyeti duyabiliyordu. "Şanslı adammış, onu kıl payı kurtarmışsınız."

"Aslında onu bulmam iki yüz yirmi dört yılımı aldı ama zamanında bulduğuma sevindim."

Travis bir şey söyleyecek oldu ama sözleri korkunç, vücudunu sarsan şiddetli öksürüklerle boğuldu.

"Özür dilerim, hanımefendi. Sedye geldi."

Travis sedyeye aktarılırken Lenobia kenara çekildi ama bakışları birbirlerinden bir an olsun ayrılmadı. Sedyeyi onu bekleyen ambulansa iterlerken Lenobia genç adamın yanı başındaydı. Ambulansa bindirilmeden hemen önce Travis maskesini itti ve hırıltılı bir sesle, "Bonnie? İyi mi?" diye sordu.

Lenobia, "O iyi," diye güvence verdi. "Hissedebiliyorum. Mujaji'yle birlikte. Güvende olmasını sağlayacağım. Hepsinin güvende olmalarını sağlayacağım."

Travis ona uzanınca Lenobia yanık içindeki eline büyük bir dikkatle dokundu. Kovboy soluk soluğa, "Ya benim?" demeyi başardı.

"Evet, kovboy. Ve bu konuda o güzel ve kocaman kısrağınız üstüne bahse girebilirsiniz." Ve Lenobia etraftaki herkesin; insanların, vampirlerin ve çaylakların ona baktığını hissetmesine rağmen buna aldırmadan eğildi ve Travis'in dudaklarına yu-

muşak bir öpücük kondurdu. "Mutluluğu ve atları düşün. Ben orada olacağım. Bu kez güvende *olduğundan* emin olacağım."

"Bunu bilmek güzel. Annem her zaman bana göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunu söylerdi. Artık onu bulduğuma göre, umarım annem de huzur bulabilir."

Lenobia gülümsedi. "Onu buldun ama bence dinlenmeyi öğrenmesi gereken sensin."

Travis parmak uçlarını Lenobia'nın eline değdirdi ve "Sanırım artık dinlenebilirim," dedi. "Ama önce evimin yolunu bulmam gerekiyordu."

Lenobia ona çok tanıdık gelen ve Martin'inkini fazlasıyla hatırlatan kehribara çalan zeytin rengi gözlere baktı ve yine ruhuna kadar her şeyi; bir şekilde ona geri dönme sözünü yerine getiren aşkına, güce ve dürüstlüğe kadar her şeyi görebildiğini hayal etti. Bu ince ve uzun boylu kovboyun başka hiçbir tarafı kaybettiği aşkına benzemese de, Lenobia içten içe kalbini yeniden bulduğunu biliyordu. Duygular konuşmasına engel olunca tek yapabildiği gülümsemek, başını sallamak ve elini Travis'in parmak uçları sıcak, güçlü ve fazlasıyla canlı avucunda duracak şekilde çevirmek oldu.

İlk yardım görevlisi, "Onu hemen St. John's'a ulaştırmalıyız, hanımefendi," dedi.

Lenobia istemeyerek de olsa elini çekti ve gözyaşlarını silerken, "Bir süreliğine alabilirsiniz," dedi. "Ama onu geri istiyorum. En kısa zamanda." Fırtına bulutlarını andıran bakışlarını beyaz önlüklü insan soyluya çevirdi. "Ona iyi bakın. Ahır yangını, öfkemin sıcaklığı yanında hafif kalır."

Görevli, "Evet, hanımefendi," diye kekeledi ve Travis'i aceleyle ambulansa bindirdi. Lenobia kapılar kapanıp araç yanıp sönen ışıklarıyla yola koyulmadan hemen önce, Travis'in kıkırtısının yerini şiddetli bir öksürüğe bıraktığını duyduğundan emindi.

Olduğu yerde durup endişeli gözlerle Travis'in arkasından bakarken birinin boğazını oldukça kasti şekilde temizlemesi üzerine dikkati o tarafa çevrildi. Dönüp bakınca sadece Travis'e odaklandığı için daha önce fark edemediği şeyi gördü. Okul infilak etmiş gibi görünüyordu. Atlar doğu duvarının olabildiğince yakınında dörtnala koşturuyordu. Ahırın yanındaki araziye itfaiye araçları park etmişti ve hâlâ yanmaya devam eden binaya dev hortumlardan su püskürtüyorlardı. Korku içindeki çaylak ve vampirler bir araya toplanmışlar, çaresiz görünüyorlardı.

"Sakin ol, Mujaji. Sakin ol. Artık her şey yolunda, hayatım." Lenobia gözlerini yumdu ve Tanrıçasının ona iki yüzyıldan uzun zaman önce bahşettiği özelliği kullanmaya konsantre oldu. Güzel siyah kısrağın huzursuzluğundan silkinip korku ve gerginliğinden arta kalanları bastırarak derhal tepki verdiğini hissetti. Ardından Lenobia'nın bağı endişe içinde zemini eşeleyen ve kulakları Travis'i ararken deli gibi kıpırdayan Percheron'a kaydı. "Bonnie, o iyi. Korkmanı gerektiren bir şey yok." Lenobia kaygılı kısrağa ilettiği duygu dalgalarını söze dökerek, yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. Bonnie'nin de neredeyse Mujaji kadar çabuk yatışması Lenobia'nın hoşuna gitti; bu sayede dikkatini sürünün geri kalanına kolayca yayabilecekti. "Persephone, Anjo, Diva, Küçük Bisküvi, Okie Dodger," diyerek sürünün içinden bazı atları seçti ve bu atlara

sıcaklık ve güvence dolu hisler gönderdi. "Mujaji'ye uyun. Sakin olun. Güçlü olun. Güvendesiniz."

Yanındaki kişinin boğazının bir kez daha temizlemesi dikkatini dağıttı. Lenobia sinirlenerek gözlerini açınca bir insan soylunun karşısında dikildiğini gördü. Üzerinde bir itfaiyeci üniforması vardı ve Lenobia'yı havaya kalkık kaşlarıyla, gizlemediği bir merakla izliyordu. "Atlarla mı konuşuyorsunuz?"

"Aslında konuşmaktan çok daha fazlasını yapıyorum. Bakın." Lenobia adamın arkasındaki sürüyü işaret etti. İtfaiyeci dönünce yüzünü şaşkınlık bürüdü. "Bayağı sakinleşmişler. Çok tuhaf."

"Tuhaf kelimesinin olumsuz çağrışımları var. Ben sihirliyi tercih ederim." Lenobia adamı geçiştirir gibi başını salladı ve kararlı adımlarla Erik Night ile Profesör P.'nin etrafında toplanan çaylaklara doğru yürüdü.

Adam ona yetişmek için neredeyse koşarak, "Hanımefendi, ben Yüzbaşı Alderman. Steve Alderman," dedi. "Yangını kontrol altına almak için çalışıyoruz ve buradan kimin sorumlu olduğunu öğrenmem gerek."

Lenobia ciddi bir ifadeyle, "Yüzbaşı Alderman, bunu bilmeyi ben de çok isterdim," dedi. Ardından, "Benimle gelin," diye ekledi. "Bu işi çözeceğim." Ardından Erik, Profesör P., Erebus'un Oğulları'ndan biri, Kramisha, Shaylin ile beş ve altıncı sınıftan bir sürü mavi çaylağın da aralarında olduğu gruba katıldı. "Penthesilea, Thanatos'un Zoey ve çemberiyle birlikte, Sylvia Kızılkuş'un çiftliğindeki ifşa ritüelini sonlandırmakla meşgul olduğunu biliyorum ama Neferet nerede?" Sesi kırbaç etkisi yaratmıştı.

"Ben... gerçekten bilmiyorum." Omzunun üstünden yanan ahıra bakarken edebiyat profesörü gerçekten sarsılmış görünüyordu. "Yangını görünce dairesine gittim ama ortalıkta yoktu."

"Ya telefonu? Kimse aramayı denemedi mi?" dedi Kramisha.

"Cevap vermiyor," dedi Erik.

Lenobia, "Harika," diye mırıldandı.

Yüzbaşı Alderman, "Az önce bahsettiğiniz kişilerin yokluğu nedeniyle buradan sorumlu kişinin siz olduğunuz sonucunu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, görünüşe bakılırsa öyle," dedi Lenobia.

"Pekâlâ, bu durumda bir an önce bir öğrenci listesi çıkarmanız gerekecek. Siz ve diğer öğretmenler, mevcut öğrencilerin nerede olduklarını açıklayabileceğinizden emin olmak için gerekli kontrolleri yapmalısınız." Başparmağını durdukları yerin çok uzağında kalmayan bir banka doğru salladı. "Alnında kırmızı ay olan şu kız, ahırın yakınlarında bulduğumuz tek öğrenciydi. Yaralanmamış, sadece biraz sarsılmış. Oksijen ciğerlerini olağanüstü bir hızla temizliyor. Yine de St. John's'ta kontrolden geçmesi iyi olabilir."

Lenobia, bir sağlık görevlisi hayati değerlerini tekrar tekrar kontrol ederken oksijen maskesiyle derin derin nefes alan Nicole'ün oturduğu yere baktı. Margareta ve Pemphredo da yakınlarındaydı ve ilk yardım görevlisine tiksindirici bir haşarata bakar gibi bakıyorlardı.

Lenobia, "Revirimiz yaralı çaylaklara insan soyluların hastanelerinden çok daha iyi bakabilecek donanıma sahip," dedi.

"Siz nasıl isterseniz, hanımefendi. Burada sorumlu sizsiniz. Siz vampirlerin kendinize özgü bir fizyolojiniz olduğunu

biliyorum." Duraksadı ve "Kötü anlamda söylemedim," diye ekledi. "Lisedeki en yakın arkadaşım İşaretlendi ve değişti. Onu o zaman da sevmiştim. Hâlâ da severim."

Lenobia gülümsemeyi başardı. "Alınmadık, Yüzbaşı Alderman. Siz sadece gerçeği söylüyordunuz. Vampirlerin insanlardan farklı fizyolojik ihtiyaçları var. Nicole burada bizlerle iyi olacak."

"Güzel. Sanırım bizim çocuklardan birkaçını spor sahasına gönderip yakınlarda başka çocuk var mı diye baktırsam iyi olacak," dedi Yüzbaşı. "Yangının yayılmasına engel olabilecekmişiz gibi görünüyor ama okulun bitişik kısımlarını aramakta fayda var."

Lenobia iç sesine kulak vererek, "Bence spor sahası sizin çocuklar için zaman kaybı," dedi. "Ahırdaki yangını söndürmeye odaklansınlar. Yangın kendiliğinden çıkmadı. Araştırılması gerek. Tıpkı kimsenin yangında zarar görmediğinden emin olunması gerektiği gibi. Ben savaşçılarımıza eğitim sahasından başlayarak okulun bitişik bölümlerini arattırırım."

"Evet, efendim. Buraya tam vaktinde gelmişiz gibi görünüyor. Spor sahası duman ve sudan hasar görmüştür ama aslında durum olduğundan daha kötü görünecektir. Yapının sağlam kaldığını düşünüyorum. İyi ve kalın taştan yapılma, hoş bir bina. Tadilat gerekecek ama çok dayanıklı inşa edilmiş." İtfaiyeci, Lenobia'yı şapkasıyla selamladı ve en yakındaki adamlarına emirler yağdırarak uzaklaştı.

Lenobia bakışlarını bir zamanlar ahırı olan, dumanı tüten enkazdan uzak tutmak için çaba harcayarak, *pekâlâ, en azından*

bu iyi haber, diye düşündü. Yeniden grubuna döndü. "Ejderha nerede? Hâlâ spor sahasında mı?"

Erik, "Ejderha'yı da bulamıyoruz," dedi.

"Ejderha kayıp mı?" Ahır ile kapalı spor sahasının bir duvarı ortaktı. Lenobia o ana kadar bunu düşünemeyecek kadar endişeliydi ama Erebus'un Oğulları liderinin okuldaki bir kriz anında ortalıkta olmaması olağanüstü bir durumdu. "Neferet ve Ejderha. İkisinin de ortalıkta olmaması hiç hoşuma gitmedi. Bu hiç hayra alamet değil."

"Profesör Lenobia, şey, ben onu gördüm."

Bütün gözler, yüzünün narin hatlarına neredeyse oyuncak bebek havası veren gür bukleli, koyu renk saçlı minyon kıza çevrildi. Lenobia yüze bir isim yakıştırmakta gecikmedi. Tulsa Gece Evi'nin en yeni ve ilk İşareti kırmızı renkli tek çaylağı, Shaylin. Lenobia birkaç gün önce tanıştığından beri onda bir tuhaflık olduğunu düşünmüştü. "Neferet'i mi gördün?" Çaylağa gözlerini kısarak baktı. "Ne zaman? Nerede?"

"Sadece bir saat kadar oldu," dedi Shaylin. "Yatakhanenin dışında oturmuş ağaçlara bakıyordum." Gergin bir tavırla omuzlarını silkip, "Eskiden kördüm ve artık öyle olmadığım için o tür şeylere bakmak hoşuma gidiyor. Hem de çok," diye ekledi.

Erik Night üsteledi. "Shaylin, Neferet'e ne olmuş?"

"Ah, evet, onu kaldırımdan spor sahasına doğru yürürken gördüm. O, şey, çok, hımm, karanlık görünüyordu." Shaylin duraksadı, rahatsız gibiydi.

"Karanlık mı? Karanlık derken kastettiğin..."

Erik, "Shaylin'in insanları benzersiz bir görme şekli var," diyerek araya girdi. Lenobia onu yatıştırmak istercesine elini genç kızın omzuna yerleştirdiğini fark etti. "Neferet'in karanlık göründüğünü düşünmüşse, büyük olasılıkla insan soylu itfaiyecilerin spor sahasını didik didik aramasına engel olmakla iyi bir şey yaptınız demektir."

Lenobia, Shaylin'i biraz daha sorgulamak istiyordu ama Erik kadının gözlerinin içine baktı ve neredeyse çıplak gözle algılanmayacak bir şekilde başını eğdi. Lenobia ensesinden aşağı tatsız bir ürpertinin indiğini hissetti, önsezisi kararını vermesini sağladı. "Axis, Penthesilea'yla birlikte idari ofise git. Diana uyanık değilse hemen uyandır. Öğrenci listesini al ve Erebus'un Oğulları Savaşçıları'na dağıt. Herkesin nerede olduğunu kontrol etmelerini ve öğrencilerin yatakhanelerine dönmeden önce danışmanlarına mutlaka haber vermelerini sağla." Profesör ve Savaşçı telaşla uzaklaşırken Lenobia, Kramisha'nın samimi bakışlarına karşılık verdi. "Bu çaylakların..." Lenobia duraksadı ve etrafta kaybolmuş gibi avare avare dolaşan çaylakları işaret etti. "Danışmanlarına durumlarını bildirmelerini sağlayabilir misin?"

"Ben bir şairim. Vezinle mısralar yazabiliyorum. Başka bir deyişle, korkmuş ve uyku mahmuru birkaç çocuğa patronluk taslamak benim için çocuk oyuncağı."

Lenobia kıza gülümsedi. Onu ölmeden önce de severdi, ölüp ona yeni Şair Laureate unvanını kazandıran, kehanetsel şairlik yeteneğine sahip bir kırmızı çaylak olarak geri döndükten sonra da seviyordu. "Teşekkürler, Kramisha. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Elini çabuk tutmaya bak. Sana söylememe gerek yok ama şafak yaklaşıyor."

Kramisha homurdandı. "Bana mı söylüyorsunuz? Birazdan kendimi içeri atmazsam şu ambardan daha fazla kavrulurum."

Kramisha ürkek çaylaklara seslenerek uzaklaşırken Lenobia, Erik ve Shaylin'e döndü. "Üçümüz sahayı aramalıyız."

"Evet, katılıyorum," dedi Erik. "Hadi gidelim."

Gerçi Shaylin geride kaldı, Lenobia onun Erik'in elini omzundan ittiğini fark etti. Bunu rahatsız ya da kaba bir şekilde değil, dalgın bir tavırla yapmıştı. Lenobia genç çaylağın gökyüzüne bakıp iç geçirmesini izledi. Lenobia onun bir bekleyiş ya da bir tür istekle dolup taştığını gördü.

Şu anda yapması gereken son şey, dikkatini dalgın ve tuhaf bir kırmızı çaylağa vermek olsa da kıza, "Ne var?" diye sordu.

Shaylin gökyüzüne doğru bakmayı sürdürerek, "İhtiyaç duyduğumuz anda yağmur nerede?" diye mırıldandı.

"Efendim?" Erik başını ona doğru salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yağmur. Yağmur yağmasını gerçekten ama gerçekten çok isterdim." Genç kız bakışlarını gökyüzünden Erik'e çevirdi ve biraz mahcup bir tavırla omuz silkti. "Havada kokusunu duyduğuma yemin edebilirim. İtfaiyecilere yardım eder ve yangının okulun geri kalan kısmına yayılmasını engellerdi."

"İnsan soylular yangının icabına bakıyor. Bizim spor sahasını kontrol etmemiz gerek. Neferet'in orada görülmesi hoşuma gitmedi."

Lenobia onu takip edeceklerini varsayarak binaya doğru yürümeye başladı ama Shaylin ayak direyince, tereddüde düştü. Kıza saygısızlık ya da cahillik tarzı bir yakıştırmada bulunmaya hazırlanarak döndü ama Erik ondan önce davrandı.

"Hey, bu önemli." Telaşlı bir sesle Shaylin'le konuşuyordu. "Lenobia'yla birlikte spor sahasına göz atmalıyız. İtfaiyeciler diğer işleri halledebilir." Shaylin yerinden kıpırdamayıp sahaya gitmemekte diretince Erik biraz daha yüksek sesle konuştu. "Neyin var senin? Thanatos, Ejderha, hatta Zoey ve grubu burada olmadığı için, insanların bazı şeyleri öğrenmemesi konusunda dikkatli olmamız gerek... Mesela..."

Shaylin, "Erik, *bence de* Lenobia haklı," diyerek sözünü kesti. "Ben sadece ona ne olacağını bilmek istiyorum."

Lenobia, Shaylin'in bakışlarını takip ederek ise bulanmış pespembe teniyle iki revir hemşiresinin arasında bankta oturmayı sürdüren Nicole'ü gördü.

Erik bariz bir rahatsızlıkla, "Kız Dallas'ın çaylaklarından. Bu yangınla bir ilgisinin olması beni şaşırtmaz doğrusu," dedi. "Lenobia, bence Nicole'ün revire gitmesini ve burada gerçekten neler olduğunu çözene kadar orada kilit altında tutulmasını sağlamalısın."

Lenobia karşılık veremeden önce Shaylin tekrar konuşmaya başlamıştı. Sesi on altı yaşında bir kızınkinden çok daha kararlı ve bilge çıkıyordu. "Hayır. İyi olduğundan emin olmak için revire gönderin ama kilitletmeyin."

"Shaylin, ne dediğinin farkında değilsin. Nicole, Dallas'la birlikte," dedi Erik.

"Tamam ama şu anda onunla değil. Değişiyor," dedi Shaylin.

Lenobia, "Atları dışarı çıkarmama yardım etti," dedi. "Yangında parmağı olsa dumanların arasında görünmeden kaçması çok daha kolay olurdu. Orada olduğundan haberim bile olmazdı."

"Şimdi anlaşıldı. Renkleri eskisinden farklı, daha iyi." Shaylin etrafa kararlılık ve hoşgörü saçarak, iri iri açılmış gözlerini Lenobia'ya çevirdi. "Ah, özür dilerim. Çok fazla konuştum. Çenemi tutmayı öğrenmem gerekecek."

"Bu gece okul arazisinde yaşanan nasıl bir vahşettir böyle!" Bir ses, Lenobia'nın üstünde âdeta gümbürdedi. Kalabalık bir vampir ve çaylak topluluğu başlarında Thanatos, iki yanında Zoey ve Stevie Rae'yle birlikte onlara doğru yaklaşıyordu. İşin tuhaf tarafı, Thanatos'un hemen arkasında aniden Ölümün Koruyucu Meleği gibi görünen ve kanatlarını savunmacı bir tavırla açmış, kararlı adımlarla yürüyen Kalona vardı.

O anda gece göğü açıldı ve yağmur başladı.

BÖLÜM ÜÇ

Zoey

İtfaiye araçlarını ve dumanı görmeden önce anlamıştım. Thanatos'un Neferet'in suçlarının gerçekliğine şahit olduğu anda, Gece Evi'nde kıyamet koptuğunu hissetmiştim. Neferet'in Karanlık tarafta olduğu, o gece şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlanmıştı. Thanatos onu ifşa etmekte zaman kaybetmemişti. Büyükannemin lavanta tarlasından okula dönüş yolunda Ölümün Yüksek Rahibesi, İtalya'yla bir acil durum görüşmesi yapmış ve Vampir Yüksek Konseyi'ni Neferet'in artık Nyx'in Yüksek Rahibeleri arasında olmadığı ve Karanlığı kendisine refakatçi seçtiği konusunda bilgilendirmişti. Neferet gerçek kişiliğiyle görülmüştü ve ben bunu, tiksindirici gerçeği fark ettiğim andan beri istiyordum. Ancak dileğim gerçekleşirken içimde Neferet'in dışlanmasının onu yalan ve ihanetlerinin bedelini ödemeye zorlamaktan çok, özgürleştirmeye yarayacağına dair korkunç bir his oluşmuştu.

Kanın gövdeyi götürdüğü dehşet verici bir korku filminin ikinci yarısı gibi, o gece her şey berbat ve kafa karıştırıcı gö-

rünüyordu. Ritüel, annemin ölümünün görüntülerini izlemek, Ejderha, Rephaim, Kalona ve Aurox'un yaşadıkları... *Aurox, Heath miydi? Hayır, bu konuyu düşünemem. Şu anda olmaz!* Ahır yanarken olmazdı. Okulumuzdaki atlar, doğu duvarının dibinde gergin kişnemelerle bir araya toplanmıştı. Lenobia tütsülenmiş gibi görünüyordu, her tarafı isle kaplıydı. Erik ve Shaylin ve bir grup çaylak, şok içinde ve sırılsıklam halde –elbette, bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlamıştı– orada dikiliyorlardı. Ve şu süper kötü kalpli, Dallas'ın tiksinti uyandıran, nefret dolu kız arkadaşı Nicole, sanki altın kanatlı bebek İsa'ymış gibi üzerine titreyen insan soylu iki ilk yardım görevlisinin yanında bir banka yığılmıştı.

Bir düğmeye basıp korku filmini kapatmak ve Stark'ın yanına kıvrılıp huzurlu bir uykuya dalmak istiyordum. Tanrım, gözlerimi yummak ve yaşadığım en kötü stresin üçlü erkek arkadaş problemim olduğu zamana –ki bu çok, çok, çok kötü bir şeydi– dönmek istiyordum.

Silkelenip çevremi saran kaosa kendimi kapatmak ve Lenobia'ya odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Bize, "Evet, ahır alev aldı," diye anlatıyordu. "Neyin ya da kimin sebep olduğunu bilmiyoruz. İçinizde Neferet'i gören var mı?"

"Onu bizzat görmedik ama Zoey'nin büyükannesinin arazisinde bulunan ruhtaki görüntülerini gördük." Thanatos çenesini kaldırdı ve yağmurda kulaklarımıza kadar gelen güçlü ve emin bir sesle, "Neferet, beyaz boğayla ittifak kurmuş," dedi. "Zoey'nin annesini ona kurban etmiş. Güçlü bir düş-

man olacak ama artık Işığı ve Tanrıça'yı takip eden herkes için düşmandır."

Her ne kadar Atların Efendisi, Neferet'in düşmanımız olduğunu aylar önce anlamış olsa da bu duyurunun onu sarstığını görebiliyordum. Yine de bir şeyi düşünmek ile hayal ettiğiniz en korkunç şeyin gerçek olduğunu bilmek arasında büyük fark vardı. Özellikle de o şey neredeyse idrak edemeyeceğiniz kadar dehşet vericiyken. Ardından, Lenobia boğazını temizledi ve, "Yüksek Konsey onu uzaklaştırdı mı?" diye sordu.

Thanatos, Gece Evimizin yetkili Yüksek Rahibesi olarak, "Bu gece şahit olduklarımı rapor ettim," dedi. "Yüksek Konsey, Neferet'in Tanrıçamıza ve usullerimize ihanetini yargılamak üzere huzurlarına çıkmasını istiyor."

Lenobia, "Ritüelinizin başarılı olması halinde neleri ortaya çıkaracağınızı tahmin etmiş olmalıydı," dedi.

Stevie Rae, elini yanında uzun boylu ve güçlü duran Rephaim'in eline kaydırırken, "Evet, bu yüzden o hizmetkârını Rephaim'i öldürmesi, çemberimizi bozması ve ifşa ritüelini engellemesi için üstümüze saldı," dedi.

"İşe yaramışa benzemiyor," dedi Erik Night.

Shaylin'in hemen yanında duruyordu. Düşündüm de Erik vaktinin çoğunu Shaylin'in yanında durarak geçirir olmuştu. Hımm...

"İşe yarayabilirdi," dedi Stevie Rae. "Ama Ejderha çıkageldi ve Aurox'u bir süreliğine durdurdu." Duraksadı ve arkasındaki Kalona'ya baktı. "Rephaim'i asıl kurtaran Kalona oldu," demeden önce ona sıcak ve tatlı Stevie Rae gülümsemelerinden birini gönderdi. "Kalona oğlunun hayatını kurtardı."

Erik, Ejderha'yı görmeyi umarak etrafımıza bakınırken, "Ejderha! Demek sizin yanınızdaydı!" dedi.

İçimin parçalandığını hissettim ve bağıra bağıra ağlamaya başlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. Hiç kimse bir şey söylemeyince derin bir nefes alıp gerçekten boktan ve üzücü haberi verdim. "Ejderha bizimleydi. Bizi korumak için savaştı. Yani Rephaim'i ve bizi. Ama..." Sonraki sözcükleri söylemekte zorlanarak sustum.

"Ama Aurox boynuzlarıyla Ejderha'yı ağır yaralayarak büyüyü mühürleyen çemberi kırdı ve Rephaim'e ulaşıp onu koruyabilmemiz için bizi özgür bıraktı." Stark cümleyi benim yerime tamamlamakta zorlanmamıştı.

Stevie Rae, "Gerçi artık çok geçti," diye ekledi. "Kalona onu kurtarmak için zamanında gelmese Rephaim de ölmüş olacaktı."

"Ejderha Lankford öldü mü?" Lenobia'nın yüzü kaskatı olmuş ve bembeyaz kesilmişti.

"Öldü. Kendine ve yeminine sadık bir savaşçı olarak öldü. Öteki Âlem'de eşine kavuştu," dedi Thanatos. "Hepimiz şahit olduk."

Lenobia gözlerini yumup başını eğdi. Dudaklarının usulca bir dua okuyormuş gibi kıpırdadığını gördüm. Başını kaldırdığında yüzüne öfkeli çizgiler yerleşmişti ve gözleri gri renkli fırtına bulutlarından farksızdı. "Ahırımı yakmak, Neferet'in kaçmasını sağlayan bir dikkat dağıtma aracıydı."

"Mümkün," dedi Thanatos. Ardından yağmurun, itfaiyecilerin ve atların sesleri arasından kulak kabartıyormuş gibi

duraksadı. Gözlerini kısarak, "Ölüm kısa süre önce buradaymış," dedi.

Lenobia başını salladı. "Hayır, itfaiyeciler ahırı tarıyor. Orada kimsenin öldüğünü sanmıyorum."

"Hissettiğim bir vampir ya da çaylak ruhu değil," dedi Thanatos.

Nicole aniden sesini yükseltti. "Bütün atlar dışarı çıktı." Ses tonu beni şaşırtmıştı. Demek istediğim, o ana kadar Nicole'ü sadece pis pis gülerken ya da çirkin sözler sarf ederken duymuştum. Bu Nicole ise normal bir genç kız gibi konuşmuştu. Yanan atlar ve dizginlerinden boşalan kötülük gibi şeyler karşısında üzüntü duyan normal bir çocuk gibi.

Ama Stevie Rae de benim gibi çok farklı bir Nicole tanıyordu.

"Burada ne arıyorsun, Nicole?" diye sordu.

Shaylin, "Lenobia ve Travis'in atları çıkarmalarına yardım ediyordu," dedi.

"Evet, eminim öyledir. Tabii ahırı ateşe verdikten sonra," dedi Stevie Rae.

"Kaltak, benimle öyle konuşamazsın," diye tıslarken, Nicole'ün sesi çok daha tanıdık bir hal aldı.

Stevie Rae'nin yanında durdum. "Sözlerine dikkat et, Nicole."

"Yeter!" Thanatos ellerini kaldırınca yağan yağmurda çatırdayarak hepimizi yerimizden sıçratan bir güç akımı oldu. "Nicole, sen bir kırmızı çaylaksın. Türünüzün tek Yüksek

Rahibesi'ne bağlılık yemini etme zamanın geldi de geçiyor. Ona küfretmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Nicole kollarını kavuşturup başını bir kez salladı. Bana hiç de üzgün görünmemişti ve o gece olup bitenlerin üstüne gösterdiği tavır beni gerçekten sinirlendirmişti. Ona dönüp aklımdakileri tek tek söyledim. "Artık kimsenin saçmalıklarını kaldıramayacağını anlaman gerekiyor. Şu andan itibaren burada her şey farklı olacak."

"Mesela Zoey'ye zarar vermek için önce beni aşmanız gerekecek," dedi Stark.

"Stevie Rae'yi öldürmek için beni bir kez kullandınız. Bu bir daha tekrarlanmayacak," dedi Rephaim.

Thanatos sert bir sesle, "Zoey, Stevie Rae," dedi. "Yüksek Rahibe olarak saygı görmek için buna göre davranmalısınız. Savaşçılarınız da öyle."

"Bizi öldürmeye çalıştı. İkimizi de!" dedi Stevie Rae.

"Yakın zamanda değildi," diye bağırdı Nicole.

"Sürekli didişen küçük çocuklar gibi davranırken kısa süre önce dünyanın üstüne salınan büyük ve eski Karanlıkla nasıl savaşabiliriz?" Thanatos sakin bir sesle konuşmuştu. Ne güçlü ne de bilge görünüyordu. Yorgun ve çaresiz gibiydi ve bu, biraz önce yaptığı akım olayından çok daha ürkütücüydü.

"Thanatos haklı," dedim.

"Sen neden bahsediyorsun, Z? Nicole'ün kim olduğunu sen de biliyorsun." Stevie Rae, Nicole'ü işaret ediyordu. "Başka kimse sana inanmazken bile Neferet'in kim olduğunu bildiğin gibi."

"Thanatos'un didişme konusunda haklı olduğunu söylemek istiyorum. Takımımız güçlü bir birlik oluşturmadığı sürece Neferet'i alt etmenin yakınından bile geçemeyiz." Nicole'e baktım. "Ki bu ya takımımıza gir ya da defol git demek oluyor."

Afrodit, "Küfretmeye başladıysa ciddi demektir," dedi.

Damien, "Ona katılıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Darius.

"Ben de," dedi Shaunee ve hemen arkasında duran Erin da çabucak, "Evet," diye ekledi.

Kalona ağırbaşlı bir tavırla, "Tarafımı seçtim," dedi. "Bence diğerlerinin de bunu yapma zamanı geldi."

"Burada yeniyim ama hangi tarafın doğru olduğunu biliyorum ve ben de onların tarafını seçiyorum." Shaylin bize doğru bir adım attı. Erik de arkasından geldi. Hiçbir şey söylememişti ama benimle göz göze gelip başını eğdi. Ona gülümsedim ve grubumun birliğinden destek alarak Thanatos'a döndüm. "Biz didişen çocuklar değiliz. Sadece neyin en iyi olduğunu bildiklerini söyleyen ama her şeyi sürekli yüzlerine gözlerine bulaştırıp bu konuda bizden bile beter olan kişiler tarafından sürekli itilip kakılmaktan sıkıldık."

"Ki bu çok sık oluyor," dedi Afrodit soğuk bir tavırla.

Otomatik olarak, "Yardımcı olmuyorsun," diye cevapladım. Nicole'e dönüp, "Bu yüzden takımını seç," dedim.

"Tamam. Ben Nicole Takımı'nı seçiyorum," dedi.

"Ki bu aslında Bencil Takımı demek oluyor," dedi Stevie Rae.

"Ya da Nefretlik Takımı," dedi Erin.

Afrodit, "Ya da İtici Takımı," diye ekledi.

Lenobia, Yüksek Rahibe'nin arkasından işaret ederek, "Thanatos gidiyor," dedi.

"Tam da düşündüğüm gibi." Kalona yağmuru öfkesiyle kurutur gibiydi. "Medeni Yüksek Konseyi'ne dönüyor ve bizi kötülükle savaşımızda yalnız bırakıyor."

Thanatos durdu, döndü ve delici bakışlarını kanatlı ölümsüze sabitledi. "Yeminle Bağlı Savaşçı! Olduğun yerde kal! Benim sözüm seninkinden daha az bağlayıcı değildir. Ölümü takip etmeye gidiyorum. Ne yazık ki bu beni okuldan uzaklaştırmıyor ve yakın gelecekte de uzaklaştırmayacak." Thanatos başka bir şey söylemeden bizden uzaklaşıp dumanı tüten eğitim sahasının girişine doğru yürümeyi sürdürdü.

"Tanrıçam, bu kadın acayip dramatik biri." Afrodit gözlerini devirdi. "Daha az önce ölenin bir vampir, çaylak ya da at olmadığını söyledi. Öyleyse bu da neyin nesi? Bir sivrisinek öldü diye hepimiz kafayı mı yiyeceğiz?"

"Senin derdin ne?" Nicole, Afrodit'e bakıp başını salladı. "Tanrıçam, her zaman cadılık ediyorsun. Hemen zırvalamadan önce düşünmeyi neden denemiyorsun? Thanatos böceklerden ya da onun gibi zırvalıklardan bahsetmiyor ki. Bir kediden bahsediyor olmalı. Önemseyeceği diğer tek hayvan ruhu bir kedininkidir."

Bu sözler Afrodit'in çenesini kapattı ve hepimiz Nicole'ün haklı olabileceğini idrak ederken derin bir sessizlik oluştu.

Derin bir iç çektim. "Ah, Tanrıçam olamaz! Nala!"

Afrodit, Nicole'e kaşlarını çatarak, "Sakin ol, bizim kediler depoda. Hatta kokulu köpek bile orada. Bizimkilerden biri değildir."

Damien, "Düşes kokulu *değil*," dedi. "Ama onun ve Cammy'nin güvende olmasına çok seviniyorum."

"Beelzebub'a bir şey olsa ölürdüm," dedi Shaunee.

Erin, "Ben de," derken endişeliden çok, savunur gibiydi.

"Nal'ı seviyorum." Stevie Rae bana baktı ve ikimiz de yaşaran gözlerimizi kırpıştırdık.

"Kedilerimiz güvende." Darius'un sözleri beni biraz yatıştırır gibi oldu, ta ki Erik konuşana dek.

"Kedinin sizinkilerden biri olmaması, ölümünü daha az kötü kılmaz." Erik her zamankinden çok daha olgun bir tavırla konuşmuştu. "Bencil Takımı'nın kimlerden oluştuğunu merak ettim doğrusu."

İç geçirip Erik'e katıldığımı söylemeye hazırlanırken Nicole sıkıntı dolu bir ses çıkardı ve Thanatos'un yürüdüğü yolu takip ederek bizden uzaklaşmaya başladı.

Stevie Rae arkasından, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi.

Nicole duraksamadı. Arkasını da dönmedi ama sesi bize kadar geldi. "Bencil Takımı, Thanatos'a ölü kedi konusunda –her *kimin* kedisiyse– yardım edecek çünkü Bencil Takımı hayvanları sever. Onlar insanlardan daha iyi. Nokta."

Afrodit, "Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi.

Ona bakıp gözlerimi devirdim. "Bunların hepsi rolden ibaret. O kıza güvenilmez." Stevie Rae, Nicole'ün arkasından dik dik baktı.

"Pekâlâ, size şu kadarını söyleyebilirim ki Nicole atları tahliye etmeme yardım ederken az kalsın dumandan zehirlenecekti," dedi Lenobia.

Shaylin, "Rengi değişiyor," diye fısıldadı.

Erik omzuna dokunarak, "Şişşt," dedi.

Stevie Rae infilak etmek üzere gibi görünüyordu. "O kız beni öldürmeye çalıştı!"

Afrodit, "Ah, Tanrı aşkına seni ya da Zoey'yi öldürmeye çalışmayan mı kaldı? Ya da beni? Aş bunu artık," diye söylendi ve Stevie Rae karşılık verme fırsatı bulamadan elini kaldırarak, "Söyleyeceklerini kendine sakla," dedi. "Sen, Stark ve günışığında-yanıp-kül-olan diğer kırmızı çaylaklar günü burada bir yere kapanarak geçirmek niyetinde değilseniz, şu engelli otobüsüne binip depoya dönsek iyi olur. Ah, ayrıca kuş çocuk birazdan yüzde yüz kuş ve yüzde sıfır hoş çocuk olacak ki bunun herkesin içinde olmasının acayip kaçacağından eminim."

Stevie Rae bana, "Haklı olmasından nefret ediyorum," dedi.

"Bir de bana sor," dedim. "Pekâlâ çocuklar, neden depoya dönmesi gereken herkesi bir araya toplamıyorsunuz? Ben gidip Thanatos'a, ölüme, vesaireye ne olduğuna bir bakayım, sonra sizinle otobüste buluşurum. Birazdan."

Stark beni düzeltti. "Yani biz Thanatos'a ölüme, vesaireye ne olduğuna birlikte baktıktan sonra diğerleriyle otobüste buluşacağız demek istiyorsun."

Elini sıktım. "Söylemek istediğim tam olarak buydu."

"Ve ben de," dedi Kalona. "Her ne kadar sonrasında depoya dönmeyecek olsam da sizinle birlikte Thanatos'u takip edeceğim." Bakışları benden oğluna çevrilirken dudakları belli belirsiz büküldü. "Gerçi yakında hepinizle yine görüşeceğiz. Çok yakında."

Stevie Rae, Rephaim'in elini bırakıp Kalona'nın üzerine atıldı ve onu da en az bizim kadar şaşırtan sımsıkı bir kucaklamayla sardı. Rephaim olup bitenleri kocaman bir sırıtışla izliyordu. "Evet, en yakın zamanda görüşeceğiz. Geldiğin için teşekkürler."

Kalona beceriksiz bir tavırla Stevie Rae'nin sırtını sıvazladı. "Rica ederim."

Ardından, Stevie Rae tekrar Rephaim'in elini tuttu ve park alanındaki otobüsümüze uzanan yola döndü. "Tamam, sizi bekliyoruz ama güneşin gerçekten kısa süre içinde doğacağını o güzel aklınızdan çıkarmayın."

Afrodit başını sallayarak Darius'un koluna girdi. "O güzel aklınız da ne demek? Sence en azından sekizinci sınıftan mezun olmuş mudur?"

"Sen çocukları otobüse bindirmesine yardım et yeter," dedim.

Neyse ki yağmurla birlikte rüzgâr da çıkmıştı, bu yüzden o, Darius ve çemberimin geri kalanı teoride onlardan istediğim şeyi yerine getirmek üzere uzaklaşırlarken Afrodit'in cevabını duymadım. Böylece Stark, Kalona ve Lenobia'yla yalnız kaldım.

Stark bana, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, elbette," diye yalan söyledim.

"O zaman ilk hedefimiz spor sahası," dedi Lenobia.

Thanatos ve Nicole'ün peşinden yürürken kendimi korkunç bir şeye hazırlamaya çalıştım ama bu gecelik korkunç olaylar kotam dolmuştu, bu yüzden tek yapabildiğim yağmur damlalarını yüzümden silmek ve bir ayağımı diğerinin önüne atmak oldu. Yatağa gitmek dışında hiçbir şeye hazır değildim.

Spor sahasının içi sıcak ve kuruydu ama duman gibi kokuyordu. Ayaklarımızın altındaki kum nemli ve pisti. Kalona, Thanatos ve Nicole'ün belli belirsiz silüetlerini güçlükle seçebildiğim, loş bir ışıkla aydınlatılmış sahanın ortasını işaret ederken aklımdan, *Ejderha burayı böyle rezil halde görmekten nefret ederdi,* diye geçiriyordum.

"Orada... İşte orada," dedi.

Çamurumsu zeminde ilerlerken Lenobia, "Meşaleleri yakmalıydık," dedi. "İnsan soylular ahır yangınından sonra neredeyse bütün gaz lambalarını söndürmüş."

Bir şey demedim ama işin aslı, Thanatos ve Nicole'ün başında durdukları şeyin pek hoş olmayacağını bildiğim için görmenin güç olmasından memnundum. Gerçi bu düşünceyi kendime sakladım ve Stark'ın elini sıkıca tutarak kavrayışından güç aldım.

"Bastığınız yere dikkat edin." Nicole'le birlikte durdukları yere yaklaşınca Thanatos spor sahasında dizlerinin üstünde durduğu yerden başını kaldırmadan konuştu. "Burada büyü yapıldığına dair kanıtlar var. Bu vahşetten kimin sorumlu olduğunu ortaya çıkarabilmek için bölgenin korunmasını ve incelenmesini isteyeceğim."

Gördüğüm şeyin tam olarak ne olduğunu anlamadan omzunun üstünden baktım. Kuma bir çember çizilmişti. İçindeki

kum koyu renk ve tuhaf görünüyordu. Çemberin ortasında birkaç tüylü, yuvarlak kütle vardı. Tüy yumaklarının iki yanında kuma karalanmış kelimeler göze çarpıyordu. Yazıyı okumaya çalışarak gözlerimi kıstım.

"Bu da neyin nesi?" diye sordum.

Kırmızı vampirler karanlıkta çok daha iyi görebiliyordu, bu yüzden Stark'ın kolu beni sarınca oradaki şey her neyse, çok kötü olduğunu anladım. Gerçekten kötü. Sorumu tekrar edemeden önce Nicole cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı. "Bu alette flaş var. Gözleriniz acıyacak ama en azından fotoğrafını çekebileceğim."

Haklıydı. Bir saniye sonra gözlerimi kırpıştırarak yaşları ve benekleri gidermeye çalışıyordum. Görüşü ışığa karşı herhangi bir vampirinkinden çok daha az duyarlı olan Kalona ciddi bir sesle, "Kimin işi olduğunu biliyorum," dedi. "Havadaki varlığını hissedemiyor musunuz?"

Görüşüm netlik kazanırken Stark'ın beni daha sıkı sarmasına aldırmadan bir adım daha yaklaştım. Gördüğüm şeyin ne olduğunu geç de olsa anlamıştım. "Shadowfax! Ölmüş!"

Thanatos, "Karanlık bir ritüelde kurban edilmiş," dedi.

"Ve Guinevere de," diye ekledi Nicole.

Kusacak gibi oldum. "Ejderha ve Anastasia'nın kedisi mi? İkisi de mi öldürülmüş?"

Thanatos uzanıp elini usulca Shadowfax'in yan tarafında dolaştırdıktan sonra, yanı başına kıvrılmış olan ufak tefek kediye uzandı. "Bu ufaklık kurban edilerek ölmemiş. Ritüelin parçası değilmiş. Acı kalbini ve nefesini durdurmuş." Yüksek

Rahibe doğruldu ve Kalona'ya döndü. "Kimin işi olduğunu bildiğini söylüyorsun."

"Ben de sizin gibi biliyorum. Savaşçı'nın kedisini Neferet kurban etti. Bedel olarak. Karanlık ona itaat ediyor ama itaatinin bedeli kan, ölüm ve acı. Bu bedel tekrar tekrar ödenmeli. Karanlık asla doymaz." Yerdeki kelimeleri işaret etti. "Bu, söylediklerimi ispatlıyor."

Loş ışıkta kedilerin hüzünlü ve ölü bedenlerini görebiliyordum ama yanlarına yazılmış kelimeleri çözmek benim için güçtü. Sormama gerek kalmadı, Stark beni kendine çekerek yüksek sesle okudu.

"Kan, acı ve ihtilaf bedeliyle,
Aracı bıçak seçtim kendime."

Kalona izah etti. "Araç, Neferet'in Aurox dediği şey."

"Ulu Tanrıça, işte bu, bunun Neferet'in eseri olduğunu her şeyden çok ispatlıyor." Thanatos'un koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Annenin ölümü Karanlığa verilmiş rastgele bir kurban değil. Neferet'in yaratığı olan aracı, Aurox'u yaratmak için talep edilen bir bedeldi."

Dizlerimin bağı çözüldü ve Stark'a iyice sokuldum. Ayakta durmamı sağlayan tek şey onun kollarıymış gibi geliyordu.

Stark, "O lanet olası boğa çocuğun kötü haber olduğunu biliyordum," dedi. "Nyx'ten bir tür armağan olması imkânsızdı."

"Araç bunun tam tersi. O, Karanlık tarafından acı ve ölümden yaratılmış, Neferet tarafından kontrol edilen bir yaratık," dedi Thanatos.

Onlara kâhin taşında gördüğümü sandığım şeyi söyleyemezdim. Stark'ın kolu omzumu sararken, Ejderha daha yeni ölmüşken ve kedilerin yaşadığı korkunç olay daha çok tazeyken bunu nasıl söyleyebilirdim ki? Ancak Heath'in adını ağzımdan kaçırmamak için fazla yaralı, yorgun ve incinmiştim; zihnim karmakarışıktı. Bu yüzden tam bir aptal gibi, "Aurox bundan ibaret olamaz!" deyiverdim. "Size dersten sonra sorduklarını hatırlıyor musunuz? Kim olduğunu, *ne* olduğunu bilmek istiyordu. Buna kendisinin karar verebileceğini ve geçmişinin geleceğini kontrol etmesine engel olmanın onun elinde olduğunu söylemiştiniz. Tamamen Karanlıktan yapılma ve sadece Neferet'in aracı olmaktan ibaret bir yaratık kendine dair herhangi bir şey sorgulamayı neden düşünsün ki?"

"Haklı olabilirsin. Aurox'un bana gelişini hatırlıyorum." Thanatos başını salladı, ardından bakışları yeniden kedilerin cesetlerine kaydı. "Belki de Aurox boş bir araçtan ibaret değildir. Belki de sizinle, özellikle seninle iletişimi Zoey, içinde var olan vicdan parçasına dokunmuştur."

Stark'ın bana şaşkın ve sorgulayan gözlerle baktığını görünce bir duygu selinin bedenimi sardığını hissettim. "Gerçeği söylüyordu," diye açıkladım. "Bu gece Aurox kaçmadan hemen önce, 'Farklı bir gelecek seçtim, yeni bir gelecek seçtim,' dedi. Rephaim ya da Ejderha'yı incitmek istemediğini ama Neferet onu kontrol ettiği sürece başka seçeneği olmadığını kastediyordu."

"Mantıklı görünüyor." Thanatos sözlerden oluşan bir labirentte yolunu bulmaya çalışır gibi ağır ağır konuşurken başını sallıyordu. "Ejderha Lankford'un kedisinin kurban edilmesi gerekiyordu çünkü Neferet, aracının kontrolünü kaybediyordu. Aurox'un boğadan genç bir çocuğa dönüştüğünü ve sonra kaçarken yeniden yaratık haline kaymaya başladığını hepimiz gördük."

"Tekrar Aurox'a dönüşüp Ejderha'ya yaptıklarını görünce ne kadar ürktüğünü siz de görmüş olmalısınız," dedim.

"Bu, Aurox'un Ejderha'yı öldürdüğü gerçeğini değiştirmez," dedi Stark. Vücudundan yayılan gerilimi hissedebiliyordum ve yüzünün sert bir maskeye dönüşmesinden nefret ettim.

"Ya Ejderha'yı Neferet'in Shadowfax'i hunharca kurban etmesi yüzünden öldürdüyse?" Stark'a ortada tek bir doğru cevaptan fazlası olduğunu göstermeye çabalıyordum.

"Zoey, bu, Ejderha'yı daha az ölü yapmaz." Stark kolunu omzumdan çekti ve benden hafifçe uzaklaştı.

"Ya da Aurox'u daha az tehlikeli kılmaz," dedi Kalona.

"Ama belki de Aurox'u en başta düşündüğümüzden daha hafif bir tehdit yapabilir." Thanatos sağduyuyla konuşmuştu. "Neferet'in onu her kontrol etmek isteyişinde bu boyutta bir kurban ritüeli yapması gerekiyorsa, onu nasıl ve ne zaman kullanacağını seçerken dikkatli ve seçici davranmak zorunda kalacaktır."

"Defalarca farklı bir gelecek seçtiğini söyledi," diye üsteledim.

"Z, bu Aurox'u iyi adam *yapmaz*," dedi Stark bana bakıp başını sallayarak.

"İnsanlar değişebilir, bunu biliyorsun." Nicole'ün sesi aniden yükselmişti. Hepimiz gözlerimi kırpıştırarak ona baktık. Görünüşe bakılırsa orada olduğunu unutan tek kişi ben değildim.

Nicole'le aynı fikirde olmaktan nefret ettiğim için endişe içinde sessizce dudağımı ısırmakla yetindim.

"Aurox ister iyi ister kötü olsun, bir insan ya da çocuk değil." Kalona'nın sesi, karanlık spor sahasında zaten harap durumdaki sinirlerimin üzerinde patlayan bir bomba etkisi yaratmıştı. "Aurox bir araç. Neferet'in silahı olmak için yaratılmış bir yaratık. Bir vicdanı ve bunu değiştirme kabiliyeti olabilir mi?" Omuzlarını silkti. "Bu konuda sadece tahminde bulunabiliriz. Peki bunun gerçekten bir önemi var mı? Bir mızrağın vicdanının olup olmaması hiçbir fark yaratmaz. Önemli olan silahı kimin kullandığıdır ve belli ki Neferet, Aurox'u kullanıyor."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Kalona'ya döndüm. Stark bana mantıksız davranıyormuşum gibi bakıyordu ama kendimi tutmadım. Bunu onlara nasıl söyleyeceğimi bilemesem de, kâhin taşında Aurox'un içinde Heath'in ruhunu gördüğüme inanıyordum. "Madem Aurox'un ne olduğunu biliyordun, neden daha önce hiçbir şey söylemedin?"

"Kimse sormadı," dedi Kalona.

"Çok saçma!" Kendime ve Aurox/Heath bulmacasına duyduğum öfke ve sıkıntımın yönünü değiştirip Kalona'ya saldırmıştım. "Bizden başka ne sakladın?"

Hiç tereddütsüz, "Başka ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu. "Genç Rahibe, öncelikle sorduğun soruların cevabını gerçekten bilmek istediğinden emin ol."

Stark, Kalona'yla aramıza girerek, "Bizim takımda olman gerek, farkında mısın?" dedi.

"Senin farkında olduğundan çok daha fazlasını hatırlıyorum, genç Savaşçı," dedi Kalona.

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı Stark.

Nicole, "Sen de her zaman çok cici bici bir şey değildin demek oluyor," diyerek araya girdi.

"Onun hakkında konuşmaya sakın cüret etme!" diye tersledim.

Thanatos, "Bir kez daha birbirinizle kavga ediyorsunuz!" diye bağırırken sesindeki hiddet, etrafımızı saran havayı dalgalandırmıştı. "Düşmanımız kendi evimizi cehenneme çevirdi. Bir değil, iki değil, sayısız kez cinayet işledi. Bu dünyanın görüp göreceği en büyük kötülükle birlik oldu ve siz hâlâ birbirinize saldırıyorsunuz. Birleşemezsek bizi çoktan yenmiş demektir."

Thanatos üzüntüyle başını salladı. Yeniden iki kedinin cansız bedenlerine döndü. Yüksek Rahibe kedilerin yanında diz çöktü ve elini seri bir hareketle, bir kez daha üstlerinde dolaştırdı. Bu kez kedilerin üzerindeki hava ışıldamaya başladı ve Shadowfax ile Guinevere'in ışıltılı silüetleri belirdi. Artık yerde cansız ve soğumuş halde yatan yetişkin kediler değillerdi. Yavru kedilere dönüşmüşlerdi. Tombul, sevimli kediler. "Tanrıça'ya gidin, küçüklerim," dedi Thanatos yumuşacık ve sıcacık bir sesle. "Nyx ve en çok sevdikleriniz sizi bekliyor." İki kedi de bir ışıltı bulutunun arasında gözden kaybolmadan önce Shadowfax tüylü patisini uzatıp Thanatos'un cübbesinin dökümlü koluna oyuncu bir tavırla vurdu. Anastasia'nın çok uzaklardan gelen kahkahasının müzikal ezgisini duyduğuma

yemin edebilirdim. O ve Ejderha'nın Öteki Âlem'de kedi yavrularını karşılarken harika vakit geçirdiklerini hayal ettim.

Öteki Âlem...

Annem de Ejderha, Anastasia, Jack ve eğer Aurox konusunda gördüklerimde yanılıyorsam, Heath'le birlikte oradaydı. Öteki Âlem'in varlığından en az kendi varlığım kadar emindim. Ayrıca müthiş, sihirli bir yer olduğunu ve ölüp oraya gitme zamanım henüz gelmese de aklımın bir köşesinde, etrafımdaki gerçek dünyanın dönüştüğü şeyin tam aksine harikulade ve güven dolu bir yer olarak durduğunu biliyordum.

"Yenilmemiz o kadar kötü mü olur?"

Stark omzumu sarsana kadar konuşanın ben olduğumu fark etmemiştim bile. "Sen neden bahsediyorsun, Z? Kaybedemeyiz çünkü Neferet kazanamaz. Karanlık kazanamaz."

Endişesini görebiliyor, korkusunu hissedebiliyordum. Onu dehşete düşürdüğümü de biliyordum ama elimde değildi. Her şeyin ölüm ve Karanlık, sevgi ve Işık arasındaki bir mücadeleye dönüşmesinden o kadar bıkmıştım ki. *Neden her şey bitmiyor? Bitmesi için her şeyimi verirdim.* "Olabilecek en kötü şey ne?" Bu soruyu sorduğumu ve ardından kendi sorumu cevaplamak için mırıldanmaya devam ettiğimi duydum. "Neferet bizi öldürür. Pekâlâ, ölmek o kadar berbat bir şey değil ki." Elimi kedı yavrularının daha az önce göründüğü yere doğru salladım.

Nicole tiksintiyle, "Tanrıça aşkına, pes mi ediyorsun?" diye sordu.

"Zoey Kızılkuş, ölüm başımıza gelebilecek en kötü şey olmaktan çok uzak," dedi Thanatos. "Evet, Karanlık özellikle bu akşam keşfettiğimiz onca şeyden sonra baskın geliyor ama

burada sevgi ve Işık da var. Sözlerinin Sylvia Kızılkuş'a vereceği üzüntüyü bir düşün."

İçimi suçluluk duygusu kapladı. Thanatos haklıydı. Ölmekten çok daha beter şeyler vardı ve o kötü şeyler geride bıraktığınız insanların başına geliyordu. Başımı eğdim ve Stark'a doğru bir adım atıp elini tuttum. "Özür dilerim. Haklısınız. Öyle söylememeliydim."

Thanatos bana sevecen bir gülümsemeyle baktı. "Deponuza dönün. Dua edin. Uyuyun. Nyx'in bize söylediği sözlerde rahatlık ve rehberlik bulun. *Bu akşam burada yaşanan şifanın anısına tutunun. Yaklaşan kavgada bu güce ve huzura ihtiyacınız olacak.*" Tereddüt etti, derin bir iç geçirdi ve ekledi. "O kadar gençsin ki."

Biliyorum, diye haykırmak istedim. *Ben dünyayı kurtarmak için çok küçüğüm.* Oysa Thanatos, Shadowfax ve Guinevere'in bedenlerini alıp kabarık eteklerinin arasına sararken ve onları sanki uyuyan bebeklermiş gibi nazik bir tavırla göğsüne bastırırken tek yaptığım aptal gibi hissederek sessizce olduğum yerde dikilmek oldu. Thanatos ardından Kalona'ya işaret ederek, "Benimle gel," dedi. "Erebus'un Oğulları'na Kılıç Ustalarının ölümünü haber vermem gerek. Ben o işi hallederken senden Ejderha ve bu ufaklıklar için bir cenaze ateşi yakmanı isteyeceğim. Ölümün Savaşçısı oluşunu o ateşin tutuşması sırasında resmen ilan edeceğim." Thanatos bana bakmadan sahadan ayrıldı. Kalona da bana ya da Stark'a bakmadan onu takip etti.

Nicole, "Bu arada, takımın berbat," dedi ve başını sallayarak o da peşlerinden gitti.

Stark'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Avucumdaki eli âdeta kaskatı kesilmişti. Beni sarsacağını, bana bağıracağını ya da en azından derdimin ne olduğunu bir kez daha sormasını bekleyerek başımı kaldırdım.

Oysa o kollarını açtı ve "Gel buraya, Z," diyerek beni sadece sevdi.

BÖLÜM DÖRT

Aurox

Aurox vücudunun onu nereye götürdüğünü bilmeden ve aldırmadan koşuyordu. Tek anladığı bir vahşet daha yaşatmadan çemberden, Zoey'den uzaklaşması gerektiğiydi. Tamamen toynağa dönüşmüş ayakları, insanüstü bir süratle verimli toprağı döverek onu kış uykusuna yatmış lavanta tarlalarına taşıyordu. Tıpkı vücudundan hızla geçip giden esinti gibi, içinde de bir duygu fırtınası hüküm sürüyordu.

Karmaşa; kimseye zarar vermek istememişti ama Ejderha'yı, hatta belki de Rephaim'i öldürmüştü.

Öfke; kendi rızası dışında kullanılmış, kontrol altına alınmıştı.

Çaresizlik; kimseye zarar vermek gibi bir niyetinin olmadığına kimse inanmazdı. O bir canavardı; Karanlığın yaratıklarından biriydi. Neferet'in aracıydı. Herkes ondan nefret edecekti. Zoey ondan nefret edecekti.

Yalnızlık; yine de o, Neferet'in aracı *değildi*. Bu akşam ne yaşanmış olursa olsun. Neferet onu kontrol etmeyi nasıl başar-

mış olursa olsun Neferet'e ait değildi ve *olmayacaktı*. Özellikle de bu gece gördüklerinden... bu gece hissettiklerinden sonra.

Aurox, Işığı hissetmişti. Benimsemeyi başaramasa da sihirli çemberde iyiliğinin gücünü hissetmişti ve elementlerin çağrılmasında güzelliğini tanımıştı. Mide bulandırıcı filizler içindeki canavarı ele geçirip kontrol altına alana dek araziden ve ondan Karanlığın dokunuşunu söküp atan Işığı büyülenmiş gözlerle izlemişti; her ne kadar arınması sadece bir an sürmüş olsa da. Ve o bir anda ne yaptığının farkına varmıştı. Ardından savaşçıların ona hissettiği haklı öfke ve anlaşılabilir nefretle ezilmişti; içinde sadece kaçmasına ve Zoey'yi öldürmemesine yetecek kadar bir insanlık kalmıştı.

Canavardan bir delikanlıya dönüşümü vücudundan dalga dalga geçerek, onu çıplak ayaklar, çıplak bir göğüs ve yırtık pırtık bir kot pantolonla bırakırken titreyerek inledi. Bedeni dehşet verici bir güçsüzlükle doldu. Hızlı hızlı soluyarak ve titreyerek yavaşladı ve sendeleyerek yürümeye başladı. Zihni âdeta bir savaş meydanıydı. İçi kendine duyduğu nefretle dolmuştu. Aurox alacakaranlıkta nerede olduğunu bilmeden ve buna aldırmadan amaçsızca dolaştı. Ta ki vücudunun fiziksel ihtiyaçlarını daha fazla görmezden gelemeyene ve suyun kokusu ile sesini takip edene dek. Kristal berraklığındaki kaynağın kıyısında diz çöktü ve içindeki yangın sönene kadar içti. Ardından, bitkinlik duygusunun baskın gelmesiyle yere yığıldı. İçindeki savaşın galibi rüyasız bir uyku oldu ve Aurox derin bir uykuya daldı.

Aurox bir şarkı sesiyle uyandı. Öylesine rahatlatıcı ve huzurluydu ki önce gözlerini açmak istemedi. Kadının sesi bir kalp atışı gibi ritmikti ama Aurox'u etkileyen şey bu ritimden fazlasıydı. Onu etkileyen şarkıyı dolduran histi. Gerçi bedenini genç bir çocuktan canavara dönüştüren dönüşümü beslemek için vahşi duyguları yönlendirdiği zamanki gibi hissetmiyordu. Kadının şarkısındaki duygu sesinden geliyordu: neşeli, heyecan verici, minnettar. Aurox onunla bu tarz şeyler hissetmiyordu; aksine gözünün önünde sevinç imgeleri canlandırıyor ve uyanan zihnine mutluluk olasılıklarının dolmasına izin veriyordu. Sözcüklerin hiçbirini anlamıyordu ama ihtiyaç da duymuyordu. Sesi havada süzülüyordu ve bu sözleri aşan bir şeydi.

İyice uyanırken sesin sahibini görmek istedi. Ona sevinciyle ilgili sorular sormak. Böyle bir duyguyu kendisi için nasıl oluşturabileceğini anlamaya çalışmak. Aurox gözlerini açtı ve doğrulup oturdu. Yığılıp kaldığı yer çiftlik evine çok uzak değildi; küçük su kaynağının kıyısına yakındı. Kaynak, kum ve taşların üstünde hafifçe ve müzikle uyumlu bir şekilde kıvrılarak akan berrak bir akıntı gibiydi. Aurox'un bakışları suyun akış yönüne, cam boncuklar ve deniz kabuklarıyla süslü, uçları püsküllü kolsuz bir elbise içindeki kadının durduğu sol tarafa çevrildi. Kadın, çıplak ayaklarıyla şarkısının ritmine uyarak zarafetle dans ediyordu. Güneşin ufukta yeni yeni yükseliyor olmasına ve havanın serinliğine rağmen kadının yanakları al aldı, kendisi ise sıcak ve canlıydı. Elindeki kuru ot demetinden yükselen duman, müziğiyle eş zamanlı bir şekilde etrafında süzülüyordu.

Onu izlemek bile Aurox'un kendini iyi hissetmesine yaramıştı. Neşesini ona yönlendirmesine gerek yoktu; bu his

kadının etrafında neredeyse elle tutulacak kadar gerçekti. Onun duygularla bu denli dolup taşıyor olması Aurox'un keyfini yerine getirmişti. Kadın başını arkaya atınca aralarında gümüş rengi tutamların parladığı siyah saçları rahatlıkla beline kadar indi. Doğan güneşi kucaklar gibi kollarını havaya kaldırdı ve ayaklarıyla eş zamanlı hareket ederek kendi etrafında dönmeye başladı.

Aurox kendini şarkıya o kadar kaptırmıştı ki kadının yüzünü ona çevirdiğini göz göze geldikleri ana kadar fark etmedi bile. İşte o zaman onu tanıdı. Zoey'nin bir gece önce çemberin merkezinde duran büyükannesiydi. Aurox'u birdenbire deresinin yanındaki uzun otların arasında görüverince iç geçirmesini ya da çığlık atmasını beklerdi. Oysa kadının neşeli dansı son buldu. Şarkısı durdu ve açık, sakin bir sesle, "Seni görüyorum, *tsu-ka-nv-s-di-na*. Sen dün gece Ejderha Lankford'u öldüren, biçim değiştirensin. Rephaim'i de öldürmeye çalıştın ama başaramadın. Ayrıca ona zarar vermeye niyetleniyormuş gibi torunuma saldırdın. Buraya beni de mi öldürmeye geldin?"

Kadın kollarını tekrar kaldırdı ve serin, temiz sabah havasını içine çekerek, "Eğer öyleyse göklere adımın Sylvia Kızılkuş olduğunu ve bugünün ölmek için iyi bir gün olduğunu söylemeliyim," dedi. "Ruhumu dolduran sevinçle, atalarımla buluşmak üzere Ulu Ana'ya gideceğim." Aurox'a gülümsedi.

Aurox'un direncini kıran, gülümsemesi oldu. Parçalandığını hissetti ve kendisinin bile güçlükle tanıdığı bir sesle, "Buraya seni öldürmeye gelmedim," dedi. "Gidecek başka bir yerim olmadığı için buradayım."

Ardından ağlamaya başladı.

Sylvia Kızılkuş'un tereddüdü kısa sürdü. Aurox gözyaşlarının arasından kadının başını yeniden geriye yatırmasını ve bir sorunun cevabını almış gibi başını sallamasını izledi. Ardından bir melodi eşliğinde serin sabah esintisiyle birlikte zarif adımlar atarak ve her hareketiyle elbisesinin püsküllerini sallayarak Aurox'a yaklaştı.

Ona ulaşınca hiç tereddüt etmedi. Çıplak ayaklarını altına toplayarak oturdu, kollarını Aurox'a doladı ve başını omzuna çekti.

Aurox ne kadar zaman öyle oturduklarını bilmiyordu. Tek bildiği hıçkırırken kadının onu tuttuğu ve usul usul bir ezgi mırıldanıp sırtını nabzıyla eş zamanlı sıvazlayarak onu yavaşça öne arkaya salladığıydı.

Sonunda Aurox geri çekildi ve utançla yüzünü çevirdi.

"Hayır, çocuğum." Sylvia Kızılkuş onu omuzlarından tutarak yüzüne bakmaya zorladı. "Arkanı dönmeden önce bana neden ağladığını söyle."

Aurox yüzünü sildi, boğazını temizleyip genç ve ona fazla aptalca gelen bir sesle, "Üzgün olduğum için," dedi.

Sylvia gözlerini ondan ayırmadan, "Ve?" diye üsteledi.

Aurox yavaşça nefesini verip, "Ve yalnız olduğum için," diye itiraf etti.

Sylvia'nın koyu renk gözleri irileşti. "Sende göründüğünden daha fazlası var."

Aurox, "Evet, ben Karanlığın canavarıyım. Bir hayvanım," diye onayladı.

Büyükannenin dudakları bir gülümsemeyle büküldü. "Bir canavar üzüntüden ağlayabilir mi? Karanlığın yalnız hissetmek gibi bir becerisi var mı? Hiç sanmam."

"O zaman neden ağlarken aptal gibi hissediyorum?"

"Şunu düşün," dedi Sylvia. "Ağlayan ruhundu. Hüzün ve yalnızlık hissettiği için yas tutmaya ihtiyacı vardı. Bunun aptalca olup olmadığına karar vermek sana kalmış. Bana gelince, ben dürüst gözyaşlarında utanç diye bir şey olmadığına uzun zaman önce karar verdim." Sylvia Kızılkuş ayağa kalkıp küçük ve aldatıcı biçimde güçsüz duran elini ona uzattı. "Benimle gel çocuğum, sana evimi açıyorum."

"Bunu neden yapacaksın ki? Dün gece bir savaşçıyı öldürmemi ve bir diğerini yaralamamı kendi gözlerinle gördün. Zoey'yi öldürmem an meselesiydi."

Büyükanne başını yana yatırdı ve ona dikkatle baktı. "Öldürebilir miydin? Hiç sanmam. Ya da en azından şu anda gördüğüm çocuk onu öldüremezdi."

Aurox omuzlarının çöktüğünü hissetti. "Ama buna sadece sen inanıyorsun. Başka kimse inanmaz."

"Pekâlâ, *tsu-ka-nv-s-di-na*, şu anda burada senin yanında bir tek ben varım. Benim inancım yeterli değil mi?"

Aurox gözyaşlarını tekrar sildi ve biraz sarsak hareketlerle kalktı. Ardından büyükannenin narin elini büyük bir özenle tuttu. "Sylvia Kızılkuş, şu anda senin inancın yeterli."

Sylvia elini sıktı, gülümsedi ve ayağa kalktı. "Bana büyükanne de."

"Bana söylediğin şey neydi, büyükanne?"

Büyükanne gülümsedi. "*Tsu-ka-nv-s-di-na*, benim insanlarımın boğaya verdikleri addır."

Aurox önce ısındığını, sonra da soğuduğunu hissetti. "Dönüştüğüm canavar, boğadan çok daha korkunç bir şey."

"O zaman belki de sana *tsu-ka-nv-s-di-na* diye hitap etmek, içinde uyuyan dehşetin bir kısmını giderir. Bir şeye ad vermenin kendine ait bir gücü vardır, evlat."

"*Tsu-ka-nv-s-di-na*. Aklımda tutacağım," dedi Aurox.

Biraz güçsüz hissetmeye devam ederek sihirli yaşlı kadınla birlikte uyuyan lavanta tarlalarının içinden küçük eve doğru yürüdü. Ev taştandı ve davetkâr, geniş bir verandası vardı. Büyükanne onu geniş, deri bir kanepeye yönlendirdi ve omzuna sarması için el örgüsü bir battaniye verdi. Sylvia Kızılkuş kendi kendine yumuşacık bir şarkı mırıldanarak şömine ateşini tutuşturup çay için su kaynattı. Bir süre gözden kaybolup başka bir odadan onun için uzun kollu bir tişört ile yumuşak ayakkabılar getirirken Aurox omzunda battaniyeyle bekledi. Oda ısınıp şarkı sona erince büyükanne onu küçük, ahşap masaya davet etti ve mor bir tabakta yemek sundu.

Aurox balla tatlandırılmış çayını yudumladı ve tabaktaki yemeği yedi. "Te... teşekkürler, büyükanne," dedi kekeleyerek. "Yemek çok güzel. İçtiğim şey de çok güzel. Buradaki *her şey* çok güzel."

"Papatya ve zufaotu çayı. Sükûnetimi korumak ve dikkatimi toparlayabilmek için kullanıyorum. Kurabiye kendi tarifim; bir miktar lavantayla lezzetlendirilmiş, çikolata parçacıklı kurabiye. Her zaman çikolata ve lavantanın ruha iyi geldiğine

inanmışımdır." Büyükanne gülümseyerek kurabiyesinden bir ısırık aldı. Sessizlik içinde yemeyi sürdürdüler.

Aurox hiç bu kadar hoşnut hissetmemişti. Bunun mümkün olmadığını biliyordu ama kendini bir şekilde bu eve, bu kadının yanına ait hissediyordu. Büyükanneyle kalbinin derinliklerinden konuşmasını sağlayan da bu tuhaf ama harika aidiyet duygusu oldu.

"Dün gece buraya gelmemi buyuran Neferet'ti. Ritüeli bozmam gerekiyordu."

Büyükanne başını salladı. İfadesi şaşkın değil, düşünceliydi. "Kızımın katili olduğunun ortaya çıkarılmasını istemezdi."

Aurox onu dikkatle süzdü. "Kızın öldürüldü. Dün gece buna şahit oldun ama yine de dingin ve neşelisin. Böylesi bir huzuru nereden buluyorsun?"

"İçimden," dedi. "Ayrıca burada bizim görebildiğimiz ve ispatlayabileceğimizden daha fazlası olduğuna duyduğum inançtan. Örneğin, en azından senden korkmalıydım. Bazıları senden nefret etmem gerektiğini bile söylerdi."

"Pek çok kişi öyle derdi."

"Ancak ben senden ne korkuyor ne de nefret ediyorum."

"Sen... sen beni rahatlatıyorsun. Bana bir barınak sağlıyorsun. Neden, büyükanne?" diye sordu Aurox.

"Çünkü ben sevginin gücüne inanırım. Ben Işığı Karanlığa, mutluluğu nefrete, güveni şüpheciliğe tercih etmeye inanırım."

"O zaman bunun nedeni kesinlikle ben değilim. Nedeni senin iyi bir insan olman."

"İyi bir insan olmanın hiçbir zaman basit bir şey olmadığına inanırım, peki ya sen?" diye sordu büyükanne.

"Bilmiyorum. Ben hiçbir zaman iyi bir insan olmayı denemedim." Aurox sıkıntıyla ellerini gür, sarı saçlarının arasından geçirdi.

Gülümseyince büyükannenin göz çevresi kırıştı. "Denemedin mi? Dün gece güçlü bir ölümsüz tarafından bir ritüele engel olman buyrulmuştu ama ritüel mucize eseri tamamlandı. Bu nasıl oldu, Aurox?"

"Kimse gerçeğe inanmaz."

"Ben inanırım," dedi büyükanne. "Anlat bana, çocuğum."

"Buraya Neferet'in buyruğunu yerine getirmeye, Rephaim'i öldürüp Stevie Rae'nin dikkatini dağıtarak çemberi bozmaya geldim ama başaramadım. *Bu kadar* Işık ve iyilikle dolu bir şeyi bozamadım." Aurox büyükanne onu durdurmadan ve ondan kaçmadan önce, bir çırpıda her şeyi anlatmak istiyordu. "Ardından Karanlık bana hükmetti. Değişmek istemedim. Boğa yaratığının ortaya çıkmasını istemedim! Ama kontrol edemedim ve ortaya çıktığında yaratık sadece aldığı son emri hatırlıyordu: Rephaim'i öldür. Kaçabilmek için güç toplamama yetecek kadar süre canavarı durduran tek şey elementlerin arındırıcı etkisi ve Işığın dokunuşuydu."

"Ejderha'yı bu yüzden öldürdün çünkü Rephaim'i korumaya çalışıyordu," dedi büyükanne.

Aurox başını salladı ve utanç içinde önüne baktı. "Onu öldürmek istemedim. Niyetim bu değildi. Karanlık canavarı, canavar da beni kontrol ediyordu."

"Ama artık değil," dedi büyükanne yumuşak bir sesle. "Canavar artık burada değil."

Aurox onun gözlerine baktı. "Burada. O her zaman burada." Göğsünün ortasını işaret etti. "Sonsuza dek içimde."

Büyükanne elini delikanlının elinin üstüne koydu. "Olabilir ama sen de buradasın. *Tsu-ka-nv-s-di-na,* unutma ki canavarı kaçmana yetecek kadar bir süre kontrol *edebildin.* Belki de bu bir başlangıçtır. Sen kendine güvenmeyi öğrenebilirsen, başkaları da sana güvenmeyi öğrenebilir."

Aurox başını salladı. "Hayır, sen herkesten farklısın. Bana kimse inanmaz. Onlar sadece canavarı görecek. Kimse güvenebilecek kadar beni umursamayacak."

"Zoey savaşçılara karşı sana kalkan oldu. Onun koruması sayesinde kaçabildin."

Aurox şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bunu hiç düşünmemişti. Duyguları öylesine allak bullak haldeydi ki Zoey'nin eylemlerinin boyutunu fark edememişti bile. Yavaşça, "Beni korudu," dedi.

Büyükanne, çocuğun elini okşadı. "Sana olan inancının boşa çıkmasına izin verme. Işığı seç, evlat."

"Ama zaten denedim ve başaramadım."

"Daha fazla dene," derken büyükannenin sesi sertleşti.

Aurox itiraz etmek için ağzını açtı ama büyükannenin gözleri onu durdurdu. Bakışları, sözlerinin bir buyruktan öte bir inanç taşıdığını anlatır gibiydi.

Delikanlı başını tekrar eğdi ama bu kez sebebi utanç değil, ürkek bir umut kıvılcımına verdiği tepkiydi. Bu yeni, harika

duygunun tadını çıkarmak için bir an durdu. Sonra çok yavaşça elini büyükannenin elinin altından çekip ayağa kalktı. Soran gözlerine cevap olarak, "Seni nasıl haklı çıkarabileceğimi öğrenmem gerek," dedi.

"Peki bunu nasıl yapacaksın, evlat?"

"Kendimi bulmalıyım," dedi hiç tereddüt etmeden.

Büyükannenin gülümsemesi sıcacık ve parlaktı. Tebessümü Aurox'a beklenmedik bir şekilde Zoey'yi hatırlattı ve ürkek umut kıvılcımının büyümesine ve göğsünün tam ortasını ısıtmasına neden oldu. "Nereye gideceksin?"

"En fazla iyiliği yapabileceğim yere," dedi Aurox.

"Aurox, çocuğum, canavarı kontrol edebildiğin ve tekrar öldürmediğin sürece burada her zaman bir barınak bulabileceğini bil."

"Bunu asla unutmayacağım, büyükanne."

Büyükanne onu kapıda kucaklarken Aurox gözlerini yumdu ve lavanta kokusunu ve anne sevgisinin dokunuşunu içine çekti. Ağır ağır Tulsa'ya dönerken, bu koku ve dokunuş onunla kaldı.

Aydınlık bir şubat günüydü; radyodaki adamın da dediği gibi, *keneleri uyandırmaya başlayacak kadar ılık bir gün*. Aurox, Neferet'in arabasını Utica Meydanı'nın arkasındaki boş yerlerden birine park etti ve Güney Yorktown Bulvarı denilen arka caddedeki kalabalık alışveriş merkezine doğru yürürken içgüdüsünün adımlarını yönlendirmesine izin verdi. Daha Gece Evi'nin etrafını çevreleyen taş duvara varmadan duman kokusunu almıştı.

Aurox, *bu yangın Neferet'in işi, buram buram Karanlık kokuyor*, diye düşündü. Kendine yangının neleri yok etmiş olabileceğini düşünme izni vermedi. Bütün dikkatini içgüdüsünü dinlemeye vermişti: Kendini bulmak ve yaptıklarını telafi etmek için Gece Evi'ne dönmeliydi. Gölgeli duvarın dibinden süzülüp bir kısmı okulun güney duvarına yaslanacak şekilde vahşice ortadan ikiye ayrılmış yaşlı meşe ağacının olduğu tarafa doğru sessizce ve hızla yürürken yüreği hızla çarpıyordu.

Taş duvarı tırmanıp devrilmiş ağacın kış yüzünden çıplak kalan dallarından birine tutunarak diğer tarafa atlamak gerçekten çok kolaydı. Aurox ağacın gölgesine çömeldi. Umduğu gibi güneşin parlaklığı okul arazisini boşaltmış, çaylak ve vampirleri taş binanın içine, koyu renk perdelerin arkasına toplamıştı. Aurox ağacın ortadan ikiye ayrılmış kökünün etrafından dolaştı ve Gece Evi'ni süzdü.

Yanan kısım ahırdı. Bunu kolayca görebiliyordu. Her ne kadar ahırın dış duvarlarından birinin çökmesine neden olduysa da yangın yayılmışa benzemiyordu. Hasar görmüş kısım kalın, siyah bir muşambayla örtülmüştü bile. Aurox ağaca iyice yaslandı. Topraktan çıkmış kökler ve dalların neden olduğu karmaşanın arasından yolunu bulmaya çalışırken geri kalanına özenle bakılan bahçedeki enkaz halindeki bu ağacın kesilmemesinin nedenini merak etti. Ama bunun için fazla zamanı yoktu. Bir anda kocaman bir kuzgun önüne sarkan dallardan birinin üzerine kondu ve bir dizi korkunç ve gürültülü gaklama, ıslık ve tuhaf derecede rahatsız edici sesler çıkarmaya başladı.

Aurox, "Git! Git başımdan," diye fısıldadı ve kuşu kovalamak için gürültü çıkarmaya başladı ama bu, kuzgunun

gaklamalarını artırmaktan başka bir işe yaramadı. Aurox kuzgunu boğazlama niyetiyle ileri atılınca ayağı dışarı çıkmış bir köke takıldı. Öne doğru düşerek gürültüyle yere kapaklandı. Vücudunun ağırlığı altında yer açıldı ve büyük bir şaşkınlık içinde aşağı, gitgide daha aşağı yuvarlanmaya başladı.

Aurox sağ şakağında korkunç bir acı duydu ve bir anda dünyası simsiyah oldu.

BÖLÜM BEŞ

Zoey

Stark'ın kolları arasında uyuyakalmıştım; bu yüzden beni sarsarak, dik dik bakarak ve neredeyse bağırarak, "Zoey! Uyan! Kes şunu! Çok ciddiyim!" demesiyle uyanmak kafa karıştırıcıydı.

"Stark? Ne oldu?" Kalçamda şişko, turuncu bir çörek biçimini almış olan Nala'yı yerinden ederek doğruldum. Nala, "*Miyaaavvv*," diye homurdandı ve paytak adımlarla yatağın ayak ucuna gitti. Bakışlarımı kedimden Savaşçıma çevirdim; ikisi de bana toplu katliam gerçekleştirmişim gibi bakıyordu. Büyük bir esneme eşliğinde, "Ne?" diye sordum. "Sadece uyuyordum."

Stark yastığını kaptı ve arkasına destek yaparak yatakta dimdik oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu, başını salladı ve ardından bakışlarını kaçırdı. "Bence *sadece uyumaktan* çok daha fazlasını yapıyordun."

Onu boğmak istedim. "Cidden, senin derdin ne?"

"Adını söyledin."

"Kimin adını?" *Merihten Saldıranlar* adlı şu ürkütücü eski filmi hatırlayarak gözlerimi kırpıştırdım ve Stark'ın bir uzaylıya dönüşüp dönüşmediğine baktım.

"Heath'in!" Stark yüzünü buruşturdu. "Üç defa! Beni bu uyandırdı." Bana bakmadan, "Rüyanda ne görüyordun?" diye sordu.

Söylediği şey beni dehşete düşürdü ve aklımın karışmasına neden oldu. Ne düşünüyordum? Geriye dönüp düşündüm. Uyumadan önce Stark'ın beni öptüğünü anımsadım. Süper seksi bir öpüşme olduğunu hatırlıyordum ama süper yorgundum ve onun öpüşüne karşılık vermekten fazlasını yapmak yerine, başımı omzuna yaslayıp kendimden geçmiştim. Sonrasında o beni sarsıp bağırarak buna bir son vermemi söyleyene kadar olan hiçbir şeyi hatırlamıyordum.

Dürüstçe, "En ufak bir fikrim yok," dedim.

"Bana yalan söylemene gerek yok."

"Stark, sana yalan söylemem." Saçımı yüzümden ittim ve koluna dokundum. "Rüyamda bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

Bana baktı, bakışları hüzünlüydü. "Heath'e sesleniyordun. Ben burada yanı başında uyuyordum ve sen ona sesleniyordun."

Ses tonu kalbimin sıkışmasına neden oldu. Onu incitmekten nefret ediyordum. Uyurken söylediğim –ve hatırlamadığım– bir şey için kızmasının aptalca olduğunu söyleyebilirdim ama saçma olsun olmasın, Stark gerçekten incinmişti. Elimi avucuna koydum.

"Hey," dedim usulca. "Üzgünüm."

Parmakları parmaklarıma kenetlendi. "Benim yerime onun burada olmasını ister miydin?"

"Hayır," dedim. Heath'i çocukluğumdan beri sevmiştim ama Stark'la değişmezdim. Elbette gerçeğin kalan kısmı, ölen kişi Stark olsa onu da Heath'le değişmeyeceğimdi. Ama bu, Stark'ın asla duymaması gereken bir şeydi.

Biri öldükten sonra bile iki adamı aynı anda sevmek kafa karıştırıcıydı.

"Yani benim yerime onunla olmak istediğin için seslenmiyordun."

"Ben seni istiyorum. İnan." Ben öne doğru hareket edince kollarını açtı. Göğsüne yerleşerek tanıdık kokusunu içime çektim. Stark alnımı öptü ve beni sıkıca kucakladı. "Ölü bir adamı kıskanmamın aptallık olduğunu biliyorum."

"Hı hı."

"Özellikle ben de o ölü adamı seviyorken."

"Hı hı," diye onayladım.

"Ama biz birbirimize aidiz, Z."

Gözlerinin içine bakabilmek için arkama yaslandım. "Evet," dedim ciddi bir tavırla. "Birbirimize aidiz. Lütfen bunu asla unutma. Etrafımızda ne kadar delilik dönüyor olursa olsun altından kalkabilirim ama Savaşçımın yanımda olduğunu bilmem gerek."

"Daima, Z. Daima. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Stark. Daima." Ardından onu öptüm ve başka birini kıskanmak için kesinlikle hiçbir nedeni olmadığını gösterdim. Aynı zamanda, kısa bir süre için aşkının

ısısının o gece kâhin taşından baktığımda gördüğüm şeyin anısını yok etmesine izin verdim.

Bir sonraki uyanışımın nedeni fazla terlemiş olmamdı. Hâlâ Stark'ın kollarındaydım ama yatakta hafifçe kaymış, bacağını üzerime atıp bir koza gibi beni tüylü mavi battaniyemin arasına sarmıştı. Bu kez Deli Erkek Arkadaş gibi değildi. Şirin, küçük bir oğlan çocuğu gibi derin bir uykuda görünüyordu.

Nala her zamanki gibi kalçamı kendine yatak edinmişti, bu yüzden homurdanmasına fırsat bırakmadan onu alıp elimden geldiğince ses çıkarmadan, ikimizi birden yatağın daha serin tarafına çektim. Stark derin uykusunda, kılıç kullanan eliyle bana uzanır gibi belli belirsiz bir hareket yaptı. Ben mutlu düşüncelere –kola, yeni ayakkabılar, suratıma hapşırmayan yavru kediler– odaklanınca hemen gevşedi.

Ben de gevşemeye çalıştım; Nala bana dik dik bakıyordu. Kulaklarının arkasını kaşıdım ve "Seni bir kez daha uyandırdığım için özür dilerim," dedim. Yüzünü çeneme dayadı, suratıma tıksırdı ve tekrar mavi battaniyemin üstüne zıplayıp kendi etrafında üç tur döndükten sonra yeniden uyuyan bir tüylü çörek halini aldı.

İç geçirdim. Benim de Nala gibi kıvrılıp uyumaya devam etmeye ihtiyacım vardı ama zihnim fazla uyanıktı. Uyanıklığın yanında düşünceler de geliyordu. Seviştikten sonra Stark uyku mahmurluğuyla, "Birlikteyiz, geri kalan her şey bir şekilde hallolacak," diye mırıldanmıştı. Haklı olduğu düşüncesiyle kendimi güvende hissederek derin bir uykuya dalmıştım.

Ne yazık ki artık tamamen uyanık olduğum için bütün o çok-düşün-çok-endişelen olayından kaçmam imkânsızdı. Gerçi tahminim, Stark'ın dün gece kâhin taşından gördüğümü hayal ettiğim şeyin ne olduğunu öğrenirse *her şey bir şekilde yoluna girecek* fikrini geri alacağı ve tekrar Bay Ben Ölü Bir Adamı Kıskanıyorum'a döneceği yönündeydi.

Elimi boynumda gümüş bir zincirde asılı duran ve bütün masumiyetiyle göğüslerimin arasına sarkan yuvarlak taşın üstüne yerleştirdim. Takabileceğim herhangi bir kolye kadar normal görünüyor, o tuhaf ısısını yaymıyordu. Tişörtümün altından çıkarıp yavaşça kaldırdım. Güçlendirici, derin bir nefes aldım ve taşın arkasından Stark'a baktım.

Tuhaf bir şey olmadı. Stark, Stark olarak kaldı. Kolyeyi hafifçe çevirip Nala'ya baktım. Şişko, turuncu, uyuyan bir kedi olarak kaldı.

Kâhin taşını yeniden tişörtümün altına soktum. Ya gördüklerimi ben hayal etmişsem? Heath nasıl Aurox'un içinde olabilirdi ki? Thanatos bile Aurox'un annemin kurban edilmesiyle birlikte Karanlıktan yaratıldığını söylemişti. O bir araç, Neferet'in kontrolü altındaki bir yaratıktı.

Ama onu *tamamen* kontrol edebilmek için Shadowfax'i kurban etmek zorunda kalmıştı ve Aurox, Thanatos'a gerçekte ne olduğuyla ilgili o soruları sormuştu.

Peki ama bunlar bir şeyi değiştirir miydi? Aurox, Heath değildi. Heath ölmüştü. Öteki Âlem'in, benim gidemediğim kadar derinliklerine gitmişti çünkü *ölmüştü*.

Stark huzursuzluğumu yansıtarak uykusunda kaşlarını çatıp kıpırdandı. Nala yine homurdandı. İkisinin de uyan-

masını kesinlikle istemediğim için yataktan sessizce kalktım ve Stark'la kapı olarak kullandığımız battaniyenin altından eğilerek geçerek, parmak ucunda odadan çıktım.

Kola. Aşırı dozda kolaya ihtiyacım vardı. Belki de şansım yaver giderdi ve biraz Count Chocula mısır gevreği ile kesilmemiş süt de bulurdum. Hımm. Düşüncesi bile kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Biraz kahvaltılık gevrek için neler vermezdim.

Loş tünelde ayaklarımı sürüyerek, labirentimsi dönemeçleri ve arkasında arkadaşlarımın günün batmasını beklerken istirahat ettikleri diğer battaniye kapıları geride bırakarak ilerledim ve mutfak olarak kullandığımız girintiye ulaştım. Tünel burada bir tür çıkmaza giriyor ve burası masalara, dizüstü bilgisayarlara ve birkaç tam boy buzdolabına ev sahipliği yapıyordu. "Burada bir yerlerde unutulmuş bir kola olmalı," diye söylenerek ilk dolabı karıştırmaya başladım.

"Diğerinde."

Kulağa aptalca gelen bir çığlık atarak yerimden sıçradım. "Tanrıçam, Shaylin! Böyle sinsi sinsi dolaşmasan nasıl olur? Neredeyse korkudan altıma edecektim."

"Özür dilerim, Zoey." Üç dolaptan ikincisine yöneldi ve ağzına kadar şeker ve kafein yüklü bir kola alıp özür dileyen bir gülümsemeyle bana uzattı.

"Senin uyuyor olman gerekmiyor mu?" En yakındaki sandalyeye oturup kolamı yudumlarken sesimin hissettiğim kadar aksi çıkmadığını umuyordum.

"Şey, evet, öyle bir şey. Güneşin henüz batmadığını da hissediyorum ama aklımda o kadar çok şey var ki. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Küçük bir homurtu eşliğinde, "Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum," dedim.

"Rengin biraz tuhaf." Shaylin bunu tişörtümün rengi hakkında konuşuyormuş gibi, umursamaz bir tavırla söylemişti.

"Shaylin, bahsettiğin şu renk olayını gerçekten anlamıyorum."

"Ben de ne kadarını anladığımdan emin değilim. Tek bildiğim bunları gördüğüm ve üzerinde çok fazla kafa yormazsam genelde bir anlam ifade ettikleri."

"Tamam, bana nasıl bir anlam ifade ettiğine dair bir örnek ver."

"Çok kolay. Örnek olarak seni kullanacağım. Senin renklerin çok fazla değişmiyor. Genellikle gümüş rengi benekleri olan bir morsun. Büyükannenin çiftliğindeki ifşa ritüeline gitmeye hazırlanırken bile –ki izlenmesinin zor olacağını biliyordun– renklerin aynı kaldı. Kontrol ettim çünkü..." Cümlesi yarıda kesildi.

"Kontrol ettin çünkü?" diye üsteledim.

"Çünkü merak etmiştim. Siz gitmeden önce geyik sürüsünün rengini kontrol ettim ama şey, ancak şu anda özel hayatınıza ne kadar girdiğimi fark ediyorum."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Zihinlerimizi falan okumuyorsun ya?"

"Hayır!" diyerek beni temin etti. "Ama bu Gerçek Görüş olayını pratik yaptıkça, bana daha da gerçek geliyor. Zoey, sanırım bana insanlar hakkında bir şeyler söylüyor. Bazen gizli kalmasını tercih edecekleri şeyleri."

"Neferet gibi. İçinin ölü balık gözü rengi olduğunu söylemiştin ama dışarıdan muhteşem görünüyor."

"Evet, aynen öyle. Ama diğer yandan, sende gördüğüm şey de böyle bir şey. Kramisha'nın diyeceği gibi, üzerime vazife değil."

"Neden bende ne gördüğünü söylemiyorsun, o zaman ben de sana burnunu işime sokup sokmadığını söylerim."

"Pekâlâ, büyükannenin evindeki ifşa ritüelinden geri döndüğünden beri renklerin daha koyu." Durdu, bana bakıp başını salladı ve kendini düzeltti. "Hayır, bu tam anlamıyla doğru değil. Sadece daha koyu değil, daha bulanıklar. Mor ve gümüş birbirine karışmış ve çamurlu bir hal almış gibi."

Burnunu sokmak derken ne kastettiğini şimdi anlıyordum. "Bende bir fark gördüğünü anlıyorum ve bu biraz acayip, özellikle de renklerimin genelde değişmediğini söylediğin için. Ama bunun senin için anlamı ne?"

"Ah, evet, özür dilerim. Sanırım bir konuda kafanın karıştığı anlamına geliyor. Ciddi bir konuda. Seni rahatsız ediyor. Aklını gerçekten kurcalıyor. Doğru sayılır mı?"

Başımla onayladım. "Doğru sayılır."

"Peki bunu biliyor olmam, kendini tuhaf hissetmene neden oldu mu?"

Başımı tekrar salladım. "Evet, sanırım." Bir saniye düşünüp, "Ama işin aslı şu ki, rengimin bulanıklaştığını ve bir

şeyin aklımı kurcaladığını herkese yetiştirmeyeceğin konusunda sana güvenebilirsem, kendimi daha iyi hissederim. Bu, burnunu sokma kısmı," diye ekledim.

"Evet." Üzülmüş gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Ben hiçbir zaman boşboğaz biri olmadım. Ayrıca Nyx'in İşaretlendiğimde bahşettiği bu yetenek kesinlikle inanılmaz. Zoey, *yeniden görmeye başladım*." Shaylin gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. "Bu işi yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum. Yeteneğimi Nyx'in istediği şekilde kullanacağım."

Gerçekten üzgün olduğunu görebiliyordum, bu yüzden onun için üzüldüm ama kendini kötü hissetmesinde payım olduğu için özellikle kötü hissettim. "Hey, Shaylin, sorun değil. Büyük sorumluluk getirdiğini hissettiğin bir yeteneğinin olmasının ve yüzüne gözüne bulaştırmak istememenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Tanrıça aşkına, Yüzüne Gözüne Bulaştırma Kraliçesi'yle konuşuyorsun." Duraksadım ve ardından ekledim: "Bu da şu an kafamı karıştıran şeyin bir parçası. Çocukça, aptalca ve yanlış bir karar daha almak istemiyorum. Yaptığım ve söylediğim şeyler insanları benden çok daha fazla etkiliyor. Berbat kararlar aldığım zaman, domino etkisiyle bir felaket oluşuyor. Çaylaklar, vampirler ve insanların canına okunabiliyor. Bunları yaşamak berbat bir şey ama bu, Nyx'in bana bir yetenek bahşettiği ve nasıl kullanılacağından benim sorumlu olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

Shaylin bunu bir an için düşünürken kolamdan bir yudum aldım. Onunla konuşmayı gerçekten sevmeye başlamıştım. Aurox, Heath, Neferet ve Stark'la ilgili kara kara düşünmekten çok daha iyiydi.

"Pekâlâ, şuna ne dersin?" Shaylin, karanlık olmaktan uzak düşüncelerimin arasına girdi. "Bir insanın renklerinin değiştiğini görürsem, bunu birine, senin gibi birine söylemek benim sorumluluğum mu?"

"Ne demek istiyorsun? Bana gelip, 'Selam Zoey, renklerin bulanıklaştı, neyin var?' demen gibi mi?"

"Evet, belki ama sadece arkadaşsak. Bunu söylerken daha çok bugün Nicole'ü gördüğüm zamanı kastediyordum. Renkleri Dallas'ın grubunun geri kalanı gibiydi; kahverengi ve siyaha karışmış kan kırmızı, kum fırtınasında kanayan bir yara gibi. Dün gece ahırda Nicole'ün rengi değişmişti. Hâlâ bir miktar paslı kırmızı vardı ama daha berrak ve parlak görünüyordu ve bu kötü anlamda değil. Daha çok temizlenme gibi. Tuhaf ama onda biraz da mavi gördüğüme yemin ederim. Gök mavisi gibi değildi gerçi. Daha çok okyanus gibiydi. Bana içindeki kötülüğün arınıyor olabileceğini düşündüren de buydu ve üzerinde düşününce doğru geldi."

"Shaylin, söylediklerin gerçekten kafa karıştırıcı."

"Benim için değil. Gittikçe daha az karmaşıklaşıyor. Bazı şeyleri sadece biliyorum işte."

"Bunu anlıyor ve bana gerçeği söylediğine inanıyorum. Sorun, *bilginin* fazla öznel olması. Hayata not verir gibisin ve cevaplar da insanlar. Ancak insan cevapların, doğru olup olmadığını anlamanın kolay olduğu doğru ve yanlış şeklinde ikiye ayrılmak yerine kompozisyonlardan oluşuyor. Bu da cevabının sayısız farklı şeye bağlı olabileceği anlamına geliyor. Hiçbiri siyah ya da beyaz değil." İç geçirdim. Kendi benzetmem başıma ağrı sokmuştu.

"Ama Zoey, hayat siyah ya da beyaz, doğru ya da yanlış değil; insanlar da öyle." Sade gazozundan bir yudum aldı. Ben sade gazoz olayını hiç anlamadığımı düşünürken –içinde kafein yoktu ve asla yeterince tatlı olmuyordu– Shaylin sözlerini sürdürdü. "Yine de söylemeye çalıştığın şeyi anlıyorum. İnsanların renklerini gördüğüme inanıyorsun. Sadece onlarla ilgili yargılarıma güvenmiyorsun."

İnkâr etmeye yeltendim ve kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey söylemeyi düşündüm ama bir şey beni fikrimi değiştirmeye zorladı. Shaylin'in gerçeği duyması gerekiyordu. "Aslında evet, öyle."

"Pekâlâ." Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak devam etti. "Ben iyi yargıladığımı düşünüyorum. Bence bu konuda gittikçe iyileşiyorum ve yeteneğimi yardım için kullanmak istiyorum. Bir savaşın yaklaştığını biliyorum. Neferet'in annene yaptıklarını ve Karanlığı Işığa tercih ettiğini duydum. Benim gibi birine ihtiyacın olacak. İnsanların içini görebiliyorum."

Haklıydı, yeteneğine ihtiyacım vardı ama yargısına da güvenebileceğimi bilmem gerekiyordu. "Pekâlâ. O zaman başlayalım. Gözünü açık tutmaya ne dersin? Birinin renginin değiştiğini görürsen haberim olsun."

"Rapor etmek istediğim ilk değişim Nicole'ünki. Erik bana ondan bahsetti. Geçmişte gerçekten kötü olduğunu biliyorum. Ama asıl gerçek renklerinde ve renkleri de onun değiştiğini söylüyor."

"Tamam, bunu aklımda tutacağım." Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şeyleri akılda tutmaktan bahsetmişken, acımasızlık etmek istemem ama Erik'e dikkat etmelisin. O her zaman..."

Gözlerimin içine bakarak sözümü kesti. "O küstah ve bencil. Ne kadar seksi ve ne kadar yetenekli olduğuna takmış. Oysa sen onu terk ettikten sonra bile hayat ona hep nazik davranmış."

"Sana benim onu terk ettiğimi mi söyledi?" Beni eleştirip eleştirmediğinden emin olamamıştım. Aslında pek öyle görünmüyordu ama dediğim gibi, onu fazla tanımıyordum. Sadece onu her gördüğümde yanında Erik'i de görür gibiydim. Umurumda değildi gerçi. Kıskançlık da değildi, daha çok Shaylin'i uyarmak konusunda kendimi sorumlu hissetmiştim.

"Bana söylemesine gerek yoktu. Bir milyon kadar çocuk ondan hızlı davrandı."

"Erik'e karşı kötü duygular beslemiyorum. Demek istediğim, kiminle isterse birlikte olabilir. Ondan hoşlanıyorsan bu benim içim hiç sorun olmaz." Sözel anlamda kabızmışım gibi konuştuğumu fark ettim ama kendimi tutamıyordum. "Ayrıca o da artık benimle olmak istemiyor. Tamamen bitti. Bence Erik..."

"Bok kafalının teki." Afrodit'in sesi beni kurtardı. Esneyerek yanımızda geçti ve başını dolaplardan birinin içine uzattı. "Ve şimdi bunu eski kız arkadaşlarının ikisinden duymuş oldun. Cümlenin en önemi kelimesi 'eski' bu arada." Masanın yanına geldi ve bir sürahi portakal suyu ile bir şişe çok pahalı olduğunu tahmin ettiğim şampanyayı yanımdaki boş sandalyenin önüne bıraktı. "Elbette Z ondan bok kafalı diye bahsetmedi, kibarlık ediyordu." Afrodit konuşurken tekrar buzdolabına dönüp bu kez başını buzluğa daldırdı. Birbirine çarpan bardakların şıngırtısı duyuldu. Geri döndüğünde, elinde televizyonda

gösterilen yılbaşı partilerindeki insanların elinde gördüğünüz türden üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplı, uzun ve ince bir kadeh vardı. "Ben o kadar kibar değilimdir. Bok. Kafalı. Bizim Erik budur." Şampanyanın mantarını açtı, kadehe biraz portakal suyu koyduktan sonra üzerini neredeyse taşırana kadar köpüklü şampanyayla doldurdu. Kadehe sırıtarak baktı ve, "Mimoza kokteyli; annemin diyeceği gibi, *şampiyonların kahvaltısı.*"

Shaylin, "Erik'in ne olduğunu biliyorum," dedi. Kızmışa benzemiyordu. Hoşnut da görünmüyordu. Sadece kendinden emin bir hali vardı. "Senin ne olduğunu da biliyorum."

Eyvah, diye düşündüm. Belki de olacakları durdurmam gerekirdi ama bu tren raylarının üstünde durup bir arabayı yoldan çekmeye çalışmak gibi olurdu. Bu yüzden bön bön bakarak kolamdan bir yudum aldım.

"Sen gümüş rengisin. Bu bana ay ışığını hatırlatıyor ve Nyx'in sana dokunduğunu düşündürüyor. Ama aynı zamanda küçük bir mumun ışığı gibi tereyağımsı sarı bir rengin de var."

"Peki bu sana neyi düşündürüyor?" Afrodit, Shaylin'in cevabına aldırmadığını açıkça gösterircesine manikürlü tırnaklarına baktı.

"Bana küçük bir mum gibi, senin de kolayca sönebileceğini söylüyor."

Afrodit'in kaşları çatıldı ve elini masaya vurdu. "Bu kadarı yeter, yeni çocuk. Senin gevezeliğine *ya da* her şeyi bilirim tavrına katlanamayacak kadar Karanlıkla uğraştım ben." Shaylin'in boğazına yapışmaya hazır görünüyordu. Gidip Darius'u bulmayı düşündüğüm sırada Stevie Rae içeri daldı.

Geniş bir esneme eşliğinde, "Selam millet, günaydın," dedi. "Ah, Tanrım, çok yorgunum. Acaba hiç Mountain Dew kalmış mıdır?"

"Ah, Tanrı aşkına. Sabah değil. Gün batıyor. Ayrıca niye herkes uyanık?" Afrodit ellerini kaldırdı.

Stevie Rae ona kaşlarını çattı. "Teknik olarak doğru olmasa bile, insanlara günaydın demek kibarlıktır ve ben erken kalkmayı seviyorum. Bunda hiçbir yanlışlık yok."

Afrodit kendine biraz daha şampanya doldururken, "O bir kuş," dedi.

Stevie Rae, "Şimdiden içmeye mi başladın?" diye sordu.

"Evet. Kimsin sen? Annemin balkabağı versiyonu mu?"

"Hayır, annenin herhangi bir versiyonu olsaydım içmenle sorunum olmazdı çünkü annenin devreleri ciddi anlamda karışmış." Stevie Rae, Mountain Dew kutusunu buzdolabına geri koydu. "Hem şöyle bir düşündüm de, kahvaltıda gazoz içmek de iyi bir fikir sayılmaz. Buralarda bir yerde Lucky Charms olduğuna bahse girerim."

Shaylin, "Büyüleyici bir lezzeti var," dedi. "Bulursan ben de biraz yerim."

"Count Chocula." Afrodit o an için kimseyi öldürecek gibi görünmediğinden tekrar konuşmaya başlamıştım. "Ondan bir kutu görürsen ben de alırım."

"Mimozanın nesi varmış?" diyordu Afrodit. "Kahvaltıda portakal suyu."

Stevie Rae, "Ya şampanya kısmı?" dedi. "Onda alkol var."

"Bu pembe Veuve Clicquot. *İyi* şampanya demek ve bu da alkol kısmını devre dışı bırakıyor," dedi Afrodit.

Shaylin, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

Afrodit bana bakıp Shaylin'i kasten görmezden gelerek, "Bu şey neden benimle konuşuyor?" diye sordu.

"Başım ağrıyor ve daha okula gitmek için yola çıkmadık bile," dedim Afrodit'e.

"Ahır yandı, Yüksek Rahibemizin katil ruhlu bir yarı Tanrıça olduğu ortaya çıktı. Bence bugün hepimiz okulu asabiliriz," dedi Afrodit.

"I-ıh," dedi Stevie Rae. "Bütün bunlardan ötürü okula *gitmeliyiz*. Thanatos'un bize ihtiyacı olacak. Ayrıca, Ejderha'nın cenaze ateşi yakılacak. Kötü olacak ama orada olmamız gerek."

Bu, Afrodit'in bile çenesini kapatmıştı. Stevie Rae kendine ve Shaylin'e biraz Lucky Charms –ki içindeki marşmelovlara rağmen, bence Count Chocula kadar iyi bir kahvaltılık gevrek değildi– doldururken Afrodit mimozasını içmeyi sürdürdü ve hepimizi kasvetli bir hava sardı.

"Ejderha'yı özleyeceğim," dedim. "Ama yeniden Anastasia'yla birlikte olması da harika. Ayrıca Öteki Âlem de müthiş bir yer. Gerçekten."

Shaylin gözleri iri iri açılmış halde, "Onların buluştuğunu gerçekten görebildin, öyle mi?" diye sordu.

"Hepimiz gördük," dedim gülümseyerek.

Stevie Rae burnunu çekip gözlerini silerek, "Çok güzeldi," dedi.

"Evet," dedi Afrodit usulca.

Shaylin boğazını temizledi. "Afrodit, az önce seni kızdırmak istememiştim. Söylediğim yanlıştı. Yeteneğimi bu şekilde kullanmamalıyım. Ay ışığının içinde titrek, sarı renkli bir ışığın var ama nedeni sönecek gibi olman değil. Bu senin benzersizliğinin, sıcaklığının bir parçası. Gerçek şu ki bu küçük ve gizli çünkü aslında ne kadar sıcak ve iyi olduğunu genelde saklıyorsun. Ama bu onun hâlâ orada olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden üzgünüm."

Afrodit soğuk bakışlarını Shaylin'e çevirdi. "Losyonu kovaya geri koymak bu olmalı."[2]

"Ah, Tanrıçam. Afrodit, sen kahvaltını içmeye bak. Shaylin, bu az önce konuştuğumuz şeye iyi bir örnek oldu. Yeteneğini sorgulamıyorum. Ondan yana şüphem yok. Mesele, şifreyi çözme tarzın."

Shaylin üzgün ve savunmaya geçmiş bir sesle, "Ben şifreyi kusursuz bir şekilde çözmüştüm," dedi. "Ama Afrodit beni kızdırdı. Bu yüzden yüzüme gözüme bulaştırdım. Üzgün olduğumu söyledim."

Afrodit, "Özrün kabul edilmedi," diyerek ona sırtını döndü.

O sırada Damien elinde iPad'iyle güzellik ve gençleşme arası olarak adlandırdığı şeyden hiç olmadığı kadar dağılmış

2 *Kuzuların Sessizliği* filmindeki bir repliğe gönderme. Katil, kızı hapsettiği kuyuya bir kova içinde losyon sarkıtır ve losyonu vücuduna sürmesini söyler. Ardından da losyonu kovaya geri doldurmasını ister. (ç.n.)

bir halde telaşla çıkarak içeri girdi. Hemen yanıma gelerek, "Kızlar, bunu izlemelisiniz," dedi.

Fox 23 haberlerinin uğruna ölünesi spikeri Chera Kimiko'yu görünce önce çok meraklanmadım. Hepimiz Chera'ya bayılırdık. Vampir düzeyinde güzelliğinin yanı sıra alışılmış robot gibi konuşan haber spikerlerinin aksine gerçek birisiydi.

Afrodit omzumun üstünden Damien'ın iPad'ine baktı. "Kimiko klasiktir. Haberlerin tam ortasında sakızını tükürmesini hiç unutmayacağım. Babamın delireceğini sandım ama..."

Damien, "Chera harika ama bu *kötü*," diyerek sözünü kesti. "Ve ciddi. Neferet bir basın toplantısı yapmış."

Ah, lanet olsun.

BÖLÜM ALTI

Zoey

Hepimiz Damien'ın iPad'inin etrafına toplandık. Başlata bastı ve Fox 23 haberleri başladı. Ekranın altından geçen altyazıda TULSA GECE EVİ'NDE KAOS yazıyordu. Ardından ekranda Neferet ve takım elbiseli bir grup adam belirdi. Neferet bol mermerli, *art deco* tarzda ve gerçekten şık bir yerdeydi. Tanır gibi oldum. Chera Kimiko arka planda konuşuyordu.

"*Vampirler ve şiddet? Kimin bu soruya evet cevabı verdiğini görünce şaşıracaksınız. Fox 23 bu akşam Tulsa Gece Evi'nden özel bir son dakika haberini sizlere aktarıyor.*"

Aptal bir reklam başladı ve Damien reklamı geçmeye çalışırken ben, "Görüntüye bakılırsa şehir merkezinde bir yer," dedim.

Afrodit duygusuz bir sesle, "Mayo'nun lobisi," dedi. "Ve arkasında duran da babam."

"Tanrıçam!" Stevie Rae'nin gözleri fal taşı gibi açılmış ve yusyuvarlak olmuştu. "Belediye başkanıyla basın açıklaması mı yapıyor?"

"Ve şehir konseyinden birkaç kişiyle. Yanındaki diğer takım elbiseli adamlar," dedi Afrodit.

Ardından video yeniden başladı ve hepimiz susup aval aval baktık.

"Burada, Tulsa Gece Evi ve Vampir Yüksek Konseyi'yle bağımı resmî olarak sonlandırmak üzere bulunuyorum." Neferet aynı anda hem soylu hem de mağdur görünmeyi bir şekilde başarıyordu.

Afrodit, "Tamamen zırvalık," dedi.

Hepimiz, "Şişşt," diyerek onu susturduk.

Muhabirlerden biri, *"Yüksek Rahibe Neferet, halkınızla bağlarınızı neden koparacaksınız?"* diye sordu.

"Tek halk olarak düşünülemez miyiz? Hepimiz birbirini sevme ve anlama kapasitesine sahip zeki varlıklar değil miyiz?" Neferet bunları soru sorma amaçlı söylememişti çünkü cevap beklemeden devam etti. *"Vampir politikaları beni tiksindirmeye başladı. Yakın zamanda, Gece Evi'ndeki kadroları Tulsa halkına da açtığımı çoğunuz biliyorsunuz. Bunu vampir ve insan soyluların sadece bir arada yaşamaktan fazlasını yapabileceklerine inandığım için yaptım. Birlikte yaşayabilir, çalışabilir, hatta birbirimizi sevebiliriz."*

Stevie Rae öğürür gibi sesler çıkardı. Bense duyduklarıma inanamayarak başımı sağa sola sallıyordum.

"Vampir Yüksek Konseyi'nde o kadar büyük bir dirençle karşılaştım ki aracılık etmesi için Ölümün Yüksek Rahibesi Thanatos'u Tulsa'ya gönderdiler. Şu anki vampir yönetimi, şiddeti ve ayrımcılığı yüceltiyor. Son altı aya ve Tulsa Şehir Merkezi'nde artan suç

kayıtlarına bir bakın. Saldırıların hepsinin, özellikle kanlı olayların insan çeteleriyle bağlantılı olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Yüksek Rahibe, yoksa vampirlerin Tulsa'daki insanlara saldırdıklarını itiraf mı ediyorsunuz?"

Neferet'in eli dramatik bir hareketle boynuna gitti. *"Bundan kesinlikle emin olsam derhal yerel polis birimlerine giderdim. Sadece şüphelerim ve endişelerim var. Ayrıca bir vicdanım da var ve bu yüzden Gece Evi'nde ayrılıyorum."* Gülümsemesi ışık saçıyordu. *"Lütfen bana Yüksek Rahibe diye hitap etmeyin. Şu andan itibaren ben sadece Neferetim."*

Videodan bile muhabirin kızararak gülümsediğini görebiliyordum.

Bir başka muhabir, *"Yeni bir vampir türüyle, kırmızı İşaretli olanlarla ilgili dedikodular gündeme geldi. Bu dedikoduyu doğrulayabilir misiniz?"* diye sordu.

"Ne yazık ki evet. Yeni bir vampir ve çaylak türü gerçekten de var. Kırmızı İşaretliler bir şekilde hasar görmüş oluyorlar."

"Hasar görmüş mü? Bize bir örnek verebilir misiniz?"

"Elbette. Akla ilk gelen, kazayla danışmanını öldürdükten sonra Şikago'dan bize gelen James Stark. Kırmızı vampirler arasındaki ilk savaşçıdır."

İç geçirdim.

"Bu sürtük senin erkek arkadaşından bahsediyor!" dedi Afrodit.

"Daha dün gece, uzun süredir okulun Kılıç Ustası olan Ejderha Lankford öldürüldü. Bir boğa tarafından boynuzlanarak. Kaza,"

son kelimeyi buna inanmadığını ortaya koyacak şekilde vurgulamıştı, *"gerçekleştiğinde Lankford, James Stark'la birlikteydi."*

"Yani bu Stark adlı vampirin tehlikeli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Korkarım öyle olabilir. Aslında yeni çaylak ve vampirlerin çoğu olabilir. Ne de olsa Tulsa Gece Evi'nin yeni Yüksek Rahibesi, Ölüm."

"Bize bu konuda daha fazla..."

Takım elbiselilerden biri ilerleyerek Neferet'in önüne geçti. *"Vampir toplumundaki bu gelişmeler, beni çoğunuzdan daha fazla ilgilendiriyor. Bildiğiniz gibi, biricik kızım Afrodit yaklaşık dört sene önce İşaretlenmişti. Vampirlerin kendi kişisel politik ya da suç konularına insanların müdahale etmesini istemediklerini biliyorum. Kendi kanunlarını uzun süredir uyguluyorlar ama sizleri ve yerel Gece Evimizi temin ederim ki Tulsa Konseyi kararından yola çıkarak vampir-insan ilişkilerini ele alacak bir komite kuracağız. Korkarım bugün sorulara ayıracağımız sürenin sonuna geldik."* Öne çıkıp mikrofona konuşan adam, Afrodit'in babası ve Tulsa Belediye Başkanı'ydı. "Kısa bir duyurum daha olacak. Neferet şu andan itibaren, Vampirlerle İrtibat Temsilcisi unvanıyla, Şehir Konseyi'ndeki komiteye dâhil edilmiştir. Tekrar ediyorum, Tulsa, insanlarla barış içinde yaşama niyetinde olan vampirlerle işbirliğine hazırdır." Muhabirler hep bir ağızdan konuşmaya başlayınca Başkan elini kaldırdı ve üstünlük taslayan bir ifadeyle –ki bu hali bana tuhaf bir biçimde Afrodit'i hatırlatmıştı– gülümsedi. *"Neferet Tulsa Dünyası'nın* Sahne *ekinde bir köşe kaleme alacak. Şimdilik çeşitli sorularınıza cevap vereceği forum o köşe olacak. Burada bir ortaklık başlattığımızı aklınızdan çıkarmayın. Vampir-*

insan ilişkilerinin hassas dengesini bozmamak için yavaş ve özenli hareket etmemiz şart."

Başkan yerine Neferet'in yüz ifadesini izlediğimden Neferet'in gözlerinin kısılıp ifadesinin sertleştiğini gördüm. Ardından Başkan LaFont kameraya el salladı ve görüntü yeniden Chera Kimiko ve stüdyoya döndü. Damien ekrana dokununca görüntü karardı.

"Ah, Tanrıça aşkına, annemle birlikte yaşamanın sonucunda kalan birazcık aklını de yemiş," dedi Afrodit.

"Hey, birinin beni çağırdığını duydum." Stark parmaklarını uykusunda karışmış saçlarının arasında gezdirirken bana çarpık gülümsemesiyle bakarak odadan içeri girdi.

"Neferet bir basın toplantısı yaptı ve herkese senin tehlikeli bir katil olduğunu söyledi," dediğimi duydum.

"Ne yaptı dedin?" Sesi en az hissettiğim kadar şaşkındı.

"Evet ve daha fazlasını da yaptı," dedi Afrodit. "Babamla birlik olup şehrin onu iyi kadın, biz geri kalanları da kan emici canavarlar olarak göstermesini sağladı."

"Ah, sana bir son dakika haberi, Afrodit," dedi Stevie Rae. "*Sen* artık kan emici türden değilsin."

"Ah, lütfen. Sanki annemle babam benimle ilgili bir şey biliyor da. Aylardır ikisiyle de konuştuğum yok. Ben sadece işlerine geldiğinde onların kızıyım. Şu anda olduğu gibi."

Shaylin, "Bu kadar korkutucu olmasaydı durum komik bile sayılırdı," dedi.

Stark'a, "Neferet annemi öldürdüğü için dışlandığını gizleyip okul ve Yüksek Konsey'le bağlantısını kendisi kesmiş gibi gösteriyor," diye açıkladım.

Stark, "Bunu yapamaz," dedi. "Vampir Yüksek Konseyi bunu yapmasına izin vermez."

"Babam buna bayılmıştır." Şampanya şişesini bir kenara ittiğini ve bu defa kadehini sadece portakal suyuyla doldurduğunu fark ettim. "Senelerdir vampirlerin içine sızmanın bir yolunu arıyordu. Benim annemin klonlanmış haline dönüşmememi atlattıktan sonra İşaretlenmiş olmamdan memnuniyet bile duydular."

Afrodit'i dikkatle izlerken anne ve babasının Karanlık Kızlar'ın liderliğinin onun elinden alınıp bana verilmesine sinirlendiklerine kulak misafiri olduğum ve artık çok uzak gibi görünen o günü hatırladım. Afrodit yine şimdiki gibi bir buz kraliçesi edasındaydı ama hafızamda, annesinin yüzüne indirdiği tokadı ve Afrodit'in bastırmak zorunda kaldığı gözyaşlarını görebiliyordum. Gerçekte tek isteği onu kullanmakken babasının ondan, "biricik kızım" diye bahsettiğini duymak kolay olmasa gerekti.

"Neden? Annenle baban vampirlerden ne istiyor ki?" diye sordu Stevie Rae.

"Daha fazla para, daha fazla güç ve daha fazla güzelliğe ulaşabilmek. Başka bir deyişle, havalı grubun bir parçası olmak. Her zaman istedikleri buydu; güçlü ve havalı olmak. İstediklerini elde etmek için ben ve belli ki Neferet de dâhil olmak üzere, mümkün olan herkesi kullanırlar." Afrodit bunu söylerken tuhaf bir şekilde düşüncelerimi yansıtmıştı.

"Neferet onlar için bunu sağlamanın yolu olamaz," dedim.

"Şaka bir yana, kadın gazaba gelmiş bir sıçandan bile daha deli," dedi Stevie Rae.

"Pekâlâ, bu her ne anlama geliyorsa evet öyle, ama bir şey daha var. İçinizde Afrodit'in babası konuşurken Neferet'in yüzünün aldığı şekle dikkat eden oldu mu? Olayın bitiş şeklinden kesinlikle hiç hoşlanmadı," dedim.

Damien, "Bir komite, gazetede köşe yazısı ve yavaş ve özenli hareket etmek, pek de Karanlığın refakatçisinin hoşuna gidecek şeyler gibi görünmüyor," diye katıldı.

"Ayrıca Başkan'ın senin tehlikeli olmanla ilgili soruyu geçiştirmesinden de hoşnut kalmadı," dedim.

Stark hâlâ biraz afallamış görünerek, "Neferet için bir tehlike olmayı çok isterim!" dedi.

"Babam söz vermek ama sonunda başka bir şey yapmak konusunda çok iyidir," dedi Afrodit. "Şu anda size Neferet'le bu oyunu oynayabileceğine inandığını söyleyebilirim." Başını salladı. Ne kadar umursamıyormuş gibi görünse de ifadesi sıkıntılıydı.

"Gece Evi'ne gitmeliyiz. Hemen. Thanatos'un haberi yoksa bunu hemen öğrenmeli," dedim.

Neferet

Neferet basın toplantılarının ardından, Belediye Başkanı Charles LaFont'un aptal aptal sırıtarak etrafı sakinleştirmesini ve tehlike, ölümler ve vampirlerle ilgili soruları geçiştirmesini izlerken, *insanlar çok güçsüz, çok sıkıcı ve bir o kadar sıradan,*

diye düşündü. Dedikodulara bakılırsa senatörlük koltuğu için adı geçen ve sözüm ona çok karizmatik ve dinamik olan bu adam bile... Neferet alaycı gülüşünü bir öksürükle gizlemek zorunda kaldı. Bu adam bir *hiçti*. Afrodit'in babasından daha fazlasını beklerdi.

Baba! Geçmişinden gelen bir ses, irkilmesine ve tırabzanı tutan elinin kasılmasına neden olmuştu. Elini çekerken demir tırabzandan gelen çatırtı sesini bastırmak için biraz daha öksürmesi gerekti. Sabrı artık tükeniyordu.

"Başkan LaFont, bana çatı katındaki daireme kadar eşlik eder misiniz?" Cümle bir soru şeklinde olmalıydı ama Neferet o şekilde vurgulamamıştı. Toplantıya katılan dört Konsey Üyesi ile Başkan, Neferet'e döndü. Neferet her birinin ne hissettiğini kolayca anlayabiliyordu.

Hepsi onu güzel ve çekici buluyordu. İkisi onunla birlikte olmak için eşlerinden, çocuklarından ve kariyerlerinden vazgeçmeyi göze alabilirdi.

Charles LaFont o iki kişi içinde değildi. Afrodit'in babası ona şehvet duyuyordu, buna hiç şüphe yoktu, ama önde gelen arzusu cinsel içerikli değildi. LaFont'un en büyük ihtiyacı, karısının statü ve sosyal kabul saplantılarını doyurmaktı. Daha kolay baştan çıkarılabilir olmaması gerçekten çok yazıktı.

Hepsi ondan korkuyordu. Bu, Neferet'i gülümsetti.

Charles LaFont boğazını temizledi ve gergin bir tavırla kravatını düzeltti. "Elbette, elbette. Size eşlik etmek benim için bir zevk."

Neferet diğer adamları mesafeli bir tavırla selamladı ve LaFont'la birlikte asansöre binip çatıdaki dairesine doğru çıkarken adamın ateşli bakışlarını görmezden geldi.

Konuşmadı. Başkan'ın gergin olduğunu ve kendisiyle ilgili görünenden daha büyük bir güvensizliği olduğunu anlamıştı. Halkın gözü önünde sergilediği görüntü rahat bir cazibe ve otorite sergiliyordu. Oysa Neferet yüzeyin altına sinmiş, ürkek ve yapmacık adamı görebiliyordu.

Asansör kapıları açılınca, Neferet stüdyosunun mermerle kaplı girişine adım attı.

"Benimle bir içki iç, Charles." Neferet adama davetini geri çevirme fırsatı vermedi. Oymalı, *art deco* bara yürüdü ve iki kadeh kırmızı şarap doldurdu.

Tahmin ettiği gibi, Başkan peşinden yürüdü.

Kadehlerden birini ona verdi. Adam tereddüt edince güldü. "Sadece çok pahalı bir *Cabernet*. İçinde kan yok."

"Ah, elbette." Başkan kadehi aldı ve Neferet'e küçük, ürkek bir finoyu anımsatan bir sesle kıkırdadı.

Neferet köpeklerden de en az erkeklerden ettiği kadar nefret ederdi.

"Bugün James Stark hakkındaki bilginin dışında da açıklamalarım olacaktı," dedi soğuk bir sesle. "Bence kamuoyu, Gece Evi vampirlerinin ne kadar tehlikeli bir hal aldığını bilmeyi hak ediyor."

"Bense kamuoyunun gereksiz yere paniğe kapılmaması gerektiğini düşünüyorum," dedi LaFont.

"Gereksiz yere mi?" Neferet soruyu çok keskin bir dille sormuştu.

LaFont başını sallayarak çenesini sıvazladı. Neferet adamın bilge ve hayırsever göründüğüne inandığından emindi. Oysa onun gözünde güçsüz ve aptaldı. Adamın ellerini işte o zaman fark etti. Başkan iri, açık tenli ve büyüklüğüne göz önüne alınınca parmakları fazla yumuşak ve neredeyse kadınsı görünen ellere sahipti.

Neferet'in midesi bulandı. Serinkanlı duruşunu kısmen kaybederken neredeyse şarabını öğürecekti.

Başkan, "Neferet? İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın çabucak, "Gayet iyiyim," diye cevapladı. "Sadece kafam karıştı o kadar. Tulsa'yı bu yeni vampirlerin tehlikeleri konusunda uyarırken paniğe kapılmalarına neden olacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle söylüyorum. Basın toplantısının ardından Tulsa telaşa kapılacaktı. Süregelen şiddet olaylarına anlayış gösterilmeyecek ve bunların önüne geçilecek."

"Gerçekten mi? Vampirlerin çıkardığı şiddet olaylarını nasıl durdurmak niyetindesiniz?" Neferet'in sesinde yanıltıcı bir yumuşaklık vardı.

"Şey, bu çok basit. Bugün başladığımız şeyi sürdüreceğim. Halkı uyandırdınız. Yeni kurulan komitemizde şehir ile Yüksek Konsey arasındaki aracılık görevinizle, insan ve vampirlerin varlıklarını bir arada sürdürmeleri konusunda sağduyunun sesi olacaksınız."

"Yani vahşeti sözcüklerle durduracaksınız."

"Sözlü *ve* yazılı sözcüklerle, evet." Başını sallarken kendinden oldukça hoşnut görünüyordu. "Gazete köşesinden bahsederken patavatsız konuştuysam özür dilerim. *Tulsa Dünyası*'nın eki *Sahne*'nin editörü, yakın dostum Jimm Watts'ın son dakikada aklına gelen bir fikirdi. Size bundan daha önce bahsederdim ama bugün uyarınızla bir anda ofisime geldiğiniz için her şey çok hızlı gelişti."

Çünkü ben böyle olmasını sağladım. Çünkü beceriksiz sisteminizin harekete geçmesi için ben teşvik ettim. Şimdiyse tıpkı gazeteciler ve konsey üyeleri gibi, seni de harekete geçmeye zorlamamın zamanı geldi.

"Size geldiğimde suskunluk ve yazı yazmak planlarım arasında değildi."

"Belki de. Ama neredeyse yirmi yıldır Oklahoma politikasının içinde yer alıyorum ve insanları tanıyorum. Yavaş yavaş dürtmek işe yarar."

"Hayvan gütmek gibi mi?" diye sordu Neferet. Sesindeki tiksintiyi gizlemiyordu. "Ben bu benzetmeyi kullanmazdım ama araştırma, kamuoyunun nabzını tutma, örnek geri dönüşler almak, şehir politikasında iyi yağlanmış bir çark görevi üstlenir." LaFont güldü ve şarabından bir yudum aldı.

Neferet elbisesinin katları arasına gizlenmiş yumruğunu sıktı ve pençeyi andıran tırnaklarını avucuna batırdı. Tırnaklarının altına sıcak kan damlaları birikti. Cahil insan soylunun göremediği Karanlık filizler, Neferet'in bacağından yukarı doğru tırmandı, aradıklarını buldu ve içti.

Neferet tanıdık acının buz gibi yakıcı hissini görmezden gelerek şarap kadehinin üzerinden LaFont'un bakışlarına karşılık verdi. Ardından sesini çabucak yumuşak bir ezgi seviyesine indirdi.

"Vampirlerle barış değil arzun.

Parlak ve alev alev yanarken, ateşleridir imrendiğin.

Suskunluk ve yazmanın canı cehenneme!

Ne söylersem onu..."

LaFont'un cep telefonu çalmaya başladı. Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını örten cam gibi ifade kayboldu. Şarap kadehini bıraktı, telefonu cebinden çıkarıp, "Emniyet müdürü," dedi. Ekrana dokunup cevap verirken eliyle yüzünü sildi. "Dean, senden haber almak ne güzel." LaFont başını sallayarak Neferet'e baktı. "Kusura bakmayın ama bu telefona bakmam gerek. Komite ve Soru Cevap köşesinin detayları için size en kısa zamanda dönerim."

Başkan, Neferet'i Karanlığın aç filizleriyle baş başa bırakarak hızla asansöre yürüdü.

Neferet filizlerin kanını emmesine birkaç saniye daha izin verdikten sonra hepsini kovaladı ve kesiğin kapanması için avucunu yaladı.

Filizler, havada süzülen bir yılan sürüsü gibi emrini yerine getirme hevesiyle etrafında kıvranmayı sürdürdü. Neferet dairenin telefonunu alıp Dallas'ın numarasını tuşlamadan önce onlara, "Şimdi bana bir iyilik borçlusunuz," dedi.

Dallas telefonu açtığında öfkeliydi. "Bu saatte beni arayan kişi ölü olsa iyi olur."

"Kapa çeneni, çocuk. Dinle ve itaat et." Neferet buyruğunu izleyen sessizliğe gülümsedi. Dallas'ın korkusunun kokusunu telefondan alabiliyordu. Ardından kırmızı vampire emirler

verirken öfkesi üzerinde daha fazla kontrol kazanarak kendinden daha emin bir şekilde hızlı hızlı konuştu.

"Okul, Gece Evi'nden ayrılıp Tulsa Şehir Konseyi'ne katıldığımı çok yakında öğrenecek. Bu insan soyluları sadece bir çatışma yaratmak için kullandığımı elbette biliyorsundur. Ben sana açıkça dönene kadar Gece Evi'nde gözüm ve kulağım olacaksın. Artık orada olmadığıma göre, okulun geri kalan kısmıyla anlaşmak için elinden ne geliyorsa yap. Profesörlerin güvenini kazan. Mavi çaylaklarla arkadaşlık kur ve ergenlerin en iyi yaptıkları şeyi yap. Birilerini sırtından bıçaklayıp dedikodu yay, gruplar oluştur."

"Zoey'nin geyik sürüsü bana asla güvenmez."

"Sana çeneni kapatıp dinlemeni ve itaat etmeni söyledim. Elbette Zoey'nin güvenini kazanamazsın. Stevie Rae'yle çok yakınlar. Ama o sımsıkı çemberini bozabilirsin; sandığın kadar birbirlerine bağlı değiller. İkizlere, özellikle de Erin'e dikkat et." Dallas'ın emrini onaylamasını bekleyerek duraksadı. Karşılık gelmeyince, "Şimdi konuşabilirsin!" diye çıkıştı.

"Anlıyorum, Yüksek Rahibe. Size itaat edeceğim," dedi Dallas.

"Mükemmel. Aurox, Gece Evi'ne döndü mü?"

"Ben görmedim. En azından yangından sonra biz diğerleriyle birlikte yatakhaneye gönderilmedi." Dallas tereddütle, "Yangını siz mi başlattınız?" diye sordu.

"Evet, gerçi amaçlı bir hareketten çok, tesadüfi bir kazaydı. Çok zarara neden oldu mu?"

"Şey, ahırın bir kısmını kül etti ve büyük bir karmaşaya neden oldu."

Neferet heyecanla, "Ölen at ya da çaylak oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, o insan soylu kovboy yaralandı ama hepsi o kadar."

"Ne fena. Şimdi buyruklarımı yerine getirmeye başla. Geri dönüp Gece Evi'nin kontrolünü ele geçirdiğimde ve bütün vampirlerin Tsi Sgili Tanrıçası olarak hükmetmeye başlayınca, dolgun bir mükâfatın olacak." Neferet görüşmeyi sonlandırma düğmesine bastı.

Yatak odasından gelen bir ses dikkatini çektiğinde Neferet şarabını yudumlayarak LaFont için ağır, acılı bir ölüm düşünüyordu. O gece ilk kez geldiğinde onunla arsızca flört eden valiz taşıyan genci unutmuştu. Çocuk o zaman onu kanıyla beslemeye fazlasıyla istekliydi. Neferet'in kanını hayati tehlike yaratacak kadar tüketmeye ne kadar yaklaştığını gördükten sonra daha az istekli olacaktı. Ayağa kalktı ve yatak odasına giderken yarım şarap kadehini de yanına aldı. Kanından arta kalanlarda korkusunun tadını da alabilecekti.

Neferet gülümsedi.

BÖLÜM YEDİ

Zoey

Stevie Rae'yle birlikte Thanatos'un sınıfına giderek onunla buluşmamız gerekiyordu. Onu kampüs yolunda otobüsünden aramıştım. Çok fazla konuşmamıştık. Sadece Neferet'in basın toplantısından haberdar olduğunu ve hemen odasına gitmemizi söylemişti.

Gece Evi is kokuyordu.

Okulun tamamına kötü bir koku hâkimdi. Park alanına girerken sadece is gibi kötü bir koku olmadığını fark ettim. Ne yazık ki korkunun keskin kokusunu duyacak kadar tecrübe kazanmıştım.

Normal okul günü başlamamıştı, bu çok açıktı. Etraftaki çaylaklar küçük gruplar halinde dedikodu yapıyorlardı. İlk derse gitmedikleri kesindi. Bunun harika bir şey olması gerekirdi. Demek istediğim, hangi çocuk kar tatilinden ya da sıradan bir boru patlamasından hoşlanmazdı ki? Ama durum

o anda nedense hiç harika görünmüyordu. Kafa karıştırıcıydı ve bu, hiç güven verici bir duygu değildi.

"Pekâlâ, bunu söylememin normal olmadığını biliyorum ama Thanatos bugün herkesin derse girmesini sağlamalıydı." Afrodit otobüsten inerken ürkütücü bir biçimde, bir kez daha duygularıma tercüman olmuştu. "Oysa ortamda tam bir saçmalık ve kahretsin-Neferetsiz-ne-yapacağımızı bilemiyoruz paniği hâkim." Afrodit eliyle hem bir araya toplanıp fısıldaşan çaylak gruplarını hem de ahırlardaki molozları temizleme ya da Ejderha Lankford'un cenaze ateşi için kurulan devasa ahşap kalas yığınına ekleme yapma işlerinden birinde çalışan çaylak ve vampirleri gösterdi.

Darius tatsız bir sesle, "Sana katılıyorum, güzelim," dedi.

Çabucak sessizce ama içten bir dua gönderdim. *Nyx, doğru şeyi yapmama ve söylememe yardım et. Ve çemberim ile arkadaşlarımın güçlü ve güvende olmalarını sağla.* Sonra gruba döndüm ve iç sesime uyarak, "Pekâlâ, yüksek sesle ya da sessizce itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Afrodit haklı," dedim.

Afrodit uzun sarı saçlarını arkaya attı. "Elbette haklıyım."

"Bu okulun aşırı dozda normalliğe ihtiyacı var ve ne yazık ki ve şu anda bulabilecekleri en normal şey biziz."

"O zaman durumları vahim," dedi Kramisha. Önü perçemli, sarı renkli küt peruğunu takmıştı ve en az on santimlik kalın topuklu rugan ayakkabılar giymişti. Eteği kısacık ve süper parıltılıydı. Bir şekilde çılgın bir görüntü yakalamayı başarıyor ve bende –yaklaşık 2.5 saniye kadar– daha sık yüksek topuklu giyme isteği uyandırıyordu.

"Kramisha, ben ciddiyim," dedim.

"Ben de."

"Hepiniz bana bakın. Normal olabiliriz. Yeni bir normal. Daha ilginç bir normal." Stevie Rae, Rephaim'e kocaman bir sırıtışla baktı.

Afrodit bir homurtu çıkardı. Onu görmezden gelerek Stevie Rae'ye gülümsedim ve konuşmaya devam ettim. "Ayrılacağız. Bir kısmınız ahıra, bir kısmınız da Ejderha'nın cenaze ateşine gitsin. Normal davranmayı unutmayın," dedim sert bir sesle. "Her zaman davranacağınız gibi davranın. Toparlanmamız ve olayları idare edilebilir bir hale sokmamız gerek. Bakın, şu anda her yönden saldırıya uğramış gibiyiz. Ahır yandı. Kediler öldürüldü. Ejderha öldü. Ve artık Neferet sadece kötü bir kaçık değil. İnsan soylu toplumu anlayabileceklerinin ya da baş edebileceklerinin çok ötesinde olayların içine sokmuş bir kaçık. Güçlü ve görünür olmamız gerek. Gece Evi'ni bir arada tutmalıyız. Thanatos'a dün gece de söylediğim gibi, bizler birbiriyle didişen çocuklardan daha fazlasıyız; ayağa kalkma, birlik olma ve hak ettiğimiz saygıyı görme zamanımız geldi."

Darius bende onu kucaklama isteği uyandırarak, "Akıllıca bir tavsiye, Rahibem," dedi. "Ben Ejderha'nın ateşine gidip orada sükûneti sağlayacağım." Afrodit'e sevgiyle gülümsedi. "Benimle gel. Kılıç Ustası'nın ölümüyle yalnız kalan savaşçılara iyi gelirsin."

"Normal şartlarda, sen nereye ben oraya derdim," dedi Afrodit. "Ama Z'le biraz zaman geçirmeye ihtiyacım var. Bu yüzden onunla birlikte Thanatos'a gideceğim. Sonrasında cenaze ateşinde buluşmamıza ne dersin?"

Sözleri beni şaşırtmıştı. Annemin ölümüyle ilgili gerçeği ortaya çıkardığımız ifşa ritüelinden bu yana, biraz önce Shaylin'le yaptığım konuşma dışında kimseyle gerçekten konuşmadığını düşündüm. Ejderha'nın cansız bedeniyle yaptığımız dönüş yolculuğu sessiz ve zordu. Ardından yangın, kediler ve çok şükür –yeterince olmasa da– uyku gelmişti. Bütün bunlar, kimsenin beni Aurox konusunda köşeye sıkıştırmadığı anlamına geliyordu. Afrodit bunu yapmaya mı hazırlanıyordu? Ona baktım. Parmak uçlarında durmuş, Darius'a öpücük veriyordu. Her zamanki gibi Savaşçısına deli oluyor ve geri kalan her konuda biraz cadalozluk yapıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben de Z'le gideceğim." Stevie Rae'nin sesi beni Afrodit'le ilgili nevrotik düşüncelerimden çıkardı. "Thanatos'la konuşmamız bitince cenaze ateşine geleceğim. Orada ciddi bir araziye ihtiyacınız olacak ve toprak, bunun için doğru element." Rephaim'e hızlıca bir öpücük verdi. "Benimle orada buluşur musun?"

"Elbette." Rephaim yanağına usulca dokunarak öpüşüne karşılık verdi, sonra bana baktı. "Kimsenin itirazı yoksa okul duvarlarının etrafında, özellikle doğu duvarının orada devriye gezmek istiyorum. Neferet'in kötülük filizleri hâlâ oralarda takılıyorsa bunu bilmemiz gerek."

"Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." Darius ve Stark'a bakarak, "Çocuklar, sizin için de uygun mu?" diye sordum. İki savaşçı da başını salladı. "Tamam, harika." Ardından Stevie Rae'ye döndüm. "Bence elementini çağırmak da iyi bir fikir, Stevie Rae. Damien, Shaunee, Erin; siz de elementlerinizi yakınınızda tutun. Güçlendirmeye ya da desteklemeye yararları olacaksa onları çağırın. Sadece çok dikkat çekmeyin ve..." Ne

dediğimi fark edince cümlem yarıda kaldı. "Hayır, bu, yanlış oldu. Elementlerinizi kullanmanız gerekirse çok dikkat çekin."

"Ne demek istediğini anladım, Z," dedi Damien. "İyiliğin harikulade güçlerinin tüm bu Karanlığa karşı bizden yana çalıştığını Gece Evi'nin anlamasının zamanı geldi."

Stevie Rae, "Harikulade olağanüstü demek," diye açıkladı.

Kramisha, "Ne demek olduğunu biliyoruz," dedi.

"Ben bilmiyordum," dedi Shaunee.

"Ben de," dedi Erin.

İkizlere gülümsemek ve ikiz gibi yorumlar yapmalarının harika olduğunu söylemek istedim ama Erin konuşur konuşmaz pespembe bir yüzle, süper rahatsız görünen Shaunee'ye arkasını dönünce o an için bundan vazgeçtim ve ikisi için bir kırmızı, bir de mavi mum yakıp Nyx'ten fazladan yardım almayı zihnime not ettim. Vakit bulabilirsem. Tanrıçam, Nyx vakit bulabilirse.

İç geçirme isteğimi bastırıp konuşmayı sürdürdüm. "Peki, tamam. O halde gruplara ayrılın. Gidip normal bir şeyler yapın. Örneğin ders kitaplarınızı alıp kütüphaneye gidin."

"Bu benim normal halim değil." Johnny B ve etrafındaki bir grup çocuğun kahkahayla güldüklerini duydum. Gülüşme sesleri hoşuma gitmişti. Normaldi.

"O zaman gidin, spor sahasından basket topu ya da erkek çocuklara göre bir şeyler alın," dedim gülümsememi engelleyemeyerek.

"Ben kafeteryaya gidiyorum. Tüneldeki mutfaklar çekirge saldırısına uğramış gibi. Z, geri dönmeden önce markete uğramamız gerekecek," dedi Kramisha.

"Şey, evet, bu gayet normal. Haydi git. Çıkmadan önce bir şeyler yiyememiş olanlar Kramisha'yla gitsin ve çocuklar, etrafa dağılın. Gruplar halinde yemeyin. Diğer çocuklarla konuşun," dedim.

Çaylaklar onaylayan sesler çıkardılar ve Darius, İkizler, Damien ve Kramisha'nın etrafında kendi içlerinde küçük gruplara bölündüler. Rephaim tek başına gitti. Bir gün tam uyum sağlayıp sağlayamayacağını ve sağlayamadığı takdirde Stevie Rae'yle ilişkisine ne olacağını merak ederek bir süre arkasından baktım. Stevie Rae'ye döndüm. O da suratında tam bir hayranlık ifadesiyle Rephaim'in arkasından bakıyordu. Dudağımı ısırarak endişelenmeyi sürdürdüm.

"Sen iyi misin Z?" Stark'ın sesi âdeta bir fısıltı gibiydi. Kolunu omzuma attı.

Bir an için ona yaslanarak, "Evet," dedim. "Sadece her zamanki gibi takıntı derecesinde endişeliyim."

Omzumu sıktı. "Böğürerek ağlamadığın sürece sorun yok. O sümük saçarak ağlama olayın kesinlikle hiç çekici değil."

Ona şakadan bir yumruk attım. "Ben hiç ağlamam."

"Ah, doğru ya, burnun da hiç akmaz." Bana çarpık, şirin gülümsemesiyle bakıyordu.

"Biliyorum! Müthiş, değil mi?" diye takıldım.

"Kesinlikleee." Kelimeyi uzatarak beni alnımdan öptü.

Kollarının sağladığı güvenli bölgeden çıkmadan, "Hey," dedim. "Ahırlara gidip Lenobia'ya yardım eder misin? Gidip Thanatos'la buluşacağım. Sonra gelir seni bulurum."

Bir an tereddüt etti, beni saran kollarını gerildiğini hissettim. Stark benden ayrılmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de ortalıkta delice şeyler olurken. Ama yine de başını salladı ve çabucak, "Tamam," dedi. "Oradan seni izliyor olacağım." Sonra alnımı öptü, beni bıraktı ve ahıra doğru yürümeye başladı. Dokunuşunun sıcaklığından sonra üşüdüğümü hissederek ürperdim. Diğerleri.gruplar halinde uzaklaşmaya başlarken Stevie Rae ve Afrodit benimle kaldı.

Afrodit, "Ben ikinizle geliyorum ama bir dakika bekleyin. Önce annemi arayacağım. Neferet'in sadece zırvalıkla değil, tehlikeyle de dolu olduğunu bilmesi gerek," dedi.

"Sence seni dinler mi?" diye sordum.

Hiç tereddütsüz, "Kesinlikle hayır," dedi. "Ama yine de şansımı deneyeceğim."

"Neden doğrudan babanı aramıyorsun? Başkan olan o, annen değil," dedi Stevie Rae.

"LaFont'ların evinde patron annemdir. Bay Başkan'ın Neferet'in kötülüğüne dair bir ipucu edinmesi gibi bir şans varsa o ipucu annemden gelmeli."

"Bol şans," dedim.

"Evet, her neyse." Afrodit telefonunu çıkararak bizden uzaklaştı.

Shaylin uzaklaşan grupların birinden ayrılıp yanıma gelerek beni şaşırttı. "Sizinle gelebilir miyim?" Sesi yumuşaktı ama kendinden emin konuşmuştu ve bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi çenesini dikleştirmişti.

"Bunu neden istiyorsun?" diye sordum.

"Thanatos'a renkler konusunu sormak istiyorum. Bana yeteneğim konusunda sessiz kalmamı söylediğinizi biliyorum ve nedenini anlıyorum. Neferet'in kesinlikle bilmemesi gereken bir şeydi ama artık buranın Yüksek Rahibesi o değil ve cevap almam gereken sorularım var. Damien'ın da dediği gibi, Gerçek Görüş'e sahip birileri olmayalı uzun zaman oldu. Pekâlâ, Thanatos zeki biri. Ve yaşlı. Bana birtakım cevaplar verebileceğine ikna oldum. Tabii eğer sizin için sakıncası olmazsa," diye ekledi aceleyle.

Stevie Rae'ye baktım. "Yüksek Rahibesi sensin. Senin için uygun mu?"

"Ben çok emin değilim. Sen ne dersin?"

"Bence Thanatos'a güvenemeyeceksek işimiz tamamen bitmiş demektir," dedim.

"Bu durumda güvenli bir bölge oluşturmanın ve Thanatos'un iyilerden biri olduğuna inanmanın zamanı geldi. Bu yüzden sanırım benim için uygun."

"Tamam," dedim.

"Teşekkürler," dedi Shaylin.

"Pekâlâ, bu tam bir zaman kaybıydı." Afrodit telefonunu süper şirin, parlak altın rengi Valentino çantasına yerleştirerek aramıza döndü. "En azından *çok fazla* zaman kaybı olmadı."

"Seni hiç mi dinlemedi?" dedim.

"Ah, dinledi. Ve arkasından bana söyleyecek bir çift lafı olduğunu söyledi. Nelly Vanzetti. Ardından telefonu kapadı."

"Ha?"

"Nelly Vanzetti, annemin psikiyatrı," dedi Afrodit.

"Annen neden sana psikiyatrının adını versin?"

"Bu, annemin ona söylediklerimin kulağa süper delice geldiğini söyleme şekli, balkabağı. Gerçekten deli olsam umursayacağından değil, sadece beni dinlemeyi bile önemsemediğini ama dinlemesi için psikiyatrına para ödeyeceğini söylüyor." Afrodit omuz silkti. "Her zamanki gibi."

"Bu gerçekten çok acımasızca," dedi Shaylin.

Afrodit gözlerini kıstı. "Sen neden buradasın?"

"Onun bir yeteneği var," dedi Stevie Rae.

Afrodit, "O yeteneği umursama seviyem oldukça düşük," dedi Afrodit.

"Thanatos'a sorularım var," dedi Shaylin.

"Bu yüzden bizimle geliyor," dedim.

Afrodit ona umursamaz bir bakış attı. "Her neyse. O zaman önden git. Bu ikisiyle renkli kulaklar dinlemeden konuşmam gerekiyor."

İkisi bir kez daha tartışmaya başlamadan, "Sen önden git, Shaylin," dedim. "Thanatos'un ofisinde buluşuruz."

Shaylin başıyla onayladı. Afrodit'e kaşlarını çatarak önden yürüdü.

Afrodit ellerini kaldırdı. "Tamam, biliyorum, daha nazik olmam gerek filan falan. Ama canımı sıkıyor. Bana fazlasıyla minik bir Kim Kardashian'ı hatırlatıyor ki bu işe yaramaz, sinir bozucu ve ortalıkta çok göründüğü anlamına geliyor."

İtiraz etmesini bekleyerek Stevie Rae'ye baktım. Başını sallayarak, "Boşa kürek çekmekten çok yoruldum," dedi.

"Kürek mi? Bulabileceğinin en iyisi bu mu? Gerçekten mi?" dedi Afrodit.

Stevie Rae ona, "Seninle bir daha asla konuşmayacağım," dedi.

"İyi. Şimdi önemli meselelere geçelim. Siz ikiniz söylemek zorunda olduğum şeylerin ikisinden de hoşlanmayacaksınız ama annem gibi olmak istemiyorsanız iyi dinlemeniz gerek."

"Dinliyoruz," dedim.

Stevie Rae dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı.

"Öncelikle sen balkabağı, Kalona senin kuş çocuğa su damlatıp onu hayata döndürdüğünden beri etrafa yavru köpek bakışları saçıyorsun..."

"Kalona oğlu için ölümsüz gözyaşları döktü ve onu büyülü bir şekilde geri getirdi. Tanrım, sen de oradaydın ve olanları gördün!" dedi Stevie Rae.

"Hani benimle konuşmuyordun. Ama beni haklı çıkardın. Birkaç saat öncesine kadar Kalona'nın da en az Neferet kadar büyük bir bela ve tehlike olduğunu sanıyorduk. Şimdiyse Ölümün Savaşçısı oldu. Tıpkı yeri yarıp içinden çıktığı zaman olduğu gibi bütün okul ona ağzının sularını akıtarak bakacak. Kısacası bu konuda daha fazla sağduyu göstereceğiz ya da en azından *ben* daha fazla sağduyu göstereceğim. Sizin de bana katılmanız hoş olurdu."

Kalbimin derinliklerinden gelen sesi dile getirerek, "Ona asla güvenmeyeceğim," dedim.

"Z, Thanatos'a yemin etti," dedi Stevie Rae.

Gözlerinin içine baktım. "Kalona, Heath'i öldürdü. Stark'ı öldürdü. Stark'ı geri getirmesinin tek nedeni, Nyx'in onu Heath'e olan hayat borcunu ödemeye zorlamasıydı. Stevie Rae, Öteki Âlem'de onunla birlikteydim. Kalona, Nyx'e onu ne zaman affedeceğini sordu. Nyx de bunu ancak onun affına layık olduğu zaman sorabileceğini söyledi."

"Belki de buna ulaşmaya çabalıyordur."

Afrodit, "Ya da belki de birilerini kullanmayı seven, yalancı ve tecavüzcü katilin tekidir," diye tersledi. "Zoey ve ben yanılıyorsak bu harika olur. 'Size söylemiştim' dersin ve hep birlikte gülerek lanet olası bir parti yaparız. Ama *haklıysak*, düşmüş bir tanrı *yeni* bir yıkıma giriştiğinde hazırlıksız yakalanmamış oluruz."

Stevie Rae iç geçirdi. "Biliyorum, biliyorum. Mantıklı konuşuyorsun. Ona tamamen güvenmeyeceğim."

"Tamam. Ama gözünü kuş çocuktan da ayırma. Babasına yüzde yüz güveniyor ve bu, Kalona'nın onu kullanabileceği anlamına gelir. Bir kez daha."

Stevie Rae'nin ifadesi gerginleştiyse de başını salladı. "Tamam, ayırmam."

"İkinci olarak." Afrodit dikkatini bana yöneltti. "Dün gece o lanet olası boğaya Heath diye seslendiğinde kafanın içinde neler olduğunu açıkla."

"Ne?" diye haykırdı Stevie Rae. "Bu doğru değil, öyle değil mi Z?"

Pekâlâ, yalan söylemek kolay olurdu. Afrodit'in aklını kaçırdığını ve gaipten sesler duyduğunu söyleyebilirdim. Dün gece aynı anda bir yığın saçmalık yaşanmıştı. Tabii element-

lerin kendilerini çok büyük bir kudretle göstermesi yüzünden annemin Neferet tarafından öldürüldüğü ve Neferet'in Karanlığın refakatçisi olduğu gerçekleri dışında hiçbir şeyin net olmadığını da söylemek gerekiyordu. Ayrıca neredeyse yalan söylüyordum.

Ardından arkadaşlarıma yalan söylemenin nelere mal olduğunu hatırladım. Bir süreliğine sadece bana olan güvenlerini değil, kendime olan saygımı da kaybetmiştim. Yalan söyleyince kendimi iyi hissetmiyordum. Tanrıça'yla ve ilerlememi istediği yolla uyumumu kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve gerçeği bir çırpıda söyleyiverdim. "Kâhin taşının içinden Aurox'a bakınca Heath'i gördüm ve bu beni dehşete düşürdü, ben de adını seslendim. Aurox o boğa şeyine dönmeden önce bana baktı ve bu yüzden bana saldırmaya kalkınca olduğum yerde durdum ve canımı yakamayacağını söyledim. Nokta."

"Sen o lanet olası aklını kaçırmışsın. Kahretsin, korkarım annemin deli doktorunun numarasını atmakta acele etmişim. İlaç alman ve gözlem altında tutulman gerek."

"Pekâlâ, ben Afrodit'ten daha nazik davranacağım ama bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor, Z. Heath nasıl Aurox'un etrafında olur ki?"

"Bilmiyorum. Üstelik etrafında da değildi. Aurox'un üstünde parlıyor gibiydi. Ya da en azından bir ay taşının parlaklığı onu gölgeliyordu." Yakaladığım anlık görüntüyü tam olarak aktaramamanın sıkıntısıyla çığlık atmak istedim.

Stevie Rae, "Hayalet gibi miydi?" diye sordu.

"Bu birazcık mantıklı olabilir," dedi Afrodit. İkisi birlikte bu meseleyi çözüyorlarmış gibi başıyla Stevie Rae'yi onayladı. "Ölümü uyandıran bir ritüelin ortasındaydık. Heath de ölü. Belki de hayaletine takıldık."

"Sanmıyorum."

"Ama tam emin değilsin," dedi Stevie Rae.

"Hayır, kâhin taşının antik bir sihri olması dışında hiçbir şeyden emin değilim. Antik sihir, güçlü ve öngörülemezdir. Lanet olsun, antik sihrin Skye Adası'ndan başka hiçbir yerde olmaması gerekiyor; bu yüzden burada taşın içinden bakınca bir şeyler görmemin ne demek olduğunu bilmiyorum." Ellerimi kaldırdım. "Belki de hayal gördüm. Bu benim için bile tuhaf. Heath'i gördüğümü sandım, sonra Aurox o boğa gibi şeye dönüştü ve kaçıp gitti."

"Her şey çok hızlı olup bitti," dedi Stevie Rae.

"Aurox'u bir dahaki görüşünde, ona kâhin taşının içinden bakman gerektiği kesin," dedi Afrodit. "Ve sakın onunla yalnız kalma."

"Kesinlikle öyle bir planım yok. Üstelik nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Muhtemelen Neferet'in yanına dönmüştür," dedi Afrodit.

Çenemi tutmalıydım ama sesimin, "Farklı bir gelecek seçtiğini söylemişti," dediğini duydum.

"Evet Ejderha'yı öldürüp Rephaim'i öldürmenin kıyısından döndükten sonra," dedi Afrodit.

İç geçirdim. Afrodit, "Stark bu konuda ne dedi?" diye sordu. Ben cevap vermeyince sarı renkli kaşını kaldırdı. "Ah, anladım. Ona anlatmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Seni bunun için suçlayamam, Z," dedi Stevie Rae usulca.

Afrodit, "Stark onun savaşçısı, koruyucusu," diye üsteledi. "Ne kadar küstah ve rahatsız edici olsa da Zoey'nin Aurox'a zaafı olduğunu bilmeli."

"Zaafım falan yok!"

"Tamam, Aurox'a yok ama Heath'e var ve sen Aurox'un Heath olabileceğini düşünüyorsun." Afrodit başını salladı. "Bunun kulağa ne kadar delice gibi geldiğinin farkında mısın?"

"Hayatım da delice," dedim.

"Aurox'a karşı savunmasız olabileceğini Stark'ın bilmesi gerek," dedi Afrodit kararlı bir sesle.

"Ben ona karşı savunmasız falan değilim."

"Anlat şuna, balkabağı."

Stevie Rae gözlerimin içine bakamıyordu.

"Stevie Rae?"

Stevie Rae iç geçirdi ve sonunda bana baktı. "Heath'in Aurox'un ruhunu ele geçirdiği ya da buna benzer bir şey konusunda en ufak bir şüphen varsa, bu onun hakkında objektif düşünemeyeceğin anlamına gelir. Bunu biliyorum. Rephaim'i kaybetsem ve onu bir başka erkeğin etrafında gördüğümü düşünsem, kulağa delice bile gelse o erkek beni kolayca etkileyebilirdi. Buramı." Kalbini işaret etti. "Ve burası, genelde burasına hükmeder." Başını işaret ediyordu.

"Bu yüzden, yay çocuğa gördüğünü sandığın şeyi söyle," dedi Afrodit.

Bundan nefret ediyordum ama haklı olduklarını da biliyordum. "Pekâlâ, bu berbat olacak ama tamam. Ona söyleyeceğim."

"Ben de Darius'a söyleyeceğim," dedi Afrodit.

"Ve ben de Rephaim'e," dedi Stevie Rae.

"Ama neden?!" Patlamak istiyordum.

"Çünkü etrafındaki savaşçıların bunu bilmeleri gerek," dedi Afrodit.

Sıkılı dişlerimin arasından, "İyi," diye homurdandım. "Ama bu kadarı yeter. İnsanların ben ve erkek meselelerimle ilgili konuşup durmalarından sıkıldım."

Stevie Rae koluma girdi ve yumuşak bir sesle, "Şey, Z, gerçekten de erkek sorunların var ama," dedi.

Üçümüz Thanatos'un sınıfına doğru yürürken Afrodit, "Thanatos'a da söylemeliyiz," dedi. "Ölüm onun özelliği. Hayaletleri ya da o şey her neyse anlaması gayet mantıklı."

"Neden lanet olası *Tulsa Dünyası*'na koyup Neferet'in konuyla ilgili bir doğru-yanlış köşesini yazmasını istemiyoruz?" dedim.

"Bu küfür sayılır. Konuşmana dikkat et. Lanet olası giriş kelimesidir, sonra bir bakmışsın ağzından siktirler dökülmeye başlamış," dedi Afrodit.

"Dökülen sikler mi? Bu kulağa yanlış geliyor," dedi Stevie Rae başını sallayarak.

Stevie Rae'yi neredeyse yanımda sürükleyerek adımlarımı hızlandırdım, Afrodit de bize yetişmek için koşturmaya başladı.

Onlar küfürleri tartışırlarken dinlemedim bile. Endişelenmekle meşguldüm.

Okulum için endişeliydim.

Aurox/Heath meselesi için endişeliydim.

Stark'a Aurox/Heath meselesinden bahsetmek konusunda endişeliydim.

Kasılan midem ve tüm bunlar yetmezmiş gibi ağrıyan karnım yüzünden endişeliydim. Bir kez daha.

BÖLÜM SEKİZ

Shaunee

"Damien, bence ben ahırdan uzak kalsam iyi olur. Lenobia son zamanda haddinden fazla yangın gördü." Shaunee bakışlarını Damien'dan Erin'e çevirdi. Z dağılmalarını söyleyince üçü birlikte hareket etmiş ama gerçekten dağılmak yerine, hangisinin elementinin nerede daha çok işe yarayacağını konuşmak için bir arada kalmışlardı.

Damien, "Doğru bir noktaya parmak bastın," dedi. "Senin Ejderha'nın ateşine gitmen daha mantıklı görünüyor. Yakında sana orada ihtiyaç olacak."

Shaunee'nin omuzları düştü. "Evet ama pek can attığımı söyleyemem."

Erin, "Elementinin havasına gir, o zaman kolaylaşır," dedi.

Erin, ikizlikleri bozulduğundan beri onunla konuşmaktan özenle kaçınıyordu. Shaunee sadece onun konuşmasına şaşırdığı için değil, düşüncesiz ses tonuna da şaşırarak Erin'e baktı. Ejderha'nın cenaze ateşinin tutuşturulması kibrit çakmaktan

ibaretmiş gibi bahsetmişti. "Ejderha'nın cenazesinde kolay hiçbir şey olmayacak, Erin," dedi. "Elementimle ya da onsuz."

"O anlamda *kolay* demek istemedim." Erin sıkılmış gibiydi. Shaunee, Erin'in bugünlerde sürekli canı sıkkın göründüğünü düşündü. "Ben sadece elementinin havasına girince diğer şeylerin kafanı o kadar kurcalamadığını kastetmiştim. Ama belki de sen kendini elementine o kadar kaptırmamışsındır."

"Saçmalık." Shaunee öfkelendiğini hissediyordu. "Benim ateşle ilgili özelliğimin senin suyla ilgili yeteneğinden aşağı kalır yanı yok."

Erin omuz silkti. "Her neyse. Ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyordum. Bundan sonra yapmam, olur biter." Kızların arasına girmek ile arkasına bakmadan kaçmak arasında gidip geliyormuş gibi görünen Damien'a döndü. "Ben ahıra gideceğim. Lenobia su gördüğüne sevinecektir ve *benim* elementimi kullanmakla sorunum yok." Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Shaunee, Damien'a günlerdir aklında dönüp duran soruyu sordu. "Her zaman böyle miydi?"

"*Böyle*yi tanımlaman gerekecek."

"Kalpsiz."

"Dürüst olmamı ister misin?"

"Evet, Erin her zaman bu kadar kalpsiz miydi?"

"Bunu cevaplamam gerçekten zor." Damien sözlerinin onu incitmemesi için özen gösteriyormuş gibi yavaşça konuşuyordu.

"Zor bile olsa bana gerçeği söyle," dedi Shaunee.

"Pekâlâ, *dürüst* olmam gerekirse, siz ikiniz kopana kadar hanginizin nasıl olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı. Sizi birbirinizden ayıramıyordum. Birbirinizin cümlelerini tamamlardınız. Bir bütünün iki yarısı gibiydiniz."

Shaunee, Damien'ın tereddüt ettiğini görünce ısrar etti. "Peki şimdi değil miyiz?"

"Evet, şimdi farklı. Artık kendi kişilikleri olan bireylersiniz." Ona gülümsedi. "Bunu ifade etmenin en kibar şekli, bir kalbi olan yarımın sen olduğunu çoğumuzun anladığını söylemek."

Shaunee, Erin'in arkasından baktı. "Bunu daha önce biliyordum; çok alaycı, dedikoducu ve acımasız olabilmesi beni rahatsız ederdi. Ama aynı zamanda komikti ve onunla takılmak havalıdı."

Damien, "Başka insanları harcamak pahasına komik," dedi. "Kendisini başkalarından daha iyi göstermek için herkesi dışladığından havalı."

Shaunee arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Biliyorum. Bunu şimdi görüyorum. O zamanlarda görebildiğim tek şey, çok yakın arkadaş olduğumuz ve bir en yakın arkadaşa ihtiyaç duymamdı."

"Ya şimdi?"

"Şimdi kendim gibi olabilmeye ihtiyacım var ve eğer birisinin yarısı olursam bunu yapamam. Ayrıca her zaman alaycı, akıllıca ya da düpedüz nefret dolu bir şey söylemek zorunda kalmaktan da yoruldum." Shaunee hüzünlü ve yaşlanmış gibi hissederek başını salladı. "Bu, Erin'in berbat biri olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Aslında eskiden düşündüğüm gibi, havalı ve komik ve harika biri olmasını istiyorum.

Sanırım böyle bir karaktere, tamamen bağımsız bir şekilde sahip olacağını veya olmayacağını en sonunda anladım. Bunun benimle bir alakası yok."

Damien, "Sandığımdan daha zekisin," diye itiraf etti.

"Okulda hâlâ feciyim."

Damien gülümsedi. "Başka zekâ türleri de var."

"İşte bu benim için iyi haber."

"Hey, kendini küçümseme. Biraz zorlasan okulda iyi bile olabilirsin."

"Bunun sana iyi bir şey gibi geldiğini biliyorum ama ben 'başka zekâ türleri' kısmıyla yeterince mutluyum." Damien gülünce Shaunee konuşmaya devam etti. "Ben ateşe gidiyorum. Belki oralarda dolanmamın bir faydası olur."

"Sana mı savaşçılara mı?"

"Birimize. Ya da ikimize birden. Bilmiyorum." Shaunee iç geçirdi.

"Ben hepinize faydası olacağına inanacağım," dedi. "Ben de hava gibi ortalıkta dolaşacağım. Buraya yapışıp kalan şu Karanlığı esintiyle savuşturmaya çalışacağım."

"Sen de hissediyor musun?"

Damien başını onaylarcasına salladı. "Buradaki negatif enerjiyi hissedebiliyorum. Kısa sürede çok fazla olumsuzluk yaşandı." Başını yana yatırıp Shaunee'yi süzdü. "Şimdi tekrar düşündüm de ben ahırdan uzak durman gerektiğini düşünmüyorum. Ateş kötü değildir. *Sen kötü değilsin.* Lenobia da bunu biliyor. Buz fırtınasında hareket edebilmelerini sağlamak için atların toynaklarını nasıl ısıttığını hatırlasana."

"Hatırlıyorum." Bu anı Shaunee'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

"O zaman ateşe gidip onlara yardım et ama sonra ahıra da git. Herkese ateşin yok etmekten daha fazlasını yapabildiğini hatırlat. Önemli olan nasıl kuşanıldığı."

"Sanırım ateşin nasıl kullandığının önemli olduğuna dair bir şey söylüyorsun."

Damien'ın sırıtışı iyice genişledi. "Gördün mü, sana okulda iyi olabileceğini söylemiştim. Kuşanmak kusursuz bir kelimedir; güç ya da silahı en iyi şekilde kullanmak üzere donanmak gibi."

"Başımı ağrıtıyorsun," dese de Shaunee sırıtıyordu.

"O zaman daha sonra ahırda görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Damien gitmek için harekete geçti, sonra durdu ve dönüp Shaunee'ye sıkı sıkı sarıldı. "Kendin olmana seviniyorum ve bir arkadaşa ihtiyaç duyarsan ben buradayım," dedi ve sonra ahırın olduğu tarafa doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Shaunee gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve kahverengi saçları kendi küçük esintisiyle salınan arkadaşının arkasından gülümseyerek baktı. "Ateş," diye fısıldadı, "Damien'la küçük bir kıvılcım gönder. Onu mutlu edecek seksi bir adam bulmayı hak ediyor. Özellikle de kendisi herkesi mutlu etmek için bu kadar uğraşırken."

Haftalardır olmadığı kadar iyi hissederek farklı bir yönde yürüdü. Adımları Damien'ınkinden daha ağır ve düşünceliydi ama artık gittiği yerden artık o kadar korkmuyordu. Cenaze ve ateş için can atmıyordu; o Erin değildi. Sadece duygularını dondurarak üzüntü ve acıyı dışarıda bırakamazdı. *Bu kadar*

acı çekmemem anlamına gelse bile içimin soğuk ve donuk olmasını istemezdim, diye karar verdi içinden.

Odaklanıp sıcak elementinden güç almaya çalışıyordu. *Teşekkürler Nyx, yeteneğimi iyi kullanmaya çalışacağım,* diye düşünürken ölümsüzün sesi duyuldu.

"Sana teşekkür etmedim."

Shaunee başını kaldırınca okul tapınağının önündeki Nyx heykelinin yanında duran Kalona'yı gördü. Üzerinde kot pantolon ve Ejderha'nın giydiği türde deri bir yelek vardı. Tek fark Kalona'nın yeleğinin daha büyük olmasıydı ve arkasında kanatlarının aralardan çıkıp sırtından aşağı uzanmasına olanak veren delikleri vardı. Ayrıca bu yelekte Tanrıça'nın amblemi de yoktu, ancak Kalona ona bu dünyaya ait değilmiş gibi görünen kehribar gözleriyle böyle bakarken Shaunee'nin düşünebilmesi çok güçtü.

Kesinlikle insanüstü bir muhteşemliği var. Shaunee bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve Kalona'nın sözlerine odaklandı. "Teşekkür mü? Ne için?"

"Bana cep telefonunu verdiğin için. O olmasa Stevie Rae beni arayamazdı. Sen olmasan Rephaim ölmüş olurdu."

Shaunee'nin yüzü ısınmıştı. Birden neden bu kadar gerildiğini bilemeyerek omuz silkti. "Stevie Rae arayınca gelen sendin. Telefonu açmayabilir ve boktan baba olmayı sürdürebilirdin." Shaunee ne söylediğini, cümleyi ağzından kaçırdıktan sonra fark etti ve dudaklarını birbirine bastırırken içinden, *konuşmayı kes,* dedi.

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu, ardından Kalona, "Söylediklerin doğru," dedi. "Oğullarıma iyi bir baba olamadım. Hâlâ iyi bir baba değilim."

Shaunee tam olarak ne demek istediğini merak ederek ona baktı. Sesi tuhaf çıkıyordu. Üzgün, ciddi, hatta kızgın olmasını beklerdi. Oysa Kalona düşüncelerini şimdi idrak ediyormuş gibi şaşkın ve biraz garip görünüyordu. Shaunee ifadesini görebilmeyi isterdi ama Kalona'nın yüzü başka tarafa çevrilmişti. Nyx'in heykeline bakıyordu.

Shaunee ne demesi gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadan, "Pekâlâ," dedi. "Rephaim'le ilişkini düzeltiyorsun. Belki diğer çocuklarınla ilişkini düzeltmek için de çok geç değildir. Babam çıkagelse ve benimle ilgilenmek istese ona izin verirdim. En azından ona bir şans verirdim." Ölümsüz başını çevirip ona baktı. Shaunee, o kehribar rengi gözler içini görebiliyormuş gibi kendini biraz gergin hissetti. "Demek istediğim, doğru olanı yapmak için hiçbir zaman geç değildir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, son zamanlarda daha da inanır oldum." Kalona'nın bakışlarını başka bir yöne çevirmesini isterdi. "Söylesene, kaç çocuğun var?"

Kalona omuz silkti. Dev kanatları tekrar kapanmadan önce hafifçe açıldı. "Sayısını bilmiyorum."

"Kaç çocuğun olduğunu bilmek, bütün bu 'iyi bir baba olmak istiyorum' olayında iyi bir başlangıç olabilir gibi görünüyor."

"Bir şeyi bilmek ile buna göre hareket etmek birbirinden çok farklı iki şey."

"Evet, kesinlikle öyle. Ama ben iyi bir başlangıç dedim." Shaunee başıyla Nyx'in heykelini işaret etti. "Burası da başlamak için iyi bir yer."

"Tanrıça'nın heykeli mi?"

Shaunee bakışları karşısında kendini biraz daha rahat hissetmeye başlayarak kaşlarını çattı. "Burada, heykelinin yakınında takılmaktan çok daha fazlasını yapabilirsin. Ondan şey isteyebilirsin..."

"Af, hepimize bağışlanan bir şey değil!" Kalona'nın sesi âdeta gökgürültüsü gibi çıkmıştı.

Shaunee titremeye başladığını hissetti ama gözleri Nyx'in heykeline kaydı.

Nyx'in güzel, dolgun dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığına ve ona gülümsediğine neredeyse yemin edebilirdi. Hayal gücünün ürünü olsun ya da olmasın, Shaunee'ye ihtiyaç duyduğu cesareti verdi ve çaylak bir çırpıda sözlerine devam etti. "Af demeyecektim. Yardım diyecektim. Nyx'ten yardım istemeyi dene."

"Nyx beni duymaz." Kalona, Shaunee'nin neredeyse duyamayacağı bir sesle konuşmuştu. "Beni asırlardır duymuyor."

"Asırlar boyunca yardımını kaç kez istedin?"

"Bir kez bile istemedim."

"O zaman seni dinlemediğini nereden biliyorsun?"

Kalona başını iki yana salladı. "Bana vicdanım olmak için mi gönderildin?"

Başını sallama sırası Shaunee'deydi. "Sana gönderilmedim ve Tanrıça biliyor ya, kendi vicdanım konusunda yeterince dertle uğraşıyorum zaten. Başka kimsenin vicdanı olamam."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım; genç, heyecanlı çaylak. Ben olsam o kadar emin olmazdım." Kalona bunu söyledikten sonra hızla döndü ve birkaç geniş adımdan sonra kendini gece göğüne bıraktı.

Rephaim

Diğer çocukların büyük kısmının ondan uzak durmasına artık o kadar aldırmıyordu. Damien nazikti ama o genelde herkese karşı nazik olduğu için Rephaim çocuğun nezaketinin kendisiyle bir ilgisi olduğundan emin değildi. En azından Stark ve Darius onu öldürmeye ya da Stevie Rae'den uzak tutmaya çalışmıyordu. Son zamanlarda Darius biraz sevecen görünmeye bile başlamıştı. Hatta önceki gece sihirle iyileştirilen yarası yüzünden hâlâ güçsüzken otobüste tökezleyince Erebus'un Oğlu ona yardım etmişti.

Babam beni kurtardı ve Ölümün Savaşçısı olarak yemin etti. Beni seviyor ve Işığın tarafını Karanlığın tarafına tercih ediyor. Her ne kadar eski Alaycı Kuzgun Rephaim, Stevie Rae ve diğerleri kadar naif ve güvenmeye hazır olmasa da, bu düşünce onu gülümsetmeyi başarmıştı. Rephaim babasının yolundan gitmeyi arzuluyor ve bunu çok istiyordu ama kovulmuş ölümsüzün yüzyıllar boyunca içinde yaşadığı öfke ve nefreti, Tanrıça hariç herkesten daha iyi biliyordu. Rephaim'in varlığı, babasının diğerlerine büyük acılar çektirmeye muktedir olduğunun bir kanıtıydı.

Omuzları düştü. Okulun, yarısı duvara dayalı harap haldeki meşe ağacının araziye doğru devrildiği kısma gelmişti. Kalın meşe ağacının ortası, öfkeli bir tanrının fırlattığı yıldırımla çarpılmış gibi görünüyordu.

Rephaim gerçeğin öyle olmadığını biliyordu.

Babası bir ölümsüzdü ama tanrı değildi. Kalona bir savaşçıydı; kovulmuş bir savaşçı.

Rephaim tuhaf bir rahatsızlık hissiyle ağacın ortasındaki tahribatın açtığı yarıktan uzaklaştı. Ağacın kırılmış ve yere uzanmış dallardan birine oturup dikkatle okulun doğu duvarına yaslı duran dallara baktı.

"Bunun halledilmesi gerek," dedi sessiz geceyi insan sesiyle doldurarak. "Stevie Rae'yle birlikte bu işi halledebiliriz. Belki de ağaç tamamen kaybedilmemiştir." Gülümsedi. "Kırmızı beni kurtardı. Bir ağacı neden kurtaramasın ki?"

Ağaç cevap vermedi ama Rephaim konuşurken tuhaf bir dejavu hissine kapıldı. Sanki buraya daha önce de gelmişti. Ama bir okul günü sırasında değil; buraya kanatlarında rüzgâr ve gündüz göğünün davetkâr berrak mavisiyle gelmişti.

Rephaim başının ağrımaya başladığını hissederek kırıştırdığı alnını ovuşturdu. Buraya gündüz vakti kuzgunken, insanlığı her şeyin gölgeli ve belirsiz bir görüntü, ses ve koku karışımından ibaret kalacağı kadar derinlerde gizliyken mi gelmişti acaba?

Aldığı tek cevap şakaklarındaki hafif zonklama hissi oldu. Rüzgâr, kırık dalların hışırdamasına, ağacın dallarına inatla tutunan ve kışın kahverengileştirdiği seyrek yaprakların fı-

sıldaşmasına neden olarak esti. Bir an için Rephaim'e ağaç onunla konuşmaya, sırlarını anlatmaya çalışıyormuş gibi geldi.

Rephaim'in bakışları tekrar ağacın ortasına kaydı. Gölgeler. Dökülen kabuklar. Parçalanmış, kıymıklara ayrılmış bir kütük, ortaya çıkmış kökler. Ağacın ortasının etrafındaki toprak, sanki altında bir hendek oluşuyormuş gibi parçalanmaya başlamıştı.

Rephaim ürperdi. Ağacın altında bir hendek vardı. Kalona'yı yüzyıllar boyunca toprağa hapseden bir hendek. Bu yüzyılların anısı ve o zaman zarfında yaşayan öfke, şiddet ve yalnızlıkla dolu o korkunç, yarı maddesel varlık, Rephaim'in taşıdığı ağır yükün hâlâ bir parçasıydı.

"Tanrıçam, beni geçmişim için affettiğini biliyorum ve bunun için sana her zaman minnettar kalacağım. Peki bana kendimi nasıl affedebileceğimi de öğretebilir misin?"

Rüzgâr bir kez daha hışırdadı. Ağacın eski zamandan kalma bu fısıltısı, Tanrıça'nın sesiymiş gibi teskin ediciydi.

Rephaim açık avucunu yanına, kabuğun üstüne bastırarak ağaca yüksek sesle, "Bunu bir işaret olarak kabul edeceğim," dedi. "Stevie Rae'den seni paramparça eden kötülüğü düzeltmek için yardım isteyeceğim. Yakında. Sana söz veriyorum. Yakında döneceğim." Rephaim okul çevresindeki devriyesine dönerken, ağacın altında derinlerde bir hareket hissetmiş olabileceğini düşündü ve meşenin ona teşekkür ettiğini hükmetti.

Aurox

Aurox, meşe ağacının altındaki küçük ve oyuk alanı üç adımda geçerken gergindi. Sonra dönüp geriye doğru üç kısa adım daha attı, ardından bu şekilde ileri geri gidip gelmeyi sür-

dürdü. Düşünüyor... düşünüyor... düşünüyor ve çaresizlik içinde bir planı olmasını diliyordu.

Başı ona acı veriyordu. Çukura düştüğünde kafatasını kırmamıştı ama başındaki yumru şişmiş ve kanamıştı. Açtı. Susuzdu. Ne kadar bitkin ve iyileşmek için dinlenmeye ihtiyaç duysa da toprağın içinde huzur bulmakta zorlanıyordu.

Bu okula dönmenin –öldürüldüğü profesörün ve öldürmeye teşebbüs ettiği gencin yaşadığı arazinin ta kendisinde saklanmanın– iyi bir fikir olacağını neden düşünmüştü ki? Aurox başını ellerinin arasına aldı. *Ben yapmadım!* Bu sözleri haykırmak istiyordu. *Ejderha Lankford'u ben öldürmedim. Ben farklı bir gelecek seçtim.* Ama seçiminin bir önemi yoktu. Canavara dönüşmüştü ve bu canavar arkasında ölüm ve yıkım bırakmıştı.

Buraya gelmekle, burada kendisini bulacağına ya da iyi bir şey yapacağına inanmakla aptallık etmişti. İyi mi? Birileri okulda olduğunu öğrenirse saldırıya uğrar, hapsedilir ve muhtemelen öldürülürdü. Buraya zarar vermek için gelmiş olmamasının bile bir anlamı olmazdı. Onu bulanların hiddetini üzerine çekecek ve canavar kendini gösterecekti. Aurox da onu kontrol edemeyecekti. Erebus'un Oğulları Savaşçıları etrafını saracak ve sefil varlığını sona erdireceklerdi.

Daha önce bir kez onu kontrol ettim. Zoey'yi öldürmedim. Peki amacının zarar vermek olmadığını söyleyecek fırsatı olacak mıydı? Peki ya otokontrolünü sınayacak ve içinde canavardan daha fazlası olduğunu ispatlayacak zamanı? Aurox volta atmayı sürdürdü. Hayır, amacı Gece Evi'ndekiler için bir şey ifade etmeyecekti. Tek görecekleri canavar olacaktı.

Zoey bile mi? Zoey bile ona karşı mı duracaktı?

"Zoey savaşçılara karşı sana kalkan oldu. Onun koruması sayesinde kaçabildin."

Büyükanne Kızılkuş'un sözleri karmakarışık haldeki zihnini yatıştırdı. Zoey onu korumuştu. Canavarı ona zarar vermeyecek kadar kontrol edebileceğine inanmıştı. Büyükannesi ona barınak sunmuştu. Zoey ölmesini istemezdi.

Ama diğerleri isteyecekti.

Aurox onları suçlamıyordu. Ölümü hak ediyordu. Yakın zamanda farklı bir hayat özlemi, farklı bir tercih yapma isteği duymaya başlaması geçmişi değiştirmezdi. Vahşice ve canice şeyler yapmıştı. Rahibenin buyurduğu her şeyi yapmıştı.

Neferet...

Zihninde sessiz, dile dökülmemiş bir kelime olarak kalsa da bu isim gergin vücuduna aniden bir ürperti gönderdi.

İçindeki canavar rahibeye gitmek istemişti. İçindeki canavar ona hizmet etme ihtiyacı duyuyordu.

"Ben bir canavardan fazlasıyım." Etrafını çevreleyen toprak sözlerini yutarak Aurox'un insanlığının sesini bastırdı. Çaresizlik içinde yamuk yumuk bir köke tutundu ve kendini yukarı, bu çukurdan dışarı doğru çekmeye başladı.

"Bu işi halledebiliriz."

Sözler Aurox'a kadar ulaştı. Olduğu yerde donakaldı. Sesi tanımıştı, konuşan Rephaim'di. Büyükanne ona gerçeği söylemişti demek. Çocuk yaşıyordu.

Aurox'un görünmez yükü biraz hafifledi.

Bu, vicdan azabı çekeceği ölümlerden birinin azalması demekti.

Aurox yere çömeldi ve Rephaim'in kiminle konuştuğunu anlamak için kulak kesildi. Öfke ya da şiddet hissetmiyordu. Elbette Aurox'un bu kadar yakında saklandığına dair ufacık bir hisse kapılsa Rephaim intikam duygularıyla dolardı, değil mi?

Zaman çok yavaş ilerliyor gibiydi. Rüzgâr arttı. Aurox üstündeki ağacın kırık dalları arasında rüzgârın ıslık çaldığını duyabiliyordu. Serin havayla sürüklenen sözcükleri duyuyordu... iş... ağaç... Kırmızı beni kurtardı. Hepsi, Rephaim'in yüksek sesle düşünürmüş gibi konuştuğu kötü niyetten arınmış sesindeydi. Ardından esinti çocuğun duasını ona getirdi. *Tanrıçam, beni geçmişim için affettiğini biliyorum ve bunun için sana her zaman minnettar kalacağım. Peki bana kendimi nasıl affedebileceğimi de öğretebilir misin?* Aurox güçlükle nefes alıyordu.

Rephaim kendini affetmek için Tanrıçasından yardım mı istiyordu? Neden?

Aurox zonklayan başını ovdu ve var gücüyle düşündü. Zarar vermesini buyurmanın dışında, Rahibe onunla çok az konuşmuştu. Ama sanki Aurox söylediklerini duymuyormuş ya da kendine ait fikirler geliştirme becerisine sahip değilmiş gibi yakınında konuşmuştu. Aurox, Rephaim hakkında ne biliyordu? Ölümsüz Kalona'nın oğlu olduğunu. O geceleri genç bir delikanlı, gündüzleri ise bir kuzgun olacak şekilde lanetlenmişti.

Lanetlenmiş miydi?

Rephaim'in dua edişini duymuştu, Nyx'in onu affettiğini dile getiriyordu. Herhalde bir Tanrıça aynı anda hem lanetleyip hem de affetmezdi.

Ardından şaşkınlıkla dikkatini dağıtan ve hendeğe düşmesine neden olan tuhaf sesli kuzgunu hatırladı. Rephaim olabilir miydi? Kendini kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlarken Aurox'un bedeni gerildi.

"Söz veriyorum. Yakında döneceğim." Rephaim'in sesi aşağı, Aurox'a kadar süzüldü. Çocuk geçici bir süre için gidiyordu. Aurox, toprak duvara yaslanarak gevşedi. Vücudu sızlıyor, başı dönüyordu.

Çukurda kalamayacağı belliydi ama Aurox için belli olan tek şey de buydu.

Rephaim'in Tanrıçası, onu affeden Tanrıça, Rephaim'i Aurox'un olduğu yere yönlendirmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse nedeni Aurox'a bağışlanmayı mı yoksa intikamı mı göstermekti?

Kendini ele verip hatta belki de Zoey'ye teslim olup onu bekleyen sonuçlara razı mı gelmeliydi?

Ya canavar yine ortaya çıkar ve bu kez onu kontrol edemezse?

Kaçmalı mıydı?

Yoksa rahibeye gidip cevap mı istemeliydi?

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Aurox bu kafa karışıklığı ve yüreğinden geçen arzuların ağırlığı altında başını eğdi. Çekinerek, sessizce Rephaim'in duasını taklit etti. Basitti. Samimiydi. Ve bu, Aurox'un hayatındaki ilk duasıydı.

Nyx, gerçekten affedici bir Tanrıça isen, lütfen bana yardım et... lütfen.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

Thanatos lafı uzatmadan, "Neferet durdurulmalı," dedi.

"Bu bana iyi haber gibi geldi. Sonunda," dedi Afrodit. "Bu durumda o basın toplantısının saçmalık olduğunu ilan etmek için Yüksek Konsey'in tamamı mı geliyor, sadece Duantia mı?"

"İnsan soyluların Neferet'le ilgili gerçeği duymaları için sabırsızlanıyorum." Stevie Rae hemen Afrodit'in arkasından, en az onun kadar kızgın bir sesle ve Thanatos'a cevap fırsatı bırakmadan konuşmuştu. "Onun gülümseyip gözlerini kırpıştırmasından ve herkesi inanılmaz tatlı olduğuna inandırmasından feci sıkıldım."

Thanatos kederli bir sesle, "Neferet gülümseyip gözlerini kırpıştırmaktan daha fazlasını yapıyor," dedi. "Manipüle etmek ve zarar vermek için Tanrıça vergisi yeteneklerini kullanıyor. Vampir sihrine maruz kalan insan soyluların ona karşı çok az koruması var."

"Ve bu da Vampir Yüksek Konseyi'nin harekete geçip bu konuda bir şeyler yapması gerektiği anlamına geliyor."

"Keşke o kadar basit olsaydı," dedi Thanatos.

Midem düğümlendi. Yine kötü bir hisse kapılmıştım ve bu genelde iyiye işaret olmuyordu.

"Ne demek istiyorsunuz? Neden o kadar basit değil?" diye sordum.

"Yüksek Konsey insanları vampir işlerine karıştırmayacak."

"Ama Neferet bunu çoktan yaptı," dedim.

"Evet, at çalındıktan sonra ahırın kapısını kapamak böyle bir şey," dedi Stevie Rae.

"O sürtük, Zoey'nin annesini öldürdü." Afrodit inanamıyormuş gibi başını sallıyordu. "Yüksek Konsey'in bunu görmezden geleceğini, cinayetin ve bizim hakkımızda söylediklerinin yanına kalmasına izin vereceğini mi söylüyorsunuz?"

"Siz Yüksek Konsey'in ne yapmasını tercih ederdiniz? Neferet'i bir katil olarak ifşa etmesini mi?"

"Evet." Sesimin bütün bu olanların bana hissettirdiği gibi korkmuş ve on iki yaşındaymışım gibi değil, sert ve olgun çıkmasına memnun olmuştum. "Ölümsüz ve güçlü olduğunu ben de biliyorum ama *annemi öldürdü*."

Thanatos sakin bir sesle, "Elimizde hiç kanıt yok," dedi.

Afrodit, "Saçmalık!" diye patladı. "Ne olduğunu hepimiz gördük!"

"Ölüm büyüsü tarafından harekete geçirilen bir ifşa ritüelinde. İkisi de tekrar edilemez. Arazi beş element tarafından o şiddet olayının bütün izlerinden arındırıldı."

Afrodit, "Karanlığı kendine refakatçi seçti," diye ısrar etti. "Sadece kötüyle ittifak kurmakla kalmadı, büyük ihtimalle onunla işi de pişiriyordur!"

Stevie Rae'yle aynı anda, "Iyyy," dedik.

"İnsan soylular orada olsalar bile buna asla inanmazlardı." Hepimiz dönüp o ana dek sessizce bir kenarda duran ve bizi bir tür donuk ve şaşkın ifadeyle izleyen Shaylin'e baktık. Ama sesi sakindi. Elbette gergin görünüyordu fakat çenesini yine dikleştirmişti ve artık inatçı olarak tanımaya başladığım ifadeyi takınmıştı.

Afrodit, "Sen bu konuda ne biliyorsun ve neden konuşuyorsun?" diye çıkıştı.

"Geçen yıl bu zamanlarda bir insandım. İnsanlar vampir sihrine güvenmezler." Shaylin, Afrodit'e gözünü bile kırpmadan baktı. "Sizler çok uzun zamandır bu sihrin yakınındasınız. Bakış açınızı tamamen kaybetmişsiniz."

Afrodit bir dikenli balık gibi şişinerek, "Ve sen de aklını kaçırmışsın," diye hırladı.

"İşte yine didişen çocuklar," dedi Thanatos. Sesini yükseltmemişti ama ses tonu Afrodit ile Shaylin arasında çıkmak üzere olan kız kavgası gerilimini bıçak gibi kesti.

Ani sessizlikte, "Kavga etmek istemiyorlar," dedim. "Hiçbirimiz istemiyoruz ama hepimiz bunalmış durumdayız, dolayısıyla sizin ve Yüksek Konsey'in Neferet'e karşı bize yardım etmek için bir şeyler, *herhangi bir şey,* yapacağınızı umuyorduk."

"Size aslında kim olduğumuzu göstereyim. O zaman insanlara yansıtmamızda ısrar ettiğiniz kavganın ne olduğunu daha iyi anlayacaksınız." Thanatos sağ kolunu kaldırıp avucunu

göğüs hizasında, vücudundan uzağa doğru açtı. Ardından elini büktü, derin bir nefes aldı ve sol elini yukarı kaldırdığı avucunun üstünde dolaştırdı. "Dünyaya dikkatle bakın!" Sesi güçlü ve büyüleyiciydi. Gözlerim avucuna çevrilmişti. Üzerinde bir yerküre şekilleniyordu. Muhteşem bir şeydi; tarih öğretmenlerinin bir köşede tuttukları toz toplayan kürelerle alakası yoktu. Bu küre siyah dumandan yapılmış gibi görünüyordu. Üzerindeki su dalgalanıyor, çalkalanıyordu. Ardından oniksten yapılmış gibi görünen kıtalar belirlemeye başladı.

Stevie Rae, "Aman *Tanrıçam*," dedi. "Çok güzel!"

"Öyle," dedi Thanatos. "Ve şimdi dünyada kim olduğumuza dikkatle bakın." Sol elinin parmaklarını su serpiyormuş gibi kürenin üstünde oynattı. Afrodit, Stevie Rae, Shaylin ve ben nefesimizi tuttuk, biraz sonra küçük kıvılcımlar, oniks toprak parçalarını pırlantadanmış gibi görünen minicik ışıklarla donatmaya başladı.

"Ne kadar güzel," dedim.

Afrodit bir adım yaklaşarak, "Bunlar pırlanta mı? Gerçek pırlanta mı?" diye sordu.

"Hayır, genç Kâhin. Bunlar ruh. Vampir ruhları. Bunlar biziz."

"Ama ne kadar az ışık var. Yani kürenin karanlık kısımlarıyla karşılaştırılınca," dedi Shaylin.

Kaşlarımı çattım ve Afrodit'e doğru bir adım attım. Shaylin haklıydı. Dünya, parıldayan ışık noktalarına göre çok büyük görünüyordu. Baktım. Baktım. Gözlerim parlak ışık öbeklerine dikilmişti. Venedik, Skye Adası, Almanya olduğunu düşündüğüm yerdeki bir bölge. Fransa'da bir grup noktacık. Kanada'da

birkaç parıltı ve Amerika kıtasına serpiştirilmiş biraz ışık. Dahası vardı ama yine de çok fazla sayılmazdı.

Stevie Rae, "Şu, Avustralya mı?" diye sordu.

Kürenin diğer tarafına bakınca, bir pırlanta topluluğunu daha fark ettim.

"Evet," dedi Thanatos. "Ve Yeni Zelanda."

Shaylin bir başka nokta öbeğini işaret etti. "Bu da Japonya mı?"

"Evet, öyle," dedi Thanatos.

Afrodit, "Amerika'da olması gerektiği kadar pırlanta yok," dedi.

Thanatos cevap vermeyerek bana baktı. Gözlerimi kaçırdım ve yeniden küreyi incelemeye başladım. Ağır ağır etrafını dolaştım ve coğrafya derslerime daha fazla dikkat göstermediğime hayıflandım. Çemberi tamamlayınca yeniden Yüksek Rahibe'ye baktım.

"Bizden yeterince yok," dedim.

"Bu kesin ve talihsiz gerçek," dedi Thanatos. "Bizler akıllı, güçlü ve muhteşemiz ama azınlıktayız."

"Yani insanların bizi dinlemelerini sağlayabilsek bile, kapalı kalması tercih edilen bir kapıyı aralamış olacağız." Afrodit sükûnetle, olgun ve ondan beklenmedik bir şekilde cadaloz olmaktan uzak bir sesle konuşmuştu. "Kurallarının bize işleyeceğini, yola gelmemiz için onlara ihtiyacımız olduğunu düşünmeye başlayacaklar ve bu, ışıklarımızı söndürmeye başlayacakları anlamına geliyor."

"Basit ama yerinde bir ifade." Thanatos ellerini birbirine vurunca küre, ışıltılı bir toz bulutuyla kayboldu.

"O zaman ne yapacağız? Bu saçmalığın Neferet'in yanına kalmasına izin veremeyiz. Basın toplantısı, bir komite ve gazeteyle kalmayacak. Ölüm ve yıkım istiyor. Lanet olsun, kadının refakatçisi Karanlık!" dedi Stevie Rae.

Shaylin, "Onun ateşine kendi ateşimizle karşılık vermeliyiz," dedi.

"Ah, yeter ama. Neyin ne olduğunu söylemek yerine kötü benzetmeler kullanan bir çocukla daha uğraşamayacağım," dedi Afrodit.

"Demek istediğim, Neferet insanları olaya dâhil ediyorsa biz de aynısını yapmalıyız. Ama kendimizce," dedi Shaylin. Sonrasında ağzının *nefretlik* der gibi kıpırdadığını gördüm ama Afrodit, çaylağı görmezden gelmeye karar vermişti. Bir kez daha. Neyse ki Shaylin'in olduğu tarafa bakmıyordu.

Thanatos birden, "Shaylin, ilgimi çektin çocuğum," dedi. "Bu iki rahibeye ve Kâhin'e eşlik etme nedenin nedir?"

Rahibeler ve Kâhin olarak sustuk. Şahsen ben, Shaylin'in Thanatos'u nasıl idare edeceğini görmeyi diliyor, Stevie Rae'nin de çenesini aynı nedenle kapadığını düşünmek istiyordum. Afrodit'in Shaylin'in dudak hareketleriyle söylediği kısa ama öz cümleyle özetlenen akıl yürütme şeklini zaten biliyordum: *Nefretlik.*

Kırmızı çaylak çenesini dikleştirdi ve süper inatçı bir tavır takındı. "Onlarla geldim çünkü size yeteneğim hakkında bir şeyler sormak istedim. Ve onlar da kabul etti." Shaylin durakladı ve Afrodit'e bakarak, "İkisi kabul etti," ekledi.

"Nyx sana ne yetenek bahşetti, çaylak?"

"Gerçek Görüş. Sanırım." Gergin bakışları Stevie Rae ile benim aramda gidip geldi. "Değil mi?"

"Öyle sanıyoruz," dedim.

"Evet. En azından Damien'ın araştırması öyle gösteriyor ve o, araştırdığı hemen her konuda haklı çıkar," dedi Stevie Rae.

Afrodit, "Shaylin, Neferet'in ölü balık rengi olduğunu söyledi. Bu bana onda basit bir akıl hastalığı ya da hafif bir zekâ geriliğinden daha fazlasının olduğunu düşündürüyor," diyerek beni şaşırttı.

Thanatos, Shaylin cam bir lama yatırılmış ve kendisi de bir mikroskoptan ona bakıyormuş gibi dikkatle inceleyerek, "Auraları mı görüyorsun?" diye sordu.

Shaylin, "Renkler görüyorum," dedi. "Nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. İşaretlendiğim gecenin öncesinde kördüm. Beş yaşımdan beri. Ve sonra birdenbire alnımın ortasında kırmızı bir hilalim oldu, görüşüm geri geldi ve bu sefer yanında renkler de vardı. Bir yığın renk. Bu sayede insanlar hakkında bir şeyler öğreniyorum. Tıpkı dışarıdan bakıldığında güzel olmasına rağmen Neferet'i gördüğüm anda içinin çürümüş olduğunu anlamam gibi." Ellerini arkasında sıkıca kavuşturduğunu ve Yüksek Rahibe'nin onu süzen gözleri karşısında hareketsiz durduğunu fark ettim. "Aynı şekilde Erik'in aslında iyi bir adam ama zayıf olduğunu da biliyorum. Her zaman kolay yolu seçmiş. Sizin renginiz siyah ama mat siyah gibi değil. Derin ve zengin, ayrıca içinde altın rengi şimşeklerin çaktığını görebiliyorum." İçini çekti. "Sanırım bu gerçekten yaşlı, akıllı ve güçlü olduğunuz anlamına geliyor ama aynı

zamanda –çoğunlukla– kontrol altında tutabildiğiniz ciddi bir öfkeniz var."

Thanatos'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Devam et."

Shaylin, Stevie Rae'ye hızlı bir bakış attıktan sonra yeniden Thanatos'a döndü. "Stevie Rae'nin renkleri havai fişekler gibi. Bu bana tanıdığım en nazik ve mutlu insan olduğunu düşündürüyor."

Stevie Rae, Shaylin'e biraz hüzünle gülümseyerek, "Çünkü sen Jack'i hiç tanımadın," dedi. "Ama teşekkürler. Bu söylediğin şey çok hoştu."

"İncelik etmek için söylemedim. Ben sadece gerçeği söylemeye çalışıyorum." Shaylin'in gözleri Afrodit'e kaydı. "Şey, genellikle doğruyu söylemeye çalışıyorum."

Afrodit bir homurtu çıkardı.

Sıranın bana gelmesini ve Thanatos'a süper endişeli olduğum için renklerimin karardığını söylemesini bekledim ama benim hakkımda bir şey söylemedi. İçten içe bir şeye karar vermiş gibi başını hafifçe eğdi ve "Bu yüzden buradayım," diyerek sözlerini bitirdi. "Yeteneğimi nasıl kullanmam gerektiğini ve arkasındaki gerçeği öğrenmek için buradayım."

Sanırım o andan itibaren Shaylin'e saygı duymaya başladım. Thanatos sıradan bir Yüksek Rahibe değildi. Yüksek Konsey'in bir üyesiydi ve ölümle ilgili bir özelliği vardı. Thanatos ürkütücüydü. Gerçekten. Oysa Shaylin ondan neredeyse kırk beş kilo az cüssesiyle, henüz bir aylık bir çaylak bile değilken, hakkımdaki çok özel bir bilgiyi ele vermeden karşısına dikilmişti. Hatta Afrodit'in titreşen spot rengi konusunda da hiçbir şey söylememişti. Bu cesaret isterdi, hem de fazlasıyla.

Shaylin'in kenetlediği ellerine baktım, parmakları bembeyaz kesilmişti. Nasıl hissettiğini biliyordum. Ben de İşaretlendikten kısa süre sonra bir Yüksek Rahibe'ye kafa tutmak zorunda kalmıştım.

Shaylin'e yaklaştım. "Gördüklerini nasıl tanımlarsanız tanımlayın, Shaylin'in bir yeteneği var. Damien'a katılıyorum. Bence bu Gerçek Görüş."

"Hepimiz katılıyoruz," dedi Stevie Rae.

"Bana yardım edebilir misiniz?" dedi Shaylin.

Ardından Thanatos beni şaşırttı. Hiçbir şey söylemedi. Döndü, masasına gitti ve Shaylin'in cevabı sümen olarak kullandığı büyük takvimde yazılıymış gibi masaya baktı. Orada, bana süper saçma gelen bir süre boyunca başı öne eğik halde, öylece durdu. Yüksek Rahibe nihayet doğrulup yüzünü dördümüze çevirdiğinde huzursuzca kıpırdanmamak için benim de ellerimi arkamda kenetlemeye ihtiyaç duyduğuma karar verdim.

"Shaylin, sana vereceğim cevap, Zoey, Stevie Rae ve Afrodit'e verdiğim cevabımın aynısı." Afrodit'in ona lanet olası bir soru sorduğunu hatırlamadığına dair bir şeyler mırıldandığını duydum ama Thanatos'un sesi onu bastırdı. "Her biriniz, Tanrıçamız tarafından olağanüstü bir yetenekle ödüllendirildiniz ve bu bizim için büyük bir şans çünkü Karanlıkla savaşacaksak elimizdeki bütün güçlere ihtiyaç duyacağız."

Stevie Rae, "Karanlığı *yeneceksek* demek istediniz, değil mi?" dedi.

Thanatos'un cevabını daha o vermeden biliyordum. "Karanlık hiçbir zaman gerçekten yenilemez. Onunla sadece savaşılır ve sevgi, Işık ve gerçekle ifşa edilir."

Afrodit ağzının içinde, "Kaybeden taraf," dedi. "Yine."

"Yeteneklerinizle egzersiz yapabilmeniz için her birinize görev vereceğim. Kâhin, ilki senin için." Thanatos, Afrodit'e hitap ederek konuşuyordu.

Afrodit iç geçirdi.

"Tanrıça tarafından sana yakın gelecekteki zorlu olaylarla ilgili görüşler bahşedildi. Neferet'in basın toplantısından önce bir görüş geldi mi?"

"Hayır." Thanatos'un sorusu Afrodit'i şaşırtmıştı. "Bir haftadır hiç görüş gelmedi."

"O zaman sen ne işe yararsın, Kâhin?" Thanatos'un sözcükleri sert ve soğuktu, sesi neredeyse acımasızdı.

Afrodit'in önce benzi attı ve ardından yüzü pembe bir renk aldı. "Siz kim oluyorsunuz da beni sorguluyorsunuz? Siz Nyx değilsiniz. Ben size hesap vermem. Ona veririm."

"Aynen öyle." Thanatos'un ifadesi gevşedi. "O zaman ona hesap ver. Onu dinle. İşaret ve sinyallerine dikkat et. Görüşlerin katlanılmayacak kadar zor ve acı verici bir hal aldı, değil mi?"

Afrodit hızlı ve gergin bir baş hareketiyle onayladı.

"Belki de bunun nedeni, Tanrıça'nın yeteneğin konusunda başka şekilde çalışma yapmanı istemesidir. Bunu Yüksek Konsey'in önünde, kısa süreli de olsa yapmıştın. Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Kalona ve Zoey'nin ruhlarının bedenlerini terk ettiğini böyle öğrenmiştim."

"Ama bunu anlamak için bir görüşe ihtiyaç duymamıştın."

"Hayır."

"Söylemeye çalıştığım şey de işte bu," dedi Thanatos. Stevie Rae'ye döndü. "Sen karşılaştığım en genç Yüksek Rahibesin. Ve ben çok uzun bir hayat yaşadım. Halkımızın tarihindeki ilk Kırmızı Yüksek Rahibesin. Toprakla ilgili önemli bir özelliğin var."

"Eveet..." Stevie Rae kelimeyi, Thanatos'un öldürücü darbeyi ne zaman indireceğini bekler gibi uzatarak söylemişti.

"Senin görevin liderlik pratiği yapmak. Zoey'ye gereğinden sık boyun eğiyorsun. Sen bir Yüksek Rahibesin. Topraktan güç al ve bir Yüksek Rahibe gibi davranmaya başla." Thanatos, Stevie Rae'ye cevap verme fırsatı bırakmadı. Karanlık bakışları Shaylin'i delip geçer gibiydi. "Gerçek Görüş'e sahipsen, yeteneğin ancak senin kadar iyidir. Küçük işler ve kıskançlıklarla bunu boşa harcama."

Shaylin çabucak, "Burada olma nedenim de bu," dedi. "Doğru şekilde kullanmayı öğrenmek istiyorum."

"Genç çaylak, bu büyüyüp kendi kendine öğrenmen gereken bir şey. Görevin etrafındakileri incelemek. Ulaştığın sonuçları Yüksek Rahibe'ne getir. Stevie Rae seni yönlendirmek için elementinin gücünü ve gelişme sürecindeki liderliğini kullanacak."

Stevie Rae, "Ama ben bilmiyorum..." diyecek oldu ancak Thanatos sözünü kesti. "Ve hiçbir zaman da bilmeyeceksin. Bir yüksek rahibe olmanın sorumluluğunu üstlenmediğin *takdirde*, önemli olan hiçbir şeyi bilmeyeceksin. Kendine güvenmeyi öğren ki başkaları da sana rahatça güvenebilsin."

Stevie Rae bir yüksek rahibe değil de, on iki yaşındaki bir çocukmuş gibi ağzını kapatıp başını salladı. Ona bir şey söyleyecek zamanım olmadı çünkü Thanatos yıkıcı bakışlarını bana çevirmişti.

"Kâhin taşını kullan."

"Ne?"

Ben hiçbir şey dememişim gibi, "Seni korkutuyor," dedi. "Gerçek şu ki dünya şu anda hepinizi korkutmalı. Korku, sorumluluklarınızdan kaçmak için bir sebep değildir. Elinde sana cevap veren bir eski sihir parçası var. Onu kullan."

"Nasıl? Ne için?" deyiverdim.

"Bir kâhin taşı, bir Gerçek Görüş yeteneği, bir kâhin, bir yüksek rahibe... Bütün bunlar sorularınıza kendiniz cevap vermeye başlamadığınız sürece işe yaramaz. Didişen çocuklar olmadığınızı mı söylüyorsunuz? İspatlayın. Şimdi çekilebilirsiniz." Arkasını dönüp geniş adımlarla masasına yürüdü.

Görünüşe bakılırsa ben ve arkadaşlarım aynı anda aynı dürtüyle dolmuştuk. Bir anda hızla çıkış kapısına yöneldik.

"Geceyarısı Ejderha Lankford'un ateşini yakacağım. Törende hazır bulunun. Hemen ardından sizlere ve çemberinizin geri kalanına okul lobisinde ihtiyacım olacak. Kendi basın toplantım için davet gönderdim."

Sözleri bize görünmez bir duvar gibi çarptı. Hep birlikte durduk, döndük ve ona boş boş baktık. Boğazıma oturmuş yumruyu yutkunarak geçirmeye çalıştım. "Ama Neferet'e insan toplumu içinde karşılık vermeyeceğimizi söylemiştiniz. Bu durumda bu basın toplantısı ne için olacak?"

"Neferet'in kaos ve karmaşa yaratmak için başlattığı şeyi iyi niyetle sürdüreceğiz. Bu okulu insan soylu çalışanlara açtı. Basın toplantısında Neferet'in okulumuzdaki *görevinden* ayrılmasından üzüntü duymakla birlikte, toplumdan Gece Evi'ndeki yeni pozisyonlar için iş başvuruları aldığımızı açıklayacağız. Gülümseyeceğiz. Sıcak ve açık olacağız. James Stark da orada olacak ve çekici, yakışıklı ve zararsız görünecek."

"Yani Neferet'in huysuz bir eski çalışan gibi görünmesini sağlayacaksınız," dedi Afrodit. "Zekice!"

"Ve normal," dedim.

Shaylin, "İnsanların çok iyi anlayacakları bir şey," dedi.

"Hey, gerçekten normal ve insan gibi olmak istiyorsanız, herkese açık işe alım günü falan yapmalısınız." Hepimiz Stevie Rae'ye baktık.

"Devam et," dedi Thanatos. "Fikrin nedir, Yüksek Rahibe?"

"Şey, gittiğim lise her sene son sınıflar için bir kariyer panayırı düzenlerdi. Hani şu kötü panç ve kötü çöreklerin ikram edildiği, her zamanki herkese açık günlerden biri gibi olurdu. Ama biz etrafta takılıp keşke mezun olsaydık diye hayıflanırken Tulsa ve Oklahoma City, hatta Dallas'taki işyerleri bile gelip iş başvuruları yapar ve son sınıflar için iş görüşmeleri ayarlarlardı." Stevie Rae utangaç bir tavırla gülümseyip omuz silkti. "Sanırım İşaretlenince kendi şansımı kaçırmış oldum."

Thanatos, "Aslında bu ilginç bir fikir," diyerek beni şaşırttı. "Bu geceki basın toplantısında okulumuzu bir kariyer panayırına açmaya niyetli olduğumuzu ilan edeceğiz." *Kariyer panayırı* kelimelerini yabancı bir dildeymiş gibi telaffuz etmişti.

"Gerçek bir kariyer panayırı yapacaksınız, burada insanlara ihtiyacımız olacak. Sokak Kedileri Kuruluşu'nu da davet etmemize ve kedi sahiplendirme faaliyeti düzenlememize ne dersiniz? Bu, Tulsa'nın kayıtsız kalamayacağı bir şey olur," dedi Stevie Rae.

"Ve normal olur," dedi Afrodit. "Hayır faaliyetleri normaldir, çok parası olan insanları çeker ve bu iyi bir şeydir."

"Kusursuz bir noktaya değindin," dedi Thanatos.

"Büyükannem Sokak Kedileri'yle iletişim kurmamıza yardım edebilir. O ve kuruluşun yöneticisi olan Rahibe Mary Angela arkadaşlar," dedim.

Thanatos başıyla onayladı. "O zaman Sylvia'yı arar, ruh halinin Tulsa için halka açık bir kariyer panayırını koordine etmeye uygun olup olmadığını sorarım. Büyükannenin varlığı, tıpkı rahibeler gibi normalleştirici ve yatıştırıcı bir etki yaratacaktır."

"Annem de milyonlarca çikolata parçacıklı kurabiye yapıp gelebilir," dedi Stevie Rae.

"O zaman onu da davet et. Nyx gibi ben de size güveniyorum. İkimizi de hayal kırıklığına uğratmayın. Şimdi gerçekten çekilebilirsiniz."

Basın konferansından, halka açık panayırdan ve bir planımızın olmasının ne kadar iyi geldiğinden bahsederek Thanatos'un odasını terk ettik. Aurox/Heath olayı hakkında tek kelime etmediğimi çok sonra fark ettim.

BÖLÜM ON

Shaunee

Erebus'un Oğulları keder içinde kalas istiflemekle ve Ejderha'nın cenaze ateşini kurmakla meşguldüler. Shaunee onlara yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Dokunduğu anda odunların ne kadar iyi yanacağını ayırt edebiliyordu; bu yüzden özellikle kuru kütükleri ve keresteleri işaret ediyor ve ateşin temiz ve çabuk yükselmesi için savaşçıları odunları doğru şekilde yerleştirme konusunda yönlendiriyordu.

Shaunee onları teşvik etmeye çalışıyordu. Onlara iyi iş çıkardıklarını ve Ejderha'nın onlarla gurur duyacağını söylüyordu ama bu, savaşçıların sessizleşmesine ve daha da üzülmesine neden oluyor gibiydi. Darius bile her zamankinden daha sessiz ve bir yabancı gibiydi. Afrodit saçlarını savurarak çıkageldikten ve her zamanki kendinden ödün vermez havasını estirdikten sonra işler biraz daha iyi gitmeye başladı.

"Eee, yakışıklı, sen ve ben ilk çıkmaya başladığımızda Ejderha'nın verdiği öğüdü hatırlıyor musun?" Afrodit diğer

savaşçıların birkaçına göz kırptı. "Stephen, Conner ve Westin'in hatırladığına bahse girerim. Ejderha, Darius'un *bir çaylakla yakınlaştığını* duyunca fazladan antrenman yapmak zorunda kalanlar siz üçünüz değil miydiniz?" Afrodit sesini alçaltmış ve tuhaf bir şekilde Kılıç Ustası'nınkini anımsatan bir tonla konuşmuştu.

Savaşçılar gerçekten de gülümsemişti. "Ejderha bizi üç gün üst üste senin şu çocuğun üstüne salmıştı."

Darius bir homurtu çıkardı. "Sözlerine dikkat et, Conner. Onlarca yıldır çocuk değilim."

Conner güldü. "Sanırım Ejderha'nın sorunu da bununlaydı."

Afrodit işveli bir gülümsemeyle elini Darius'un kolunun üst kısmında dolaştırdı. "Benimle yakınlaşacak kadar *enerjik* olmayasın diye seni yormaya çalışıyordu."

"Bunun için bir ordu gerekirdi," dedi Darius.

Homurdanma sırası Stephen'daydı. "Gerçekten mi? Anastasia bu yüzden mi müdahale etmek zorunda kaldı?"

Afrodit'in sarı kaşları havaya kalktı. "Müdahale mi? Anastasia mı? Bunu bana söylememiştin, yakışıklı."

"Aklımdan çıkmış olmalı. Seninle yakınlaşmakla fazlasıyla meşguldüm."

Westin, "Hah!" diye gürledi. "Anastasia'nın saçları havada uçuşarak Kılıç Ustamızın üzerine atıldığını ve zavallı, genç Darius'la uğraşmakla itham etmesini hayatta unutamam."

Shaunee de gülüşmelere katıldı. "Gerçekten de Ejderha'nın Darius'la uğraştığını mı söyledi?"

Uzun boylu, sarışın ve en az Shaunee'nin elementi kadar ateşli olan Conner, "Kesinlikle öyle söyledi," dedi. "Hatta ona Bryan diye hitap etti ve *kendisi* yüz yıl önce bir çaylakla yakınlaşmış olmasa, Ejderha'nın hayatının çok daha az ilginç geçmiş olacağını söyledi."

Stephen, "Ejderha Lankford'u elli yıldır tanırdım," dedi. "Başka bir savaşçının onu yendiğini hiç görmedim ama Anastasia onu tek bir bakışıyla durdurabilirdi."

"Birlikte olmaları çok güzel," dedi Darius.

Westin, "Anastasia yokken kendinde değildi," diye ekledi.

Darius, Afrodit'in elini kaldırıp kibarca öptü. "Onu çok iyi anlıyorum."

"Kavuştuklarını gerçekten gördünüz mü?"

Afrodit, Darius ve Shaunee aynı anda, "Evet," dediler.

"O yine mutlu," dedi Shaunee

"Anastasia daha önce öldü ama onu bekledi," dedi Afrodit. Darius'a gülümsüyordu ama Shaunee gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

Westin, "Anastasia bir savaşçıya yakışacak şekilde öldü," dedi.

"Ejderha gibi," dedi Darius.

"Bu akşam bunu hatırlamalıyız," dedi Shaunee. "Sevinçlerini, yeminlerini ve aşklarına hâlâ sahip olduklarını."

Darius, Afrodit'in yanağına usulca dokunarak, "Her zaman aşk," dedi.

Afrodit de, "Her zaman aşk," diye tekrarladı. Sonra sarı renkli kaşını kaldırdı. "Tabii eğer çok yorgun değilsen."

"Ha! Demek Anastasia haklıymış! Zavallı Darius'la uğraşıyormuşuz." Stephen ve diğer savaşçılar kahkahayla güldüler, Afrodit ona sataşırken Darius bir şeyler homurdandı.

Shaunee gittikçe büyüyen cenaze ateşinden ve onu çevreleyen gruptan uzaklaştı. *Ateş! Afrodit'in içlerinde tutuşturmayı başardığı bu küçük sevinç kıvılcımını ısıt. Savaşçıların Ejderha ve Anastasia'nın bir arada mutlu olduklarını hatırlamalarına yardım et.* Elementinin sıcaklığının etrafını sardığını ve ateşle ilgili bir yeteneği olmayan herhangi birisinin farkına bile varmayacağı şekilde, kimseye görünmeden grubu kuşattığını hissetti. Ama yardımcı olmuştu. Shaunee yardım edebilmişti. Buna gerçekten inanıyordu.

Kendini biraz daha az kötü hissederek uzaklaştı. Ahırlara gitmesi gerektiğini biliyordu ama bu, elementinin neden olduğu yıkımı görmeye hazır olduğu anlamına gelmezdi. Kendine, *ama ateşi ben kullanmıyordum,* diye hatırlattı. Yine de dolambaçlı bir yol seçerek oyalandı ve küçük, şirin çeşmenin bulunduğu avluya yürüdü. Oradan, doğrudan ahır yerine spor sahasına çıkan otoparktan geçerek ilerleyecekti.

Shaunee suyun sesini Erin'in sesinden önce duydu.

Kesinlikle ürkütücü ya da sinsi olmak niyetinde değildi. Erin'i gözetlemek için değil, onunla tartışmak istemediği için sessizce avluyu çevreleyen gölgelere yöneldi.

Ardından bir ses daha duydu. Önce kim olduğunu çıkaramadı. Yüksek sesle konuşmuyordu, Shaunee sadece Erin'in cilveli kıkırtısını tanımıştı. İçinden merakın burnunu sokmakla aynı şey olup olmadığını düşünürken ses yükseldi ve Shaunee, Erin'in işveli kıkırtısının hedefinin Dallas olduğunu fark etti!

Genç kız midesinin bulandığını hissederek iyice yaklaştı.

"Evet, benim söylediğim de bu. Seni aklımdan çıkaramıyorum, güzelim. Su ile elektriğin bir araya geldiğinde neler yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Shaunee olduğu yerde kıpırdamadan durup Erin'in ona bir bok çuvalı olduğunu ve ait olduğu yere, Nicole'e koşmasını söylemesini beklerken, eski ikizinin verdiği işveli cevap karşısında ağzı açık kaldı. "Elektrik ve su şimşek yapar. Kulağa çok seksi geliyor."

"Nedeni ateşli olması. Sen *ateşlisin*. Sauna gibisin. Ya da kendimi içine bırakmak istediğim buhar banyosu gibi."

Shaunee tiksintiyle bağırmamak ve Dallas'a pislik diye seslenmemek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı. Erin bunu yapardı. Dallas'la bir ilgisinin olmasını istemesi imkânsızdı. O kelimenin tam anlamıyla pisliğin tekiydi, Stevie Rae ve Zoey'den nefret ederdi! Stevie Rae onun kendisini öldürmeye çalıştığını söylemişti! Erin onu yere yapıştırmak ve haddini bildirmek için fırsat kolluyor olmalıydı.

Shaunee bekledi ama hiçbir şey duymadı. Ağır ağır yürüyerek iyice yaklaştı. Erin gitmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla gözlerini devirmiş ve Dallas'a toz olmasını söyleme zahmetine bile girmeden dönüp uzaklaşmıştı.

Shaunee yanılıyordu. Gerçekten yanılıyordu.

Erin çeşmeye kadar geri çekilmişti. Su üzerinden akıyordu. Saçları, kıyafetleri, üstü ıslanmıştı. Dallas açlıktan ölmek üzereymiş ve Erin bir biftekmiş gibi bakıyordu. Genç kız kollarını başının üstüne kaldırdı ve göğüslerinin beyaz, ıslak ve artık tamamen şeffaf olan tişörtüne iyice yapışmasına neden oldu.

"Islak tişört yarışması için buna ne dersin?" derken sesi tepeden tırnağa seksiydi, hafifçe sallanarak göğüslerinin zıplamasına neden oldu.

"Sen kazanırsın. Bu bir kızda gördüğüm en seksi şey."

Erin, "Sana daha seksi bir şey gösterebilirim," dedi. Tek bir hareketle ıslak tişörtünü çıkardı ve dantel sütyeninin kopçasını çözdü.

Dallas o kadar hızlı soluyordu ki Shaunee sesini duyabiliyordu. Dudaklarını yaladı. "Haklısın, kızım. Bu daha da seksi."

"Ya buna ne dersin?" Erin başparmaklarını kareli mini eteğinin beline takıp eteği aşağı kaydırdı. Dallas üzerindeki küçücük, dantel çamaşıra bakakalırken Erin gülümsüyordu.

"Geri kalanını da çıkarmaya ne dersin?" Erin'e yaklaşırken Dallas'ın sesi iyice boğuklaşmıştı.

"Kulağa hoş geliyor. Üzerimde sudan başka bir şey olmamasını severim." Erin iç çamaşırını kaydırdı. Şimdi üzerinde Christian Louboutin çizmelerinden başka bir şey kalmamıştı. Elini suyla birlikte vücudunda dolaştırdı. "Benimle ıslanmak ister misin?"

"Seninle yapmak istediğim tek şey ıslanmak değil. Kızım, senin için yepyeni bir dünyanın kapılarını aralayacağım."

Erin kendine dokunmayı sürdürerek ipeksi bir sesle, "Ben hazırım," dedi. "Çünkü içinde yaşadığım sıkıcı dünyadan çok bunaldım."

"Şimşek, kızım. Hadi birlikte şimşekler ve birkaç değişiklik yapalım."

"Hiç durma."

Dallas aralarındaki mesafeyi kapattı. Birbirlerine dolandılar ve öylesine iç içe geçtiler ki Shaunee midesi bulanmış ve gözleri yaşlarla dolmuş halde hızla oradan uzaklaşırken onu duyabileceklerinden endişelenmedi.

Zoey

"Çocuklar sizin için sakıncası yoksa medya merkezine gidiyorum. Damien yeterince kazırsam, başvuru kaynakları bölümünde Gerçek Görüş'le ilgili eski kitaplar bulabileceğimi söyledi. Büyük olasılıkla araştırma konusunda o benden daha iyidir. Ama ben de inatçıyım," dedi Shaylin. "Sonunda bulunacak bir şey varsa, onu mutlaka bulurum."

Ben, "Sorun değil," derken Stevie Rae omuz silkerek, "Kulağa güzel geliyor," dedi.

Shaylin dönüp uzaklaşırken duraksadı. "Hey, sizinle gelip Thanatos'la konuşmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Ve orada söylemek zorunda kaldıklarımı dinlediğiniz için. Ve Afrodit'le şu daha önce yaşadığımız olay için de özür dilerim."

"Bunun için durup durup özür dilemen gereken kişi ben değilim," dedim.

"Şey, sanırım beni dinleyecek tek kişi sensin." Shaylin, Afrodit'in kalçalarını sallayarak uzaklaştığı yöne doğru baktı.

"Afrodit dinler. Sadece çok iyi dinlemez," dedi Stevie Rae. "Orada iyi iş çıkardın. İnsanların renklerinden bahsetmeni sevdim. Sanırım gördüklerin konusunda iç sesini dinlemeye konsantre olmalısın."

Kramisha telaşla bize doğru gelirken, "Hah," diye söylendi. "Bence iç sesiniz başınızı belaya sokabilir."

Ben bunu *yılın durumu en hafife alan cümlesi* olarak düşünürken Stevie Rae, "Ne var Kramisha?" diye sordu.

"Dallas'ın kırmızı çaylakları. Ahırın temizlenmesine yardım etmek ister gibi davranıyorlar."

Steve Rae kaşlarını çattı. Ben dudağımı ısırdım. Kramisha ise kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurdu.

Shaylin rahatsız edici sessizliği bozarak, "Yardım etmek kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Dallas'ın grubu biraz şeydir..." Elimden geldiğince kaçındığım sözcükleri içermeyen bir cümle kurmaya çalışırken duraksadım.

Kramisha benden önce davrandı. "Adamın kıçını ısırırlar."

"Belki de değişmeye çalışıyorlardır," dedi Shaylin.

"Onlar *sinsi* kıç ısırıcılar," dedi Kramisha.

"Onlara güvenmeyiz," diye izah ettim.

"Ve onlara güvenmemek için sayısız nedenimiz var," dedi Stevie Rae. "Ama aklıma bir fikir geldi. Thanatos liderlik konusunda pratik yapmam gerektiğini söyledi ve Shaylin'in de Gerçek Görüş yeteneğiyle ilgili egzersiz yapması gerekiyor. Bu durumda ikisini birden halledelim." Stevie Rae sırtını dikleştirdi ve ses tonu tatlı bir kız çocuğundan, kendinden çok daha emin ve yaşça büyük bir kadınınkine dönüştü. "Shaylin, medya merkezine daha sonra da gidebilirsin. Şu anda benimle ahıra geliyorsun. Oradaki kırmızı çaylakların renklerine bakmanı ve bana en tehlikelileri söylemeni istiyorum."

"Evet, efendim," dedi Shaylin.

Stevie Rae yine kendisi gibi konuşarak çabucak, "Bana efendim demene gerek yok," dedi. "Sana patronluk taslamama izin vermen yeterli."

"O kadar da patronluk taslamıyorsun," dedi Kramisha.

"Şey, taslamaya çalışıyorum." Stevie Rae iç geçirdi ve bana baktı.

Ona sırıttım. "İstersen bana da patronluk taslayabilirsin."

Bana tiksinti dolu bir bakış gönderdi. "Olur da bunu denersem bana bir sosis olduğumu ve kendimi bir somun ekmek ve hardalla tokatlamamı söyle."

Güldüm. "Pekâlâ, bu durumda bir sakıncası yoksa biraz kendime zaman ayıracağım. Şu kâhin taşı olayını düşünmek istiyorum ama sizinle birazdan ahırda buluşuruz. Stark'ı görürseniz iyi olduğumu ve birazdan geleceğimi söylersiniz."

"Tamamdır," dedi Stevie Rae.

Üçünün uzaklaşmasını izledim. Kramisha'nın Shaylin'e kendi rengiyle ilgili bir şeyler sorduğunu gördüm ama daha genç kız cevap verme fırsatı bulamadan Kramisha renginin turuncu olmasının imkânsız olduğunu, çünkü turuncudan hiç hoşlanmadığını anlatmaya başlamıştı. Shaylin aklı karışık ama ilgili görünüyordu. Stevie Rae ise içinde sindirmeye çalıştığı liderliği dışa vurmaya çalışıyormuş gibi düşünceli ve kararlıydı.

Ben mi? Sanırım bana bir ayna tutsanız aklı karışık ve yorgun görünürdüm, ayrıca rimelimin topaklandığını ve saçlarımın kabardığını da görürdüm.

Arkadaşlarıma gitmek ve ahırı temizlemelerine yardım etmek istiyordum. Stark'ı bulmayı ve elimi tutmasını istiyor, aşırı endişelendiğim ve sağlık durumumla ilgili belirtileri

Google'da arattığım için benimle alay etmesini istiyordum. Ama en çok da boynumdaki o aptal kâhin taşını unutmak ve kırmızı çaylaklar ve ödevler gibi daha mantıklı gelen şeylere odaklanmak istiyordum. Ama Thanatos'un haklı olduğunu da biliyordum. Sırf Karanlığı uzakta tutabilmek için bile bütün yeteneklerimizi bir araya getirmemiz gerekecekti. Bu yüzden arkadaşlarımın peşinden gitmek yerine farklı bir yol izledim. Zihnimi olabildiğince arındırdım ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Ayaklarımın beni nereye götürdüğü netlik kazanınca, "Ruh, bana gel," diye fısıldadım. "Çok fazla korkmamam için yardım et." En rahat hissettiğim element korkumu yatıştırmaya yardım etti; bu sayede parçalanmış meşe ağacının yanına ulaştığımda duygularım yumuşacık ve sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi hissediyordum.

Rahatlatıcı bir battaniyeye ihtiyacım vardı. Bu yer beni ürkütüyordu. Profesör Nolan burada öldürülmüştü. Stevie Rae az kalsın burada ölecekti. Kalona burada toprağı yarıp içinden çıkmıştı. Jack, zavallı, tatlı Jack burada ölmüştü.

İç sesim beni buraya getirmişti. Daha kötüsü, kâhin taşım ısı yaymaya başlamıştı.

Evet, diye düşündüm. *Kramisha'nın da dediği gibi, iç sesini dinlemek insanın başına bir sürü bela açabilir.* İç geçirdim ve içimdeki sesin izlediği gerçeği kendime itiraf ettim. Gece Evi'nde sihir varsa, burası saklanması için kusursuz bir yerdi. Sgiach bana eski sihrin güçlü olduğunu söylemişti, ayrıca öngörülemez ve tehlikeliydi de. Kendini gösterme biçiminin, onu kullanan yüksek rahibeyle fazlasıyla ilgili olduğunu söylediğini de hatırlıyordum.

Peki benim için bu ne demekti? Ben ne tür bir yüksek rahibeye dönüşüyordum?

İçimi çektim. *Yeterince uyuyamayan, aklı karışık ve berbat bir rahibe.*

Zihnime, *potansiyeli olan bir rahibe,* sözcükleri süzüldü.

Ona içimden, *yeterince bilgisi olmayan bir rahibe,* diye karşılık verdim.

Rüzgâr, *kendine inanması gereken bir rahibe,* diye fısıldadı.

Zihnim, *her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmakta ısrar eden bir rahibe,* diye ısrar etti.

Tanrıçasına inanması gereken bir rahibe.

Ve bu, içsel savaşıma son noktayı koydu.

"Sana inanıyorum, Nyx. Her zaman inanacağım." Kâhin taşını kararlılıkla tişörtümün altından çektim, derin bir nefes aldım ve taşı havaya kaldırıp can kurtaran simidini andıran ortasındaki boşluktan, parçalanmış meşe ağacına baktım.

Bir an, hiçbir şey olmadı. Gözlerimi kıstım; meşe, berbat durumdaki bir ağaçtan başka bir şey değildi. Gevşemeye başladım ve her zaman olduğu gibi esas o zaman kıyamet koptu.

Parçalanmış ağaç kütüğünün tam ortasından, korkunç gölge anaforları kıvrılarak yükselmeye başladı. Girdabın ortasında, iğrenç hastalıklardan çürür gibi görünen, alacalı bir deriyle kaplı, çarpılmış bedenleri olan korkunç yaratıklar görüyordum. Gözlerinin yerinde oyuk yuvalar vardı. Ağızları sımsıkı kapalıydı. Kokularını alabiliyordum, çürümüş hayvan leşi ve tıkanmış tuvalet karışımı pis bir kokuydu. Öğürdüm, sanırım

bir öğürtü sesi çıkarmıştım çünkü hepsi görmeyen yüzlerini bana çevirdi. Uzun, iskeletimsi parmakları bana uzandı.

"Hayır! Durun!" Ruhun verdiği rahatlık paramparça olmuştu. Korkudan âdeta felç olmuştum.

Ardından girdabın tam ortasından güzel bir dolunay rengi parladı ve yaratıkları yakıp yok ederken beni geriye doğru düşürdü. Kâhin taşını elimden düşürerek eski sihirle bağlantımı kopardım. Gözlerimi kırpıştırıp nefesimi tutarken ağaç yine eski haline döndü. Eski ve ürkütücü ama dünyevi ve parçalanmış.

Thanatos ya da Ölümün buyruklarına aldırmadan ayağa fırladım ve koşarak uzaklaştım.

"Ben deli değilim. Deli olan hayatım. Ben deli değilim." Normal halimi, odak noktamı ya da en azından biraz sükûnet bulmak için nefes nefese, bir mantra gibi aynı cümleleri tekrarlayıp dururken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse kulaklarımda zonkladığını duyabiliyordum. Bir yandan da nefesim tıkanıyor gibiydi. Kalp krizi, diye düşündüm. Bu delilik düzeyi benim için çok fazla ve bir kalp krizi geçiriyorum.

Güçlü ve tanıdık eller beni yakalayıp aniden durdurunca, hâlâ koştuğum için nefesimin tıkandığını ve kalbimin deli gibi attığını fark ettim. Tam bir kız gibi Stark'ın üzerine yığılırken öylesine titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu.

"Zoey? Bir yerine bir şey mi oldu? Peşinde kim var?" Stark beni göğsüne bastırdı ve arkamdaki karanlığa dikkatle bakmak için beni çevirdi. Kollarımı ona sımsıkı sarınca yayını ve ok kılıfını omzuna asmış olduğunu fark ettim. Tüm bedeni

tetikteydi. Varlığı beni panik halindeyken bile yatıştırıyordu. Başımı sallarken nefes aldım. "Hayır, ben iyiyim. Ben iyiyim."

Beni bir kol boyu mesafede tuttu ve yara arar gibi baştan aşağı kontrol etti. "Ne oldu? Neden korktun ve deli gibi koşuyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ben deli değilim."

"Ama deli gibi koşuyordun ve bunun içinde..." Bir parmağını inip kalkması yavaşlamaya başlayan göğsüme bastırdı. "Kesinlikle darbe almış gibi hissediyorsun."

"Eski sihir."

Gözleri irileşti. "Boğa mı?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Kâhin taşının içinden ağaca baktım. Bilirsin, doğu duvarının oradaki *ağaç*."

"Böyle bir şeyi neden yaptın ki?"

"Çünkü Thanatos, Neferet'le mücadelede kullanılabilmesi ihtimaline karşılık o aptal kâhin taşıyla pratik yapmamı söyledi."

"Yani peşinden gelen bir şey gördün?"

"Şey, hayır. Sayılır. Ağacın ortasından kıvrılarak yükselen ve hortumu andıran bir şeyin içinde ürkütücü şeyler gördüm. Stark, gerçekten gördüğüm en tiksindirici şeylerdi ve kötü kokuyorlardı. Gerçekten çok kötü. Aslında beni neredeyse kusturacaklardı. Öğürünce beni fark ettiler ama herhangi bir şey yapmalarına fırsat kalmadan parlak bir ışık onlara çarptı." Panik halinde düşünmeye çalışarak duraksadım. "Aslında ışık çıkma olayı bir açıdan Sookie'nin peri-ışığı-şeyi gibiydi. Sence peri olma ihtimalim var mı?"

"Hayır, Z, odaklan. *True Blood* kurgu. Bu gerçek hayat. Işıktan sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. Koştum." Etrafıma bakındım ve neredeyse ahıra kadar koşmuş olduğumu fark ettim. "Gerçekten uzun bir yol koştum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Senin beni tutman dışında. Tanrıçam, kalp krizi geçiriyorum sandım."

"Yani korktun. Hepsi o kadar mı?"

Kaşlarımı bir kez daha çattım. Sesi nazikti ama ifadesi, beni sarsmak ile öpmek arasında kalmış gibi gergindi. "Şey," dedim yavaşça, "ama gerçekten korktum."

Omuzlarımı tutuşu, ezici bir kucaklamaya dönüştü. Vücudunun gevşediğini hissettim. Nefesini bırakırken kıkırdadı. "Aklımı başımdan aldın, Z."

"Özür dilerim." Göğsüne doğru mırıldanırken kollarımla onu iyice sarıp sarmaladım. "Beni bulduğun ve korumaya hazır olduğun için de teşekkür ederim."

"Özür dilemene gerek yok. Ben senin savaşçınım, koruyucunum ve seni korumak benim işim. Her ne kadar genelde kendini korumak konusunda gayet iyi olsan da."

Gözlerini görebilmek için geriye çekildim. "Ben bir iş miyim?"

Dudakları kibirli, çarpık gülümsemesiyle büküldü. "Tam zamanlı. Kesinlikle. Ayrıca bir getirisi ve izin günleri de yok."

"Ciddi misin?"

"Pekâlâ, hayır." Kibirli gülüşü daha da genişledi. "Bir ok beni yaktığında ve birkaç deli İskoçyalı beni doğradığında bir süre hastalık izni aldığımı hatırlıyorum. Bu yüzden sözümü geri aldım. Getirileri var. Sadece berbat getiriler."

"Fena halde kovuldun." Elimde olsa ona vururdum ama kollarımı vücudundan ayırmak istemedim.

"Beni kovamazsın. Hayatımı sana adandım." Stark'ın gülümsemesi yüzünden silindi ama gözlerinden kaybolmadı. "Sen benim Rahibem, Kraliçemsin, *mo bann ri*'sin. Seni asla terk etmeyeceğim. Her zaman koruyacağım. Seni seviyorum, Zoey Kızılkuş." Eğilip beni öyle bir şefkatle öptü ki bağlılığının gerçekliğini içimde, en derinlerde hissettim.

Dudakları nihayet benimkini bırakınca başımı kaldırdım. "Ben de seni seviyorum," dedim. "Ayrıca ölü bir adamı kıskanmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Yanağıma dokundu. "Doğru. Dün gece için özür dilerim."

"Sorun değil. Bu arada, lafı açılmışken bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

Büyük bir nefes aldım ve bir çırpıda, "Dün gece ritüelin sonunda kâhin taşından Aurox'a baktım ve Heath'i gördüm. Bu yüzden sen ve Darius'un onu incitmenize izin vermedim," dedim.

Stark'ın vücudunun *Tehlike!* alarmı verdiğini hissettim. *Kırmızı Alarm!*

"Dün hece Heath'e bu yüzden mi seslendin?" Öfkeliden çok incinmiş gibiydi.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum! Sana doğruyu söylüyordum. Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyorum ama Aurox'a baktığımda onu görme sebebimin ardında Heath'in aklımda olması akla yatkın geliyor."

"O boğa, Heath değil. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Düşündüğüm değil, gördüğüm şeyden bahsediyoruz."

"Zoey, gördüğün şeyin bir izahı olmalı." Bir adım geri çekildi. Kollarım, omuzlarından aşağı kaydı.

"Bu yüzden Thanatos, kâhin taşından bakma egzersizi yapmamı istiyor; nasıl işlediğini çözebilmem için." Beni saran kolları olmadan kendimi yalnız ve üşümüş hissettim. "Stark, üzgünüm. Aurox'ta Heath'i görmeyi ben istemedim. Seni incitecek hiçbir şey görmek, söylemek ya da yapmak istemiyorum. Asla." Gözyaşlarına boğulmamak için gözlerimi kırpıştırıyordum.

Stark elini saçlarının arasından geçirdi. "Zoey, lütfen ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim ama bir yandan hıçkırırken bir yandan da gözümden bir şekilde kaçmayı başaran yaşı elimin tersiyle sildim.

Stark kot pantolonunun cebine uzandı ve buruş buruş bir mendil çıkardı. Bana tekrar yaklaştı ve ilkini takip eden ikinci damlayı sildi. Ardından beni yavaşça öptü, mendili elime verdi ve beni yeniden kollarının arasına aldı.

"Merak etme, Z. Heath ve ben Öteki Âlem'de ateşkes ilan ettik. Onu yeniden görmek beni de sevindirir."

"Gerçekten mi?" Burnumu sümkürmeme yetecek kadar bir süre kollarının arasından çıkmam gerekti.

"Şey, evet. Onu tekrar gördüğüme sevinirim ama senin onu tekrar görmene aynı şekilde sevinmem." Dürüstlüğü ikimizi de gülümsetti. "Ve beni bilerek incitmeyeceğini biliyorum. Ama Z, o boğa Heath değil."

"Stark, Aurox'u ilk gördüğüm anda eski sihirden bir şeyler taşıdığını anladım. Kendimi garip hissetmeme neden olmuştu." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama dürüst olmamı hak ediyordu.

"Elbette tuhaf hissettirecek. O, Karanlığın bir yaratığı. Ve evet, içinde eski sihir de barındırıyor. Neferet kurban olarak anneni öldürünce en çirkin pislik türü olarak yaratıldı. Kendini tuhaf hissetmene neden olmasa senin için endişelenirdim."

Nefesimi bıraktım. "Şey, sanırım bu kulağa mantıklı geliyor."

"Evet ve her iddiasına girerim, bu konunun üstünde birlikte çalışırsak taşın dün gece sana Heath'i neden gösterdiğini de çözeriz." Ben sessiz kalıp dudağımı ısırmaya devam edince yüksek sesle akıl yürütür gibi devam etti. "Bir düşün, Z. Taşın içinden gördüğün her şeyi tek tek düşün."

"Şey, Skye'da o eski ruhları ve elementleri görmüştüm."

"Bugün gördüklerin gibi miydi?"

Ürperdim. "Hayır, hiç alakası yoktu. Elementler, başka bir dünyadan geliyormuş gibi gizemli ve tuhaftı ama iyi anlamda. Bugün gördüğüm şeyse çok çirkin ve ürkütücüydü."

"Pekâlâ, İtalya'dan döndüğümüzden beri kâhin taşı sana az önce ağaçta ve dün gece ritüelde gördüklerin dışında başka herhangi bir şey gösterdi mi?"

Gözlerinin içine baktım. "Evet. Seni."

BÖLÜM ON BİR

Zoey

"Beni mi? Z, hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Stark.

"Sadece sen uyurken yaptığım için seni gizlice gözetliyormuşum gibi gelmişti. Bunu yaptım çünkü o sırada uyumakta güçlük çekiyordun ve aslında tesadüfen olmuştu, bu yüzden sana bir şey söylemedim ve şimdi olayın tamamını uydurmuş olabilirmişim gibi hissediyorum," diyerek sözlerimi telaşla tamamladım.

"Zoey, duygularını anlayabiliyorum ve bu, ben uyurken bana bir taşın içinden bakmandan daha ürkütücü. Ayrıca haklısın. Uykum biraz düzensizleşmişti. Taşınla bana bir göz attığın için seni suçlayamam. Bana gördüğün şeyi söyle yeter."

"Üzerinde bir gölge gördüm. Bir savaşçı hayaletine benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sen elini açtın ve avucunda koruyucu kılıcı belirdi. Sonra hayalet gölgesi gibi olan şey kılıcı aldı ve kılıç bir mızrağa döndü. Sanırım kanlıydı. Beni korkuttu. Bu yüzden ruhu çağırıp o şeyi kovaladım. Sen

uyandın ve biz..." Yüzüm ısındı. "Biz seviştik ve ben bunu unuttum."

"Z, yatakta iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama öyle bile olsa, tepemde mızrak sallayan bir hayalet gördüğünü nasıl unutabilirsin?"

"Ciddiyim, Stark. Hemen sonrasında Stevie Rae'nin burada Gece Evi'nde koca bir boğa kakası diye adlandırdığı şeye çağrıldık. *Meşguldüm.*" Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Bir saniye, tamamen unutmadım. Lenobia'ya gölge adamdan bahsettim."

"Harika, yani bir profesör bunu biliyordu ama ben bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Pekâlâ, Lenobia ne dedi?"

"Özetle, Taş'ın içinden bön bön bakmak yerine burada, gerçek dünyada gözümü açık tutmamı söyledi ki dün gece Heath'e bakana kadar da yaptığım şey buydu," dedim.

"Bana taşın içinden bir kez daha bak."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Peki." Kâhin taşını kaldırdım, derin bir nefes aldım ve taşın içinden ona baktım.

"Pekâlâ, nasıl görünüyorum?"

"Huysuz."

"Ve?"

"Sinir bozucu."

"Başka bir şey yok mu?"

"Belki biraz şirin. Ama sadece belki." Taşı tekrar tişörtümün altına soktum. "Sadece sen varsın. Başka hiçbir şey görmedim. Taş sıcak değildi."

"Isınıyor mu?"

"Evet, bazen." Dudağımı dişleyerek düşündüm. "Geçen gece sana bakma nedenim de buydu. Isınmıştı."

"Aurox'a baktığın zaman da sıcak mıydı?" diye sordu.

"Hayır, ama bakmam gerektiğini anladım. Sanki buna mecbur bırakılmış gibiydim," dedim. "Üstelik Aurox ortaya çıkmadan önce ısınmaya başlamıştı."

"Lanet olası eski sihir. Tam bir baş belası," dedi Stark. "İnsan en azından bir yerlerde kuralların yazılı olduğu bir oyun kitabı olmasını bekliyor."

"Sgiach'ı aramalıyım. Sonuçta bana taşı o verdi. Eski sihirle ilgileniyor. Belki bana birkaç tavsiye verebilir."

Stark hafifçe homurdandı. "Bunu ona Skye'da sormadın mı?"

"Sormuştum."

"Yanlış hatırlamıyorsam sana tek bir cevap vermemişti."

"Doğru hatırlıyorsun. Bu dünyada kalan tek eski sihrin Skye'da olduğunu söylemişti."

"Yanılıyordu."

"Evet, kesinlikle."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Stark bana bir kez daha yaklaşıp kolunu omzuma sardı. Başımı omzuna yasladım, kolumu beline doladım ve "Delirdiğimi mi?" diye sordum.

Sırıtarak alnımı öptü. "Sen deli değil, çılgınsın. Lanet olsun Z, sen tam bir kaçıksın. Ama ben kaçıkları severim."

"Şimdi Stevie Rae gibi konuştun." Kendimizi ilişkimizin temeline, birbirimize duyduğumuz bağlılığa ve inanca bırakarak gülümsedik. "Ee, ne diyorsun? Ne düşünüyorsun?"

Stark, "Sanırım ne yapacağıma başkalarının sözleriyle karar vermeyi bir kenara bırakacağım. Özellikle de elimize çözülmesi gereken gizemler tutuşturup bize gerçek anlamda yardım etmeden bok fırtınasının ortasına bırakan yetişkinlerin sözleriyle," dedi.

"Evet, seni anlıyorum. Neferet'in kafayı yediğini bilen tek kişi olduğumdan beri ben de böyle hissediyorum."

"O zaman bu eski sihir olayını kendimiz çözelim Z, senin beş elementin tamamıyla ilgili bir yeteneğin var. Bunun en son ne zaman olduğunu kimse hatırlayamıyor bile. Sen farklı bir çaylak, farklı bir yüksek rahibesin. Genç bir savaşçı kraliçesin ve ben de senin koruyucunum. Birlikte altından kalkamayacağımız hiçbir şey yok." Kibirli gülümsemesi geri dönmüştü. "Öteki Âlem'in karşısında durduk ve kazandık."

"Evet, senin öldüğün kısım dışında," diye hatırlattım.

"Sadece küçük bir detay. Sonunda her şey yoluna girdi."

Kendimi güçlü bedenine bastırırken onu sıkıca sardım. "Bundan çok daha iyisi oldu." Beni öperken tadından, dokunuşundan ve sevgisinden güç aldım. Belki de Stark haklıydı. Birlikte karşısında duramayacağımız hiçbir şey yoktu. Mutlu bir halde iç geçirip ona iyice sokuldum.

Stark çenesiyle bize çok da uzak olmayan binayı işaret etti. "Hadi, ahıra gidelim."

"Sanırım gitsek iyi olur. Erin'in orada olduğundan eminim. Ahır buradan bile ıslak görünüyor."

"Aslında Erin'i bir süredir görmedim." Stark omuz silkti. "Belki de nedeni ahırın sandığımızdan daha iyi durumda olmasıdır. Hasarın büyük kısmı dumandan kaynaklanıyordu. Gerçekte yanan kısım biraz saman ve bölmelerin birinden ibaret."

"Persephone iyi, değil mi?" Parmaklarımı parmaklarına geçirdim, kalça ve kollarımız birbirine değerken birlikte ahırlara doğru yürümeye başladık.

"O iyi. Atların tamamı iyi, şey, Bonnie dışında. O hayli gergin davranıyor. Lenobia onu yatıştırmak için Mujaji'yle birlikte otlatmaya çıkardı. Bu arada birkaç çaylak, sağlık görevlileri onu götürmeden önce Lenobia'nın Travis'i öptüğünü söyledi," dedi Stark.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Stevie Rae ve Afrodit'in bunu duymaları için sabırsızlanıyorum."

Stark kıkırdadı. "Herkese anlatan Kramisha sayesinde Stevie Rae duydu bile." Omzuyla omzuma vurdu. "Ağacın yanında geçirdiğin onca zaman bütün dedikoduları kaçırmana neden oldu."

Ona aklım karışmış halde baktım. "Onca zaman mı? Ben orada sadece bir dakika kaldım."

Stark durdu. "Şu anda saatin kaç olduğunu sanıyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmem. Telefonuma bakmam gerek ama Thanatos'un odasına yedi buçukta vardık. Büyük olasılıkla orada yarım saat falan kalmışızdır. Yani sekiz buçuğu geçmiş olmaz."

"Zoey, saat on bir buçuk. Sadece ahırda herkesle buluşup cenaze ateşine gidebilecek kadar zamanımız kaldı."

İçim buz kesti. "Stark, üç saat kaybetmişim!"

"Evet, öyle ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bana ben yanında yokken o lanet taşın içinden bakmayacağına söz ver."

Onunla tartışmak için fazla yorgundum. "Anlaştık. Sana söz veriyorum. Sen yanımda yokken o şeyin içinden bakmayacağım."

Omuzları gevşedi ve bana çabucak bir öpücük verdi. "Teşekkürler, Z. Zamanını çalan bir şey iyi olamaz." Son iki kelimeyi özellikle vurgulamıştı. "Sgiach'ın eski sihrin iyi ya da kötü olabileceğini söylediğini biliyorum. Ama iznim olmadan benden bir şeyler alıyorsa, iyi ya da kötü olması hiç umurumda değil."

"Biliyorum. Biliyorum." Yeniden yürümeye başlamıştık ve elini sıkı sıkı tutuyordum. "Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissetmeme şaşmamak gerek. Saatlerce orada o iğrenç ve pis kokulu şeylere bakarak durmuşum." Ürperdim.

"Her şey yolunda. Bu eski sihir saçmalığını çözeceğiz. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Stark elimi sıktı, ben de onunkini sıkarak karşılık verdim. Ona inanmak istiyordum. Ona, gücüne, sevgisine inanıyordum. Beni endişelendiren şey diğer taraftı. Tam ortasında Karanlık bulunan bilinmez taraf. Sinsi sinsi yaklaşıyor, sevdiğim insanları tek tek alıp götürüyordu.

Tam başka birini kaybetmeyi hiç ama hiç istemediğimi düşünürken aptal kâhin taşı ısınmaya başladı. Stark'ı yanıma

çekerek durdum. Elimi göğsümde taşın ısındığı noktaya bastırdım.

"Ne?"

"Isınıyor."

"Neden?"

"Stark, hiçbir fikrim yok. Bu şeyi çözmeme yardım etmen gerekiyor, hatırlıyor musun?"

"Tamam, doğru. Evet. Bunu yapabiliriz." Etrafına bakındı. "Hadi çözelim o zaman."

"Nasıl?"

"Şey, düşünüyorum."

İç geçirerek ben de düşünmeye çalıştım. Ahırın doğu tarafını çevreleyen büyük ağaçlardan birinin altında durmuştuk. Birden görmeyen gözlü ve ağızları sımsıkı kapalı yaratıkların tepemizde asılı durduğundan endişelenerek yukarı baktım. Ama üstümüzde hiçbir şey yoktu. Aslına bakarsanız etrafımız gerçekten huzurluydu. Tek düşünebildiğim, düşünecek hiçbir şey olmadığıydı. Ahırdan birtakım sesler geliyordu, ekipmanların ve molozları kaldırmak için kullanılan traktör gibi başka zımbırtıların çalıştığını duyabiliyordum. Ardından bir motor sesi daha duydum; arkamızdaydı ve yaklaşıyordu.

Stark omzumun üstünden arkaya bakarak, "Tuhaf," dedi. "Taksiler buraya kadar gelmez."

Bakışlarını takip ettim ve yan tarafında kalın harflerle TAKSİ yazan eski püskü, kahverengi arabayı gördüm. Stark haklıydı. Gece Evi'nde taksi görmek süper acayipti. Sonuçta Tulsa muhteşem taksi hizmetiyle bilinen bir yer değildi. Umur-

samayarak omuz silktim, zaten şehir merkezindeki tramvay çok daha hoştu.

Ardından Lenobia ahırın yan tarafındaki girişten dışarı fırladı ve neredeyse koşarak arabaya gitti. Arka kapıyı açtı ve uzun boylu, bandajlar içindeki kovboyun inmesine yardım etti. Taksi hızla uzaklaşırken Travis ve Lenobia birbirlerine bakarak durdular.

Kâhin taşım göğsümde bir delik açacak gibiydi. Onu dışarı çıkarıp tenimden uzaklaştırdım ama hiçbir şey demedim. Stark'la birlikte Lenobia ve Travis'e bakmakla meşguldük. Bize çok yakın sayılmazlardı ama yine de onlara bön bön bakmak, özel hayatlarına karışmak gibiydi. Yine de olduğumuz yerde durup bakmayı sürdürdük.

Ardından aklım başıma geldi. Stark'ın koluna vurdum ve çok alçak bir sesle, "Taş, Travis arabadan indiği anda süper ısındı," dedim.

Stark bakışlarını Lenobia ve Travis'ten önce taşa, sonra da bana çevirdi. Elini omzuma koydu ve "Yap," dedi. "Taşın içinden Travis'e bak. Yanındayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Senden zaman çalmaya çalışan bir şey olursa da onu engelleyeceğim."

Başımı salladım ve kâhin taşını bir yara bandını tek hamlede çekercesine havaya kaldırıp Lenobia ve Travis'e deliğin içinden baktım.

Her şey ağaçta olanlar gibi başladı. İlk başta görüşüm tamamen aynı kaldı. Lenobia'nın ellerinin gergin bir tavırla Travis'in bandajlı ellerinin üzerinde dolaştığını gördüm. Travis'in elleri tek parmaklı kocaman, beyaz eldivenler gibi görünüyordu;

sargı bezi kollarının alt kısmına kadar çıkıyordu. Olduğumuz yerden bile yüzü ağır bir güneş yanığına maruz kalmış ve üzerine aloe vera kremi boca edilmiş gibi anormal derecede kırmızı ve parlak olduğunu gördüm. Ama acı çeker gibi bir hali yoktu. Gülümsüyordu, hem de çok. Hem de Lenobia'ya. Kâhin taşını indirmeye ve Stark'a gerçekten aklımı kaçırdığımı söylemeye hazırlanırken Travis eğilip Lenobia'yı öptü.

İşte o anda her şey değişti. Gözlerimi kırpıştırmama neden olan bir parlama oldu ve gözlerimi yeniden açtığımda Travis yoktu. Onun yerinde gerçekten seksi, genç ve siyahi bir adam duruyordu. Ensesinde atkuyruğu yapılmış uzun saçları ve bir defans oyuncusunu andırmasına neden olan geniş omuzları vardı. Lenobia'yı sanki son kez öpüyormuş gibi öpüyordu ve Lenobia da ona karşılık veriyordu ama gördüğüm farklı bir Lenobia'ydı. Gençti, on altı yaşındaymış gibi görünüyordu. Kollarını, onu asla bırakmayacakmışçasına genç adama sımsıkı sarmıştı. Etraflarını saran hava, onları kaynayan bir kazanın gerisinden izliyormuşum gibi dalgalanıyor ve ışıldıyordu. Ama etraflarında buhar yerine dans eden, uçuk mavi mutluluk perileri gördüğüme yemin edebilirdim. İçim mutlulukla doldu ve başım kazanmış, su da kabaran duygularımmış gibi hissetmeye başladım. Mutluluk, aşk ve mavi baloncukların arasında süzülüyordum.

Ardından başım dönmeye başladı ve midem bulandı.

"Zoey! Dur! Bu kadarı yeter! İndir şunu!"

Stark'ın bağırdığını ve kâhin taşını çektiğini fark ettim. Ayaklarımın altındaki toprağı yeniden hissettim. Mavi baloncuklar buhar oldu ve sevinç uzaklaşarak beni hasta, tükenmiş

ve güçsüz bir halde bıraktı. Kâhin taşını bırakmamla iki büklüm olup ağacın yanına kusmam bir oldu.

"İyisin. İyisin. Ben yanındayım, Z. Her şey yolunda." Ben öğürmeye ve içim dışıma çıkana kadar kusmaya devam ederken saçlarımı tutuyordu.

"Stark, Zoey?" Lenobia nefes nefese yanımıza koşarken endişesi sesine yansımıştı. Travis'in de hemen arkasında neler olduğunu sorduğunu duydum. Ama cevap vermedim, kusmakla meşguldüm.

"Değişimi reddetmiyor. O gayet iyi." Stark, Lenobia'yı rahatlatmaya çalışırken bana uzattığı yeni bir mendille ağzımı sildim. Nihayet kusmam sona erince utanmış ve içim dışıma çıkmış bir halde doğrulup ağaca yaslandım. Kusmaktan gerçekten nefret ediyordum.

"O zaman neydi? Neden kustun?"

İki yanıma geçen Stark ve Lenobia beni ağaca çok da uzak olmayan ama kusmuk kokusunu almayacağımız mesafedeki banka götürdüler.

"Birini çağırmalı mıyım?" dedi Travis.

"Hayır," dedim çabucak. "Ben iyiyim. Artık oturduğum için daha da iyiyim." Stark'a soran gözlerle baktım. Başını salladı. "Gördüğün her şeyi ona söyle. Ona güveniyoruz."

Bakışlarımı Lenobia'ya çevirdim. "Sen de Travis'e güveniyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Bütün varlığımla."

İri kovboy gülümseyerek ona sokuldu. Omuzları birbirine değiyordu.

"Pekâlâ, durum şu ki kâhin taşım ısınmaya başlamıştı. Travis arabadan inince *gerçekten* ısındı. Stark burada olduğu için içinden, şey, size bakmam gerektiğine ve bunun gördüğüm şeyi anlamama yardım edip etmeyeceğini görmeye karar verdik. Bu yüzden taşın içinden ikinize baktım."

Travis, "Kâhin taşı mı?" diye sordu. Ürkmüş görünmüyordu, sadece meraklıydı.

Lenobia, "Antik çağdan kalma bir vampir kraliçesi tarafından Zoey'ye verilen eski sihir tılsımı," diye açıkladı. "Ne gördün?"

"Şey, siz öpüşene kadar ikiniz dışında hiçbir şey," dedim utangaç bir gülümsemeyle. "Sizi öpüşürken seyrettiğim için özür dilerim."

Travis gülümsedi ve bandajlı kolunu Lenobia'nın omzuna attı. "Eğer her şey istediğim gibi olursa beni bu kadını öperken daha çok göreceksiniz, küçük hanım."

Lenobia'nın ona ölüm ışını bakışıyla bir darbe indirmesini bekledim. Oysa o hayran gözlerle Travis'e baktı ve elini göğsüne, kalbinin üstüne bastırarak başını dikkatle omzuna yerleştirdi. Sonra, "Biz öpüşürken ne gördün?" diye tekrarladı.

"Travis iri yarı siyahi bir adama, siz de olduğunuzdan daha genç bir hale büründünüz. Etrafınız hafifçe dumana benzer, baloncuğumsu, mavi ve mutluluk yayan şeylerle kaplandı. Bir tür peri olduklarından eminim." Gözlerim irileşti. "Aslında, şimdi düşününce o baloncuklar bana okyanusu hatırlattı. Hah, tuhaf. Her neyse, kendimi o şeye kaptırdım ve ayaklarım yerden kesilip mutlu, mavi bir okyanus baloncuğuna girmiş gibi oldum.

Üzgünüm, kulağa delice geldiğini biliyorum." Lenobia'nın gülmesini, Travis'in homurdanmasını bekleyerek durdum.

Oysa ikisini de böyle bir şey yapmadı. Lenobia ağlamaya başladı. Gerçekten ağlamaya. Benim yatkın olduğum omuzları sarsan, salya sümük ağlama olayına girdi. Travis onu göğsüne iyice bastırdı ve ona bir mucizenin vücut bulmuş haliymiş gibi baktı. "Seni önceden tanıyordum. Bu yüzden bana evimmiş gibi geliyorsun."

Lenobia başını salladı ve gözyaşları arasından bana bakarak, "Travis bana iki yüz kırk yıl sonra geri gelen tek insan soylu eşim, tek aşkım," dedi. "Ondan sonra hiç kimseyi sevmeyeceğime yemin ettim ve sevmedim de. Okyanusta bizi Fransa'dan New Orleans'a taşıyan bir gemide tanışıp âşık olduk."

"Yani kâhin taşı bana gerçeği mi gösterdi?"

Başını Travis'in göğsüne çevirip onun kolları arasında, iki yüz küsur yıllık bir kaybı ve acıyı akıtarak ağlarken, "Evet, Zoey. Kesinlikle öyle oldu," dedi Lenobia.

Ayağa kalktım ve baş başa kalmaları için Stark'ın elinden tutup oradan uzaklaştım. Ahıra girerken bana, "Bu, Aurox'un Heath'in sana geri gelmiş hali olduğu anlamına gelmiyor, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Stevie Rae telaşla yanımıza gelip bir çırpıda, "*Tanrıça* aşkına, nerelerdeydin? Sana Lenobia ve Travis'i anlatmak için kıvranıp duruyorum," dedi.

"Çoktan anlatıldı," dedi Stark. "Afrodit ve Darius nerede?"

"Nyx'in tapınağının önündeki cenaze ateşindeler," dedi Stevie Rae. "Birazdan onlarla orada buluşacağız."

Stark, "Ben gidip Erin, Damien ve Shaunee'yi bulayım. Artık gitmemiz gerek," diyerek uzaklaştı.

Stevie Rae, Stark'ın uzun adımlarla uzaklaşmasını izlerken, "Bunun nesi var?" diye sordu.

"Heath, Aurox'un içinde," dedim.

Stevie Rae, "Ah, lanet olsun," diyerek duygularıma tercüman oldu.

BÖLÜM ON İKİ

Kalona

Işığın tarafında olmak, hatırladığı kadar ilginç değildi. Gerçeği söylemek gerekirse Kalona sıkılmıştı. Evet, Thanatos'un neden geri planda kalmasını ve Ejderha'nın cenazesi bitene kadar dikkati üzerine çekmemesini söylediğini anlıyordu. Thanatos, Kalona'nın yeni savaşçısı olduğunu, Tulsa Gece Evi'nde Kılıç Ustalığı'nı ve Erebus'un Oğulları Savaşçıları'nın Liderliği'ni üstleneceğini okula cenaze sonrasında açıklayacaktı. Ama o zamana kadar Kalona'nın varlığı diğer savaşçılar için sadece küçük düşürücü değil, aynı zamanda kafa karıştırıcı da olacaktı.

Sorun, Kalona'nın küçük düşürücü olmaya hiçbir zaman aldırmamış olmasıydı. O güçlü bir ölümsüzdü. Başkalarının önemsiz duygularına neden aldırış edecekti ki.

Çünkü en önemsiz bulduklarım beni zaman zaman şaşırtıyor: Heath, Stark, Ejderha, Aurox, Rephaim. Zihnindeki listede bulunan son isim onu irkiltti. Rephaim'i bir zamanlar önemsiz

görmüştü ama yanılmıştı. Kalona oğluna ihtiyacının olduğunu, onu sevdiğini fark etmişti.

Başka hangi konuda yanılmıştı?

Büyük olasılıkla pek çok konuda. Bu düşünce keyfini kaçırdı.

Nyx'in tapınağının en karanlık, en gölgeli kısmında volta atıp duruyordu. Burada, Ejderha'nın cenaze ateşinden gelecek sesleri duyacak mesafedeydi, böylece Thanatos çağırınca gidebilecekti ama aynı zamanda gözlerden uzaktı da.

Yapacağı şeylerin söylenmesi canını sıkıyordu. Bu her zaman böyle olmuştu.

Ve bir de şu ateşle ilgili özelliğe sahip çaylak, Shaunee vardı. Kızda Kalona'yı sarsma, düşünmek için zaman ayırmaya alışık olmadığı şeyleri düşündürme becerisi var gibiydi.

Bunu daha önce de yapmıştı. Kalona onu istediği gibi idare etmeye, Rephaim ve Kırmızı hakkında bilgi edinmeye niyetlenmişti. Oysa kız onu son derece dünyevi ve basit bir şeyle ödüllendirmişti: Bir cep telefonu. O küçük armağan, Kalona'nın oğlunun hayatını kurtarmıştı.

Ve şimdi de Nyx'ten ayrı geçirdiği yüzyılları düşünmesine neden olmuştu.

"Hayır!" Kelimeyi yüksek sesle söyleyerek, Nyx'in tapınağının batısındaki küçük erguvan korusunu âdeta yaklaşan bir fırtına gibi titretti. Kalona düşüncelerini odakladı ve öfkesini yatıştırdı. Olağandışı bir güçle dolu olmayan bir sesle, "Hayır," dedi. "Ondan ayrı geçirdiğim yüzyılları düşünmeyeceğim. Onu hiç düşünmeyeceğim."

Etrafında dans edercesine dolaşan kahkaha, erguvan korusunun parıldamasına, hareketlenmesine ve yaz güneşi

üzerlerine doğuvermiş gibi aniden çiçeklenmesine neden oldu. Kalona yumruklarını sıkarak yukarı baktı.

Tapınağın taş çıkıntılarında oturuyordu. Binanın o tarafında az ışık olduğu için Thanatos orada beklemesini emretmişti ama Erebus'un varlığı üzerine ışık tutuyordu.

Erebus; kardeşi, Nyx'in ölümsüz refakatçisi. Bu kâinatta Kalona'ya benzeyen ve Kalona'nın kendisinden bile daha çok nefret ettiği tek varlık. Burada! Bunca yüzyıl sonra bu ölümlü âlemde. *Neden?*

Kalona hayretini küçümsemeyle gizledi. "Hatırladığımdan daha kısa boylusun."

Erebus gülümsedi. "Seni görmek de güzel, kardeşim."

"Her zamanki gibi, benim adıma da konuşuyorsun."

"Özür dilerim. Buna gerek yok. Özellikle de senin sözcüklerin bu kadar ilginçken. *Onu hiç düşünmeyeceğim.*" Erebus, Kalona'ya tıpatıp benzemekle kalmamış, kardeşinin sesini de kusursuzca taklit etmişti.

"Neferet'ten bahsediyordum." Kalona düşüncelerini hemen toparladı ve kolayca yalan söyledi. Yüzyıllar geçmişti, evet, ama Erebus'a yalan söylemek konusunda iyiydi. Kalona bu konudaki yatkınlığını kaybetmediğini fark etti.

"Bundan şüpheliyim, kardeşim." Erebus öne doğru eğildi, altın rengi kanatlarını açtı ve zarif hareketlerle Kalona'nın önüne, yere süzüldü. "Görüyorsun ya, bu küçük ziyareti yapmamın nedeni tam olarak *bu*."

"Bu dünyevi âleme Neferet'in sevgilisi olduğum için mi geldin?" Kalona kollarını göğsünde kavuşturdu ve kardeşinin kehribar rengi gözlerine baktı.

"Hayır, bir yalancı ve hırsız olduğun için. Neferet'in içinde kalan son iyiliğe gerçekleştirdiğin tecavüz, sayısız suçundan biri," dedi Erebus. O da kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Kalona güldü. "Eğer Neferet'le paylaştığımız şeyin tecavüzle bir ilgisi olduğuna inanıyorsan yeterince casusluk yapmamışsın demektir. Fazlasıyla istekli ve bedenime fazlasıyla hazırdı."

"Ben bedeninden bahsetmiyordum!" Erebus'un sesi yükselmişti, Kalona vampirlerin Nyx'in tapınağında neler olduğunu sorguladıklarını duyabiliyordu.

"Her zamanki gibi kardeşim, bana sorun yaratmak için ortaya çıktın. Görünmeden ve çağırılmayı bekleyerek kuytuda gizlenmem gerekiyordu. Gerçi düşününce, bu dünya tarafından keşfinle uğraşmanı izlemek eğlenceli olacak. Sana küçük bir tavsiye, bir tanrıyla karşılaştıklarında vampirler bile aşırı tepki verme eğilimindedir."

Erebus tereddüt etmedi, ellerini havaya kaldırarak emretti. "Bizi sakla!"

Kalona fazlasıyla aşina ve buruk bulduğu bir rüzgâr ve hafiflik hissi duydu, öyle ki sadece iki türlü tepki verebilirdi; öfke ya da çaresizlikle. Erebus'un çaresizliğini görmesine izin vermeyecekti.

"Nyx'e meydan mı okuyorsun? Öteki Âlem'e giremeyeceğimi beyan etmişti. Beni hangi cüretle oraya götürürsün?" Kalona'nın gece rengi kanatları tamamen açılmıştı, kardeşine saldırmaya hazırlanarak gerildi.

"Her zaman aceleci bir aptal oldun, kardeşim. Refakatçimin beyanlarına asla ters düşmem. Seni Öteki Âlem'e götürmedim. Sadece bizi birkaç dakikalığına da olsa ölümlü gözlerden koru-

ması için oradan bir parça getirdim." Erebus tekrar gülümsedi. Bu defa gülümseyişi ifadesinin güzelliğini gölgelemedi. Parlak güneş ışığı vücudundan yayılıyor, kanatları altın rengi tüylerle ışıldıyordu. Teni güneş ışınlarından yapılmış gibi parlıyordu.

Kalona tiksintiyle, *yapılmıştı*, diye düşündü. *Güneşin gökyüzüne değdiği anda yapılmıştı. Tıpkı benim ayın gökyüzüne değdiği andan yapılmam gibi. Gökyüzü, pek çok ölümsüz gibi canının istediğini alan ve geride bıraktıklarına hiç aldırış etmeyen, dönek piçin tekiydi.*

"Nasıl bir his? O küçük çaylak Zoey Kızılkuş'un peşinde sinsice koşmaktan daha mı iyi? O zaman sadece bir ruhtan ibarettin, Nyx'in âleminin sihrini teninde hissedemiyordun. Dokunabildiğin ve fiziksel olarak sahip olabildiğin her şeyden o kadar etkileniyordun ki..."

İyi, diye düşündü Kalona, *sinirleniyor. Bu kusursuzluğunun zarar görmesine neden olacak.*

Gülümseme sırası Kalona'daydı. Ama kardeşine yönelttiği ışık güneşin sıcak, parlak ışığı değildi. Ayın gümüşi ve serin parlaklığıydı. "Ona dokunmamı bunca zaman sonra hâlâ kıskanıyor musun? Nyx'in bir tanrıça olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Ona arzusu ve iradesi dışında dokunmak, onu okşamak ve sevmek imkânsızdı..."

"Buraya refakatçimden bahsetmeye gelmedim!" Sözcükler, Kalona'nın etrafında altın rengi alevlerin ısısıyla patladı.

Kalona alaycı bir kıkırtıyla, "Ne tanrısal bir öfke gösterisi!" dedi. "Bir de iyiliği sana uygun gördüler. Öteki Âlem'de kalmayı seçen yalakalar bu halini görseydi..."

Erebus kardeşine çıkıştı. "Bana iyiliği uygun görmediler, sana zorbalığı uygun gördüler."

"Gerçekten mi? Bir daha sor. Yüzyıllarca süren dikkatli bir değerlendirmenin sonunda bana, onu paylaşmayı reddeden taraf olmayı uygun göreceklerine inanıyorum."

"O beni seçti." Erebus'un sesi bir fısıltıyı andırıyordu, yumrukları iki yanında sıkılıydı.

"Öyle mi? Hafızam aksini söylüyor."

Erebus, "Sen ona ihanet ettin!" diye bağırdı.

Kalona kardeşinin öfke nöbetini görmezden geldi. Buna daha önce de tanık olmuştu. Bunun yerine ay yüzeyinin soğukluğu andıran bir serinkanlılıkla konuştu. "Neden geldin? Ne söyleyeceksen söyle ve kaybol. Ölümlülerinin dünyası tam olarak bir krallık sayılmaz ama burası benim. Onu seninle paylaşmadığım gibi, bu dünyayı da seninle paylaşmayacağım."

"Seni uyarmaya geldim. Öteki Âlem'de yeminini duyduk. Ölümün Savaşçısı ve bu okulun Kılıç Ustası olmak için yemin ettiğini biliyoruz."

"Ve Erebus'un Oğulları Savaşçıları'nın Lideri," dedi Kalona. "Unvanımın geri kalanını unutma."

"Çocuklarıma küfretme niyetinde olduğunu asla unutamam."

"Artık insan soylulara çiftleşip büyüyünce vampir olacak çocuklar mı peydahlıyorsun? Oğullarımı yaratmam konusunda ne kadar ağır eleştiriler aldığım düşünülürse, bu büyüleyici."

"Git buradan." Erebus'un altın gözleri parlamaya başlamıştı. "Burayı terk et ve Nyx'in vampirleri ile kendilerini

hizmetime adamak üzere yemin etmiş savaşçıların hayatlarına burnunu sokmaktan vazgeç."

"Ama buradan gitmemi buyurarak sen de burnunu sokmuş olmuyor musun? Nyx'in buna izin vermesine bile şaşırdım doğrusu."

"Refakatçim burada olduğumu bilmiyor. Geldim çünkü bir kez daha onun baş etmesi gerekecek bir karmaşaya neden oluyorsun. Ben karmaşaları ondan uzak tutmak için yaşıyorum. Burada olmamın tek nedeni bu."

"Sen onun ayaklarını yalamak için yaşıyorsun ve her zamanki gibi beni kıskanıyorsun." Kalona, Erebus'un sözlerinin yarattığı ani sevinci bastıramıyordu. *Nyx'e hâlâ bir şeyler hissettirebiliyorum. Tanrıça beni izliyor!* Ölümsüz, duygularını dizginledi. Sevincini Erebus'tan saklamalıydı. Tekrar konuştuğunda sesi duygusuzdu. "Şunu bil ki ben sizin hizmetiniz için yemin etmedim. Tanrıça'nın bahşettiği özelliği sayesinde Ölümü bünyesinde taşıyan bir yüksek rahibeye hizmet yemini ettim. Ziyaretin sadece kendilerini seni oğulların olarak adlandıran savaşçılar ile adlandırmayanlar arasında bir ayrım yapmama neden oldu. Oğullarının üzerine liderliğimin yükünü vermeyeceğim."

"O zaman bu Gece Evi'nden gidiyorsun," dedi Erebus.

"Hayır ama sen gidiyorsun. Nyx'e şu mesajı ilet: Ölüm, ona inananlar ile başka tanrılara inananlar arasında ayrım yapmaz. Ölüm bütün ölümlülere gelir. Şimdi kaybol, kardeşim. Katılmam gereken bir cenaze var." Kalona kollarını bir araya getirdi, avuçlarını birbirine çarptı ve soğuk, gümüş rengi bir ışığın etrafında bir şok dalgasıyla parlayarak kardeşinin

yarattığı küçük Öteki Âlem baloncuğunu patlatıp Erebus'u göğe fırlatmasına neden oldu.

Etrafındaki ışık söndüğünde Kalona'nın ayakları yine yere basıyor ve Nyx'in tapınağının yanında duruyordu.

Afrodit hızla köşeyi döndü, durdu ve ona dik dik baktı.

Kalona, "Çağırıldım mı?" diye sordu.

Afrodit gözlerini kırpıştırdı ve ardından görüşünü netleştirmekte güçlük çekiyormuş gibi ovuşturdu. "Burada bir el feneriyle falan mı oynuyordun?"

"El fenerim falan yok. Çağırıldım mı?" diye tekrarladı Kalona.

"Az kaldı. Mum koleksiyonundan sorumlu moronun teki, ki biz ona Kramisha diyoruz, ruh mumunu unutmuş. Nyx'in tapınağından bir tane almam gerek. Senin de arkamdan Ejderha'nın cenaze ateşine gelmen gerekiyor. Thanatos çemberi tamamlayacak, Ejderha için güzel bir şeyler söyleyecek ve seni takdim edecek."

Nyx'in hiç kimsenin anlayamadığı bir nedenle Kâhin olarak seçtiği bu acayip, sivri dilli şahsın karşısında kendini tuhaf bir şekilde rahatsız hisseden Kalona sözsüz bir cevap homurdandı ve tapınağın yan kapısını açmak üzere döndü.

Kapı açılmadı.

Kalona tekrar denedi.

Engin ölümsüz gücünün tamamını kullanarak bir kez daha zorladı.

Ahşap kapının kaybolduğunu o zaman fark etti. Tokmak, sert ve sağlam bir taştan çıkıyordu. Giriş yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Afrodit onu kenara itti. Kapı kolunu tutup çekti ve taş kaybolup tekrar kolayca açılan bir ahşap kapı oluverdi. Afrodit, Tanrıça'nın tapınağından içeri adım atmadan önce Kalona'ya baktı. "O kadar acayipsin ki." Saçını savurup içeri girdi.

Kapı arkasından kapandı. Kalona elini kapıya bastırdı, kapı avucunun altında titredi ve bir kez daha davetkâr ahşaptan taşa dönüştü.

Kalona içinde korkunç bir keyifsizlik duyarak geri çekildi.

Birkaç saniye sonra Afrodit yeniden normal görünen kapıda belirdi. Elinde kalın, mor bir mum vardı ve Kalona'nın yanından geçerken, "Haydi, gel," dedi. "Thanatos çemberin kenarında durmanı ve dikkat çekmemeni istiyor. Gerçi üzerinde daha fazla kıyafet olsa işin daha kolay olabilirdi."

Kalona içindeki boşluğu görmezden gelmeye çalışarak Afrodit'in peşinden gitti. Tam Erebus'un ona yakıştırdığı gibi aceleci bir aptal ve gaspçıydı. Nyx onu izliyorsa bile sadece küçümsemiş olabilirdi. Kalona'ya her şeyi çok görüyordu; Öteki Âlem'e girişini, tapınağına girişini, onun kalbine girişini...

Geçen yüzyıllar acısını hafifletmiş olmalıydı ama Kalona bunun tam aksi olduğuna inanmaya başlıyordu.

Aurox

Nyx, gerçekten affedici bir tanrıçaysan, lütfen bana yardım et... Lütfen.

Aurox toprağın içindeki gizlenme yerinden henüz çıkmamıştı. Aksine bu tek cümleyi bir dua gibi üst üste tekrar edip duruyordu. Belki Nyx kararlılığı ödüllendirirdi.

Sessiz duasının tekrarı sırasında sihir oluşmaya başladı. Önce, Aurox'un ruhu yükseldi. *Nyx beni duydu*! Ne kadar yanıldığını anlaması saniyelerini aldı. Etrafındaki serin ve rutubetli havada beliren yaratıklar, affedici bir tanrıçanın hizmetinde olamazdı.

Aurox onlardan uzaklaşarak sindi. Pis koku neredeyse katlanılmazdı. Gözsüz yüzlerine bakmak korkunçtu. Kalp atışları hızlandı, içindeki korku büyümeye başladı ve canavar kıpırdandı. Bu şeyler ona Neferet'in buyruğunda gerçekleştirdiği eylemleri yargılamak için mi gönderilmişti acaba? Aurox kendi korkusunu kullanarak içindeki canavarı beslemeye başladı. Uyanmasını istemiyordu ama etrafını sarmakla tehdit eden, bu kıvrılıp bükülen kötülüğe boyun eğmeden önce savaşacaktı.

Ancak Aurox'un etrafı sarılmadı. Yaratıklar büyülü bir girdapla ağır ağır yukarı doğru tırmandı. Çukurdan yukarı doğru çıktıkça daha hızlı ilerliyorlardı. Sanki çağırılmışlardı; yavaş yavaş bu sessiz çağrı karşısında uyanır gibiydiler.

Aurox korkusunu yatıştırınca içindeki canavar duruldu. Onu istemiyorlardı. Ona dikkat etmemişlerdi bile. Girdabın ucu etrafa siyah, kokuşmuş bir pus yayıyordu. Aurox ona bunu yapmaya zorlayan şeyin ne olduğundan emin olamayarak uzandı ve elini içinden geçirdi.

Eli pusa dönüştü; sanki aynı maddeden yapılmış gibiydiler. Girdap herhangi bir his yaratmıyordu ama Aurox'un etini eritmişe benziyordu. Gözleri fal taşı gibi açılan Aurox

elini geri çekmeye çalıştı ama gitmişti. Eli yerinde değildi, pus etini emmeye başlarken içinden bir ürperti geçti. Çaresizlik içinde kolunun alt kısmının, üstünün ve son olarak da omzunun kaybolmasını izledi. Canavarı uyandırmak, içinde uyuyan gücü harekete geçirmek istedi ama pus hislerini köreltiyordu. Derin bir özlem, sonuca erdirilmemiş bir arayış, iflah olmaz bir ihtiyaç dışında hiçbir şey hissetmiyordu. Bu özlem ve ihtiyacın niçin olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği Karanlığın onu sardığı ve onu bir çaresizlik dalgasının içine taşıdığıydı.

Çılgına dönerek, *bende bundan daha fazlası olmalı*, diye düşündü. *Bende bir canavardan, pus, özlem ve karanlıktan daha fazlası olmalı*. Ama görünüşe bakılırsa yoktu. Bu gerçeği fark ederken çaresizlikle sindi. Bunların hepsi ve hiçbiriydi. Aurox bir hiçti. Koca bir hiç.

Aurox öğürme sesinin kendisine ait olabileceğini düşündü. Bir yerde, bir şekilde vücudu hâlâ onundu ve olanlardan tiksiniyor olmalıydı. Sonra onu gördü.

Zoey oradaydı. Beyaz taşı önünde tutuyordu. Önceki gece bir seçim yapmaya, doğru olanı yapmaya çalıştığı ritüeldeki gibi.

Pusun kıpırdandığını hissetti. O da Zoey'yi görmüştü.

Onu içine çekecekti.

Hayır! Ruhu içinde, derinlerde bir yerden haykırıyordu. *Hayır!* Aurox'un haykırışı âdeta bu çığlığın yankısıydı. Zoey'yi izlerken çaresizlik yerine başka bir şey hissetmeye başladı: Zoey'nin kararlılığını ve güçsüzlüğünü. Bütün bunların yanı sıra Aurox onu şaşırtan bir şey daha fark etti. Zoey de kendisi ve onu çevreleyen dünya konusunda en az Aurox'un kendisi

kadar güvensiz hissediyordu. Doğru şeyleri yapmak konusunda cesaretinin olmamasından endişeleniyordu. Kararlarını sorguluyor ve hatalarından utanıyordu. Ara sıra Tanrıçasının dokunduğu yetenekli çaylak kendini bir başarısızlık örneği olarak görüyor ve pes etmeyi düşünüyordu.

Tıpkı kendisi gibi.

Tutku ve anlayış içinden taşarken Aurox aniden yakıcı sıcaklıktaki yeni bir güç dalgası hissetti. Kör edici bir ışıkla dağılmakta olan girdabın ortasından düştü ve temiz hava almak için çırpınarak, soluk soluğa ve tepeden tırnağa titreyerek, yeniden eski biçimine kavuşan vücudunun üstüne indi.

Orada uzun süre kalmadı. Hâlâ titrek ve güçsüz haldeyken, kırık kök labirentinde el ve ayaklarını yerleştirecek girintiler buldu. Kendini ağır ağır çukurun kenarına çekti. Bu çok zamanını aldı, sonunda zirveye ulaşınca da duraksayarak kulak kesildi.

Rüzgârdan başka bir şey duymadı.

Aurox parçalanmış gövdeyi kendini gizlemede kullanarak yerden kalktı. Zoey gitmişti. Etrafına bakınınca gözleri hemen heybetli bir kalas ve kereste yığını ile üzerindeki kefene sarınmış bedene takıldı. Etrafı tüm Gece Evi'yle sarılmış gibi görünüyor olsa da Aurox gördüğünü tanımakta hiç zorlanmadı. İlk düşüncesi, *bu, Ejderha Lankford'un cenaze ateşi*, oldu. İkincisi ise, *onu ben öldürdüm*. Büyülü pustaki çaresizlik gibi cenaze ateşi de onu çekiyordu.

Çaylak ve vampirlerden oluşan çembere yaklaşmak hiç zor değildi. Erebus'un Oğulları Savaşçıları ağır silahlarını görünür

biçimde kuşanmışlardı ama bütün dikkatler çemberin üzerinde ve onun ortasındaki ateşteydi.

Aurox kendini göstermeden hareket etti ve meşeleri ve altlarındaki gölgeleri kendine siper ederek Thanatos'un söylediklerini anlayabileceği bir mesafeye gelinceye kadar yaklaştı. Sonra kendini toplayıp sıçradı. Aşağı kadar sarkan bir dalı sıkıca tutarak yukarı doğru tırmandı ve oraya tüneyip kendine cenaze törenini izlemek için rahat bir görüş açısı yakaladı.

Thanatos çemberi açma işini henüz tamamlamıştı. Aurox dört vampir profesörün ellerinde mumlar tutarak elementleri temsil ettiklerini görebiliyordu. Zoey'yi çemberin ortasında, cenaze ateşinin yakınında görmeyi bekliyordu. Bu yüzden onun yerine Thanatos'un bir elinde ruhu simgeleyen mor mumu, diğerinde büyük bir meşale tuttuğunu görünce şaşırdı.

Zoey neredeydi? Pustaki yaratıklar onu ele mi geçirmişti yoksa? Dağılmalarının sebebi bu muydu? Çılgına dönmüş gibi çemberi taradı. Onu Stark'ın yanında, etrafında arkadaşlarıyla gördüğünde Zoey üzgün ve ama sapasağlam gibiydi. Thanatos'u büyük bir dikkatle izliyordu. Kılıç Ustası'nın kaybının yasını tutuyor olmasının dışında her şey yolunda gibiydi. Aurox hissettiği rahatlama duygusuyla öylesine güçsüzleşti ki neredeyse dala tutunamayacaktı.

Aurox ona dikkatle baktı. Hissettiği bu iç çatışmayı Zoey başlatmıştı. Neden? Zoey onu en az içinde uyandırdığı duygular kadar allak bullak ediyordu.

Dikkatini Thanatos'a çevirdi. Çemberin etrafında zarafetle yürüyor, Aurox'un bozulmuş sinirlerini bile yatıştıran bir sesle konuşuyordu.

"Kılıç Ustamız yaşadığı gibi öldü. Yeminine, Gece Evi'ne ve Tanrıçasına sadık bir savaşçı olarak. Burada söylenmesi gereken bir gerçek daha var. Kaybının yasını tutsak da, eşi nazik Anastasia olmadan kendisinin sadece boş bir kabuk olduğunu hepimiz biliyoruz." Aurox, Rephaim'e baktı. Bir Alaycı Kuzgun olarak Anastasia'yı kendisinin öldürdüğünü biliyordu. Kılıç Ustası'nın onu korumak için ölmesi ne kadar ironikti. Daha da ironik olan, delikanlının yüzünün yaş içinde olması ve Ejderha'nın ölümü için açıkça gözyaşı dökmesiydi.

"Ölüm, Ejderha Lankford'a nazik davrandı. Sadece bir savaşçı olarak ölmesine olanak tanımadı, Tanrıça'ya da aracı oldu. Nyx, Ejderha Lankford ve sevdiğini birleştirdi; tıpkı kedi soylu yakınları Shadowfax ve Guinevere'in ışıltılı ruhları gibi."

Kedileri de mi öldü? Ritüelde kedi olduğunu hatırlamıyorum. Aurox aklı karışmış bir halde cenaze ateşine baktı. Evet, şimdi daha dikkatli bakınca, Ejderha'yla birlikte kefenlenmiş ve ölü Savaşçı'nın iki yanına yerleştirilmiş küçük bohçaları fark etti.

Thanatos çemberin etrafında dönerken Zoey'nin tam karşısında durdu. Yüksek Rahibe çaylağa gülümsedi. "Öteki Âlem'e gidip döndüğün için anlat bize Zoey Kızılkuş, orada değişmeyen tek şey nedir?"

"Sevgi," dedi Zoey tereddütsüz. "Her zaman sevgi."

"Ya sen, James Stark? Öteki Âlem'de sen ne buldun?" Thanatos, kolunu Zoey'nin omzuna sarmış olan Savaşçı'ya döndü.

Stark güçlü, kararlı bir sesle, "Sevgi," diye yanıtladı. "Her zaman sevgi."

"Gerçek bu." Thanatos çemberin etrafında dönmeye devam etti. "Ölüme yakınlığımdan ötürü, Öteki Âlem'den anlık görüntüler yakaladığımı söyleyebilirim. Görmeme izin verilenlerden anladığım kadarıyla, her ne kadar bu âlemden diğerine geçtiğimizde sevgi bizimle kalsa da şefkat olmaksızın o da sonsuza dek var olamaz; tıpkı Işığın umutsuz, Karanlığın nefretsiz var olamayacağı gibi. Bu gerçeği dile getirip kabullendikten sonra sizden kalplerinizi açmanızı ve Yeni Kılıç Ustamızı ve Erebus'un Oğulları'nın Lideri Savaşçımız, bana yeminle bağlanmış Savaşçım Kalona'yı aranıza almanızı rica ediyorum."

Uzun süre önce Karanlığın tarafını seçtiğini bildiği Kalona çemberin içine yürüyüp Thanatos'a yaklaşırken aşağıdaki yüzlerin çoğunda gördüğü hayreti Aurox kendi içinde de hissetti. Kalona yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip saygıyla eğildi. Ardından başını kaldırdı ve derin sesi havaya yayıldı.

"Ölümün Savaşçısı olmak üzere yemin ettim ve öyle de olacağım. Bu Gece Evi'nin Kılıç Ustası olmak üzere yemin ettim ve öyle de olacağım. Ancak Erebus'un Oğulları Savaşçıları'nın Lideri olarak Ejderha'nın yerini doldurmaya yeltenmeyeceğim." Aurox, Thanatos'un hoşnut bir ifadeyle Kalona'yı dikkatle izlediğini gördü. Çemberin etrafına yayılmış savaşçılar, ölümsüzün bu duyurusu karşısında ne düşüneceklerini bilemeyerek kıpırdandılar.

Kalona, "Ölümün Savaşçısı olacağım," diye tekrarladı. Sesi bütün çembere ve oradan cenaze için bir araya toplanan kalabalığa yayılsa da bunu Thanatos'a hitaben söylemişti. "Sizi ve bu okulu koruyacağım ama beni Erebus'a bağlayan bir unvanı üstlenmeyeceğim."

"Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğunu iddia ettiğinde ben de Yüksek Konsey'deydim," dedi Thanatos. "Buna ne diyorsun?"

"Ben böyle bir unvanı sahiplenmedim. O, Neferet'in işiydi. Tanrıça olmak için çabalıyordu ve bunun için ölümsüz bir refakatçiye ihtiyacı vardı. Bu nedenle beni Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olarak tanımladı. Neferet'i reddedince o rolü de reddettim."

Fısıltılar çemberin etrafında, rüzgârın ağaçların arasında esişi gibi hızla dolaştı. Thanatos elinde tutmayı sürdürdüğü meşaleyi yeniden havaya kaldırdı. "Sessizlik!" Sesler durdu ama şok ve hayret duygusu kaldı. "Kalona, Neferet konusunda gerçeği söylüyor. Ejderha, onun yaratığı olan Aurox tarafından öldürüldü. Nyx'ten bir hediye değildi. Dün gece Sylvia Kızılkuş'un lavanta çiftliğindeki ifşa ritüeli sırasında toprak bize bu korkunç gerçeği gösterdi. Aurox, Zoey'nin annesinin kurban edilmesiyle Karanlıktan yaratılmış. O, Neferet'in köleliğini yapan araç. Karanlık en kanlı kurbanlar üzerinden onu kontrol etmeyi sürdürüyor." Meşalesiyle cenaze ateşinin üzerinde yatan üç bedeni işaret etti. "Elimde, Karanlığın Aurox üzerindeki hâkimiyetini sürdürmesi için Neferet'in Shadowfax'in canını aldığına dair kanıt var. Anastasia'nın küçük Guinevere'ine gelince, onunkisi sayısız ölümden sadece biri oldu. Kalbi üzüntüden durdu ve en sevdikleriyle buluşmak üzere, kendi isteğiyle Shadowfax'in peşinden Öteki Âlem'e geçti."

Aurox'un vücudu taş kesildi. Nefes dahi alamıyordu. Thanatos bağırsaklarını deşmiş gibi hissediyordu. *Bu doğru değil!* diye bağırmak istiyordu. *BU DOĞRU DEĞİL!* Ancak Thanatos'un sözleri onu incitmeyi sürdürüyordu.

"Zoey, Damien, Shaunee, Erin, Stevie Rae, Darius, Stark, Rephaim ve ben!" İsimleri tek tek haykırdı. "Bizler Neferet'in karanlık suçlarına şahit olduk. Ejderha Lankford ise şahitlik edebilmemiz için öldü. Şimdi, Kılıç Ustamızı bizden alan bu mücadeleyi devam ettirmek zorundayız. Kalona, itirafını duyduğuma sevindim. Sadece yeryüzünde de olsa, Erebus'un yerini almaya yeltendin. Yüksek Konsey, Neferet'in entrikalarıyla teşvik edildiğin konusunda açık. Seni Ölümün Savaşçısı ve okulun koruyucusu olarak kabul ediyorum ama Erebus'un Oğulları olarak yemin eden savaşçılara liderlik edemezsin. Bu hem Tanrıça'ya hem refakatçisine saygısızlık olur." Aurox, ölümsüzün gözlerinin bir an için parlayıp söndüğünü gördü ama hemen sonra Kalona başını öne eğdi ve yumruğunu kalbinin üstünde getirip, "Öyle olsun, Yüksek Rahibe," dedi. Ardından geriye doğru giderek çembere kadar çekildi, etrafındakiler küçük ama gözden kaçmayan küçük adımlarla hafifçe uzaklaştılar.

Thanatos, ateşi uyandırması ve cenaze ateşini tutuşturması için Shaunee'yi çağırdı. Bir mum Ejderha'nın ateşini tutuştururken Aurox ağaçtan atladı ve kimseye görünmeden sendeleyerek parçalanmış meşeye doğru koştu. Ardından çukurun içinde yalnızlık, çaresizlik ve kendine duyduğu nefretle hıçkıra hıçkıra ağladı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Zoey

Çemberimle okul girişinin yakınlarında toplanırken Stark kulağıma eğildi. "Zoey, her şey yolunda mı?" Thanatos profesör ve savaşçılarla konuşması bitene kadar beklememizi istemişti. Ardından basın konferansında bize katılacaktı.

Ona, "Ejderha için üzgünüm," diye fısıldadım.

"Kastettiğim o değildi." Benden başka kimsenin duymaması için sesini alçak tutmuştu. "Demek istediğim, taşla her şey yolunda mı? Cenazede dokunduğunu gördüm."

"Bir an ısındığını sandım ama sonra geçti. Büyük olasılıkla ateşe çok yakın durduğumuz içindi. Ateş demişken..." Sesimi yükselttim ve Shaunee'ye döndüm. "Ejderha'nın cenazesinde ateş kısmında iyi iş çıkardın. Sürekli cenaze ateşi yakıp durmanın kolay olmadığını biliyorum ama çok yardımcı oluyorsun. Her şeyin daha hızlı olup bitmesini sağlıyorsun."

"Teşekkürler. Evet, hepimiz cenazelerden bıktık. En azından bu kez Ejderha'nın Öteki Âlem'e girişini izleme şansımız

oldu. Ama kedileri ateşin üstünde, yanında görmek olayı daha hüzünlü hale getirdi." Gözyaşlarını sildi ve onun –ya da herhangi birinin– nasıl olup da hem salya sümük ağlayıp hem de hoş görünmeyi başarabildiğini merak ettim. Shaunee yüzünü grubun ucunda durmuş, birini arar gibi çemberdekilere bakmayı sürdüren Erin'e çevirip, "Aklıma gelmişken," dedi. "Erin, Beelzebub'ın kum kutusunu ve eşyalarını odama taşımamın senin için bir sakıncası olur mu?" diye sordu. "Çoğu zaman orada uyuyor."

Erin, Shaunee'ye bakıp omuz silkip, "Tamam, nasıl istersen," dedi. "Zaten o kum kutusu iğrenç kokuyor."

"Erin, kediler kirli kum kutusu kullanmayı sevmezler. Her gün temizlemen gerekir," dedi Damien kaşlarını çatarak.

Erin alaycı bir homurtu çıkardı. "Artık gerekmiyor." Ardından diğer çocuklara bakmaya devam etti.

Ağlamadığını fark ettim. Bir kez daha düşününce, bütün cenaze boyunca ağlamadığını anımsadım. İlk başta İkizliğin bozulması olayı Shaunee'yi fazlasıyla üzmüş gibiydi ama zaman geçtikçe, Erin'in farklı davrandığını görmeye başlamıştım. Gerçi sanırım bu normal bir şeydi çünkü kendisi gibi davranması, Shaunee gibi davranması anlamına geliyordu ve o da artık çok daha olgun ve normal hareketler sergiliyordu. İyi olduğundan emin olmak için Erin'le bir ara konuşmam gerekeceğini zihnime not düştüm.

"Of, keşke Thanatos, Rephaim'e diğer çocuklarla birlikte otobüste beklemesini söylemeseydi. Cenazede süper keyifsizdi. Onu böyle yalnız bırakmaktan nefret ediyorum," dedi Stevie Rae yanıma gelerek.

"Yalnız değil. Diğer kırmızı çaylaklarla birlikte. Otobüse gidişlerini seyrettim. Kramisha ona şiirin duyguları dışa vurmanın bir yolu olduğuna dair bir şeyler anlatıyordu."

"Kramisha kuş çocuğu şiir zırvalıklarıyla sersemletecek. Vesaire... Vesaire... Kafiyeli ve ölçülü şiir, vesaire..." dedi Afrodit. "Ayrıca şu minik 'kuş çocuk'," bu sözle birlikte havaya tırnak işaretleri çizdi, "olayını halka açıklamanın iyi bir fikir olmadığını sen bile anlıyor olmalısın."

"Merhaba. Araya girdiğim için özür dilerim ama okul lobisini arıyordum."

Hepimiz döndük ve okul otoparkından girişe uzanan kaldırımda bize doğru yaklaşan insan soyluya bön bön baktık. Arkasında bir kamera taşıyan, omzuna asılı siyah çantaya bir yığın şey tıkıştırmış ve başından uzun, gri bir mikrofon-şeysi sarkan bir adam daha vardı.

Tahmin edileceği gibi, aramızda ilk toparlanan Damien oldu. Damien gerçekten de Tulsa Gece Evi Sempati Güzeli tacını hak ediyordu.

"Kesinlikle doğru yerdesiniz. Bizi bulduğunuz için sizi kutluyoruz!" Damien'ın gülüşü o kadar içtendi ki insan soylunun omuzlarındaki gerilimin geçtiğini fark ettim. Ardından elini uzatarak, "Mükemmel," dedi. "Adam Paluka. Tulsa, Fox 23 gece haberlerinden geliyoruz. Yüksek Rahibeniz ve tahminimce aranızdan bazılarıyla röportaj yapmak için buradayım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Paluka. Adım Damien," dedi Damien adamın elini tutarken. Sonra biraz kıkırdayarak, "Ah, güçlü bir el sıkışınız var," diye ekledi.

Muhabir sırıttı. "Amacım keyif vermek. Lütfen bana Adam deyin. Bay Paluka babam olur."

Damien bir kez daha kıkırdadı. Adam da. Güçlü bir göz teması kurdular. Stevie Rae beni dürttü ve anlamlı anlamlı *bakıştık*. Adam şirindi; genç ve gelecek vadeden metroseksüel bir adam gibiydi. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler, düzgün dişler, gerçekten kaliteli ayakkabılar ve Stevie Rae'yle aynı anda fark ettiğimiz bir erkek çantası. Gözlerimiz birbirine, *Damien için potansiyel erkek arkadaş!* diyordu.

"Merhaba Adam, ben Stevie Rae." Elini uzattı. Adam elini tutunca, "Bir kız arkadaşın yoktur, değil mi?" diye sordu.

Adam'ın düzgün dişlerini ortaya çıkaran gülümsemesi biraz soldu ama sadece biraz. "Hayır, şey. Hayır. Kesinlikle kız arkadaşım yok." Ardından gözleri Stevie Rae'nin alnındaki kırmızı hilale takıldı. "Demek sen eski Yüksek Rahibenizin bahsettiği şu yeni vampir türündensin."

Stevie Rae ona kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Evet, ben ilk Kırmızı Vampir Yüksek Rahibe'yim. Harika, değil mi?"

"Dövmen kesinlikle çok hoş." Adam rahatsız olmaktan ziyade meraklanmış gibi görünüyordu.

Stevie Rae, "Teşekkürler," diye şakıdı. "Ve bu da James Stark. Kendisi ilk Kırmızı Vampir Savaşçı'dır. Onun dövmesi de müthiştir."

Stark elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim ve dövmemin hoş olduğunu söylemenize gerek yok."

Adam'ın yüzünün rengi biraz soldu ama Stark'ın elini tuttu. Gülümsemesi samimi gibiydi. Gergin ama samimi.

"Merhaba," diyerek Adam'ın elini sıktım. "Ben de Zoey."

Adam'ın bakışları hızla önce alnımdaki içi dolu hilalden tişörtümün yakasından görünen dövmeye, oradan da aynı desenlerle kaplı avucuma kaydı. "Vampirlerin ek dövme yaptırdıklarını bilmiyordum. Dövme sanatçınız burada, Tulsa'da mı?"

Sırıttım. "Evet, bazen. Ama genelde Öteki Âlem'de oluyor." Söylediklerimi algılamaya çalıştığını görebiliyordum. Bu yüzden fırsattan istifade ederek devam ettim. "Hey, kız arkadaşının olmadığını söyledin. Peki ya erkek arkadaş?"

"Ah, hayır. Erkek arkadaşım da yok. En azından şu anda." Adam, bakışlarını ona bakmakta olan Damien'a çevirdi.

Ben, *başardık!* diye düşünürken Afrodit homurdandı. "Ah, Tanrıça aşkına. Burası *Bachelorette* değil. Adım Afrodit LaFont. Evet, belediye başkanı babamdır. Aman ne harika!" Kolunu Darius'a doladı. "Bu da Savaşçım Darius."

Afrodit'in üstündeki birbirine dolanmış üç Kader armasının dikili olduğu okul kazağına bakarken Adam'ın şirin kaşları havaya kalktı. "İnsan soyluların Gece Evi'ne devam etmesine izin veriliyor mu?"

"Afrodit, Nyx'in Kâhini'dir ve bu durum, Erebus'un Oğulları Savaşçıları'ndan biri olan ve Afrodit'e ettiği yeminle koruyucu olarak bağlanmış Darius'la ilişkisiyle ispatlanmıştır." Karanlığın içinden zarif adımlarla bize yaklaşan Thanatos'un sesi duyuldu. Zamanlamasının girişi kadar kusursuz olduğunu düşündüm. Uzun boylu, güçlüydü, yaşını göstermeyen bir görünüşe sahipti ve klasik anlamda güzeldi. Yüzü, insan soylu muhabirlere her gün röportaj verir gibi nazik ve aydınlatıcıydı. "Toplumumuzdaki işleyişin, halka malum olmadığını biliyorum

ancak bir savaşçının koruma yemini aracılığıyla bile olsa bir insan soyluyla bağ kuramayacağını pek çok insan soylunun bildiğini sanıyorum."

"Aslında her ne kadar bu röportaj son dakikada ayarlansa da biraz araştırma yapacak vaktim oldu ve öğrendiğim şeylerden biri de buydu."

"Afrodit, Nyx'in Kâhini'dir ve burada okula devam ediyor. Pek çok kırmızı çaylak ve vampir gibi o da bu akşamki basın toplantısının konuları arasında yer alacak. Gerçi görünüşe bakılırsa röportajımız çoktan başladı." Thanatos gölgelerin arasından çıkarak kamerayı yukarıda tutan ve hiçbirimiz o tarafa bakmaksak da, bizi kaydettiği kesin olan kameramana başıyla selam verdi. "Ben Tulsa Gece Evi'nin yeni Yüksek Rahibesi Thanatos. Uğurlar olsun, Adam Paluka. Okulumuza hoş geldiniz."

"U-uğurlar olsun." Adam başını birazcık eğmekle yetindi. "Kaydı erken başlatarak sizi gücendirmek istememiştim."

Thanatos gülümsedi. "Bizi gücendirmediniz. Sizi buraya biz davet ettik. Röportajın formalitesiz başlamasına memnun oldum. Röportaja burada, güzel Tulsa gece göğünün altında devam etmeye ne dersiniz?"

Adam kameramana başıyla işaret verirken, "Elbette," dedi. "Gaz lambaları gerçekten iyi ışık veriyor. Bize bir saniye verirseniz boom mikrofon kullanabilir ve grubunuzdan istediğiniz kadar kişiyi çekime dâhil edebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Zoey, Afrodit, Stevie Rae, Stark ve Damien, lütfen röportaj için kalın. Darius, sen, Shaunee ve Erin bir araya toplanan çaylakların yatakhanelerine döndük-

lerinden emin olabilir misiniz? Bu okulumuz için zor bir geceydi." Darius, Afrodit ve Thanatos'un önünde eğildi, ardından Shaunee'yle okula doğru yürümeye başladılar. Erin ise tam tersi istikamete yöneldi.

"Bu gecenin okulunuz için zor olduğunu söylediniz. Bununla kastettiğiniz neydi?"

"Haberlerin nabzını tuttuğunuza göre, yakın zamanda bir yangın atlattığımızı biliyor olmalısınız," dedi Thanatos.

"Fox'ta bu haberi verdik. Ahırdaki bir şeydi, değil mi?"

"Aslında talihsiz ama çok da şaşırtıcı olmayan bir kazaydı." Thanatos etrafımızda dekoratif bir güzellikle sallanan bakır lambaları işaret etti. "Gaz lambaları ve mumlar gözlerimize elektrik lambalarından daha nazik davranıyor. Sizin de fark ettiğiniz gibi hoş bir ambiyansı var ama bu yaşayan ve zaman zaman uçucu olan bir alev. Bir fener ambarda yanık halde ve gözetimsiz bırakılmış. Rüzgârlı bir akşamdı. Esinti feneri bir saman balyasının üzerine devirip ahırı ateşe vermiş."

"Umarım zarar gören olmamıştır." Adam'ın endişesi samimi gibiydi.

"Atların Efendisi ve çaylaklarımızdan biri basit bir zehirlenme yaşadılar ve ahırlarımızda çalışan bir insan soylu, daha çok ellerinde oluşan yanıklara maruz kaldı ama tamamen iyileşecek. Kayıtlara geçmesi için Travis Foster'ımızın bir kahraman olduğunu söylemek isterim. Tüm atlarımızın kurtulmasını sağladı."

"Travis Foster bir insan soylu mu?"

"Evet ve aynı zamanda değer verdiğimiz bir eleman ve arkadaştır."

"Etkileyici," dedi Adam. Bakışları etrafta dolaştı. Gözlerinin uzakta için için yanıp turuncu bir köze dönüşen cenaze ateşine takıldığını gördüm. "Yanılıyorsam beni affedin ama şu yanmakta olanın ahırın bir parçası olduğunu hiç sanmıyorum. Araştırmam sırasında vampirlerin ölülerini cenaze ateşinde yaktıklarını okudum. Bu röportaj için kötü bir zaman mı seçtim acaba?" Soruyu düşünceli bir ses tonuyla sormuştu ama gözlerinde parlayan merakı görebiliyordum.

"Yanılmıyorsunuz. Bunlar bir cenaze ateşinin kalıntıları. Aslında Gece Evimizde, ahır yangınıyla hiçbir ilgisi olmayan büyük bir kayıp yaşadık. Kılıç Ustamız Ejderha Lankford, Uzun Ot Çayırlığı olarak bilinen doğal koruma alanının yanındaki lavanta tarlasında yaşanan trajik bir kazada öldü." Thanatos'un Ejderha'nın ölümünü kamuoyuna anlatılabilecek, "trajik bir kazaya" nasıl dönüştüreceğini merak ediyordum. "Parktan erkek bir bizon kaçmış. Kalabalık bir grup halinde, lavanta tarlasında bir arınma ritüeli gerçekleştiriyorduk. Ada çayı dumanı ve çemberimiz hayvanın aklını karıştırmış olmalı. Yaratık üzerimize saldırdı ama Kılıç Ustamız hayatı pahasına çaylaklarımızı korudu."

"Ama bu korkunç. Çok üzgünüm." Adam üzgün görünüyordu. Aslında hepimiz üzgün görünüyorduk ve bu halimiz Thanatos'un devasa yalanı karşısında yaşadığımız şoku gizliyordu.

"Teşekkürler, Adam. Her ne kadar korkunç bir kaza ve Gece Evimiz için korkunç bir kayıp olsa da Kılıç Ustamız, küçüklerimizi koruyan onurlu bir savaşçı olarak, yaşadığı gibi öldü. Onun sayesinde başka kimse zarar görmedi, hatta ritüel tamamlanabildi. Hepimiz Ejderha Lankford'un cesaretini yüz-

yıllar boyunca hatırlayacağız." Thanatos yeninden çıkardığı dantel bir mendille gözlerini kuruladı. Bu gerçekten sarsıcı bir hareketti. Adam anlayışlı bir ifadeyle dururken kameraman objektifi Ejderha'nın cenaze ateşinden, Thanatos'un yasına ve acısıyla mücadele etmek için harcadığı insani çabaya çevirdi.

Bütün bunlar gerçekten iyi sahnelenmişti. Thanatos bana Ölümün Yüksek Rahibesi'nin çaylakken kaç oyunculuk dersi aldığını merak ettirdi.

Gözyaşlarını silmesi bitince Thanatos derin bir nefes aldı. "Sorunuzun cevabına gelince; hayır, bu röportaj için kötü bir zamanlama değil. Sizi biz davet ettik, unuttunuz mu? Sizi hüznümüz sırasında bile olsa, okulumuzda ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Bu yüzden artık resmen başlayalım. Bankın yanı uygun mu?" Thanatos okul girişine sıralanmış uzun taş banklardan birini işaret etti. Normal bir okul gününde bu bankların etrafında ödevlerini yapan, gülüşen, dedikodu yapan öğrenciler toplanırdı. Bu akşamsa tamamen boştular.

"Mükemmel," dedi Adam.

Adam ve kameraman gerekli kurulumları yaparken Thanatos bankın tam ortasındaki yerini aldı. Yavaşça, "Zoey, Stark, bu tarafa, yanıma," dedi. Sağ tarafını işaret ediyordu. "Afrodit, Stevie Rae ve Damien, siz de şu tarafa." Onlar da banka sol tarafına oturdular.

Adam bize dönüp kaydı resmen başlatırken sinir uçlarımda bir hareketlenme hissettim. Bunu eski lisemdeki arkadaşlarım bile görecekti.

"Thanatos, Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi Neferet'in dün gece sizin hakkınızda yaptığı bir yorumu açıklamanızı rica

edeceğim. Ölümün buradaki yeni Yüksek Rahibe olduğunu söyledi." Adam duraksadı ve gülümsedi. "Ben sizi Ölüme benzetemedim."

Thanatos yumuşacık ve şakacı bir sesle, "Onu sık sık gördünüz mü genç Adam?" diye sordu.

Adam şakayla karşılık verdi. "Hayır, hiç ölmedim."

"Pekâlâ, Neferet'in yorumu kolayca izah edilebilir. Ben Ölümün kendisi değilim. Durum şu ki, bana ölülerin bu âlemden bir sonrakine geçişine yardım edecek bir özellik bahşedildi. Siz ne kadar insansanız, ben de o kadar ölümüm. İkimiz de bu kavramların temsilcileriyiz. Beni oldukça uygun bir aracı olarak düşünmek, anlamanıza yardım edebilir."

"Neferet ayrıca yeni bir vampir türünden de bahsetti. Kırmızı vampirler. Ve onların çok tehlikeli olabileceğini öne sürdü." Kameranın Stark ve Stevie Rae'ye kaydığını fark ettim. "Bu konuyu da açabilir misiniz?"

"Elbette, ancak önce bir noktayı iyice netleştirmem gerektiğini düşünüyorum. Neferet artık Tulsa Gece Evi'nde görev almıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bizim toplumumuzun işleyişinde bir yüksek rahibe işini kaybedince, o pozisyonu sonsuza dek elinden alınmış olur. Bir daha hiçbir Gece Evi'nde hizmet veremez. Tahmin edeceğiniz üzere, bu hem ilişiği kesilen çalışan hem de işveren için zor ve sıkça utanç verici bir geçiş olabilir. Vampirlerin kara çalan ve güvenilir yasaları yoktur. Bizler yemin ve onur sistemini kullanırız. Belli ki bu defa sistemimiz işe yaramadı."

"Yani söylemeye çalıştığınız, Neferet'in..." Adam cümlesini yarıda bıraktı ve başını sallayarak Thanatos'u cümleyi onun yerine tamamlamaya teşvik etti.

"Evet, ne kadar üzücü olsa da bu doğru. Neferet artık sözünün geçerliliği olmayan ve huzursuzluk çıkaran eski bir çalışandan başka bir şey değil," dedi Thanatos pürüzsüz bir sesle.

Adam yanımda, Thanatos'a çok uzak olmayan bir yerde ayakta duran Stark'a baktı. "O eski çalışan, özellikle Gece Evi üyelerinden biri, James Stark için rahatsız edici yorumlarda bulundu."

Stark hemen, "O benim," dedi. Rahatsız olduğunu hemen anlamıştım ama televizyon izleyicileri de dâhil olmak üzere kimsenin, yüzünde birbiriyle çarpışan oklara benzeyen kırmızı dövmeleri olan oldukça hoş bir adamdan başka bir şey gördüğünü sanmıyordum.

Adam, "Pekâlâ, Jim. Sana böyle hitap etmemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hayır ama bana Stark demeniz çok iyi olurdu. Herkes öyle der."

"Tamam, Stark. Neferet, Şikago Gece Evi'nde danışmanını öldürdüğünü söyledi ve buradaki toplum için tehdit oluşturduğunu ima etti. Buna cevap vermek ister misin?"

"Pekâlâ, bu zırvalıktan başka bir şey değil," dediğimi duydum.

Stark kibirli ve çarpık gülümsemesini takınırken elimi tuttu ve bütün izleyicilerin görebilmesi için parmaklarını parmakla-

rıma kenetledi. "Z, kayıttayken küfretmeye bu kadar yaklaşma. Büyükannen duyabilir ve bu hiç hoş olmaz."

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Konuşma işini sadece sana bıraksam?"

Stark'ın sırıtışı daha da genişledi. "Bir ilk olurdu."

İşin can sıkıcı yanı, bütün arkadaşlarım kahkahayla güldü. Yüzümü buruşturdum. Ben zihnimde uyurken onu yastıkla boğmayı geçirirken, Stark konuşmasını sürdürdü.

Sesi başlangıçta tereddütlüydü ama konuştukça güçlendi ve kendinden eminlik kazandı. "Danışmanım, William Chidsey müthiş biriydi. Nazikti. Zekiydi. Demek istediğim, gerçekten zekiydi. Ve yetenekli. Bana yardım etti. Aslında benim için bir danışmandan çok baba gibiydi." Stark duraksadı ve elini yüzünde dolaştırdı. Yeniden konuşmaya başladığında sanki etrafta o ve kameramandan başka kimse kalmamış ve kamerayı unutmuş gibiydi. "Adam, bana bu *yeteneğin* bahşedildiğini çok erken, insan soyluların ikinci sınıf olarak adlandırdıkları yılda öğrendim." Stark, "yetenek" kelimesini küçümser gibi değil, daha çok müthiş bir şeymiş gibi özellikle vurgulamıştı. Ses tonu, yeteneğinin bir sorumluluk olduğunu ama bunun pek de güzel bir sorumluluk olmadığını anlatır gibiydi. Adam ona soran gözlerle bakınca, "Ben hedefi ıskalamam," dedi. "Ben bir okçuyum. Bilirsiniz işte, yay ve oklar. Yani neyi hedef alırsam onu vururum. Ne yazık ki bu sadece kelime anlamından ibaret bir durum değil. Düşünürseniz baktığınız, gerçekten düşündüğünüz ve hedeflediğiniz şey arasında oldukça hata payı vardır. Basit bir örnekle açıklarsak, elinize bir ok ve yay alıp dur levhasına nişan aldığınızı düşünün. Yayı çeker, okla

nişan alır ve büyük, kırmızı bir işaretin ortasına bakarsınız. Peki ya aklınızdan geçen düşünce, 'Arabaları durduran şu şeye isabet ettirmek istiyorum,' ise? Bir bakmışsınız okunuz geçmekte olan ilk aracın radyatörünü on ikiden vurmuş."

Adam, "Bunun ne büyük sorunlara yol açabileceğini anlıyorum," dedi.

"Evet, büyük, destansı boyutlarda olabiliyor. Bunu idrak etmem ve kontrol altına almayı öğrenmem uzun zamanımı aldı ve bir gün o an ile şimdiki zaman arasında korkunç bir hata yaptım." Stark duraksadı, elini sıkarak destek vermeye çalıştım. "Danışmanım bu yüzden öldü. Bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Buna yemin ettim."

"James Stark'ın Tulsa Gece Evi'nde olmasının sebebi budur." Thanatos sohbete dâhil olunca kamera ona çevrildi. "Tulsa'da bizler ikinci şansa inanırız." Gözleri Afrodit'e kaydı. Pürüzsüz bir sesle sözlerine devam ederken ağzımın bir karış *açılmaması* için kendimi zorlamam gerekti. "Bunun ikinci şanslar için kusursuz bir yer olduğunu söyleyemez miyiz Afrodit LaFont?"

Endişelenmeme gerek yoktu. Kameralar ona çevrildiğinde Afrodit tamamen hazırdı. Öne çıktı, –tabii ki– kameraya doğru yürüdü ve Thanatos'un yanına oturdu. "Size daha fazla katılamazdım, Yüksek Rahibem. Dört yıl boyunca çaylaktım ama iyi kalpli Tanrıçamız Nyx işaretimi benden alıp yerine kehanet yeteneği vermeyi uygun gördü. Ebeveynlerim de Gece Evi'nde kalma tercihimi onaylıyorlar. Aslına bakarsanız, buradan mezun olduktan sonra Venedik'teki Vampir Yüksek Konseyi'nde stajyerlik yapma ihtimalini konuşuyoruz. Annem ve babam büyük destek veriyorlar." Kameraya gülümsedi. "Son birkaç ayın

kredi kartı dökümlerine bakarsanız bunu siz de görürsünüz. Vay canına, benim gerçekten muhteşem ebeveynlerim var."

Tamam, gerçekten de ortada öyle pis kokulu ve cerahatli bir pislik dönüyordu ki ağzımı açamıyordum bile. Neyse ki Stevie Rae benim kadar dilsiz değildi.

"Muhteşem ebeveynlerden bahsetmişken, annem Ginny Johnson kâinatta bilinen en lezzetli çikolata parçacıklı kurabiyelerini yapacak ve çok yakın zamanda burada düzenleyeceğimiz halka açık panayıra getirecek. Öyle değil mi Thanatos?"

Thanatos hiç tereddüt etmeden, "Çok haklısın, Stevie Rae," dedi. "Önümüzdeki hafta sonu fırtınaya yatkın Oklahoma havası müsaade ederse, kampüste halka açık bir etkinlik günü düzenlemeyi planlıyoruz. Sokak Kedileri'nin sahiplendirilecek kedilerle aramızda olacaklarını umuyoruz. Hatta buradan duyurmak isterim ki," Stevie Rae'ye gülümseyerek baktı, "pasta, kek gibi ürünlerin satışlarından elde edilen gelir Sokak Kedileri'ne bağışlanacaktır. Buna ek olarak, çaylak Yüksek Rahibemiz Zoey Kızılkuş'un büyükannesi de lavanta çiftliğinin ürünlerini okulumuzda satışa sunacak."

"Kariyer panayırını unutmayın."

Kameraman dâhil herkes, Atların Efendisi Lenobia'nın sesine döndü. Lenobia kelimenin tam anlamıyla rüya gibi kısrağı Mujaji'yi yularından tutmuş bize doğru geliyordu.

Thanatos, "Profesör Lenobia, basın açıklamamıza katılmanız ne büyük bir incelik," dedi.

Kameraman Mujaji'yi yakın plana alırken Adam, "Vay canına, ne muhteşem bir aygır!" diye haykırdı.

Damien, Adam'ın koluna dokunup, "Tatlım, o bir kısrak," dedi. "Aygır değil."

Adam yanaklarında beliren şirin bir pembelikle istifini bozmadan, "Ah, benim hatam," dedi. "Şu erkek-dişi olayı benim için hiçbir zaman fark yaratmamıştır."

"Çünkü hepimiz aynıyız." Sözcüklerin ağzımdan döküldüğünü duyunca Nyx'e sessiz bir şükran gönderdim. "Erkek, dişi, insan, vampir, ne fark eder ki? Tulsa'yı paylaşıyoruz ve burayı seviyoruz. Yani bir arada geçinmeye çalışalım."

Thanatos güldü, çıkardığı ses müzikten farksızdı. "Ah, Zoey, ben daha iyi ifade edemezdim. Lenobia, hatırlatmakla iyi iş yaptın. Adam, bu akşam herkese belirtmek isterim ki, Tulsa Gece Evi halka açık panayır ve Sokak Kedileri'ne yardım organizasyonu sırasında yazılı tarihimizdeki, insan soylu öğretmenler için iş başvurusu alacak ilk Gece Evi olacaktır. Edebiyatın yanı sıra, drama bölümümüzün profesörlük pozisyonu için de mülakat yapacağız." Thanatos ayağa kalktı, kollarını açarak iyiliksever ve bilge bir görünümle, "Gece Evi, Tulsa'ya kollarını açıyor. Cumartesine kadar uğurlar olsun," dedi.

BÖLÜM ON DÖRT

Neferet

Neferet çatı katındaki dairesine oda servisini çağırmış olmasa, basın toplantısından haberdar olmayacaktı. Son derece itaatkâr olan *bellboy*, Neferet'in ilgisini çekebilecek kadar gençti. Ondan davet alacak kadar şanslı olan son *bellboy*, hastalığı nedeniyle birkaç günlüğüne izne ayrılmak zorunda kalacaktı. Ama zayıf ve berelenmiş haliyle Neferet'in güzelliğinden büyülenmesi ve birkaç karanlık ve erotik rüyadan başka bir şey hatırlamayacaktı. Doktoru bunların hiç şüphesiz humma kaynaklı rüyalar olduğunu söyleyecekti. İnsanlar bu kadar güçsüz yaratıklardı. Sürekli yeni bir oyuncak bulmak zorunda olması çok yazıktı.

Neferet, *bellboy*'un vücudunu inceledi. Uzun boyluydu ve fazlasıyla gergin görünüyordu. Cildi kötüydü. Aşırı genişlemiş gözeneklerinden bekâret fışkırıyordu. Neferet bakir kanının, *bellboy*'un taşıdığı soğutulmuş şampanyaya çok yakışacağını düşünerek oturma odasını işaret etti.

"Lütfen şişeyi dairemin içine kadar götürün," diye mırıldandı.

Bakir kanı o kadar nefis bir şeydi ki bozuk bir cildi ve terleyen avuçları bile görmezden gelebilirdi. Ne de olsa ona dokunmayacaktı. En azından çok fazla.

"Burası iyi mi hanımefendi?" Çocuğun gözleri Neferet'in göğüsleri ve dudakları arasından gidip geldikten sonra açmakta olduğu şişeye çevrildi. Etrafına buram buram arzu, korku ve büyülenme yayıyordu.

"Orası *mükemmel*." Neferet uzun ve sivri tırnağını elbisesinin korsajında gezdirdi.

Bellboy tecrübesiz ve titrek ellerle şişenin altın sarısı folyosunu açarken, "Vay canına," diye mırıldandı. "Umarım sözlerim sizi rahatsız etmez ama haberlerdeki öteki vampirlerden çok daha hoşsunuz."

"Öteki vampirler mi? Haberler mi?"

"Evet, efendim. Şu an Fox 23 gece haberlerindeler."

"Derhal televizyonu aç!" diye çıkıştı Neferet.

"Ama şampanya..."

"Bırak. Kendim açabilirim. Haberleri aç ve git."

Çocuk isteneni yaptı ve Neferet'e özlem dolu bakışlar atarak daireyi terk etti. Neferet'in umurunda bile değildi. Büyük ekran televizyonda, karşısında bulduğu sahneye kendini tamamen kaptırmıştı. Thanatos, Zoey ve birkaç çaylak daha. Gece Evi'nin dışında bir araya toplanmış ve muhabirle rahat bir tavırla konuşuyorlardı. Neferet yüzünü buruşturdu. Hepsi o kadar *normal* görünüyordu ki.

Thanatos, Ejderha Lankford'un ölümünü trajik bir bizon kazası olarak aktarırken Neferet'in dudakları büküldü.

"O lanet olası Aurox," diye söylendi. "Kusurlu, beceriksiz araç! Bütün bunlar onun suçu!"

Röportajı, Stark ve Zoey'yi şeytani bir gülümsemeyle izledi ve ancak adı geçince konsantre oldu. Ses düğmesine basınca Thanatos'un sesi yankılandı. *"Neferet artık sözünün geçerliliği olmayan ve huzursuzluk çıkaran eski bir çalışandan başka bir şey değil."*

Neferet buz kesti.

"Benden çalışan olarak bahsetmeye cüret ediyor!" Neferet izlemeyi sürdürdü. Hiddeti öyle yoğunlaştı ki çatı katındaki dairesinin balkon kapısının ardına kadar açılarak mermer zemine cam parçaları saçılmasına neden oldu.

"Tulsa'yı paylaşıyoruz ve burayı seviyoruz. Yani bir arada geçinmeye çalışalım."

Zoey'nin aptallık derecesindeki neşeli sesi, Neferet'in tüylerini diken diken etmişti.

"Başladığım şeyi bozmana asla izin vermeyeceğim, seni iğrenç çocuk." Neferet âdeta köpürüyordu. Thanatos, Tulsa Gece Evi'nin insan soylu öğretmenlerin iş başvurularını alacağını söyleyince muhabirlerle birlikte Neferet'in de ağzı bir karış açık kaldı. Yüksek Rahibe'nin iyiliksever, "*Uğurlar olsun*" cümlesinin ardından Zoey'nin gülümseyen yüzünün dondurulmuş görüntüsü ekranı süslerken Neferet, haber spikerlerinin vampir ilişkilerinin nasıl olduğu ve halka açık gün ile kariyer panayırının ne kadar hoş olacağı konusundaki budalaca

sohbetlerini hayret içinde dinledi. Ardından Zoey Kızılkuş'a daha fazla tahammül edemeyerek kapatma düğmesine bastı.

Oturma odası ile yemek salonunun arasındaki küçük girintiden, Neferet'in bilgisayarının sesi duyuldu. Ekranda, Nyx'in havaya kaldırdığı kollarının silüeti ve hemen yanında VAMPİR YÜKSEK KONSEYİ yazısı belirmişti.

Neferet ağır adımlarla bilgisayara gitti ve açmak için fareyi tıklatarak kamerayı otomatik olarak devreye soktu. Mermerden oyulmuş tahtlarında oturan altı Yüksek Rahibe'ye serinkanlılıkla gülümsedi. "Ben de aramanızı bekliyordum."

İlk konuşan, Vampir Yüksek Konseyi'nin kıdemli üyesi Duantia oldu. Neferet sesinin kulağa çok ama çok *yaşlı* geldiğini düşündü. Uzun, gür saçlarında kahverengiden çok gümüş tel olduğu kesindi ve Neferet koyu renk gözlerinin altındaki torbaları görebiliyordu. "Huzurumuza çıkmak üzere çağırıldın ama şu an biz Venedik'teyken sen Tulsa'dasın. Gecikmenin sebebi nedir?"

"Meşgulüm." Neferet sesinin sıkkın –ya da korkmuş– değil de keyifli çıkması için daha yüksek bir tonda konuştu. Konseydekilerin ya da başkalarının korktuğuna inanmalarına izin veremezdi. "Şu an İtalya'ya yolculuk etmem için uygun bir zaman değil."

"Bu durumda bize hakkındaki yargımıza bir *absente reo*'yla varmaktan başka seçenek bırakmıyorsun."

Neferet sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Latincenizi, bugünü yaşayamayacak kadar yaşlı vampirlere saklayın."

Duantia sözlerini o konuşmamış gibi sürdürdü. "Kardeş Yüksek Rahibemiz ve bu konseyin yedinci üyesi Thanatos,

bizlere inkâr edilmez kanıtlar sundu. Gerçi Yüksek Rahibe Zoey Kızılkuş ve..."

"O küstah çocuk, bir yüksek rahibe değil!"

"Sözümü kesmeyeceksin!" Binlerce kilometre öteden ve internet üzerinden bile gelse, Duantia'nın öfkesi elle hissedilebilir cinstendi. Bilgisayar ekranı karşısında sinmemek için Neferet'in büyük bir çaba harcaması gerekti.

"Ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin. Araya girmeyeceğim," dedi duygusuz bir sesle.

"Thanatos'un liderlik ettiği ifşa ritüeline genç Yüksek Rahibe Zoey Kızılkuş ve Nyx tarafından her birine bir element özelliği bahşedilmiş çemberinin yanı sıra çok sayıda savaşçı da tanık oldu. Bu ritüel sırasında toprak senin bir insanın canına kıydığını ve onu refakatçin olarak görünen Karanlığın beyaz boğasına kurban ettiğini raporladı."

Neferet, Yüksek Konsey üyelerinin refakatçi kavramını beyaz boğayla bağdaştırmaya bile tahammülleri yokmuş gibi, gergin bir şekilde kıpırdandıklarını gördü. Bu hoşuna gitmişti. Çok kısa bir süre içinde, Yüksek Konsey sözlerden daha fazlasına tahammül etmek zorunda kalacaktı.

Duantia sözlerini, "Neferet, kendini savunmak için ne diyeceksin?" diyerek tamamladı.

Neferet sırtını dikleştirdi. Karanlığın filizlerinin etrafında döndüğünü, ayak bileklerine ve baldırlarına sürtündüğünü hissedebiliyordu. "Savunmaya gereksinim duymuyorum. O insan soyluyu öldürmek bir cinayet değildi. Kutsal bir kurbandı."

"Karanlığı kutsal olarak adlandırmaya cüret mi ediyorsun?" Konsey üyesi Alitheia âdeta haykırmıştı.

"Alitheia ya da ölü olmayan bir dilde söylersek Gerçek, size kendinizden bir şey açıklayacağım. Gerçek şu ki ben bir ölümsüzüm. Yüz yılı aşkın bir sürede, sizlerin yüzyıllarda edinmeyi başardığınızdan daha büyük bir güç kazandım. *Gerçek* şu ki, yaklaşık yüz yıl sonra çoğunuz toza döneceksiniz, bense hâlâ genç, güçlü ve güzel bir tanrıça olacağım. Sebebi her ne olursa olsun, bir insan soyluyu kurban etmeyi seçersem bu kutsaldır ve günah değildir!"

"Neferet, Karanlık senin refakatçin mi?"

"İstiyorsanız beyaz boğayı çağırın ve Karanlığa kendiniz sorun. Tabii cesaret edebiliyorsanız," dedi Neferet.

Duantia, "Yüksek Konsey, kararınız nedir?" Yüksek Konsey üyelerinin her biri tek tek ayağa kalkıp aynı kelimeyi sırayla telaffuz ederken gözlerini Neferet'ten bir an bile ayırmadı. "Uzaklaştırma."

Son olarak Duantia ayağa kalktı. Kararlı bir sesle, "Uzaklaştırma," dedi. "Bugünden itibaren, Nyx'in Yüksek Rahibesi olarak tanınmayacaksın. Hatta bir vampir olarak bile kabul edilmeyeceksin. Şu andan itibaren bizim için ölüsün." Yüksek Konsey üyeleri hep birlikte Neferet'e sırt çevirdiler ve hemen ardından GÖRÜŞME SONA ERDİ sinyaliyle ekran karardı.

Nefret boş ekrana bakakaldı. Hızlı hızlı soluyor ve içindeki kargaşayı kontrol altına almaya çalışıyordu. Yüksek Konsey onu uzaklaştırmıştı.

"Korkunç yaşlı kocakarılar!" diye bağırdı. Bu daha çok erkendi! Neferet elbette ki Yüksek Konsey'le yollarını ayıracaktı ama önce onları bölüp birbirine düşürecekti. Böylece kendi aralarındaki yıkımla, Neferet'in o konforlu adalarının dışında

kurduğu dünyayla uğraşamayacak kadar meşgul olacaklardı. "Bunu daha önce az kalsın başarıyordum. Kalona yanımda Erebus gibi davranırken. Ancak Zoey onu bir düzenbaz olarak ele vermeme neden olarak planlarımı bozdu." Neferet huzursuzluğunun üstesinden gelemeyerek odadan çıktı. Cam kırıkları yüksek topuklarının altında çıtırdadı. Hızla balkona çıktı ve ellerini soğuk taş korkuluklara yasladı. "Thanatos'un bana casusluk etmek için Tulsa'ya gönderilmesine Zoey neden oldu. Annesi ise bir kurban olmak için fazla güçsüz ve kusurluydu. Aurox eksik bir araç olmasa Rephaim'in ölümü ifşa ritüelini yarıda keserdi. Şimdi de Yüksek Konsey tarafından dışlandım ve Tulsa'nın insan soyluları tarafından evcilleştirilmiş bir müttefik olarak görülüyorum." Neferet kollarını göğe kaldırdı ve öfkesini haykırdı. "Zoey Kızılkuş, neden olduğu şeylerin bedelini ödeyecek."

Neferet eğildi ve ipek cübbesini yırtarcasına çıkararak çıplak vücudunu geceye açtı. Çıplak haliyle kollarını iki yana açıp saçları siyah bir duvak gibi sırtından dökülecek şekilde başını arkaya attı. "Bana gel, Karanlık!" Kendini hazırladı ve beyaz boğasının buzdan dokunuşunu beklemeye koyuldu.

Hiçbir şey.

Gecenin içindeki tek hareket, daimî yoldaşına dönüşen huzursuz ve koyu renk filizlerdi.

"Efendim! Bana gelin! Size ihtiyacım var!" diye seslendi.

"Çağrın sürpriz olmadı, kalpsizim."

Neferet, Karanlığın sesini her zamanki gibi içinde duysa da insanı hayranlık içinde bırakan varlığını hissetmemişti.

Ellerini indirdi ve arkasını dönerek onu aradı. "Efendim, sizi göremiyorum."

"Bir şeye ihtiyacın var."

Neferet, Karanlığın ona neden görünmediğini hâlâ anlamasa da, aklının karıştığını belli etmedi, aksine baştan çıkarıcı bir sesle cevap verdi. "Benim size ihtiyacım var, efendim."

Aynı anda, Karanlığın en kalın filizi, ayak bileklerinin etrafında kıvranan diğerlerinden ayrıldı. Belinin etrafına bir kamçı gibi inerek pürüzsüz teninde bir kesik açtı ve kusursuz, kırmızı bir daire çizdi. Diğer filizler bacaklarından yukarı tırmanarak kanının sıcaklığından beslenmeye başladı.

Neferet çığlık atmamaya özen gösteriyordu.

"Bana yalan söylemen hiç akıllıca değil, kalpsizim."

Neferet, "Daha fazla güce ihtiyacım var," diye yalan söyledi. "Zoey Kızılkuş'u öldürmek istiyorum ama çok iyi korunuyor."

"Hem iyi korunuyor hem de Tanrıça'nın gözdesi. Sen bile onun gibi birini açık bir şekilde yok etmeye hazır değilsin."

"O zaman bana yardım edin. Bunun için size yalvarıyorum, efendim." Neferet tenini kesmeye devam eden jilet gibi keskin filizi ve kanından beslenen diğerlerini yok saymak için çabalıyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Beni çağırmanı ve yardım için yalvarmanı bekliyordum. Görüyorsun ya kalpsizim, ne yapacağını kestirememeliyim. Bu beni sıkıyor ve güçlerimi tahmin edilebilir ve sıkıcı davranışlar için ziyan edecek değilim." Ses zihninde amansızca yankılandı.

Neferet irkilmedi.

Soğuk bir sesle, "Beni affetmenizi istemeyeceğim. Bir araya geldiğimizde ne olduğumu biliyordunuz. Değişmedim. Değişmeyeceğim."

"Öyle ve zaten sana kalpsizim diye hitap etmemin sebebi de bu." Ses, artık daha az taciz ediciydi, keyifli bir tınıya bürünmüştü. *"Bana bu işe ne kadar iyi başladığımızı hatırlatıyorsun. Enfes bir sürprizdin. Beni tekrar şaşırt ki yardımına gelmeyi düşüneyim. O zamana dek, sana seninle kalmayı seçen filizlerin kontrolünü bahşediyorum. Çaresizliğe kapılma, çoğu seni seçecektir. Onları çok iyi besliyorsun. Sonra görüşürüz, kalpsizim... geri dönecek kadar ilgimi çektiğinde ya da çekersen..."* Belini saran kalın filiz çözülüp karanlık gecede gözden kaybolurken Karanlığın sesi duyulmaz oldu.

Neferet yere yığıldı. Balkonun taş zemininde yatarak filizlerin kanından beslenmesini seyretti. Onları durdurmadı. Onları okşayarak, teşvik ederek ve kaçının ona sadık kaldığını hesap ederek, ondan beslenmelerine izin verdi.

Boğa ona yardım etmezse Neferet kendi başının çaresine bakardı. Zoey Kızılkuş uzun süredir sorun oluyordu. O çocuğun planlarına engel olmasına gereğinden fazla göz yummuştu. Gerçi onu öldürmeyecekti. O zaman Nyx'in gazabını üzerine fazla erken çekmiş olurdu. Vampir Yüksek Konseyi'nin aksine, bir tanrıça görmezden gelinemezdi. Neferet, *hayır,* diye düşündü. *Zoey'yi öldürmem gerekmiyor. Tek ihtiyacım, bu işi benim için yapacak bir yaratık. Araç bir kez kusurlu bir kurban yüzünden başarısız oldu. Mükemmel kurbanla başarısız olmam.*

"Ben bir ölümsüzüm. Boğanın bir araç yaratmasına ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım kutsal bir kurban ve güç. Sihri

öğrendim. Aurox sadece başlangıçtı." Neferet, Karanlığın filizlerini okşadı ve ondan beslenmeye devam etmelerine göz yumdu. Kendi kendini teselli etti.

Yeterli. Bu kadarı bana yeter.

Zoey

"Tanrıça biliyor ya, bunu söylemekten nefret ediyorum ama yanılmışım. Bu aptal *Bachelorette*'i seyretmek gibi." Afrodit başını salladı ve gözlerini devirdi. O, Stevie Rae ve ben ağır adımlarla çocukların otobüste bekledikleri park alanına doğru yürüyorduk. Yavaş adımlarla ilerliyorduk çünkü Damien ve muhabir çocuk Adam'a bön bön bakmakla meşguldük. İkisi Fox 23 karavanının yanında gevezelik ediyordu.

Afrodit'e, "Şişşt," diye fısıldadım. "Seni duyacaklar ve Damien utanacak."

"Ah, yapma," diye homurdandı Afrodit. "Eşcinsel çocuk cıvıl cıvıl, mırıl mırıl ya da her neyse işte. Bize dikkat ettiği falan yok."

"Ben flört etmesine seviniyorum," diye mırıldandım.

Stevie Rae fısıltı olmak için fazla heyecanlı bir sesle bir anda, "Bakın! Telefonlarını çıkarıyorlar," deyiverdi.

"Yine yanılmışım," dedi Afrodit. "*Bachelorette*'i izlemek gibi değil. National Geographic kanalını izlemek gibi."

Stevie Rae, "Bence fazlasıyla şirin," dedi.

Shaylin bize katılırken, "Damien'ın yanındaki adam mı?" dedi.

Stevie Rae bön bön bakmaya devam ederek, "Evet. Randevulaştıklarını düşünüyoruz," dedi.

"Yumuşak, hoş renkleri var," dedi Shaylin. "Aslında Damien'ınkilere uygunlar."

Afrodit alaycı bir homurtuyla, "Ne yani? Gökkuşakları birleşiyor mu?" dedi.

Shaylin kaşlarını çattı. "Onlarda gökkuşağı renkleri yok. Bu fazlasıyla basmakalıp bir söz. Onlarda yaz göğünün renkleri var. Mavi ve sarılar. Ayrıca Damien'da kümülüs bulutlarını andıran şişkin, beyaz bir şey de var."

"Ah, Tanrı aşkına, bu şeyin en ufak bir mizah duygusu yok," dedi Afrodit.

"Afrodit, Shaylin'den şey diye bahsetmeye bir son vermelisin. Bu hiç hoş değil," dedi Stevie Rae.

"Gelecekte bana referans olması için ahmak acımasız sözler skalasında ne kadar hoş değil?" Afrodit soru sorar gibi sarı kaşını havaya kaldırdı. "Kıç zekâlı kadar mı, bok zekâlı kadar mı, yoksa eski usul, hoş olmayan türde geri zekâlı kadar mı?"

"Yüksek Rahibe sensin ama bana kalırsa ona cevap vermek sadece onu teşvik etmeye yarıyor. Çığlık çığlığa bağıran bir çocuğu kucağına alınca ne olur bilirsin, bağırmaya devam eder," dedi Shaylin rahat bir tavırla.

Tek düşünebildiğim, *lanet olsun, Afrodit şimdi saçını başını yolacak,* oldu.

Ama Afrodit güldü. "Hey, şu şey espri yaptı. Belki bir kişiliği bile vardır."

Stevie Rae, "Afrodit, bence senin beynin hasarlı," dedi.

"Teşekkürler," dedi Afrodit. "Ben otobüse biniyorum ve eşcinsel çocuk için zaman tutuyorum. Flörtü beş dakikadan uzun sürerse..." Otobüse doğru dönünce lafı yarım kaldı. Gözlerim bakışını takip etti. Shaunee ve Erin otobüsün açık kapısının hemen önündeydiler. Shaunee üzgün görünüyordu. Erin'in suratındaysa ifade diye bir şey yoktu. Konuştuklarını görebiliyordum ama ne konuştuklarını duymak için fazla uzaktaydık.

Shaylin, "Onda yolunda olmayan bir şey var," dedi.

"O kim?" dedi Stevie Rae.

"Erin," dedi Shaylin.

"Shaylin haklı. Erin'de yolunda olmayan bir şey var," dedi Afrodit de. Afrodit'in Shaylin demesi mi yoksa aynı görüşte olmalarının mı beni daha fazla şaşırttığını bilmiyordum.

Stevie Rae, Shaylin'e usulca, "Bana ne gördüğünü anlat," dedi.

"En iyi şöyle tarif edebilirim. Çocukken, görüşümü kaybetmeden hemen önce, yaşadığım evin arka tarafından akan bir su yolu vardı. Kıyısında oynar ve o köpüren, güzel bir dağ kaynağıymış, ben de Colorado Rockies'te büyüyormuşum gibi yapardım. Çünkü su berraktı ve hoş sayılırdı ama çok fazla yaklaşınca kokusunu alırdım. Kimyasal ve başka bir şey gibi kokardı. Çürüyen bir şey. Su iyi görünürdü ama yüzeyin altında kirliydi."

"Shaylin." Sabrımın gerçekten sonuna gelmiştim. Kendimi Kramisha'nın şiirlerinden birini dinliyor gibi hissediyordum ve bu her zaman iyi bir şey sayılmazdı. "Ne anlatmaya çalışıyorsun? Erin kirli su rengi mi? Ve eğer öyleyse, neden daha önce bir şey söylemedin?"

Shaylin, "O değişiyor!" diye haykırdı. Shaunee ve Erin'in de aralarında olduğu otobüsün yakınındaki yüzler bize dönüp bakınca, "Kış, bahara dönüşüyor gibi," dedi. "Çok güzel bir gece, değil mi?"

Çocuklar başlarını salladılar ve ona alınlarını kırıştırarak baktılar. Ama en azından dinlemeyi bırakmış gibiydiler.

"Ah, Tanrıça aşkına. Casusluk konusunda hiç iyi değilsin." Afrodit sesini alçalttı ve bizi bir araya topladı. "Z, anla işte. Çok basit. Shaylin bize Erin'in eskisi gibi hoş, sarışın, popüler ve kusursuz göründüğünü söylüyor. Bilirsin, her zamanki gibi. Ancak gerçek şu ki, yüzeyin altında çürüyen bir şey var. Sen göremiyorsun. Ben göremiyorum. Ama Shaylin görebiliyor." Afrodit dönüp otobüse baktı. Hepimiz o tarafa bakınca Shaunee'nin hayır der gibi başını salladığını ve hemen sonra siyah, kauçuk kaplı merdivenlerde kaybolduğunu, Erin'inse bütün güzelliği ve soğukluğuyla orada kaldığını gördük. "Shaunee de bunu görebiliyor gibi. Gerçi ona inanmazdık. Ahmak İkizler ameliyatla ayrıldıkları için Erin'in arkasından kızgınlıkla böyle söylediğini düşünürdük."

"Bence bu bayağı sert oldu," dedim.

"Bence de öyle," dedi Stevie Rae. "Ama iç sesim doğru olduğunu söylüyor."

Damien yanımıza gelirken, "Benim de öyle," dedi. Yanakları hâlâ pembe pembeydi ve Fox 23 minibüsü uzaklaşırken neşeyle el salladı ama dikkati Erin'e odaklanmıştı. "İç sesim bir şey daha söylüyor."

"Haberci Çocuk'la kıç-kankası olacağınızı mı?" Afrodit'in sesi neşeli ve nazikti, öyle ki söylediği şeyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Damien, "*Bu* seni hiç ilgilendirmez," dedi ve hemen ardından diğer konuya geçiş yaptı. "Bunu sen de dinlemek isteyebilirsin, Afrodit," dedi. "Söylemek üzere olduğum şey, dünyanızı sarsacak."

Afrodit, "Bu gerçekten eskimiş bir söz," dedi.

Damien, "Eski olması, yanlış olduğu anlamına gelmez," dedi. "Shaylin'in söylediklerini tercüme ettin. Bu bir müneccim gibi davrandığını gösterir."

"Ben lanet olası bir müneccim değilim. Ben bir kâhinim." Afrodit şimdiden sinirlenmişe benziyordu.

"Müneccim, kâhin." Damien elleriyle bir şey ölçer ve ikisini eşitler gibi önce bir elini, sonra da diğerini havaya kaldırdı. "Bana ikisi de aynı şeymiş gibi geliyor. Geçmişine bir bak, *Kâhin*. Sibyl, Delphi, Cassandra! Bu isimler sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Hayır. Çok fazla okumamaya gayret ederim."

"Yerinde olsam okumaya başlardım. Bu üçü bilgili zihnime gelen ilk isimler. Kimileri onlara müneccim der. Kimileri de kâhin. Aynı şey."

"Özetini internette bulabilir miyim?" Afrodit ukala görünmeye çalışıyordu ama yüzünün rengi atmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve her zamankinden daha topaz mavisi görünüyorlardı. Ve korkmuş gibiydi. Süper korkmuş bir hali vardı.

"Pekâlâ, dersimizi aldık. Ben iyi iş çıkardık diyorum," diye şakıyarak araya girdim. Herkes bana dik dik bakıncaysa

açıklamaya giriştim. "Thanatos yeteneklerimizle pratik yapmamızı istemişti. Sanırım az önce olan, bizim için ekstra kredi gibi bir şeydi. Şu otobüse binip tünellere dönmeye ve *Fringe*'in tekrar bölümlerini izlemeye ne dersiniz?"

"*Fringe* mi? Ben varım." Shaylin bunu söyledikten sonra otobüse doğru harekete geçti.

"Walter'ı seviyorum," dedi Afrodit. "Bana büyükbabamı anımsatıyor. Şey, Walter ayyaş ve sosyopat büyükbabama göre biraz daha zeki, uçuk ve deli. Ama tuhaf bir şekilde ikisi de sempatik."

"Bir büyükbaban mı var? Ve onu seviyor musun?" Stevie Rae soruyu ağzımdan almıştı.

"Elbette bir büyükbabam var. Nesin sen, biyoloji moronu falan mı?" Ardından omuz silkti. "Her neyse. Ailemi anlatmak biraz zordur. Şu şeyin peşinden otobüse gidiyorum." Ve öyle de yaptı. Shaylin'in peşine düştü.

Stevie Rae, Damien ve ben yalnız kalmıştık.

Aklıma gelen tek şey, "Kafayı yedik," oldu.

"Kesinlikle." Damien başıyla onayladı.

"Pekâlâ, sizce diğer herkes otobüste midir?" diye sordum.

"Umarım. Rephaim'in orada olduğunu biliyorum ve gündoğumuna sadece birkaç saatimiz kaldı. *Fringe*'in hiçbir bölümünü izlemediğinden neredeyse eminim; bence hoşuna gidecektir. Şu anda bir koltuğa kıvrılıp birlikte DVD izlemek fikri kulağa çok hoş geliyor. Her ne kadar bunu kaçık Afrodit'le yapmak zorunda olsak da." Bana bakıp sırıttı. "Andolini'den pizza söyleyebilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedim.

"Öhhööö..." Damien numaradan öksürdü.

"Evet?"

"Şey, çocuklar. Kahve için *birisiyle* buluşursam berbat biri olduğumu düşünür müsünüz? Bu gece. Geç saatte. Cherry Sokağı'ndaki kafede."

Telefonuma bakarak, "Hâlâ açık mıdırlar?" diye sordum. Tanrıçam, saat dört olmuştu bile.

Damien, "7 gün 24 saat açık kalmaya başladılar. Buz fırtınası işleri haftalarca sekteye uğrattı; şimdi, şey, gece kalabalığına hizmet vererek açığı kapatmaya çalışıyorlar," diye izah etti.

"Gerçekten mi? Bizim için mi açık kalıyorlar?" Bu sayede enfes sandviçlerini ve sergiledikleri güzel yerel sanat işlerini hatırlamıştım. "Eskiden on birde kapatırlardı!"

"Artık değil," dedi Damien mutlulukla.

"Vay canına, bu harika. Demek istediğim, oraya hiç gitmedim ama Tulsa'da bir kafenin bizim takılabilmemiz açık kalması müthiş ötesi bir şey," dedi Stevie Rae.

İç sesimi dinleyerek, "Yarın depoya dönerken Darius'tan otobüsü o yoldan geçirmesini rica etmeye ne dersiniz?" dedim. "Damien, bu gece gidersen, orada her kim çalışıyorsa yarın gitmemizin uygun olup olmayacağını sorar mısın?" İçgüdülerimi izlemiştim. *Bir grup lise öğrencisinin okuldan sonra bir kafeye gitmek istemesi gayet normal bir şey.*

"Senin için ön keşif yapacağımdan hiç şüphen olmasın!" Ardından Damien'ın ifadesi keyifsizleşti. "Ne dersiniz? Sizce Jack benden nefret eder miydi?"

"Ah, hayır tatlım," dedim çabucak. "Elbette etmezdi."

Stevie Rae, "Jack anlardı," dedi. "Onun dönmesini beklerken üzgün ve yalnız olmanı istemezdi."

"Dönecek, değil mi?" Damien gözlerimin içine baktı. "Jack bir gün dönecek, değil mi?"

Birdenbire zihnime bir şeyler fısıldandı. *Ruhları tekrar karşılaşmak için yaratıldı...* Nyx'in bilge ve tanıdık sesini tanıyınca gülümsedim ve kolumu Damien'ınkine geçirdim. "Dönecek. Söz veriyorum. Tanrıça da söz veriyor."

Damien gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı. "Bir randevum var! Ve bunun için mutlu olacağım!"

"Evet!" dedim.

Stevie Rae, Damien'ın elini tutarken, "O kadar mutluyum ki tükürebilirim. Her ne kadar bunun biraz iğrenç olduğunu bilsem de," dedi.

Damien, "Tuhaf bir deyiş," dedi.

"Kesinlikle," dedim. "*Titanik*'te, Leonardo'nun Kate'le o tükürme sahnesini yapması da iğrençti."

Damien, "Bu asla olmamalıydı," diye onayladı. "O filmin tek kusuru buydu."

"Bir de Leonardo'nun çekici bir buzdan dondurmaya dönüşmesi," dedim.

Otobüse yaklaşırken Damien ve Stevie Rae benimle hemfikir olduklarını belirten sesler çıkarıyorlardı. Camlarda çocukların yüzlerini görebiliyordum. Otobüs dolu görünüyordu ve bu, içimin devasa bir rahatlama hissiyle dolmasına neden oldu çünkü eve gitmek için can atıyordum. Stark da oradaydı ve

basamakların üzerinde, Darius'un yanında duruyordu. Gözleri beni bulunca bakışları tenimin karıncalanmasına ve ısınmasına neden oldu. Rephaim ön sırada, Kramisha'nın hemen önünde oturuyordu ve ona el sallarken Stevie Rae'nin sevinçten yerinde duramadığını görür gibiydim. Shaylin ve Afrodit de basamakları çıkıyorlardı. Afrodit'in yüzünü göremiyordum ama saçlarını savuruşundan Savaşçısıyla savaşmaya çoktan başladığı belli oluyordu.

Pekâlâ, Karanlık tam bir baş belasıydı ve başımıza çok kötü şeyler gelmişti ama en azından bir aradaydık ve sevgimiz vardı. Her zaman sevgi.

"Seninle konuşmam gerek."

Erin'in duygusuz sesi mutlu düşüncelerime boca edilmiş buzlu su etkisi yarattı.

Stevie Rae ve Damien'a dönerken, "Elbette. Birkaç saniye içinde otobüste olacağım," dedim.

Yalnız kalır kalmaz Erin'in ağzından, "Ben kalıyorum," kelimeleri dökülüverdi.

"Kalıyor musun? Burada mı demek istiyorsun?" Ne demek istediğini anlamıştım ama onu oyalamam ve aklımdaki soruları araya sıkıştırmak için zaman kazanmaya çalışmam gerekiyordu. Sonuçta Erin'le sorun yaşamaya başladıkları ve Gece Evi'ne geri taşınmak istediği zaman Shaunee'yi de durdurmuştum. Erin'i de durdurmam gerekmez miydi?

"Evet, elbette burada demek istiyorum. Tünellerden sıkıldım. Nem saçlarımı kabartıyor."

"Ah, bunun için ürünler var. Aveda yapıyor. Yarın Utica'daki Ilhoff salonundan alırız."

"Pekâlâ, mesele sadece saçım değil. Ben tünellerde yaşamak istemiyorum. Yaşadığım yer burası. Bu okul. Otobüsle taşınmak istemiyorum. Bu aptalca."

"Erin, otobüse binmenin aptalca olduğunu ben de biliyorum. Pekâlâ, ben İşaretlenmeden önce de aptalcaydı ama bence bir arada kalmalıyız. Biz bir grup ya da çeteden öteyiz. Biz bir aileyiz."

"Hayır, biz aile falan değiliz. Aynı okula giden bir grup öğrenciyiz. Hepsi o kadar. Nokta."

"Özelliklerimiz bizi bundan fazlası yapıyor." Beni sadece söyledikleriyle değil, tavrıyla da şaşırtıyordu. O kadar soğuktu ki. "Erin, sadece aynı okula giden bir grup çocuk olduğumuza inanamayacağımız kadar çok şey atlattık birlikte."

"Ya sen öyle hissediyorsan ama ben hissetmiyorsam? Seçme hakkım yok mu? Nyx'in özgür iradeden yana olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten ama bu, önemsediğimiz biri saçmaladığı zaman düşündüğümüzü söylemeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

"Bırak gitsin."Başımızı kaldırınca Afrodit'in otobüsün son basamağında durduğunu gördük. Kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslanmıştı. Suratında bildik Afrodit küçümsemesini görmeyi bekledim ama kızgın görünmüyordu. Sesi de alaycı değildi. Sadece kendinden çok emin bir hali vardı. Arkasında Stevie Rae ve Shaylin'i görebiliyordum. İkisi de başlarını salladı ve Afrodit'e verdikleri bu sözsüz destek beni allak bullak etti. Konseyim kararını vermişti. Her ne kadar bu, Erin için en iyisi olmasa da, hepimiz için en iyisine karar vermişlerdi.

"Teşekkürler, Afrodit. Bana katılacak kişi olacağın kimin aklına gelirdi." Erin'in kahkahası, Afrodit'in sakin olgunluğunun üstüne aksi ve çocuksu kaçmıştı.

"Biliyor musun Erin, Afrodit *ve* senin bunu hatırlatmanıza memnun oldum," dedim. "Nyx bize özgür irade hakkı tanıyor ve eğer sen Gece Evi'nde yaşamayı seçeceksen, buna saygı duyacağım. Bunun çemberimizdeki bazı şeyleri değiştirmeyeceğini umarım. Sen hâlâ susun. Elementin de, sen de bizim için önemlisiniz."

Erin gülümsedi ama ifadesi soğuk mavi gözlerine kadar ulaşmadı. "Evet, elbette su olacağım ve su her yerden kayarak dolaşabilir. İhtiyaç duyduğunuzda beni çağır, yeter. Hemen orada olmaya özen göstereceğim."

Kendimi süper tuhaf hissederek bir çırpıda, "Kulağa hoş geliyor," dedim. "Pekâlâ, sanırım yarın görüşürüz."

"Evet, tamam. Derste görüşürüz." Erin elini uçarı bir hareketle salladı ve dönüp gitti.

Otobüsün basamaklarını çıkarken Darius'a, "Hepimiz burada mıyız?" diye sordum.

"Herkes burada ve sayıldı," diye yanıtladı.

"O zaman eve gidelim." Hepimiz koltuklara dağıldık. Stevie Rae, Rephaim'in yanına, Afrodit şoför koltuğundaki Darius'un hemen arkasına oturdu. Stark beni Afrodit'in arkasındaki koltukta bekliyordu. Eğildim, ona hızlı bir öpücük verdim ve "Shaunee'ye bir bakıp hemen geleceğim," dedim.

"Bekliyor olacağım. Her zaman," diyerek yanağımı okşadı.

Darius U dönüşü yapıp okulun geniş araç yoluna çıkarken yoldaki çukurlara girip çıkan otobüsle birlikte sarsılarak, Shaunee'nin tek başına oturduğu arka kısma yürüdüm.

"Biraz oturmamın sakıncası var mı?"

"Gel, otur," dedi Shaunee.

"Demek sen ve Erin artık pek konuşmuyorsunuz."

Shaunee yanağının içini çiğneyerek başını salladı. "Hayır."

"Bayağı kızgın." Shaunee'nin içini dökmesine yardımcı olacak bir şeyler söylemeye çalışıyordum.

"Hayır, ben öyle olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle görünüyordu."

Shaunee camdan dışarı bakarak, "Hayır," diye tekrarladı. "Bir kez daha düşün ve son birkaç gündür, özellikle de bugün nasıl davrandığına bir bak. Bence kızgın onu tarif etmek için doğru kelime değil."

Düşündüm. Erin soğuktu. Duygusuz davranıyordu ama hepsi bundan ibaretti. "Şey, haklısın. Şimdi düşününce, sadece dalgın olduğunu fark ediyorum ve bu çok tuhaf," dedim.

"Daha tuhaf olan ne, biliyor musun? Onun Erin'den daha fazla duygu gösteriyor olması." Shaunee pencereden, park alanına çok uzak sayılmayan ve profesörlere ait küçük avluyu işaret etti. Orada, çeşmenin yanında bir kız oturuyordu. Biz önünden geçerken sadece yüzünü elleriyle kapattığını görmemize yetecek kadar ışık vardı. Omuzları hıçkıra hıçkıra ağlıyormuşçasına sarsılıyordu.

"O da kim?" diye sordum.

"Nicole."

"Kırmızı çaylak Nicole mü? Emin misin?" Ona daha iyi bakabilmek için başımı iyice arkaya çevirdim ama iki yanında ağaçlar dizili olan yola çıkmıştık ve kız tamamen gölgede kalmıştı.

"Eminim," dedi Shaunee. "Otobüse gelirken gördüm."

"Hah," dedim. "Nesi var acaba?"

"Bence pek çoğumuz için bir şeyler değişiyor ve bazen bu gerçekten kötü oluyor."

"Senin için daha kötü olmamasını sağlamamın bir yolu var mı?" diye sordum.

İşte o zaman Shaunee bana baktı. "Sadece arkadaşım ol."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Zaten *arkadaşınım*."

"Erin yokken bile mi?"

Dürüstçe, "Seni Erin olmadan daha çok seviyorum," dedim.

"Ben de öyle," dedi Shaunee. "Ben de."

Biraz sonra koltuğuma, Stark'ın yanına döndüm ve kolunu omzuma sarmasına izin verdim. Başımı omzuna yasladım ve kendimi gücüne ve sevgisine bırakarak kalp atışlarını dinledim.

"Lütfen benden soğumayacağına ve soğuk, mesafeli bir yabancıya dönüşmeyeceğine söz ver," dedim usulca.

"Söz veriyorum. Ne olursa olsun," dedi hiç tereddütsüz. "Bu akşam seni farklı bir pizza denemeye zorlayacak olmam dışında aklındaki her şeyi sil şimdi."

"Santino yok mu? Ama o pizzayı çok severiz!"

"Bana güven, Z. Damien bana Atina pizzasından bahsetti ve pizzaların *ambrosia*'sı olduğunu söyledi. Bunun tam olarak

ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyiden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden onu deneyeceğiz."

Gülümseyerek gevşedim ve Gece Evi'nden depoya giden kısa yol boyunca en büyük sorunum pizza seçimleri konusunda ufkumu genişletmekmiş gibi yaptım.

BÖLÜM ON BEŞ

Büyükanne Kızılkuş

Sylvia güneşi neşe, şükran ve uzun yıllardır hissetmediği kadar hafif gelen bir kalple selamladı. Aurox'la karşılaşmasından, sevgi ve affedişi, nefret ve öfkeye tercih etmesinden önceki o sabah hissettiğinden bile daha hafif.

Kızı ölmüştü ve her ne kadar Linda'nın yokluğunu ömrünün sonuna dek hissedecek olsa da, Sylvia kızının hayatının dönüştüğü çöplükten sonunda azat olduğunu hissediyordu. Linda Öteki Âlem'de, Nyx'in yanında hoşnut ve özgür kalacaktı. Bunun bilinci yaşlı kadını gülümsetiyordu.

Kulübesinin atölye odasında, el işi masasının başında oturmuş eski bir Cherokee ninnisi mırıldanırken çeşitli otlar, taşlar, kristaller ve iplikler arasından seçim yapıyor, kurutulmuş lavanta demetinin etrafına sarmak için incecik, uzun çimler ayırıyordu. Bu şafak vakti çimlerin arındırıcı, lavan-

tanın yatıştırıcı kokuları birbirine karışıp onu ışıkla birlikte sarmalarken güneşe şarkı söyleyecekti. Tütsü çubuğunu hazırlarken, Sylvia'nın düşünceleri biyolojik kızından, ruhunun kızı Zoey'ye çevrildi.

Usulca, "Ah, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Seni o kadar özlüyorum ki. Bugün günbatımında seni arayacağım. Sesini duymak iyi gelecek." Torunu çok gençti ama Tanrıçası tarafından özel bir yetenekle ödüllendirilmişti ve her ne kadar bu, Zoey'nin sıradışı sorumluluklar yüklenmesi anlamına gelse de, torunu fazladan sorumlulukların beraberinde gelen zorlukları göğüsleyebilme becerisine de sahipti.

O an Sylvia'nın zihni Aurox'a kaydı. Aynı zamanda bir canavar olan çocuğa. "Yoksa aynı zamanda bir çocuk olan canavar mı demeli?" Elleri hareket etmeye devam ederken yaşlı kadın başını salladı. "Hayır, onun için en iyisine inanacağım. Ona *tsu-ka-nv-s-di-na* adını veriyorum. Canavar yerine boğa. Onu gördüm, gözlerine baktım ve pişmanlık ve yalnızlıkla gözyaşı dökmesini izledim. Bir ruhu var, dolayısıyla bir tercih yapma şansına sahip. Karanlık içindeki varlığını sürdürse dahi Aurox'un Işığı seçeceğine inanacağım. Hiçbirimiz tamamen iyi değiliz. Ya da kötü." Sylvia gözlerini yumarak çimlerin ve otların tatlı kokusunu içine çekti. "Yüce Toprak Ana, çocuğun içindeki iyiliği kuvvetlendir ve *tsu-ka-nv-s-di-na*'nın ehlîleşmesine izin ver."

Sylvia tütsü çubuğunu bitirirken yeniden mırıldanmaya başladı. Ninninin bambaşka bir melodiye dönüştüğünü ancak lavanta ile otları örmeyi tamamlayınca fark etti. "Savaşta Ce-

saret Gösteren Kadın İçin Şarkı."[3] Kıpırdamadan oturmasına rağmen Sylvia'nın ayakları sesinin yükseliş ve alçalışına eşlik eden güçlü ritme uygun olarak hareket etmeye başladı.

Ne yaptığını fark edince taş kesildi. Ellerine baktı. Uzun çim ve lavantaların arasına ham turkuazdan mavi bir ip dokunmuştu. Sylvia bir ürpertiyle bunun ne olduğunu anladı.

"Bir Tanrıça demeti." Sylvia bu sözcükleri hürmetle telaffuz etmişti. "Uyarı için teşekkürler, Toprak Ana. Ruhum seni duydu ve vücudum itaat ediyor." Yavaş yavaş, ciddiyetle yerinden kalktı. Odasına gidip geceliğini çıkardı. Ham çam duvarlarına yaslı duran şifonyerin çekmecesini açıp en kutsal tören kıyafetini, Linda'ya hamile olduğunu ilk öğrendiğinde diktiği pelerin ve yandan bağlamalı eteğini çıkardı. Geyik derisi eskimişti ve ince bedenine biraz bol geliyordu ama hâlâ pürüzsüz ve yumuşacıktı. Sylvia'nın önce karıştırmak, sonra da boyamak için uzunca bir zaman ayırdığı yeşili, otuz yıl kadar sonra bile yosun rengini koruyordu. Kabuk ya da boncuklardan biri bile gevşememişti.

Sylvia uzun, gümüş rengi saçlarını tek ve gür bir örgüyle toplarken, 'Savaşta Cesaret Gösteren Kadın İçin Şarkı'yı yüksek sesle söylemeye başladı.

Kulaklarına turkuvaz rengi gümüş küpeler taktı.

Boynuna turkuvaz rengi kolyelerini tek tek takarken sesi, çıplak ayaklarının vuruşlarıyla eş zamanlı olarak yükselip alçalıyordu. İnce bileklerini, kollarının alt kısmı dirseklerine kadar tamamen kaplanacak şekilde turkuvaz bileklikler ile turkuvaz ve gümüş rengi ince kurdelelerle donattı.

3 Kuzey Amerika yerlilerine özgü bir halk şarkısı. (ed.n.)

Tüm bunlardan sonra tütsü çubuğunu ve uzun kibrit kutusunu aldı ve yatak odasından çıktı.

Ruhunun çıplak ayaklarına rehberlik etmesine izin verdi. Ruhu onu, evinin arkasından akan ve genelde şafağı selamladığı fokurdayan kaynağa götürmedi. Sylvia kendini geniş verandasının ortasında buldu. İçgüdülerine kulak vermeyi sürdürerek tütsü çubuğunu tutuşturdu. Zarif ve iyi çalışılmış hareketlerle etrafını çim ve lavanta kokularıyla donatmaya başladı. O baştan aşağı dumanla çevrelenip Bilge Kadın'ın savaş şarkısını söylerken, Neferet bir Karanlığın havuzundan çıkıp tam karşısında belirdi.

Neferet

Sylvia Kızılkuş'un sesi, kara tahtaya sürtünen tebeşirden farksızdı. "İnanç sistemine göre, bir misafiri buyur etmemek kabalıktır." Neferet yaşlı kadının dehşet verici şarkısının arasında duyulabilmesi için sesini yükseltmişti.

"Misafirler davet edilir. Sen evime davet almadın. Bu seni istenmeyen misafir yapar. İnanç sistemime uygun şekilde seni selamlıyorum."

Neferet dudaklarını büktü. Yaşlı kadının şarkısı sona ermişti ama çıplak ayakları tempo tutmayı sürdürüyordu. "Şarkı da en az duman kadar can sıkıcı. O pis kokunun seni koruyacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Sylvia ot demetini etrafında savurarak olduğu yerde dans ederken, "Çok şey düşünüyorum, Tsi Sgili," dedi. "Şu anda, *u-we-tsi-a-ge-ya*'m sizin dünyanıza ilk dâhil olduğunda ettiğin

bir yemini çiğnediğini düşünüyorum. Seni bunun için kınıyorum."

Yaşlı kadının aşağılaması Neferet'e neredeyse eğlenceli gelmişti. "Ben sana yemin falan etmedim."

"Ettin. Zoey'ye akıl hocalığı yapacağına ve onu koruyacağına söz verdin. Sonra bu yemini çiğnedin. Bana o çiğnenmiş yeminin bedelini borçlusun."

Neferet, "Yaşlı kadın, ben bir ölümsüzüm. Senin kuralların bana işlemez," diye homurdandı.

"Ölümsüz olabilirsin. Bu, Toprak Ana'nın kanunlarını değiştirmez."

"Olabilir, ama nasıl uygulandıklarını değiştirir."

"Yemin çiğnemek, bana olan borçlarından sadece bir tanesi, cadı," dedi Sylvia.

"Ben bir tanrıçayım, cadı değil!" Neferet öfkesinin kabardığını hissetti ve verandaya yaklaştı. Karanlığın filizleri de onunla birlikte hareket etti. Gerçi filizlerin aşağı doğru süzülen ve etraflarında erir gibi görünen beyaz duman karşısında duraksadıkları Neferet'in dikkatinden kaçmamıştı.

Sylvia tütsü çubuğunu etrafında sallayarak dans etmeyi sürdürdü. "Bana ikinci borcun, yeminini çiğnemenden daha büyük. Bana bir can borçlusun. Kızımı öldürdün."

"Kızını daha büyük bir amaç için kurban ettim. Sana hiçbir borcum yok."

Yaşlı kadın ondan tarafa bakmıyordu bile. Bunun yerine, tütsüsünü ayaklarının dibine bırakacak kadar bir süre dansına ara verdi. Sonra yüzünü kaldırdı ve gökyüzünü kucaklar gibi

kollarını açtı. "Yüce Toprak Ana, duy beni. Ben Sylvia Kızılkuş, Cherokee'lerin Bilge Kadını, kabilemin ve Gece Evi'nin Ghigua'sı. Senden insaf diliyorum. Bir zamanlar Nyx'in Yüksek Rahibesi olan Tsi Sgili, Neferet yeminini inkâr etti. Bana bir yemin borçlu. Ayrıca kızımın da katili. Seni yardıma çağırıyor ve her iki borcun da ödenmesini diliyorum. Ödeme talebim, korumadır."

Neferet etrafında korkudan sinen filizleri görmezden geldi ve Sylvia konuşurken basamakları çıkıp ona yaklaştı. "Büyük ölçüde yanılıyorsun, yaşlı kadın. Dinleyen tek tanrıça benim. Koruma için yakardığın ölümsüz ben olmalıyım."

Sylvia tekrar konuşmaya başlarken Neferet verandaya adımını atmıştı. Yaşlı kadının sesi değişmişti. Daha önce Toprak Ana diye hitap ettiği şeyi çağırırken sesi güçlüydü. Şimdiyse sesi kibarlaşmış ve yumuşamıştı. Artık kolları iki yana açık değildi. Yüzü, yakarır gibi havaya dönük durmuyordu. Aksine, koyu renk gözleri Neferet'inkilere dikilmişti. "Sen Tanrıça değilsin. Sen kötü, acımasız ruhlu, kalbi kırık küçük bir kızsın. Sana acıyorum. Sana ne oldu? Seni kim kırdı, evlat?"

Neferet'in öfkesi o kadar yoğundu ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Karanlık filizlerini unutarak ona dokunmak, bu terbiyesiz cadıyı boğazlamak, kesmek ve ısırmak isteyerek hamle yaptı.

Sylvia, yaşından beklenmeyecek bir süratle kollarını kendini savunur gibi yüzüne kaldırdı ve Neferet'in darbelerine karşılık verdi.

Tsi Sgili'nin vücudu, ellerinden yayılan bir acıyla yanmaya başladı. Tiz bir çığlıkla geri çekilirken bileklerinde kalan kanlı

izlere baktı, kurumuş kollarını çevreleyen bilekliklerdeki mavi taşlar etine dağlanmıştı.

"Bana saldırmaya cüret edersin, ha! Bir tanrıçaya!"

"Ben kimseye saldırmam. Yüce Ana'nın bana bahşettiği taşlar aracılığıyla kendimi savunurum, o kadar." Göz temasını bir an bile kesmeden turkuvaz ve gümüşlerle kaplı kollarını havaya kaldıran yaşlı kadın, yeniden şarkı söylemeye başladı.

Neferet onları elleriyle parçalamak istiyordu ama Cherokee'ye etrafında bir daire çizerek yaklaşırken, her yanını kaplayan mavi taşlardan yayılan ısı dalgasını hissetti. Taşlar âdeta öfkesine denk bir ateşle nabız gibi atıyordu.

Beyaz boğaya ihtiyacı vardı! Soğuk Karanlığı yaşlı kadının alevlerini söndürürdü. Belki de kadının yaydığı tuhaf enerji boğayı şaşırtır ve baştan çıkarıcı gücünü Neferet'e bir kez daha ödünç verirdi.

Neferet öfkesini kontrol altında tutarak Sylvia'yı saran duman ve ısı çemberinden bir adım geri çekildi. Yaşlı kadını süzdü, dansını izledi ve eski şarkısını dinledi. Yaşlı. Eski zamandan kalma. Sylvia Kızılkuş'a dair her şey, onun ve kuşandığı eski gücün uzun süredir var olduğunu anlatıyordu.

Beyaz boğa da eskiydi.

Bu Kızılderili onu şaşırtmayacaktı.

"Seninle kendim baş edebilirim." Neferet, Sylvia Kızılkuş'un gözlerine bakmayı sürdürerek ellerini kaldırdı ve gözünü dahi kırpmadan yaşlı kadının koruyucu turkuvaz rengi takılarının açtığı yaraları deşmek için sivriltilmiş tırnaklarını kullandı. Kanı özgürce akarak verandaya sıçradı. Neferet ellerini sallayarak dumanların arasına kıpkırmızı damlalar yağdırdı ve

kanını saçarak yaşlı kadının üzerini toprak yeşili ve mavilerle gösterişli bir tezat oluşturan kırmızı beneklere buladı. Ardından ellerini kendine çevirdi ve avuçlarını bükerek kanının birikmesini sağladı. "Gelin Karanlık çocuklarım, için!" Sürgünler önce tereddüt etti ama Neferet'in kanının tadını alınca cesaretlendiler.

Neferet, Sylvia'nın gözlerinin irileştiğini ve korkuyla gölgelendiğini gördü. Yaşlı kadının bakışları değilse de şarkısı bocalamıştı. Sesi yaşlı... cılız... ve titrek çıkmaya başlamıştı.

"Şimdi çocuklar! Kanımın tadını aldınız, Sylvia Kızılkuş bu kanla vaftiz edildi. Onu hapsedin! Yaşlı kadını bana getirin." Neferet'in sesi değişmiş ve ritmik bir hal almıştı. Gizemli bir şekilde, Sylvia'nın gücünü topraktan alan savaş şarkısını taklit etti.

"Öldürmene gerek yok,

Tek yapman gereken hiddetimi doyurmak.

Payına düşeni içtin.

Şimdiki görevin bana bir kafes yapmak.

Eskiyi yeni yapacağım.

Gençlikten besleneceksin; enerjik, güçlü.

Bana sadık olun.

Ve bu yaşlı kadının şarkısını öldürün."

Filizler Neferet'e itaat etti. Yaşlı kadının turkuvaz taşlarından uzak durdular. Çıplak, takılarla donatılmamış ayaklarına sarılarak ritmik dansına son verdiler. Karanlık, bir hapishane

hücresinin zemini gibi ayaklarının etrafında oluşmaya başladı, yayıldı ve yukarı, daha yukarı tırmanarak Sylvia'yı hapsetti. Ve sonunda, en sonunda şarkısı yerini ızdıraplı bir çığlığa bırakarak kesildi. Sürgünler Sylvia'yı kaldırıp gölgeler ve pus arasında kafesi ve mahkûmunu taşıyarak ilerlerken, Karanlık da hanımefendisinin peşinden gitti.

Aurox

Aurox çukurdan dışarı tırmanmak için güneşin kış göğünde bir kez daha yükselmesini bekledi. Şafak bulutlu ve griydi ancak sonu gelmeyen saatler ilerledikçe kış güneşi pus ve gölgelerin arsından kendini göstermişti. Öğle vakti, güneş en yüksek konumunu alırken Aurox da çukurundan çıktı.

Teninin altında dolaşan huzursuzluk hissinin dikkatsiz davranmasına neden olmasına izin vermedi. Aurox güçlü kol kaslarını kullanarak köklere tutundu ve kısmen yerin altında, kısmen üstünde asılı kaldı. Aramak için bütün doğa üstü hislerini kullandı. Zihnindeki en temel düşünce, *kimseye görünmeden uzaklaşmalıyım*, idi.

Okul bir önceki günkü kadar sessiz değildi. İnsan soylu işçiler, ahırın hasar gören kısmını tamir etmekle meşguldü. Aurox ortalıkta hiç vampir görmedi ama insan soylu kovboy Travis her yerde gibiydi. Evet, elleri ve kollarının alt kısmı hâlâ sargılıydı ama sesi o kadar güçlüydü ki okul arazisinden Aurox'a kadar ulaşıyordu. Lenobia öğlen güneşine çıkmamıştı ama buna gerek de yoktu. Travis onun adına oradaydı, üstelik varlığı sadece işçiler için önemli değildi. Kovboy, atlarla da rahatça iletişim kuruyordu. Aurox onun dev Percheron'u ve

Lenobia'nın kısrağını padokların birinden diğerine geçirmesini izledi.

Lenobia için çalışmakla kalmıyor. Lenobia ona güveniyor. Bu, Aurox'u şaşırtmıştı. *Eğer bir yüksek rahibe bir insan soyluya böylesi bir stres ve kargaşa sırasında güvenebiliyorsa belki Zoey'nin de...*

Hayır. Aurox kendine böyle bir hayal kurma izni tanımayacaktı. Ne olduğunu duymuştu. Zoey de. Hepsi duymuştu. Zoey'nin annesinin kanı aracılığıyla Karanlıktan oluşmuştu. Bu, Zoey'nin güveninin ya da affının çok ötesindeydi.

Bu dünyada bana güvenebilecek tek bir kişi var. Beni affeden tek bir kişi. Ona gitmeliyim.

Aurox orada durup köklerin ve ağaç kabuğu parçalarının arasından baktı... Bekledi... İzledi. Sonunda insan soylular, Queenies'e yakın olmaktan ve öğle yemeğinde yumurtalı sandviç yiyebilecek olmalarından ne kadar memnun olduklarından bahsederek ve gülüşerek ahırdan ayrıldılar. Arkadaşlar her zaman birlikte gülerdi.

Aurox arkadaşların birlikte attığı kahkahaların bir parçası olmak için yanıp tutuşuyordu.

Arkası dönük işçilerin sesleri duyulmaz olunca genç adam kendini çukurdan tamamen çıkardı ve bir maymun gibi ağacın, okul duvarına yaslı duran kısmına tırmanıp duvarın diğer tarafına atladı.

Aurox hızla atılmak, canavarı çağırıp toprağı parçalamak ve doğa üstü kudretiyle koşmak istiyordu. Oysa kendini yürümeye zorladı. Kıyafetlerindeki toprak, yaprak ve çimleri silkeledi. Ellerini, saçlarında katılaşmış pisliğin içinden ge-

çirerek çamur ve kan topaklarını temizledi ve parmaklarıyla tarayarak normale yakın bir hale getirdi.

Normal iyiydi. Normal fark edilmezdi. Normal endişe yaratmazdı.

Araç bir gün önce bıraktığı yerde duruyordu. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Motor çalışırken Aurox'un parmakları sadece birazcık titredi ve sonra Utica Meydanı'nın arkasındaki park alanından çıkıp güneydoğuya, sığınağına doğru yol aldı.

Yolculuk göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibiydi. Aurox bunun için minnettardı. Aracı Büyükanne Kızılkuş'un yoluna çevirirken camları indirdi. Havanın serinliğine rağmen lavanta kokusunu içine çekmek ve beraberinde getirdiği sükûneti kabul etmek istiyordu. Tıpkı Büyükanne Kızılkuş'un teklif ettiği sığınağı kabul edeceği gibi.

Geniş verandanın önüne park ettiğinde her şey değişti. Önce ne olduğunu algılayamadı. Koku burnuna çarptı ama beraberinde soluduğu şeyin ne olduğunun bilinciyle savaştı.

"Büyükanne? Büyükanne Kızılkuş?" Aurox arabadan inip küçük kulübenin yan tarafına koşarken seslendi. Büyükanneyi küçük kristal berraklığındaki su kaynağının yanında bulmayı bekliyordu; yaşlı kadın oraya aitti. Neşeli bir şarkı mırıldanıyor olmalıydı. Huzurlu. Korunaklı. Güvenli.

Orada değildi.

Korkunç bir önseziyle sarsıldı. Büyükannenin evinin önüne park edince lavanta kokularının arasından aldığı kokuşmuş kokuyu hatırladı.

Koşmaya başladı.

Ayakları evin ön tarafındaki küçük park alanının zeminini kaplayan çakılların üzerinde kayarak kulübenin köşesini dönerken, "Büyükanne? Neredesin?" diye seslendi.

Aurox verandanın korkuluğuna tutundu ve altı basamağı iki uzun adımda aşarak verandanın geniş sahanlığında, büyükannenin kapalı kapısının tam önünde durdu. Kapıyı hızla açarak içeri koştu.

"Büyükanne, benim Aurox. Senin *tsu-ka-nv-s-di-na*'n. Döndüm!"

Ses yoktu. Büyükanne orada değildi. İçinde kötü, çok kötü bir his vardı.

Aurox geri geri giderek verandanın ortasına kadar geldi. Koku en çok orada yoğundu.

Karanlık. Korku. Nefret. Acı. Aurox verandaya sıçramış kanda bütün bunları ve daha fazlasını okuyabiliyordu. Hızlı hızlı soluyarak yaşanan şiddet ve yıkımı algılamaya çalışırken duman ona kadar geldi. İncecik bilgi parçacıkları taşıyarak ve kıvrılarak ayakkabılarından yukarı doğru tırmanıyordu. Gri pusun etrafına bir kuş tüyü gibi yükselen eski bir şarkı kazınmıştı. Aurox şarkıda yürekli bir kadının sesinin yankısını duyabiliyordu.

Gözlerini yumdu ve derin derin nefes aldı. Sessizce, lütfen diye yalvardı. *Burada neler olduğunu öğreneyim.*

Korku ve nefret üzerine saldırdı. Bunlar tanıdık ve anlaması kolay duygulardı. "Neferet," diye fısıldadı. "Buradaymışsın. Kokunu alabiliyorum. Seni hissediyorum." Ancak bu tanıdık duyguların ardından onu dizlerinin üstüne düşüren diğerleri geldi.

Aurox, Sylvia Kızılkuş'un cesaretini hissetti. Bilgeliğini, kararlılığını ve nihayet korkusunu duyumsadı.

Dizlerinin üstüne çöktü. Gökyüzüne, "Ah, Tanrıça, hayır!" diye yakardı. "Bu, Neferet'in Büyükanne Kızılkuş tarafından çekilmiş kanı. Yoksa Neferet kızı gibi onu da mı öldürdü? Büyükannenin cesedi nerede?"

Dinleyen rüzgârın iç geçirişi ve verandanın kenarına tünemiş kuzgunun sinir bozucu gaklamaları dışında hiç cevap yoktu.

"Rephaim? Sen misin?" Kuzgun başını iki yana çevirerek ona dik dik bakarken, Aurox ellerini pis saçlarının arasından geçirdi. "Keşke Tanrıça içimdeki boğayı alsa ve beni de bir kuş yapsa. Öyle olsa kendimi gökyüzüne bırakır ve sonsuza dek uçardım."

Kuzgun ona gakladıktan sonra kanatlarını açtı ve Aurox'u yapayalnız bırakarak uçup gitti.

Aurox bir yandan çaresizlik ve sıkıntıyla ağlamak istiyor, bir yandan da canavarı çağırıp öfke ve korkuyla birine, herhangi birine saldırma isteği duyuyordu

Aynı zamanda bir canavar olan delikanlı, ikisini de yapmamayı seçti. Aksine, düşünmekten başka hiçbir şey yapmadı. Uzunca bir süre büyükannenin verandasında oturdu ve kan ile duman, korku ile cesaret kalıntıları arasında gerçeği bulmak için akıl yürüttü.

Neferet, Büyükanne Kızılkuş'u öldürmüş olsa cesedi burada olurdu. Yaptıklarını gizlemesi için bir neden yok. Thanatos sayesinde suçları zaten ifşa oldu. Neferet ölüm ve yıkımdan daha fazlasını mı istiyor?

Cevap korkunç olduğu kadar basitti de.

Neferet kaos yaratmak istiyor ve bunun en kolay yollarından biri Zoey'ye acı vermek. Aurox bunun ne kadar gerçek olduğunu daha düşünce aklında belirirken biliyordu. Büyükanne ölümsüzler arasında eşsizdi; yetenekli bir lider ve çokça sevilen biriydi. Ve güçlü. Büyükanne güçlüydü.

Sylvia Kızılkuş, kızından çok daha kusursuz bir kurban olurdu.

"Hayır!" Aurox'un zihni, bu korkunç düşünceyi hızla aklından uzaklaştırdı. Zoey'nin biricik büyükannesini ele geçirerek çaylağın var gücüyle ona saldırmasını kesinleştireceği de aşikârdı. Ayrıca bunu yaparak vampir toplumunu da parçalayacak ve kıyamet kopacaktı.

"İster kurban, ister rehine olarak kullanılıyor olsun, Büyükanne Kızılkuş'u elinde tuttuğu ve Zoey onu kurtarmaya çalıştığı müddetçe, Neferet en çok arzuladığı şeyi elde etmiş olacak. Kaos ve intikam. Pekâlâ, bu durumda büyükanneyi bir başkası kurtarmalı."

Aurox bunun sonu olabileceğini bilmesine rağmen kararını çabucak verdi. Tulsa'ya dönüş yolculuğu her zamankinden uzun sürmüş gibiydi ama böylece düşünecek zamanı oldu. Neferet'i ve hayat karşısındaki duygusuz aldırmazlığını düşündü. Ejderha Lankford'u ve hayatını ele geçirmeye çalışan yalnızlık ve çaresizlikle nasıl savaşıp galip geldiğini hatırladı. Beyaz boğanın sadece anısı bile içini ürpertmeye yeterken, bu kadar büyük bir düşmanın karşısında duranların cesaretini düşündü. Ve Zoey'yi Kızılkuş'u düşündü.

Tulsa'ya döndüğünde güneş çoktan batmıştı. Utica Meydanı'nın karanlık park alanına girmedi. Bunun yerine, kapalı alışveriş

merkezinin yanından geçip Yirmi Birinci Cadde'den doğuya yöneldi. Utica Caddesi ışıklarından sola saptı, ardından bir blok sonra yeniden sola saptı ve Gece Evi'nin ön bahçe kapısından girip içi boş, sarı okul otobüsünün yakınına park etti.

Aurox derin bir nefes aldı. *Sakin ol. Canavarı kontrol et. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.* Sonra arabadan indi.

Aurox, Büyükanne Kızılkuş'un evinden dönerken yol boyunca uzun uzun düşünmüştü ama Gece Evi'ne ulaşınca yapacağı şeylerin detaylarını hesaba katmamıştı. Bu yüzden içgüdülerinin onun yönlendirmesine izin vererek kampüsün içinde dolaşmaya başladı.

Görünüşe bakılırsa öğle yemeği saatiydi. Ana binanın bir parçası olan kafeteryadan süzülen kokular ağzını sulandırdı ve gün boyunca hiçbir şey yemediğini fark etti. Ayakları gayriihtiyari bir şekilde yemeğin peşinden kampüsün merkezine yöneldi.

Yemek salonunun dışındaki kaldırıma adım attığı anda ahşap kapılar açıldı ve tanıdık sesli bir grup çaylak, gülüşüp konuşarak dışarı akın etti.

Zoey onu herkesten önce gördü. Aurox bunu anlamıştı çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Zoey başını sallamaya başladı ve tam bir şey söylemeye hazırlanır gibi ağzını açarken, Stark'ın sesi aralarındaki boşluğu bir ok gibi delip geçti.

"Zoey, hemen içeri dön! Darius, Rephaim benimle gelin. Onu yakalayalım."

BÖLÜM ON ALTI

Zoey

Aurox'un, "Zoey'yle konuşmam gerek!" diye bağırması ile Stark'ın ağzının tam ortasına bir yumruk indirmesi bir oldu. Aurox kan tükürmek ve dizlerinin üstüne düşmekle meşgul olduğu için başka bir şey diyemedi.

"Stark! Lanet olsun! Kes şunu!" Savaşçımın kolunu yakalamaya çalıştım.

"Sana içeri dön dedim." Stark beni bir karıncaymışım gibi silkelerken bağırıyordu. O ve Darius, Aurox'u kaldırımdan uzaklaştırıp okul arazisine ve gölgelerin en koyu olduğu sık meşe ağaçlarının arasına götürmüşlerdi.

Canına okuyacaklar!

"Seninle mücadele etmiyor, Stark. Kimsenin canını yakmıyor." Aurox'un otların üstünde sürüklenirken çıkardığı boğuk seslerden nefret ederek Darius ve Stark'ın peşinden koştum. Stark'ın aklını başına getirmeye çalışıyordum ama beni gerçekten dinlemiyordu. Darius bana bakmıyordu bile.

Ardından Stevie Rae'nin elini kolumda hissettim. "Z, bırak bu işi erkekler halletsin."

"Hayır, ama o..."

"Hiçbir yere gitmeyecek." Stark bir tekme savurunca Aurox büyük bir meşe ağacının dibine yuvarlandı. "Şu yaratığa dönüşse bile." Stark en az sesi kadar tehlikeli görünüyordu. Sırtındaki askıdan yayını çekmiş ve ucunu Aurox'a çevirdiği bir oku yerleştirmişti bile.

"Değişmek istemiyorum. Değişmemeye çalışıyorum." Aurox dizlerinin üstünde doğruldu. Başı öne eğikti ve ağzından gömleğine kanlar akıyordu. "Zoey'yle konuşmama izin vermeyecekseniz, Thanatos'u bulun."

"Git bul," dedi Darius, Rephaim'e. "Kalona'yı da bul." Darius, Aurox'a doğru giderken Rephaim fırladı. Aurox başını kaldırdı. Gözleri parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. Ayağa kalkmaya yeltendi ama Darius elinin tersiyle vurarak onu tekrar yere serdi. Ardından Savaşçı ceketinin içinden tehlikeli görünen bir bıçak çıkarıp Aurox'un tepesine dikildi.

Aurox'un yüzü taşa bastırılmıştı, korkunç bir iniltinin yükseldiğini duydum.

Stark tane tane ve net bir sesle konuştu. "Değiş de seni öldüreyim."

"Değişmemeye çalışıyorum." Sözcükler, Aurox'un gırtlağından zorla koparılıyormuş gibi tuhaf çıkmıştı. Sonra başını çevirdi ve o zaman yüzünün tamamen çarpıldığını ve gözlerinin parladığını gördüm. Teni, yüzeyin altında düzinelerce böcek dolaşıyormuş gibi seğiriyor ve dalgalanıyordu.

İğrenç görünüyordu, midemi bulandırdı. *Bu şey benim Heath'im olamaz.* Kâhin taşı yanılıyordu. Elimi taşın üstüne koyup göğsüme bastırdım. Hiçbir şey yoktu. Isınmamıştı bile. Hata yapmıştım. Bir kez daha her şeyi bozmuştum. Aniden hissettiğim üzüntü yüzünden güçlükle düşünebiliyordum.

"Daha fazla zorla." Yanımdan kararlı adımlarla geçip doğrudan Aurox'un yanına giden Afrodit'e şaşkınlık ve hayretle baktım.

Darius, "Afrodit geri çekil. O..." diyecek oldu ama Afrodit sözünü kesti.

"Bir halt edeceği yok. Yay çocuk onu kıçından vurur. Sonra sen onu gırtlağından kasığına kadar deşersin. Anaokulunda öğretmenlik yapıyor olsam daha güvende olamazdım. Etrafımı saran veletler fena halde midemi bulandırırdı ama ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Afrodit, ne yapıyorsun?" Sonunda sesimi geri kazanmıştım.

Manikürlü tırnağını Aurox'a salladı. "Kimseye saldırmadığın sürece burada kimseyle savaşmana gerek yok. Bu yüzden, içinde her ne oluyorsa kontrol et. Şimdi." Omzunun üstünden bana baktı. "Yaklaş. Bütün okulun bize trene bakar gibi bön bön bakmasına ihtiyacımız yok." Bakışları çemberime, arayı kapatıp telaşla arkama sıralanan arkadaşlarıma, Damien, Shaunee ve Shaylin'e çevrildi. Stevie Rae'yle yaklaşmasıyla birlikte varlıkları beni yatıştırmaya başladı ve zihnimi toplamama yardım etti. Afrodit sözlerini sürdürdü. "Pekâlâ, Shaylin ay ışığı renginde olduğunu söylüyor ve bu bana Nyx'i anımsattı. Ve sonra bana Nyx'i anımsatan herkesin, hatta bu tiksindirici

boğa-çocuk şeysinin bile konuşmasına izin verilmesi gerektiğini fark ettim. Hepsi bu kadar. Nokta."

"Evet, özür dilerim." Shaylin bana sokuldu ve usulca, "Kimsenin bunu duymak istemediğini biliyorum ama ona bakınca sadece gümüşi ay ışığı görüyorum," dedi.

"Benim duymak istediğim de bu." Aurox'un sesi biraz normalleşmişti. Cildi o iğrenç böcek seğirmesi şeyini yapmayı bırakmıştı. Ağzı hâlâ kanıyordu ve yüzünün yan tarafında Stark onu yumrukladığında kaldırıma çarpmasıyla oluşan kırmızı bir iz vardı ama yine de *Ölümcül Deney* filminden çıkma biri gibi değil de, normal bir çocuk gibi görünmeye başlamıştı.

Stark dişlerinin arasından, "Sakın kıpırdamaya cüret etme," diye tısladı. "Afrodit, bir kez olsun Darius'u dinle ve geri çekil. Neye dönüştüğünü hatırlamıyor musun?"

"Ejderha'yı öldürdü. Seni de öldürebilir," dedi Darius.

"Onu öldürmek istemedim. Öldürmemeye çalıştım." Aurox'un bakışları beni buldu. "Zoey, anlat onlara. Olanları durdurmaya çalıştığımı anlat. Ne olduğunu bilmiyorum. Sen bana inanıyorsun. İnandığını biliyorum. Büyükanne Kızılkuş beni koruduğunu söyledi."

Stark, Aurox'a doğru bir adım attı. "Zoey'nin büyükannesinin adını ağzına alma!"

"Burada olma nedenim bu! Zoey, büyükannen tehlikede."

Aurox mideme bir yumruk atmış gibi hissettim. Stark ayağını Aurox'un ensesine dayamış, yüzünü kaldırıma bastırırken büyükannemle ilgili bir şeyler haykırıyordu. Darius da bağırıyordu. Damien çığlık atmaya başlamıştı. Aurox'un yüzü tekrar dalgalanmaya başladı ve birden Kalona ortaya

çıkıverdi. Bir eliyle Darius'u diğeriyle Stark'ı yakalayıp ikisini de bir kenara fırlattı. Kanatları tamamen açık halde Aurox'un başına dikildi ve ölümsüz bir devinkini andıran bir ifadeyle ona baktı. Aurox'u yok edecekti.

"Onu öldürme!" diye haykırdım. "Büyükannemle ilgili bir şey biliyor."

"Savaşçı, hemen dur!" Thanatos sesini yükseltmemişti ama buyruğunun gücü, Kalona'nın teninde dalgalandı. Bir sineği savuşturmaya çalışan bir at gibi seğirdiyse de yumruklarını indirdi. Ölümün Yüksek Rahibesi, koyu renk gözleriyle beni âdeta delip geçiyordu. "Ruhu çağır. Aurox'un içindeki iyiliği güçlendir. Değişmemesine yardım et."

Titrek bir nefes aldım ve Heath sandığım, Aurox denen ve büyükanneme zarar vermiş olması muhtemel şeye bakmamak için gözlerimi yumdum. "Ruh, bana gel," diye fısıldadım. "Aurox'un içinde iyilik varsa, onu güçlendir. Bir insan olarak kalmasına yardım et." En yakın özelliğim olarak kabul ettiğim elementin etrafımı kuşattığını ve ruh ona doğru yaklaşırken Aurox'un iç geçirdiğini duydum. Sonra, bir an için kâhin taşımın ısındığını hissettim.

Gözlerimi açınca kâhin taşı soğudu. Aurox yerde, sırtını büyük meşe ağacına yaslamış halde, yara bere içinde ama yeniden tam bir insan gibi oturuyordu. Darius ve Stark toparlanmış, asık suratlarla grubumuza yaklaşıyorlardı. Kalona da kızgın görünüyordu ama kenara çekildi.

"Stevie Rae, toprağı çağır. Bu ağacın altındaki gölgeleri derinleştir. Damien, havayı çağır. Rüzgârın sözlerimizi boğuklaştıracak şekilde esmesini sağla. Çaylaklarımızın daha fazla

kaos ve şiddete şahit olmalarına gerek yok. Burada olacaklar aramızda kalacak," diye buyurdu Thanatos.

Stevie Rae ile Damien, Yüksek Rahibe'ye itaat ettiler ve bir iki dakika içinde etrafımızda eserek sözlerimizi dağıtan rüzgârla, hep birlikte meşe kokulu bir baloncuğun içine girmiş gibi olduk.

Thanatos ikisini de başıyla onayladı. Ardından Aurox'a döndü. "Şimdi, Sylvia Kızılkuş hakkında ne biliyorsun?" Thanatos soruyu bir çırpıda sormuştu.

"Neferet'in elinde."

"Ah, Tanrıçam!" Sendeledim ama Stark beni düşmeden yakaladı. "Öldü mü?"

"Bilmiyorum. Umarım ölmemiştir," dedi Aurox dürüstçe.

"Bilmiyor musun? Ölmediğini mi umuyorsun?" Stevie Rae'nin sesi süper öfkeliydi. "Bu da yaptığın ama yapmamaya çalıştığın şeylerden biri mi yoksa?"

"Hayır! Benim hiçbir alakam yok."

Sesim titrese ve kusacak gibi hissetsem de, "O zaman nereden biliyorsun?" diye sormayı başardım.

"Evine döndüm ama gitmişti. Verandasında kan vardı. Neferet'in kanı. Biliyorum. Kokusunu tanıyorum," dedi Aurox.

"Büyükannemin kanı da var mıydı?" diye sordum.

"Hayır." Başını salladı. "Ama gücünün izleri, sanki mücadeleye çoktan hazırmış gibi pusa ve araziye sinmişti."

Thanatos, "Sylvia'nın evine döndüm dedin. Neden?" diye sordu.

Aurox ağzındaki kanın bir kısmını sildi. Eli titriyordu. Aslında gözyaşlarına boğulacak gibi bir hali vardı.

"Dün sabah, o berbat geceden sonra beni buldu. Beni affetti. Bana inandığını söyledi ve sığınak teklif etti. Benimle normalmişim gibi konuştu. Canavar değilmişim gibi. *Bana tsu-ka-nv-s-di-na* diye hitap etti." Aurox gözlerime baktı.

Çocukken öğrendiğimi anımsadığım kelimeyi tekrarladım. "Boğa. Evet, Cherokee dilinde boğanın karşılığıdır."

"Evet, büyükanne de öyle dedi. Kimseyi incitmediğim sürece bana sığınak teklif etti ama ben gittim." Başını salladı. "Gitmemeliydim. Kalıp onu korumalıydım ama tehlikede olduğunu bilmiyordum."

"Seni suçlamıyorum. Bu kez değil," dedi Thanatos. "Dün gittiğini ama bugün geri döndüğünü mü söyledin?"

Aurox başını salladı. "Gittim çünkü kim olduğumu, ne olduğumu çözmem gerekiyordu. Buraya geldim. Parçalanmış ağacın altına saklandım." Yalvaran bir ifadeyle Thanatos'a baktı. "Ejderha'nın cenaze ateşi sırasında ne olduğum konusunda söylediklerinizi duydum. Buna dayanamadım. Tek düşünebildiğim, Büyükanne Kızılkuş'a dönmem gerektiğiydi. Beni yaratmak için her ne yapılmışsa bunu bozmanın bir yolunu bulmama yardım edeceğini düşündüm."

"Sen Sylvia Kızılkuş'un kızının kurban edilmesiyle yaratıldın, araç," derken Kalona'nın sesi soğuktu. "Kızının ölümüyle yaratıldığını bilen kadının sana sığınak teklif ettiğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

"İnanılmaz. Bunu biliyorum," derken Aurox'un tuhaf renkli gözleri bir kez daha bana çevrildi. "Büyükannenin nasıl bu

kadar ince ve affedici olabildiğini ben de anlamıyorum ama öyle. Hatta çikolata parçacıklı ve lavantalı kurabiyeyle karnımı doyurdu." Ayakkabılarını işaret edince büyükannemin Noel yortusunda hediye etmeye bayıldığı el yapımı mokasenlerden giydiğini fark ettim.

"Hiçbir insan soylu o kadar affedici değildir. Bir tanrıça bile senin gibisini affetmekte güçlük çeker," dedi Kalona duygusuz ve soğuk bir sesle.

Rephaim yumuşak bir sesle, "Bir tanrıça beni affetti," dedi. "Ve ben Aurox'tan çok daha kötüsünü yaptım."

"Büyükanne ona boğa adını vermiş. Ayrıca çikolata parçacıklı ve lavantalı kurabiye de yapar," dedim. "Ve şunlar da büyükannemin el yapımı mokasenleri."

"Ve bu, onun evine gittiğin ve büyükannenin seninle konuştuğu anlamına gelir," dedi Stark. "Ama ona korkunç bir şey yapmadığın ve eşyalarını çalmadığın anlamına gelmez."

"Bu doğru olsa neden buraya gelsin?" diye sorduğumu duydum.

Thanatos, "Mükemmel bir noktaya parmak bastın," dedi ve Shaylin'e döndü. "Evlat, renklerini oku."

"Okudum bile. Afrodit'in Darius ve Stark'ı onu dövmekten alıkoymasının nedeni buydu," dedi Shaylin.

Afrodit onun yerine açıkladı. "Aurası ay ışığından yapılma. Devreye girmem ve testosteronda DURAKLAT düğmesine basmam bu yüzdendi."

Thanatos, "İzah et, Kâhin," diye buyurdu.

"Eğer ay ışığı rengindeyse bir şekilde Nyx'le bağlantılı olduğunu düşünmem gerekir çünkü ay, Nyx'in başlıca sembolüdür," dedi Afrodit.

Thanatos, "İyi düşünmüşsün," dedi. Aurox'u süzdü. "Zoey ruhunu güçlendirmeden önce bile seni değiştirmeye çalışan dönüşüme direniyordun."

"Çok iyi kontrol edemiyordum," diye itiraf etti Aurox.

"Ama denediğini görebildim." Thanatos'un bakışları Aurox'tan bana çevrildi. "Büyükannen neye dönüşebildiğine şahit olduktan sonra bile onu affedebilir miydi?"

Tereddüt etmedim. "Evet, büyükannem tanıdığım en nazik insandır. O bizim Bilge Kadınımız, Ghigua'mızdır." Aurox'un yanına gittim. "Büyükannem nerede? Neferet onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum. Sadece Neferet'in onunla savaştığını biliyorum. Büyükanne Kızılkuş, Neferet'in kanını dökmüş ve şimdi ikisi de ortada yok. Çok üzgünüm, Zo."

"Bana bir daha *asla* böyle seslenme," dedim.

Yanımda Stark'ın gözlerini kıstığını ve Aurox'u, kanatlarını yolmak istediği bir sinekmiş gibi süzdüğünü görebiliyordum.

"Sen Heath Luck *değilsin*," dedi Stark. Sesini alçak tutsa da patlamaya hazır olduğu her halinden belliydi.

Aurox tamamen afallamış halde başını salladı. "Ben Aurox'um. Heath Luck'ın kim olduğunu bilmiyorum."

"Aynen öyle, bilmiyorsun," dedi Stark. "Bu yüzden Zoey'nin de dediği gibi, ona bir daha asla Zo diye hitap etme. Zoey'ye böyle hitap eden adamın tırnağı bile olamazsın."

Aurox, "Heath Luck'ın Büyükanne Kızılkuş'la bir alakası var mı?" diye sordu.

"Hayır!" Stark'ın söylemeye hazırlandığı öfkeli söz her neyse sözünü kestim. "Ve şu an gerçekten de büyükannemi bulmaya odaklanmalıyız."

Kalona, "Neferet'in Sylvia Kızılkuş'u nereye götürdüğünü biliyor olabilirim," dedi. Hepimiz heyecanla ona baktık. "Mayo Oteli'ndeki çatı katını tutmuş. Terasın tamamı ona ait. Duvarlar kalın mermerden ve ses geçirmiyor. Servetinin satın alabileceği bütün mahremiyete sahip. Sylvia Kızılkuş'u oraya götürmüş olmalı."

Her ne kadar büyükannemi bulmanın, Neferet'i dairesine takip etmek kadar kolay olacağına inanmak istesem de, "Bunu nasıl yapabilir ki?" diye sordum. "Büyükannem içeri yürüyerek giremez ya? Ve her ne kadar Belediye Başkanı ve Şehir Konseyi ona yaranıyormuş gibi görünse de Mayo personelinin lobide yaşlı bir kadını sürüklemesine göz yumması imkânsız."

"Sessizce ve görünmeden hareket edebildiğini gördün. Sen de kolayca belirip bir anda kaybolabiliyorsun, Zoey Kızılkuş."

"Şey, evet, bunu yapabiliyorum. Sayılır. Ama başka birini görünmez yapabileceğimi sanmıyorum."

Aurox ağırbaşlı bir tavırla, "Neferet yapabilir," dedi. "Bunu ve daha fazlasını da yapabilir. Tanrıça ona güç bahşetmiş. Beyaz boğa da. Ve ona bahşedilmeyen güçleri de acı, ölüm ve aldatmaca aracılığıyla çalabiliyor. Bunlarla dolup taşmış durumda."

Thanatos da, "Neferet'i hafife almak hata olur," diyerek onayladı.

"Bu durumda dairesine gidip büyükannemi bırakmasını sağlamamız gerek," dedim.

"Durun bir dakika," dedi Stark. "Aurox'un bütün bunları Neferet'in peşinden gitmemizi sağlamak için yapmadığını nereden biliyoruz?"

Aurox, "Ben Neferet'in yaratığı değilim!" diye haykırdı.

Stark, "İki gün önce öyleydin. Ejderha Lankford bu yüzden öldü!" diye haykırdı.

Stevie Rae, "Stark haklı," dedi. "Büyükanneni ara."

Yapacak bir şeyimin olmasına sevinerek cep telefonumu çıkardım ve büyükannemin numarasını tuşladım. Telefon çalarken Thanatos, "Cevap vermezse normal görün. Ona halka açık günle ilgili bir mesaj bırak. Neferet onu yanına aldıysa telefonuna erişimi de olabilir."

Başımla onayladım ama büyükannem cevap vermeyip tanıdık sesi müsait olmadığını ama geri arayacağını söyleyince yüreğime bir ağırlık çöktü. Derin bir nefes aldım ve bip sesinden sonra sesimin olabildiğince normal çıkması için çaba harcadım.

"Hey büyükanne, seni bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Yine de telefonunu sessize almana sevindim. Böylece seni uyandırmış olmuyorum." Sesim titremeye başladı ama tamamen dağılmadan ve gözyaşlarına boğulmadan önce Stark'ın güçlü kolu beni sardı. Ona yaslanarak sesimin neşeli ve isterik olmaktan uzak çıktığını umup bir çırpıda konuştum. "Haberleri izledin mi bilmiyorum ama Thanatos, halka açık bir gün ve bir kariyer panayırı yapacağımızı duyurdu ve Tulsa'nın neredeyse tamamını davet etti." İçimden,

al sana, seni nefretlik cadı, diye geçirerek ekledim: "Bu aynı zamanda Sokak Kedileri'ni de kapsayan ve Neferet'i olabildiğince deli ve bizi, şey, *normal* gösterecek bir organizasyon. Her neyse, organizasyon bu hafta sonu ve Thanatos, Rahibe Mary Angela'yla iletişim kurma konusunda yardımcı olmanı rica etti. Ona bunun sana uyacağını söyledim, bu yüzden beni olabildiğince çabuk ara ki sana detayları vereyim, olur mu? Seni seviyorum, büyükanne. Seni gerçekten, gerçekten seviyorum. Hoşça kal."

Stark telefonu elimden alıp KAPAT tuşuna bastı. Sonra gözyaşlarına boğulduğum sırada beni göğsüne bastırdı. Sarsılmalarım ve salya sümük ağlamam arasında başka bir elin sırtıma dokunduğunu hissettim ve toprağın yatıştırıcı varlığını tanıdım. Sonra bir el daha dokundu ve rüzgâr beni usulca okşadı. Ardından bir el daha onlara katıldı ve ateş beni ısıttı. Zaten yanımda olan ruh içime yerleşti, gözyaşlarımı yatıştırarak Stark'tan ayrılmama ve arkadaşlarıma gülümsememe olanak sağladı.

"Teşekkürler, çocuklar. Artık daha iyiyim," dedim.

Stark cebinden buruşmuş bir mendil çıkarıp bana uzatırken nazikçe, "Burnunu sildikten sonra olacaksın," diye takıldı.

"Berbat durumdasın, Z. Buna hiç şüphe yok," dedi Afrodit. Başını sallıyordu ama aynı zamanda çemberin geri kalanıyla omuz omuza durarak birlik ve destek örneği sergiliyordu.

"Yalan söylemiyorum." Bakışlarımı arkadaşlarımdan çevirince Aurox'un ayağa kalktığını gördüm. Yüzü Thanatos'a dönüktü. Darius ve Kalona koruyucu bir tavırla Aurox ile Yüksek Rahibe'nin arasında duruyorlardı. Aurox başını çevirdi

ve benimle göz göze geldi. Gözlerindeki yaşları görünce şoke oldum. En az benim hissettiğim kadar yıkılmış görünüyordu. Ardından Yüksek Rahibe'ye döndü ve "Beni zincire vurun," diye yalvardı. "Bir yere kapatın, ne ceza uygun görürseniz verin ama lütfen, Sylvia Kızılkuş'un hatırına bana inanın. Neferet'in tarafında değilim. Ondan nefret ediyorum. Beni ölüm ve acıdan yaratmış olmasından da. Beni kontrol edebilmek için Karanlığın vücudumu ele geçirmesi ve içimde uyuyan yaratığı uyandırması gerek. Yüksek Rahibe, bunun doğru olduğunu biliyorsunuz."

"Ortaya çıkardığımız kanıtlara bakılırsa, gerçek bu," dedi Thanatos.

"O zaman dinleyin beni. Size yemin ederim ki Neferet, Zoey'nin büyükannesini ele geçirdi."

"Sadece bir tek şansın var." Arkadaşlarımın oluşturduğu çemberden çıkıp Aurox'a doğru yürüdüm. "Bize yalan söylüyorsan, büyükanneme zarar gelmesiyle bir alakan varsa, beş elementin beşini ve Tanrıça vergisi güçlerimin hepsini seni yok etmek için kullanırım. Her ne olursan ol. Kim olursan ol. Buna yemin ederim."

Başını eğerek, "Kabul ediyorum," dedi.

"Yemin edildi," dedi Thanatos. "Ruhu olan bütün varlıkların bir seçme şansı vardır. Senin doğru olanı yaptığını umarım, Aurox."

"Yapıyorum," dedi Aurox.

Thanatos, "Evet, yeminini aldık," dedi ve ardından bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. "Neferet'in dairesine girmemiz gerek."

"Ben gidebilirim," dedi Aurox.

"Hayır!" Stark, Darius, Kalona ve ben aynı anda haykırmıştık.

Afrodit, "Lanet olası dairesine ben girebilirim," dedi. "O kaltak benim de kendisi kadar iğrenç bir kaltak olduğuma inanıyor ve bazı açılardan kısmen doğru olması mümkünse de Neferet herkesin sadakatini kendi sadakatine göre ölçer ki kendisi son derece sadakatsiz. Her zaman beni kullanmak istemiştir ve düşüncelerimi okuyamaz. Ben içeri girebilirim."

"Seni içeri alabilir ama Büyükanne Kızılkuş'u tutsak alıp almadığını görmene asla izin vermez," dedi Aurox.

"Doğruyu söylüyor. Tutsağının varlığını Afrodit'ten gizleyecektir," dedi Thanatos.

"Benden gizlemez. Bunun gerekli olacağına asla inanmaz. Neferet ifşa ritüelini durdurmayı başaramadığım için bana kızacaktır ama en azından Büyükanne Kızılkuş'un elinde olup olmadığını anlamama yetecek kadar bir süre için içeri alacaktır," dedi Aurox.

"Ya da seni kullanmasına yetecek kadar," dedi Darius.

Stark, "Ve içinde uyuyan o şeyi uyandıracak kadar," diye ekledi.

"Aurox, canavarı kontrol edemezsin, özellikle de Neferet onu uyandırmak için bir kurban verirse."

Darius bana özür diler gibi bakarak, "Zoey'nin büyükannesini bu yüzden hapsetmiş olabilir," dedi. "Belki de Aurox'un kontrolünü ele geçirmek için kediden daha büyük bir kurbana ihtiyacı vardır."

Kırgın bir sesle, "Hayır, ben, hayır..." derken Aurox'un omuzları düştü ve yüzünü elleriyle kapadı.

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Stark elimi tutup sıktı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Büyükanneyi geri alacağız."

"Ama nasıl?" Sözcükler ağzımdan hıçkırıklarla çıkmıştı.

"Ben giderim." Kalona bunu söylerken bana bakıyordu. "Neferet'in evine girmekle kalmayacağım. Eğer Sylvia Kızılkuş'u tutsak almışsa onu bulup kurtaracağım. Karanlık benden saklanamaz; birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Neferet ölümsüz olduğu için savunmasız olmadığını sanıyor ancak benim yüzyılları alan engin gücüm ve bilgimle karşılaştırılınca o sadece bir çocuğun tecrübesine sahip. Onu öldüremem ama yaşlı bir kadını elinden alabilirim."

"Evet, belki. *Tabii* seni ön kapıdan içeri alırsa," dedi Stark. "Son gördüğümde, senden pek hoşlanmıyordu."

"Neferet benden nefret ediyor ama bu, beni arzuladığı gerçeğini değiştirmez."

"Gerçekten mi? Bize hiç öyle gelmiyor ama. Neferet yoluna devam etti," dedi Stark. "Yeni refakatçisi beyaz boğa."

Kalona alaycı bir gülümsemeyle, "Çok gençsin ve kadınlar hakkında çok az şey biliyorsun," dedi.

Stark'ın öfkeyle köpürdüğünü hissedince telaşla gözyaşlarımı ve burnumu silip toparlandım. "Onu bize ihanet ettiğine, Thanatos'a ettiğin yeminin sahte olduğuna inandırman gerekecek."

"Neferet, Thanatos'a yemin ettiğimi bilmiyor," dedi Kalona.

"Hımm, bence biliyor olabilir," dedi Shaunee.

Ona şaşkın gözlerle baktım.

"Bunu acımasızlık yapmak için söylemiyorum ve detaylara girmek istemiyorum; bu yüzden bana güvenin, Erin'in bildiği her şeyi Dallas da biliyor," dedi Shaunee.

"Kahretsin!" dedi Stevie Rae.

"Dallas, Neferet'le konuşuyor," dedi Rephaim.

"Ne?" Rephaim'in de orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Omuz silkip izah etmeye girişince kendimi suçlu hissettim. "Ben çok fazla konuşmaya alışkın değilim. Bu yüzden insanlar beni yok sayar ve ben de bazı şeylere kulak misafiri olurum."

Stevie Rae onu öpmek için parmaklarının üstünde yükselerek, "Ben seni yok saymıyorum," dedi.

Rephaim ona gülümsedi. "Sen yok saymıyorsun ama Dallas sayıyor. Bugün ders arasında telefonu çaldığında yakınımdaydı. İki kez. İkisinde de arayan Neferet'ti."

"Ve ben de Erin'in Dallas'a hakkımızda bilmek isteyeceği her şeyi söyleyeceğinden yüzde doksan dokuz eminim," dedi Shaunee.

"Dün hepiniz depoyla dönerken Erin burada, Gece Evi'nde kaldı," dedi Thanatos.

Shaylin'in gözlerinin içine bakarak, "Anlat ona," dedim.

Çaylak tereddüt etmedi. "Erin'in renkleri eskisinden farklı. Birkaç gün önce fark ettim."

"Değişiyor," dedi Afrodit. "Shaylin de ben de buna inanıyoruz. Bu yüzden Erin, Zoey'ye kalmak istediğini söyleyince izin vermesini tavsiye ettik."

"Bu durumda Shaunee'ye katılıyorum. Neferet'in Erin'in bildiği her şeyi bilmesi mümkün," dedi Thanatos.

"Şöyle düşünüyorum," dedi Afrodit. "Sanırım hepimiz Büyükanne Kızılkuş'a olanlar, Aurox ve genel olarak işimiz konusunda ağzımızı sıkı tutmalıyız. Bu grubun bir parçası değilseniz bir halt bilmemelisiniz. Erin sadece tek bir kişi ama bildikleri ortalığı karıştırabilir."

"Kâhin, söylediklerinden çıkarılacak bir ders var gibi görünüyor," dedi Thanatos, biz de başımızla onayladık.

Kalona'ya baktım. Onu grubumuza dâhil etmek çok tuhaf geliyordu ama ona güvenip güvenmemek konusunda emin olamıyordum.

Thanatos düşüncelerimi tuhaf biçimde dile getirerek Kalona'ya, "Sence sana hâlâ güveneceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Neferet mi? Bana güvenmek mi? Asla! Şehvet duyduğu tek şey ölümsüz gücüm de olsa beni hâlâ arzuluyor ve Afrodit'in de dediği gibi, sadakatlerin derinliğini kendisininkiyle ölçer."

"Neferet sadece kendine sadıktır," dedi Rephaim.

"Aynen öyle," dedi Kalona.

Stark tam aksine inanır gibi bir tavırla, "Pekâlâ, senin o kadar sığ olmadığını umalım," dedi.

Orada durdum ve ne kadar yalancı ve çıkarcı bir katil olduğunu hatırlayıp büyükannemi böyle birinin kurtaracağını düşünerek Kalona'ya baktım.

Ürkek gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken Rephaim'in adımı fısıldadığını duydum. Ona baktım. Gülümsedi ve iki küçük kelime fısıldadı: *Herkes değişebilir.*

BÖLÜM ON YEDİ

Shaylin

"Buraya. Hemen." Afrodit parmağıyla Shaylin'i çağırdı ve peşinden gitmesini işaret etti. Kalçalarını savurarak çimlerin üstünden çaylakların yatakhanesine ilerledi.

Shaylin rahatsızlığını bastırdı ve can sıkıcı sarışının peşinden yürüdü. Ona yetiştiğinde, Afrodit çoktan konuşmaya başlamıştı. "Pekâlâ, keşif yapman gerekiyor."

Shaylin, "Senin de biraz nazik olman," diye karşılık verdi.

Afrodit durdu ve gözlerini iki mavi çizgiye dönüşecek şekilde kıstı.

"Bu bakışın itici olduğunu ve kırışıklıklara neden olduğunu biliyor olmalısın." Shaylin, Afrodit'e acımasız ve ukalaca bir söz etme fırsatı bırakmadan konuştu.

"Damien'la çok konuşuyorsun, değil mi?"

Shaylin, Damien'ın başını belaya sokmak istemeyerek muğlak bir, "Belki," cevabı verdi ama işin aslı onunla konuşuyordu. Aslında, Damien'ı da tıpkı Stevie Rae ve Zoey gibi sevmeye

başlamıştı. Ancak Afrodit bambaşka bir hikâyeydi. "Afrodit, gerçekten birlikte çalışmamız ya da bu Kehanet olayına sen her ne diyorsan onu yapmamız gerekebilir gibi görünüyor. Bu yüzden, bana karşı en azından nazik davranman ikimizin hayatını da kolaylaştırabilir."

"Hayır, senin hayatını kolaylaştırır. Benimki hiç mi hiç değişmez."

Shaylin başını salladı. "Gerçekten mi? Bu tavrı neden Nyx'in görüşüne sunmuyorsun? Savaşmamız gereken ciddi bir Karanlık meselesi var. Zoey'nin annesi öldürüldü ve şimdi de büyükannesi tehlikede. Yanılıyorsam beni düzelt ama Zoey senin arkadaşın, değil mi?"

Afrodit'in gözleri kısıldı ama tek bir kelime etti. "Evet."

"O zaman ona yardım edebilmek için her şeyi yapmaya ne dersin?"

Afrodit, "Ben de bunu yapıyorum, sürtük," diye homurdandı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki, biraz daha az nefret dolu olsan Kâhinlik yeteneklerinin daha fazlasına erişebileceğini neden hesaba katmıyorsun?"

Afrodit'in gözleri açıldı. Ağır ağır. Hatta biraz şaşırmışa bile benziyordu. "Bunu hiç düşünmedim."

Shaylin sıkkın bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Tanrıça aşkına, seni kurtlar mı büyüttü?"

"Sayılır," dedi Afrodit. "Ama paraları vardı."

Shaylin, "İnanılmaz," diye mırıldandı. Sonra, baştan başladı. "Pekâlâ, bildiklerim şunlar. Auranı okuyup sende gördüğüm

o titreşen küçük ışık hakkında kaltaklık ettiğimde, kafam bir tuhaf oldu. Sonra yeniden baktığımda, bütün renkler bir arada akar gibiydi.»

"Yani bu açıkça demek oluyor ki birinin beni sinirlendirdiğini gördün."

"Hayır. Çünkü ben senden özür dileyene kadar herkesin renkleri birbirine karışık ve belirsiz göründü. Bekle, bunu unut. İşin aslı şu, Gerçek Görüşüm, senden özür dileyene ve bunda samimi olana kadar kendini şaşırmış durumdaydı."

"Hah, neredeyse ilginç bulacağım."

"Sana ulaşmanın yakınından bile geçemiyorum, öyle değil mi?"

"Herkes kadar," dedi Afrodit. "Şimdi, keşif konusuna dönelim."

"Pekâlâ, tamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Erin'i bul. Ve Dallas'ı. Eğer yanılmıyorsam –ki gelecek için bilgin olsun diye söylüyorum, hemen hemen hiç yanılmam– ikisini bir arada bulacaksın."

"Ve bu kötü bir şey, değil mi?"

"Sen beyin hasarlı falan mısın?"

"Buna cevap bile vermeyeceğim," dedi Shaylin.

"İyi. Noktaları birleştir oynayacak zamanımız yok. Birkaç saat içinde şafak sökecek. Otobüs depoya, Kalona da Neferet'in pis inine doğru yola çıkacak."

Shaylin göğe bakarak, "Evet, Kalona'nın, güneş Neferet'i zayıf düşürsün diye beklediğini belli etmeden, güneşin Neferet'i

zayıf düşürmesini beklemesi işe yarayacağa benzemiyor," dedi Shaylin.

"Sen neden bahsediyorsun, ahmağın önde gideni?"

Shaylin yukarıyı işaret etti. "Yağmur bulutları. Bir sürü. Keşke dağılsalar. Güneşi ve zayıflatıcı etkisini örtüyorlar. Şimdi ahmağın önde gideni kimmiş?"

"Bana ahmağın önde gideni deme," dedi Afrodit.

"O zaman sen de bana deme," dedi Shaylin.

"Bunu düşüneceğim. Şimdi esas konuma dönecek olursak, biz depoya dönüp Kalona yola çıkmadan önce, senden Dallas ve Erin'in renklerini kontrol etmeni istiyorum. Bize Erin konusunda vereceğin her tür ek bilgi, özellikle hain ve tiksinç bir fahişe olup olmadığı konusunda –ve evet, Shaunee'nin sözlerine açıklık getiriyorum– iyi olurdu. İçimde onlarla ilgili bir his var ve bu pek hoş, yumuşacık bir his değil."

"Pekâlâ, kulağa iyi geliyor ama nerede olabilecekleri konusunda hiçbir fikrim yok. Senin var mı? Bu da yeteneklerinin arasında yer alan bir şey mi?" diye sordu Shaylin.

"Tanrıça, sen gerçekten beyin hasarlısın. Hayır, kafamın içinde bir GPS yok. Ama onun yerine bir beyin var. Bana diyor ki Erin ve Dallas pis şeyler yapıyorlarsa, onları Erin'in yatakhane odasında aramaya başlamak mantıklı olabilir. Artık Shaunee'yle paylaşmadığı yatakhane odasında."

"Ah, evet. Mantıklı." Shaylin tereddütlüydü. "Ama hangi odanın onun olduğunu bilmiyorum."

"Üçüncü kat, otuz altı numara. Aynı beyni paylaştıkları dönemde, göğüs ölçülerine denk geldiğini söylemişlerdi. Ben de ikisinin IQ'larının bir araya gelmiş hali olduğunu söylemiştim."

"Elbette söylemişsindir," dedi Shaylin.

"Gördün mü bak, beni anlıyorsun," dedi Afrodit, yapay bir heyecanla. "Otobüste görüşürüz, yakında." Afrodit dönüp giderken, duraksadı ve ekledi. "Lütfen."

Shaylin'in gözleri irileşti.

Afrodit gözlerini devirdi ve nefret dolu bir şey söylemeye hazırlanarak ağzını açtı. Sonra durdu ve yeniden Shaylin'e bakıp, "Dileğin gerçekleşiyor sanki," demeden önce bir an için havaya baktı. "Yağmur bulutları dağılıyor." Sonra saçlarını savurdu ve kıvırtarak uzaklaştı.

Shaylin başını salladı. Kızlar yatakhanesine doğru giderken, "Tam bir kaçık," diye söylendi. "Nyx, seni çok iyi tanımıyorum ve kaba ya da kâfir ya da onun gibi bir şey olduğumu düşünmeni istemem ama Afrodit'in Kâhin'in olması... Neden?"

"Sanırım Afrodit'in kendisi de dâhil kimse bilmiyor."

Erik Night yakınlardaki bir meşe ağacının gölgesinden aniden çıkıverince, Shaylin yerinden sıçradı.

"Erik, burada ne arıyorsun?" Shaylin'in eli boğazına gitti. Erik'in nabzının nasıl attığını görebildiğini tahmin ediyordu; tek nedeni de onu şaşırtmış olması da değildi. Ona dair ilk görüntü hep aynıydı; mutlak, eksiksiz, uzun boylu ve esmer yakışıklılığı bariz ve dikkat dağıtıcıydı ama hemen ardından renklerine dair anlık bir görüntü yakalıyordu ve renkleri, o kadar çekici değildi. Shaylin içinde salata filan karıştırmak için kullanılan ama tepetaklak edince, YEMEK SERVİSİNDE KULLANMAYINIZ etiketini gördüğünüz muhteşem boyalı seramiklerden biri gibi olduğuna karar verdi.

"Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim. Burada oyalanıyorum." Gülümsemesi zilyon vatlık bir ampul gibiydi. Shaylin çaylak kızların neredeyse yüzde yüzünün ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordu. Sorun kendisinin o muhteşemlikten fazlasını görebilmesiydi.

"Araya girmek istemezdim. Seni oyalanmanla baş başa bırakayım. Görüşürüz."

"Hey." Erik yanından geçerken, duraksamasını sağlamak için koluna dokundu. "Arkadaşız sanıyordum."

Shaylin onu süzdü. Erik onu İşaretlediğinde, renkleri daha çok, güneş ışığı gibi altın olabilecek ancak aynı zamanda emin olamayacağı kadar uçucu bir şeyin parlak pırıltılarını gölgeleyen belirsiz bir bezelye yeşilinden ibaretti.

Bunun dışında bir tür sisli ve puslu görüntüsü vardı. Shaylin son birkaç gündür renklerine çok dikkat etmemişti, bu yüzden odaklanınca, yeşilinin hâlâ orada olmasına rağmen, açıldığını ve akla artık ezik bezelyeleri getirmediğini düşündü. Aksine Shaylin'e turkuazı, köpüklü deniz turkuazını hatırlatmıştı ve yeşil ile mavinin etrafında, grinin puslu karmaşıklığı ortadan kalkmış, geriye güzel, el değmemiş bir kumsalın kumu gibi, sağlam bir yanık ten bırakmıştı. Shaylin biraz derin bir suya düşmüş gibi hissederek gergin görünmemeye çalıştı ve "Evet, arkadaşız ama hepsi bu," deyiverdi.

"Başka bir şey istemedim zaten, değil mi?"

Shaylin, Erik'in gözlerine baktı. Parlak ve maviydiler ve güneyde, memelerinin civarında çok fazla oyalandılar. Elbette, "ek getirileri olan bir arkadaşlık istersin" demek, kulağa fazla

Afrodit'in söyleyeceği bir söz gibi gelirdi. Bu nedenle daha nazik bir cevap seçti. "Başka bir şey istemedin."

Erik gülümsedi. "O zaman arkadaş olabilir miyiz?"

Gülümsemesine karşılık vermemek güçtü ve dürüst olmak gerekirse, Shaylin gülümsememek için bir neden göremiyordu. Sırıtarak başını salladı. "Evet, tabii."

"Harika! Seninle birlikte gittiğin yere kadar yürümeme ne dersin? Senin yanında da tek başıma olduğum kadar oyalanabilirim."

Shaylin nereye gittiği sorusunu geçiştirmek için, "Ne için oyalanıyorsun?" diye sorarken, yatakhanelerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Ağır ağır.

"Ders planları," dedi Erik iç geçirerek. "Yazmaktan gerçekten nefret ediyorum. Bilirsin, niyetim hiçbir zaman profesör olmak değildi."

"Evet, bunu herkes biliyor. Senin film yıldızı olman gerekiyormuş," dedi Shaylin. Düşüncesiz bir ifadeyle konuşmuştu. Üstünlük taslamak ya da alaycı davranmak istememişti ama Erik'in gözlerindeki inciniş, büyük olasılıkla ikisini birden yaptığının habercisiydi.

Erik gözlerini ondan kaçırdı ve ellerini kotunun ceplerine sokarak, tutuk bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu herkes biliyor."

"Hey, ama bu İz Sürücülük olayı Hollywood yolunda küçük bir engelden başka bir şey değil, öyle değil mi? Kaç yaşındasın, yirmi bir mi?"

"On dokuz. Değişimi birkaç ay önce tamamladım. Neden? Yaşlı mı gösteriyorum?"

Shaylin güldü. "Yirmi bir yaşlı değil ki."

"Üzerine dört yıl eklemen gerekiyorsa, yaşlı sayılır. Dört yıllık bir İz Sürücülük görevine yeni başladım."

"İz Sürücülük, Tulsa Gece Evi'nde kalman gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" Şakasında biraz da ciddiyet gizliydi.

"Hayır, elbette değil," dedi Shaylin. "Demeye çalıştığım, Batı Sahili'ne transfer olup İz Sürücülüğe orada devam edemez misin? Hollywood'a bundan daha yakın bir Gece Evi olsa gerek." Konuşurlarken Shaylin, Erik'in öfkeli ve şımarık bir velet gibi konuşmadığını fark etti. Sadece yorgun, bunalmış ve belki biraz moralsiz görünüyordu.

"Çoktan kontrol ettim. Aldığım cevap tuhaf ve biraz ürkütücüydü." Erik duraksadı ve ona yan gözle baktı. "Şey, büyük olasılıkla, benden çok İzi Sürülen çocuklar için ürkütücü."

"Bunu yaşadım. O kadar da ürkütücü değildi. Aksine komik bile sayılırdın," dedi Shaylin.

Erik kaşlarını çattı. "Güçlü, kendinden emin ve belki de biraz ürkütücü olmam gerekirdi."

"Yani ürkütücü olmak istiyorsun."

Bu, Erik'i güldürdü. "Tam olarak değil ve ürkütücü kısım, gerçek İşaretlenme de değil ya da öyle olmaması gerekiyor. Kesinlikle normal olmayan kısım, kanımda beni buraya demirleyen bir şey olması. Evet, seyahat edebilirim ama sadece kanım beni o Gece Evi'ne ait bir çocuğu İşaretlemeye çağırıyorsa."

"Yani bir tür GPS gibisin."

"Sanırım." Erik buna pek sevinmişe benzemiyordu. "Hey, benden yeterince bahsettik. Nereye gidiyorsun?"

Shaylin gırtlağındaki kuruluğu yutkunarak gidermeye çalıştı ve aklına gelen ilk yalanı söyledi. "Yatakhaneye gidiyorum. Afrodit benden odasındaki birkaç şeyi almamı rica etti."

"Rica etti derken, *lütfen alır mısın* gibi mi? Yoksa 'Ya eşyalarımı getirirsin ya da bileklerini bir lastikle arkanda bağlayıp seni annemin aşçıbaşının bir ıstakozu pişireceği gibi, kaynayan bir kazana iterim' gibi mi?"

Shaylin kıkırdadı. "Bana sorarsan oyunculuk yeteneğin ya kendini aşmış ya da yerlerde sürünüyor çünkü fazlasıyla Afrodit gibi konuştun."

Erik ürperdi. "Bir daha yapmamaya gayret ederim."

"Ama soruna cevap olarak, ilkinden çok, ikinci örneğe benziyordu."

"Büyük sürpriz. O zaman sana yatakhaneye kadar eşlik edeyim, olur mu?"

Shaylin, Erik'in gözlerine baktı. *Ne zarar gelirdi ki?* "Tamam," dedi.

Erik

"Sanırım ders planı konusunda sana katılıyorum. Ne öğreteceğine karar vermek, yazıya dökmek, teslim etmek ve sonra da öğretmek zorunda olmak, süper sıkıcı olsa gerek. Aşırı yok edici güç diye buna denir," dedi Shaylin.

"Bir de bana sor," dedi Erik duygusuz bir sesle. "Shakespeare'e giriyoruz. Oyunlarını severim ama sadece rol yaptığım ve

okulun Yüksek Konseyi'nde lanet olası bir robot olmak zorunda değilken, çok daha harikaydı. Evet, ders planları sıkıcı. Yazmak berbat bir şey."

Kendi kendine Shaylin'in memelerine bakmayı bırakması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordu. Pekâlâ, kendini savunması gerekirse Shaylin altında seksi pembe bir sütyenin olduğunu belli edecek kadar incecik bir beyaz tişört giyiyordu ve o sütyenin ortasında ve askılarında, siyah minik fiyonklar vardı.

Shaylin, "Shakespeare dersinde, hangi oyunu öğreteceksin?" diye soruyordu.

Yüzüne bak ve konsantre ol! "Shakespeare dersi mi?"

Shaylin ona aptal olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış attı ve Erik de ona hak vermek zorundaydı çünkü kendini pembe sütyenli memelerine bakmamak için zorlarken, bu kez bütün dikkati bir yele gibi dalga dalga dökülen ve ipeksi bir görüntüsü olan saçlarına odaklandı. O saçlara bir...

"Ah, evet, Shakespeare dersi. Kesinlikle bir komedi olacak. Dünyada yeterince trajedi var zaten."

"Hangisi?"

Shaylin gerçekten ilgileniyormuş görünüyordu ve Erik kendini, "Arada kaldım," diye itiraf ederken buldu. Favorim *Hırçın Kız* ama dikkatle bakınca ve Kate'in son konuşmasını düşününce, Gece Evi'nin anaerkil düşünce sistemine pek uymuyor ve isteyeceğim son şey, Thanatos'u kızdırmak olur. Bu nedenle *Beğendiğiniz Gibi*'yi yapmayı düşünüyorum. Rosalind, Ozan'ın en güçlü kadın kahramanlarından biri. Yönetimle hiçbir münakaşa yaşamam."

"Bu, bir tür kaçış sayılmaz mı?"

"Büyük ihtimalle ama öğretmenlik sandığın kadar kolay bir iş değil. Sahne arkasında bir yığın zırvalık yaşanıyor ve buna Karanlıkla sonu gelmez gibi görünen mücadeleyi, can profesörlerin peş peşe öldürülmesi gerçeğini ve gittikçe daha çok sayıda çaylağın İşaretlendiğini ve personelin yetersiz kaldığını dâhil etmiyorum bile."

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Shaylin, "Evet, profesörlerin karınlarının deşilmesi, kafalarının koparılması ve boynuzlanmaları senin için bayağı zahmet verici olmuş olmalı," dedi. "Ve gerçekten –henüz– ölmediğimiz için ders vermek zorunda kaldığın bütün o kırmızı çaylaklardan bahsetmiyorum bile."

Erik kaşlarını çattı. Kastettiği bu değildi. Gerçekten.

"Sanırım ağzımdan yanlış çıkıverdi."

"Ve sanırım benim de bezelyelerin hoş ve köpüklü bir turkuaza ve el değmemiş bir kumsala dönüşmediklerini hatırlamam gerek."

"Bu da ne demek?" Shaylin gerçekten çok çekiciydi ama Erik'in aklını allak bullak ediyordu.

"Gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyaç duyuyorum demek. Ve bana bunu sağladığın için sağ ol."

Shaylin adımlarını sıklaştırdı. Erik hâlâ bezelyeler ve turkuaz yorumunu çözmeye çalışırken, birden okul arazisinin kuru çimlerinden kızların yatakhane binasını çevreleyen kaldırıma çıktılar.

Yatakhane binasının geniş verandasının basamaklarında, Erik, "Şey, rica ederim," dedi.

Shaylin ondan hâlâ biraz öndeydi; bu yüzden ilk basamağa ondan önce ulaştı. Basamağa çıkınca, Erik'le neredeyse aynı göz hizasına geldi; bu çok acayipti çünkü çok ufak tefek bir kızdı.

İç geçirerek, "Rica ederim demene gerek yok," dedi. "Sana gerçekten teşekkür etmiyordum. Kendi kendime bir şey hatırlatıyordum."

"Hangi konuda?" diye sorarken, Erik gerçekten ilgileniyordu.

Shaylin tekrar iç geçirdi. "Gözün görebildiğinin bir insana dair en önemli şey olmadığı konusunda. En önemli şeyin içinde saklanmış olduğu konusunda."

"Ama senin için gerçekten saklanmış sayılmaz, öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Shaylin yumuşak bir sesle.

"Az önce söylediğimi gerçekten kastetmemiştim. Sadece duygularımı ifade ediyordum. Bilirsin, kızlar bunu her zaman yapar," dedi Erik.

"Erik, mizojini yaparak durumu iyileştirmiyorsun."

"Mizojini... bu kötü bir şey, değil mi? Jinekoloji gibi havalı bir şey değil."

"Erik, belki de konuşmamayı denemelisin." Shaylin sıkılmış gibiydi ama Erik onun gülmemek için çaba harcadığını görebiliyordu. Ve ardından güzel pembe dudaklarından minik bir kıkırtı firar etti. "Jinekoloji ha? Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Söyledim ve bununla gurur duyuyorum." Erik en iyi uslu Oklahoma'lı çocuk aksanını takındı. "Kızların parçalarıyla ilgilenen bir kariyeri çok takdir ederim."

"Tamam, bu kadarı bana yeter," dedi Shaylin kıkırdayarak. "Ben artık gitsem..."

Shaylin arkaya doğru hareket etti ve bir sonraki adımı ıskaladı. Az kalsın yuvarlak ve şirin poposunun üstüne düşecekti ama Erik yer çekiminden hızlı davrandı ve neredeyse bir süper kahraman gibi, onu belinden yakalayıp kendine zarar vermesine engel oldu."

Ve işte, oradaydılar. Shaylin, Erik'in kolları beline sarılı halde bir üst basamakta duruyordu. Düşerken kolları havaya açılmıştı ve Erik onu yakalayınca, kolları otomatik olarak Erik'in omuzlarına sarılmıştı. Erik'e öylesine yaslanmıştı ki, Erik artık pembe sütyendeki siyah fiyonkları hissedebiliyordu.

Shaylin ürkek bir kuşmuş gibi, usulca ve nazik bir sesle, "Dikkat," dedi. "Sana bir şey olsun istemem."

"Te... teşekkürler. Az kalsın düşüyordum."

Shaylin ona baktı ve Erik o iri, kahverengi gözlerde kayboldu. Shaylin en az onu İşaretlediği geceki kadar inanılmaz –birbirine karışmış şeftali ve çilek kokuları kadar tatlı– kokuyordu. Erik hiçbir şeyi onu öpmeyi istediği kadar çok istememişti. Bir kerecik. Bir saniye için. Eğildi. Shaylin dudaklarını ona doğru eğiyormuş gibi geldi. Onu kendine doğru çekerek, biraz daha eğildi.

Ve o anda Shaylin göğsüne bir şaplak indirdi.

"Beni öpmeye mi çalışıyorsun şimdi? Gerçekten mi?" Shaylin başını salladı ve göğsüne bastırarak onu basamaklardan aşağı itti.

Erik arkaya doğru sendeledi. Alaycı kahkahayı duyduğunda, tam olarak neyin yolunda gitmediğini kestirmeye çalışıyordu.

Berbat hissederek başını kaldırınca yatakhane basamaklarının en tepesinde, geniş kapının hemen önünde duran Erin ve Dallas'ı gördü.

"Kahretsin, karmaşık mesaj diye buna derim ben," dedi Dallas. "Önce üstüne atlıyor, sonra da seni itiveriyor. Bu hiç doğru değil."

"Evet, bir kız 'evet' deyince 'evet'i kastetmeli, 'hey, seninle oynayıp sonra da reddedeceğim'i değil." Erin havaya tırnak işaretleri çizdi.

"Siz ikiniz, neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz." Shaylin'in bir eli kalçasında, çenesi havaya kalkıktı ama yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Erik onun sert değil, şirin göründüğünü düşündü.

Dallas kolunu Erin'in beline attı ve Shaylin'e gülerek merdivenlerden Erik'e doğru inerlerken, Erin de ona iyice yaslandı.

Dallas, "Hey, dostum," diye kıkırdadı. "Endişelenme. Deniz kızım ve ben onun gösterip de vermeyen bir tip olduğunu herkese anlatacağız." Erik sözünü kesmeye yeltendiyse de, Dallas'ın durmaya niyeti yoktu. "Hayır, bana teşekkür etmene gerek yok. Bunu bir vampirden diğerine bir iyilik olarak düşün."

Erik başını kaldırıp Shaylin'e baktı. Yüzü pembeden beyaza dönmüştü. Erik sadece bir an için bunu düşündü. Gülmesi ve Dallas ve Erin'le birlikte oradan ayrılması çok daha kolay olurdu. Hatta kendini okulun en çekici çaylağı olduğu ve istediği kızı elde edebildiği günlerdeki gibi havalı hissetmesini de sağlayabilirdi. Ardından ne düşündüğünü fark etti ve kendini hasta hissetti.

"Hayır." Erik, Dallas'ın gözlerinin içine baktı. "Shaylin haklıydı. Siz neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz. Gördüğünüz şey, aptalca bir şey deneyen bendim. Bunu Shaylin istemedi."

"Ah, haydi ama. Sen Erik Night'sın." Dallas'ın sesi hâlâ arkadaşçaydı ama bakışı sertleşmişti.

"Evet öyleyim ve size yanıldığınızı söylüyorum. Shaylin bir erkekle oynayan tiplerden değil. Pislik gibi davranan bendim. Siz ikiniz onun hakkında konuşacaksanız, söyleyeceğiniz bu olmalı."

"İnsanların onun gibi bir ucubenin seni geri çevirdiğine inanmalarını mı bekliyorsun?" Erin sesindeki küçümsemeyi gizleme gereği bile duymamıştı.

Ve bir zamanlar bir İkiz sandviçinin arasında olmayı hayal ederdim. Tanrıçam, ben tam bir pisliğim.

"Sizden beklediğim ya gerçeği söylemeniz ya da çenenizi kapatmanız," dedi Erik.

"Pekâlâ, bu hiç eğlenceli değildi." Shaylin merdivenleri hızla indi. Erik'in yanından geçerken duraksadı. "Yatakhaneden eşya alma konusunda fikrimi değiştirdim. Afrodit angaryalarını kendisi halledebilir." Shaylin bakışlarını Erin'e çevirdi. "Sanırım bu, bu gece de depoya giden otobüse binmeyeceğin anlamına geliyor, değil mi?"

"Ben o otobüse son kez bindim ama sen keyfine bak. Sana benden daha çok yakışıyor zaten."

Dallas elini Erin'in kalçasında gezdirerek, "Ağızlarının payını ver, deniz kızı," dedi. "Suyun istediği yere gitmek için özgür olması gerek."

"Evet ve gitme zamanımız geldi. Sıkıldım," dedi Erin.

"Buna bir çarem var!" Dallas, Erin'in boynunu ısırınca, Erin'in çığlığı gırtlaktan gelen bir kahkahaya dönüştü.

"Ve ben de evet-hayır, evet-hayır demem. Sadece evet-evet derim." Erin, Shaylin'e pis pis sırıttı, Dallas'ın elini tuttu ve birlikte alaycı kahkahalar eşliğinde oradan uzaklaştılar.

Erik arkalarından baktı. "Bu ikisi ne zaman böyle oldu?"

"Erin ve Shaunee'nin bozulmalarından hemen sonra," dedi Shaylin. "Ve işler Shaunee'nin düşündüğü kadar kötü."

Erik'in gözleri irileşti. "Buraya Afrodit'in eşyalarını almaya gelmedin, değil mi?"

"Hayır."

O anda Erik'in başına dank ediverdi. "Ah, kahretsin. Erin taraf değiştirdi, değil mi? Ve bu, Dallas'ın grubunun Zoey'nin grubunun bildiği her şeyi öğrenmesi demek."

"Öyle görünüyor. Z ve Stevie Rae'ye, Erin ve Dallas'ın gerçekten birlikte olduklarını söylemem gerek." Shaylin kısa bir tereddüdün ardından ekledi: "Beni savunduğun için sağ ol. Seni için kolay olmadığını biliyorum."

"Gerçekten bir pislik olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Shaylin hemen cevap vermedi. Aksine cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyormuş gibi baktı. Sonunda, "Sanırım sende bezelye yeşilinden çok turkuaz yeşiline dönme potansiyelin var," dedi.

"Ve bu iyi bir şey mi?"

Shaylin gülümsedi. "Mizojinist bir jinekolog olmaktan bile daha iyi."

Erik güldü. "Ah, bu iyi işte. Seninle otobüse kadar yürüyebilir miyim?"

"Hayır, bu defa olmaz ama bir ara yine sor. Kayıtlara geçmesi için, hayır dediğim zaman hayır, evet dediğim zaman evet demişimdir."

"Bunu üç aşağı beş yukarı biliyordum," dedi Erik.

"İyi, bu durumda bir dahaki sefere beni öpmek için evet dememi bekleyebilirsin. Sonra görüşürüz, Erik."

Shaylin uzaklaşırken, Erik'in gülümsemesi iyice büyüdü. Bu, yüz vatlık gülümsemesi değildi. O, mutlu rolü yaptığı zamanların gülümsemesiydi. Bu gülümseme daha iyiydi. Mutlu hissetme gülümsemesiydi ve Erik Night uzun zamandır ilk kez, hissetmenin rol yapmaktan daha güzel olduğunu fark etti.

BÖLÜM ON SEKİZ

Kalona

"Gökyüzündeki bulutlar açılıyor. Bu, iyiye işaret olmalı," dedi Kalona. Henüz depodaki evlerine gitmek için yola çıkmamış olan çaylak ve vampirlerle dolu otobüsün yanında duran Ölümün Yüksek Rahibesi, Kalona'yla konuşuyordu.

"Evet, tamam, seni duyuyoruz. Gerçekten bir an önce depoya gitmemiz gerekiyor," dedi Stevie Rae. "Ama hepimiz sana bol şans diliyoruz. Biliyorum ki Neferet, Büyükanne Kızılkuş'u ele geçirmişse onu elinden alabilecek doğru kişi sensin." Stevie Rae, Kalona'ya o masum ve neşeli gülümsemesiyle bakarken oğlu da mutlu bir ifadeyle el salladı. Ardından kapı kapandı ve Darius otobüsü çalıştırdı.

Zoey ayrılmadan önce hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey. Herkes konuşurken ve okul kitaplarını toparlayıp otobüse binerken o sessizce oturmuştu. Ancak Kalona genç kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. O gözlerde güvensizliğini hissediyordu. Okul otobüsü Utica Caddesi'nde gözden kay-

bolurken Kalona, *büyükannesini sapasağlam geri almak için tek şansı benim*, diye düşündü. *Bana en azından bol şans dilemeliydi.*

"Nyx, senden Savaşçım Kalona'yı korumanı rica ediyorum."

Tanrıça'nın adını duymak Kalona'yı irkiltti ve dikkatini yeniden Thanatos'a odakladı. Yüksek Rahibe kollarını ve yüzünü henüz şafak sökmemiş göğe kaldırmış halde duruyordu.

"Sadık Yüksek Rahiben olan benim üzerimden senin yolunu seçti. O benim kılıcım, kalkanım, koruyucum ve bu Gece Evi'nin hâkimiyeti bana verildiği için Kalona da bu evin koruyucusu oldu."

Thanatos'un güçle dolu sesi tenini okşayınca Kalona titredi. *Nyx'e yakarıyor ve Tanrıça da tepki veriyor!* Thanatos sözlerini sürdürürken o, nefesini tuttu.

"Bu yüzden yardımın için yalvarıyorum, iyiliksever Gece Tanrıçası. Karanlık ve onun esaretiyle zayıf düşmesi halinde onu güçlendirmeni rica ediyorum. Seçiminin pusun griliğinde parlamasına ve hedefini bulutlandırabilecek ve niyetini bozabilecek gölgeleri aralamasına izin ver. Tercihi Işıktan yana olduğu sürece Karanlığa yem olmasına izin verme."

Kalona ellerinin nasıl titremeye başladığını Thanatos'un görmemesi için yumruklarını sıktı.

Nyx kendini göstermedi ama dinleyen varlığı yeterdi. Tanrıça'nın ardından havayı dalgalandıran tatlı iyiliği hissedebiliyordu. Her zaman böyle olmuştu. Nyx ölümsüz ilgisini her nereye çevirirse sihir ve Işık, güç ve kahkaha, neşe ve sevgi de peşinden gelirdi. Her zaman sevgi.

Kalona başını önüne eğdi. *Onu nasıl da özlemişim!*

"Kalona, Nyx'in kutsaması seninle olsun!"

Thanatos'un duasını takip eden enerji dalgası her ikisini de yıkayıp geçti. Kalona başını kaldırınca Yüksek Rahibe'nin ona keyifle gülümsediğini gördü.

Sesinin hissettiği kadar titrek çıkmamasına sevinerek, "Nyx sizi duydu," dedi.

"Evet, duydu," dedi Thanatos. "Ve bu hiç şüphesiz iyiye işaret."

"Sizi ya da Tanrıça'yı hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Kalona ve hızla koştuktan sonra havaya fırlarken, *bu defa olmaz*, diye düşündü. *Onu bu defa hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Kalona kararlı bir şekilde uçtu. Mayo'nun balkonu geniş ve yüksekti. Mürdüm eriği renkli gökyüzünden balkonun soğuk taş zeminine kolayca indi. Kuzgun rengi kanatlarını sırtına düzgünce topladı. Evet, ona çıplak göğsüyle gelmişti. Neferet onu böyle tercih ediyordu.

Çatı dairesinin kapısının camını tuzla buz eden her kim ya da her neyse ona minnet duyarak, "Tanrıça, Refakatçin döndü!" diye seslendi. Neferet'in onu umduğu şekilde içeri buyur etmemesi durumunda kapıyı kırıp indirmekten kurtulmuştu.

"Ben bir refakatçi değil, kanatlı bir başarısızlık örneği görüyorum." Neferet'in sesi arka tarafından, balkonun dairenin kapısına hayli uzak kalan bir köşesinden gelmişti.

Kalona yüzünü ağır ağır ona çevirerek çıplak göğsünü ve güçlü kanatlarını uzun uzun süzmesine olanak yarattı. Neferet şehvetli bir yaratıktı. Erkekler için delirirdi ama bir erkek bedeninden aldığı hazdan ziyade erkekler üzerinde hâkimiyet kurmak için yanıp tutuşurdu. Beyaz boğa ona güç verebilirdi ama boğa bir erkek değildi.

"Yüzyılları bulan varlığımda bazı şeylerde başarısızlığa uğradım. Hatalar yaptım ama başarısızlıklarım ve hatalarım arasında en kötüsü senin yanından ayrılmaktı, Tanrıçam." Aklındaki Tanrıça her ne kadar Neferet olmasa da Kalona bütün dürüstlüğüyle konuşuyordu.

"Demek şimdi bana Tanrıça diyor ve sürünerek geliyorsun, öyle mi?"

Kalona ona doğru iki adım atarken kanatları hareketlendi. "Sürünür gibi bir halim var mı?"

Neferet başını yana yatırdı. Saklandığı gölgelerden çıkmamıştı ve Kalona'nın gerçekten görebildiği tek şey zümrüt gözleri ve güneş arkasında yükselmeye başlarken saçlarına vuran alev rengi parıltıydı.

Neferet sıkkın bir sesle, "Hayır," dedi. "Kanat çırpar gibi bir halin var."

Kalona kanatlarını toplayıp kollarını açtı. Kehribar rengi gözleri, Neferet'in yeşil bakışlarıyla buluştu ve iradesini ona odakladı. Neferet ölümsüzlüğe geçeli çok kısa süre olmuştu. Kalona'nın çekiminden etkilenecekti.

"Bir daha bak, Tanrıça. Refakatçine dikkatle bak."

"Seni görüyorum. Hatırladığım kadar genç değilsin."

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun!" Sesini yumuşatmaya çalışsa da Neferet sinirini oynatıyordu. Soğuk alaycılığından ne kadar nefret ettiğini unutmuştu.

Neferet kuytu köşesinden kayarcasına çıktı. "*Bana* gelen *sensin*. Seni kollarım açık karşılayacağıma gerçekten inandın mı?"

Güneş ufukta yükselmişti ve Neferet ona doğru yaklaşırken Kalona onu sonunda görebilir oldu. Neferet değişmeyi sürdürmüştü. Hâlâ güzeldi ama onda yumuşak, ölümlü ve insani ne varsa artık kaybolmuştu. Hayat nefesi verilmiş ama bir ruhu ve vicdanı olmadan canlandırılmış muhteşem bir heykelden farksızdı. Neferet her zaman soğuktu fakat şu ana kadar nazik biriymiş gibi davranmayı sürdürebilmişti. Ama artık bitmişti. Kalona, Neferet'in bir kötülük aracına dönüştüğünü açıkça görebilen tek kişi ben miyim diye merak ediyordu.

"İnanmadım ama yanındaki yerimin gasp edildiğine dair dedikodular duysam da umut ettim." Neferet'in, sesindeki şaşkınlığı kıskançlıkla karıştırmasını umuyordu.

Neferet'in gülümsemesi bir sürüngeninkinden farksızdı. "Evet, bir kuştan daha büyük bir şey buldum. Gerçi kıskançlığının eğlenceli geldiğini itiraf etmeliyim."

Kalona ona dokunma fikriyle gırtlağından yükselen safra tadını bastırmaya çalışarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Tüylerinin soğuk yumuşaklığının tenini okşaması için kanatlarını öne uzattı.

"Ben bir kuştan daha büyük bir şeyim."

"Seni neden geri alayım ki?" Neferet'in sesi duygusuzdu ama Kalona teninin dokunuşu altında beklentiyle ürperdiğini hissedebiliyordu.

"Çünkü sen bir tanrıçasın ve ölümsüz bir refakatçiyi hak ediyorsun." Neferet'in ayla kutsanmış ölümsüzlüğünün soğuk gücünü hissedebileceğini bilerek ona iyice yaklaştı.

"Benim zaten ölümsüz bir refakatçim var," dedi Neferet.

"Bunu yapabilecek biri değil." Kalona onu kanatlarının arasına aldı. Dudaklarıyla titreyen teni arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe bırakarak ağır ağır dizlerinin üstüne indi. "Ben sana hizmet ederim."

"Nasıl?" Neferet'in sesi duygularını ele vermiyordu ama eli kanadının içini okşamak üzere havalandı.

Kalona zihnini his dışında her şeye kapatarak inledi.

Neferet onu okşamayı sürdürdü. "Nasıl?" Soruyu tekrarladı ve "Özellikle de artık yeni bir efendiye hizmet ederken," diye ekledi.

Kalona, Thanatos'a ettiği yemini biliyor olduğunu tahmin etmişti ve hazırda bir cevabı vardı. "Gerçekten hizmet edebileceğim tek efendi bir tanrıçadır ve Tanrıçam beni affederse, onun için her şeyi yaparım." Kalona sözcüklerle sürdürdüğü oyununun Neferet'i keyiflendireceğini düşünmüştü. Neferet ondan bahsettiğini sanacaktı oysa Kalona herhangi bir tanrıçadan bahsediyor olabilirdi. Ancak sözcükleri sarf ettiği anda sözcüklerin gerçekliği Kalona'nın vücudunda dalgalandı ve iç geçirerek karşısında durduğu yaratıktan uzaklaşmasına neden oldu. Yüzyıllardır kendi kendisiyle oynadığı oyun tek bir cümleyle son bulmuştu. *Ben sadece tek bir tanrıçaya hizmet etmek üzere yaratıldım.* Neferet, Nyx'in temsil ettiği her şeyin tam zıddının beden bulmuş haliydi. Kalona, Neferet'e sırtını çevirerek yüzünü ellerinin arasına gömdü. *Onun ya da başka herhangi bir kadının Nyx'in kalbimdeki yerini alabileceğini nasıl düşünebildim? Yüzyılları kendi kendimin kırık bir kabuğu olarak ve içimdeki eksik parçayı şiddet, şehvet ve güçle doldurmaya çalışarak geçirdim. Hiçbiri... Hiçbiri bir işe yaramadı!*

Neferet'in ellerini omuzlarında hissetti. Yumuşak ve sıcaktılar. Bir narinlik seziliyordu. Onu yavaşça, çok yavaşça yüz yüze gelecek şekilde çevirdi. Başını kaldırınca Kalona'nın vücudu donakaldı. Neferet peşinden gelmemişti. Yerinden kıpırdamamıştı. Ona dokunmuş olamazdı. Neferet ona *hiçbir zaman* böylesi bir yumuşaklıkla dokunmamıştı.

Oysa Nyx dokunmuştu.

Kalona yüzünün ıslandığını hissetti. Ani bir hareketle gözyaşlarını kuruladı.

"Hımm..." Neferet uzun ve sivri tırnağını çenesine vurarak onu balkonun karşı tarafından süzerken Nyx'in biraz önce Kalona'nın karşısında durduğuna dair en ufak bir işaret vermiyordu.

Yoksa Tanrıça'nın varlığını Kalona mı hayal etmişti? *Hayır, dokunuşunu, sıcaklığını, yumuşaklığını hatırlıyorum!* Nyx gelmişti. Kalona kendini buna inanmaya zorladı.

"Kalona, yakarışından etkilenmediğimi söyleyemem. Gerçek bir tanrıçayla nasıl konuşulacağını nihayet öğreniyorsun. Belki ihanetini unutur ve beni tekrar sevmene izin veririm. Tek bir şartla."

"Ne olursa." Kalona bu sözcükleri hâlâ orada ve dinliyor olduğunu umarak görünmez tanrıçasına söylemişti.

"Bu defa bana Zoey Kızılkuş'u getirmen gerekecek. Gerçi onu öldürmek istemiyorum; en azından henüz. İşkence etmenin daha keyifli olacağına karar verdim." Neferet ağır adımlarla Kalona'ya doğru yürüdü ve tırnaklarını göğsüne sürterek tenini zedeleyip kırmızı, incecik çizgiler bıraktı. Kanının parmaklarının arasından avucuna süzülmesi için elini çevirdi. Kanı

avucunda topladıktan sonra öne eğildi ve diliyle yalayarak yaralarını kapattı. Gülümseyerek yanından geçti. "Ne kadar enfes bir tadının olduğunu unutmuşum. Beni takip et, bakalım geri kalan yerlerin de hatırladığım kadar keyif verici mi."

Kendini uyuşmuş hisseden Kalona yerinden kıpırdamadı. Nyx'in dokunuşunun etkisiyle Sylvia Kızılkuş'u unutmuştu. Tanrıçasından başka hiçbir şey istemiyordu.

Neferet'in dokunuşuna tahammül edemiyorum. Kendimi, rol icabı bile olsa Neferet'in sapkınlığına bir daha asla açamam.

Kendine gelmesini sağlayan bir kuzgunun gaklaması oldu. Hayli yükselen güneş taş korkuluğun kenarına tünemiş kuşun silüetini öne çıkarıyordu. Kalona'yı tanıdık gözlerle izliyordu.

Rephaim? Kalona zihnen silkindi. *Thanatos ve Nyx'i asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ettim ve oğlumu da hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yine de Tanrıçamın çarpık bir versiyonunun dokunuşuna tahammül etmem imkânsız.*

Kalona yerinden kıpırdayamıyordu. Aklı karışmıştı. Zihni bir savaş alanı, düşünceleri kendi kendilerinin düşmanıydı.

"Senin neyin var?" Neferet dairesinin camı tuzla buz olmuş kapısının hemen içinde duruyordu. Gözleri şüpheyle kısılmıştı. Hâlâ bükülü tuttuğu avucunda Kalona'nın kanı vardı.

"Haydi, birkaçınız gelsin. Sizi besleyeyim. Kalona'ya ne kadar değiştiğimi göstermek zorunda kalabilirim. Artık itaatsizliğe tahammülüm yok."

Kalona yılanları andıran Karanlık filizlerinin odanın kuytu bir köşesinden süzülerek gelişlerini izledi. Neferet'in elinin etrafını sardılar; sanki kanla birlikte elini de tüketiyorlardı. Kalona filizlerin ona acı verdiğini biliyordu. Beslenirken se-

ğiriyor ve kıvranıyorlardı ancak Neferet onları boşta kalan eliyle, neredeyse şefkatle okşuyordu.

Kalona bakışlarını kaçırdı. Neferet onda tiksinti uyandırıyordu.

İniltiyi o zaman duydu. İlk başta, sesin Neferet'ten geldiğini sandı ama ona tekrar baktığında Neferet gülümseyerek Karanlık filizlerini okşamayı sürdürüyordu. İnilti tekrar duyuldu. Kalona odada etrafa bakındı. Neferet lambaların hiçbirini açmamıştı. Yerden tavana yükselen camlar kalın, boyalı camlardı ve yüksek bir binanın en tepesinde olmasına rağmen içeri çok az ışık alıyorlardı. Neferet'in az sayıda kalın, beyaz sütun mumu vardı. Titreşen alevleri odadaki tek gerçek aydınlatma olarak görev yapıyordu. Kalona içeri baktı ve gölgeler ve Karanlık dışında hiçbir şey göremedi.

Salonun özellikle kuytu bir köşesinden, zifirî gölgelerde bir aralanmaya neden olan bir başka filiz titreşti. Siyahlığın içinde bir şey kıpırdandı. Mum ışığını bir an için yakalayan ve yansıtan gümüşi, hafif bir parlama oldu. Kalona, görüşüne güvenebileceğinden emin olamayarak gözlerini kırpıştırdı. Ölümsüz, karanlığa odaklanınca Karanlık biçim kazandı. Tavandan aşağı sarkan bir kozaya benziyordu. Kalona anlamayarak başını salladı. Karanlığın içinde gümüş rengi yine parlayıp kayboldu ve Kalona kozamsı şeklin içinde ışığı yansıtan bir şey daha gördü. Gözler. Bir insan soylunun açık gözleri. Gözlere bakınca Kalona için bütün parçalar yerlerini buldu.

Kanatlı ölümsüz odaya girdi.

Sylvia Kızılkuş kıpırdandı ve filizler etrafında kıvrılıp bükülerek tenini isterken fısıltıyı andıran titrek bir ses, "Yeter...

Yeter..." diye mırıldandı. Kanı süzülüp kafesin zemininde çoktan oluşmuş kan birikintisine karıştı. İşin tuhaf yanı, aç Karanlığın filizleri altlarındaki hazır ziyafetten beslenmiyorlardı. Kalona izlerken Sylvia bir kez daha, bu kez kollarını dışa doğru iterek kıpırdandı. Turkuvaz taşlar ve gümüş bilekliklerle kaplı kolları filizlerden birine temas edince canlı lif titreşti ve siyah bir duman saçarak ve büzülerek geri çekilince yerini yeni bir filiz aldı.

"Ah, bakıyorum yeni oyuncağımı görmüşsün."

Kalona gözlerini Sylvia Kızılkuş'tan ayırdı. Karanlığın filizlerinin karnı doymuştu ama Sylvia Kızılkuş'un bileziklerinin çirkin bir taklidi gibi Neferet'in eline ve koluna sarılı haldeydiler.

"Elbette, Zoey Kızılkuş'un büyükannesini tanımışsındır. Yanına gittiğimde beni hazır bekliyor olması ne yazık, değil mi? Atalarının toprak gücünü koruyucu bir sihirde toplayacak zamanı olmuştu." Neferet bariz bir sinirle iç geçirdi. "Turkuvaz ve gümüşle bir alakası var. Her ne kadar Karanlığın sevgili çocukları bir miktar hasar verseler de ona ulaşmamda engel oluşturuyorlar."

"Hiçbir şey olmasa da, yaşlı kadın kan kaybından ölecek," dedi Kalona.

"Bundan eminim. Eninde sonunda. Kanının hiçbir işe yaramaması çok yazık. Kelimenin tam anlamıyla içilecek gibi değil. Fark etmez. Tükenmesini bekleyeceğim."

"Onu öldürecek misin?"

"Onu kurban etmeye niyetlendim ama senin de gördüğün gibi umduğumdan daha zor bir iş çıktı. Fark etmez. Ben bir

tanrıçayım. Değişime kolayca adapte olurum. Belki onu el altında tutar ve oyuncağım yaparım. İşte bu, torununa gerçekten işkence olur." Neferet omuz silkti. "Onu öldürsem de kullansam da fark etmeyecek. Sonuç aynı olacak. Sonuçta o, ölümlü bir kabuktan başka bir şey değil."

"Aurox yaratığının oyuncağın olduğunu sanıyordum." Kalona biraz olsun ilgili görünmek için kendini zorluyordu. "O kadar güçlü bir yaratığı yaşlı bir kadın için neden terk edesin ki?"

"Aurox'u terk etmedim. O boğa yaratığı defolu ve umduğum kadar faydalı olmadı. Biraz senin gibi, kaybolan aşkım." Neferet nabız gibi atan bir filizi okşadı. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ejderha Lankford'un yerine Gece Evi'nin Kılıç Ustası oldun. Selefinin nasıl öldürüldüğünü mutlaka biliyorsundur."

"Elbette. Onu Aurox öldürdü." Kalona ağır adımlarla Sylvia'nın kafesine doğru yürüdü. "Ve Ejderha'nın yerini sadece Thanatos ve Yüksek Konsey'in güvenini kazanmak için aldım."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Elbette bizim için. Seni oy birliğiyle attılar. Artık aralarında anlaşmazlığa neden olamazsın; bu nedenle senin adına ben çalışmayı düşündüm. Thanatos bana güvenmeye başlıyor. Yüksek Konsey ona güveniyor. Ölüme anlaşmazlık fısıldamaya çoktan başladım bile."

"İlginç," dedi Neferet. "En son kanlı bıçaklı düşmanlar olarak ayrıldığımız göz önüne alınınca çok düşünceli bir davranış."

"Senden o kadar acele ayrılmam hataydı. Ne kadar yanıldığımı ancak senin bir başkasını refakatçi olarak benimsediğini öğrenince fark ettim. Kıskandırılmaktan çok keyif aldığım söylenemez." Kalona onunla konuşurken bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sorgusu karşısında bunalmış göründüğünü umuyordu. Aslında, bu ileri geri gidip gelişlerin onu Sylvia Kızılkuş'ın kafesine yaklaştırması için çabalıyordu."

"Ve ben de bana ihanet edilmesinden hoşlanmam. Ama öyle oldu."

"Sana ihanet etmiyorum." Kalona bu sözleri dürüstçe söylemişti. Neferet'e ihanet etmiyordu. Ona en ufak bir bağlılık borcu yoktu.

"Ah, bence bana ihanet etmekten çok daha fazlasını yapıyorsun. Bence sen kendi doğana da ihanet ettin."

Neferet'in bu sözleri Kalona'nın durmasına neden oldu. "Söylediklerinden bir şey anlamadım."

"Oğlun Rephaim nasıl?"

"Rephaim mi? Onun bizimle ne alakası var?" Oğlunun adının anılmasıyla Kalona'yı endişe kapladı.

"Seni gördüm. Onun kaybıyla nasıl kederlendiğini izledim. Onu önemsiyorsun." Neferet bu sözcükleri bozuk bir tadı varmış gibi tükürürcesine söylemişti. Ona doğru bir adım attı. Kalona bir adım geri çekildi.

"Rephaim çok uzun süre benim yanımdaydı. Yüzyıllar boyunca ne dediysem onu yaptı. Yokluğunu her itaatkâr hizmetkârınkini çekeceğim kadar çekiyorum."

"Bana duyguların seni zayıf düşürmesine izin vermediğini söyle. Acınası bir fino gibi seni çoktan reddetmiş bir tanrıçanın peşinden gitmeyi seçmediğini söyle."

"Duygularım beni zayıf düşürmedi. Bir çocuğa acı çektirmek için yaşlı bir kadına işkence eden sensin."

"Benimle Zoey Kızılkuş hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin! Bana ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyorsun!" Neferet hızlı hızlı soluyordu. Etrafında kıvrılıp bükülen Karanlık filizleri tepki olarak kıvranmaya başladı.

"Zoey'nin sana verdiği acı mı?" Kalona hayretle başını salladı. "Geçtiğin her yerde kaos ve acı bırakıyorsun. Zoey sana düşmanlık etmiyor ama sen ona saldırıyorsun. Biliyorum. Ona saldırmak için beni kullandın."

"Yalan söylediğini biliyordum. Onu, yeniden dünyaya gelen tatlı, özel, küçük A-ya'nı sevdiğini biliyordum!"

"Onu sevmiyorum!" Kalona az kalsın gerçeği ağzından kaçıracaktı. *Ben her zaman Nyx'i sevdim ve her zaman Nyx'i seveceğim.* Arkasından yükselen bir inleme sözcüklerini değiştirdi. "Ama ondan nefret de etmiyorum. Yüksek Konsey'i parçalamaktan ve Capri'deki şatondan, daha eski bir yol seçen o vampirleri yönetmekten hoşnut olmayacağını söyleyebilir misin? Özellikle kırmızı vampirlerin sana tapacak ve eski vampir usullerine hayat üflemeye heveslenecekler. Ben sana bu yolda yardım edecek, Refakatçin olacak ve isteklerini yerine getireceğim." Kalona sakin ve mantıklı bir sesle konuşuyordu. Ayrıca, arkaya doğru bir adım daha atmıştı. Neferet'ten uzağa. Sylvia Kızılkuş'a doğru.

"Tulsa'dan ayrılmamı mı istiyorsun?"

"Neden olmasın? Burada ne var? Kışın buz gibi, yazın sıcak ve dar görüşlü, dindar insan soylularla dolu. Bana sorarsan, ikimiz de Tulsa'yı çoktan aştık."

"Mükemmel bir noktaya parmak bastın." Neferet bu teklifi değerlendirir gibi durunca Kalona'nın kanıyla hâlâ şişkin olan Karanlık filizleri de duruldular. "Elbette bana hizmet etmek için bir kan yemini etmen gerekirdi."

Kalona, "Elbette," diye yalan söyledi.

"Mükemmel. Belki de seni yanlış değerlendirmişimdir. Böyle bir sihir yapmak için kusursuz yaratıklara sahibim." Yılanımsı filizleri şefkatle okşadı. "Benim kanımla senin kanını birbirine karıştırıp bizi sonsuza dek birbirimize bağlasınlar mı?"

Kalona kaslarını gererek onu Sylvia Kızılkuş'tan ayıran son birkaç adımlık mesafeyi sıçramaya hazırlandı. Ondan Karanlığın liflerini isteyecek ve Neferet kendi tenini kesip açarken ve asla işlemeyecek bir sihir yaparken onu özgürlüğüne uçuracaktı. Kalona gülümsedi. "Nasıl istersen, Tanrıça."

Neferet'in dolgun kırmızı dudakları yukarı kıvrılacakken kuzgun hoşnutsuz bir sesle gakladı. Neferet'in gözleri kısıldı ve dikkati, sabah güneşinde net bir hedef olarak hâlâ korkuluğun üstünde duran kuşa çevrildi. Narin parmağıyla onu işaret etti ve şöyle buyurdu:

"Ölümsüz kanıyla beslendiniz,

Şimdi de Rephaim kuşunu öldüreceksiniz."

Bedenine sarılmış filizler açıldılar ve ok misali kuzgunun üzerine atıldılar.

Kalona tereddüt etmedi. Kendini kuzgunla ölümün arasına atarak oğlunu hedef alan darbeyi üzerine çekti.

Darbenin etkisi onu çatı dairesinden havalandırdı ve balkona savurarak korkuluğa doğru fırlattı. Acı göğsüne akın ederken Kalona yerinden kıpırdamayan kuşa haykırdı. "Rephaim, uç!"

Kuzgun buyruğuna itaat ettikten sonra rahat bir nefes almak için çok az zamanı oldu. Neferet peşinde kıvrılıp bükülen filizlerle hamle yaptı. Kalona göğsündeki korkunç acıyı yok saydı. Kollarını ve kanatlarını açtı.

Neferet, "Hain! Yalancı! Hırsız!" diye cırladı. O da kollarını, parmaklarını iyice açarak iki yana uzattı. Parmaklarıyla havayı taradı ve etrafında katlanarak çoğalan filizleri bir araya topladı.

"Karanlığı kullanarak benimle savaşmayı mı düşünüyorsun? Bunu yapmaya kısa süre önce yeltendiğini ve onları buyruklarımla uzaklaştırdığımı unuttun mu yoksa? Deli olduğun kadar aptalsın da Neferet," dedi Kalona.

Neferet'in cevabı bir sihrin melodisini mırıldanmak oldu.

"Çocuklarım, ihtiyacımı bilirsiniz,
Bu ölümsüzü kanatabilirseniz,
Ondan beslenir, beslenir, beslenirsiniz."

Karanlık filizlerini Kalona'nın üzerine fırlattı. Kalona ellerini öne uzattı ve sadece birkaç hafta önce henüz hasar görmemiş ve toprağın boğucu tutsaklığından yeni kurtulmuşken

Neferet'in ona meydan okumaya ilk cüret edişinde kullandığı kelimeleri doğrudan yılanımsı yaratıklara haykırdı. "Durun! Ben uzun zamandır Karanlığın müttefikiyim. Buyruğuma itaat edin. Bu sizin savaşınız değil. *Kaybolun!*"

Filizler vücuduna saldırırken şokla sarsıldı. *Filizler ona itaat etmemişti*! Aksine etini kesiyor, zehirli sülükler gibi yırtıyor, parçalıyor ve emiyorlardı. Ölümsüz, sarsılan filizlerden birini göğsünden koparıp balkonun zeminine fırlattı. Filiz parçalandıysa da hemen sonra jilet dişli düzinelerce yeni dehşetle yeniden biçim kazandı.

Neferet'in kahkahası çılgın gibiydi. "Görünüşe bakılırsa, içimizden sadece biri Karanlıkla müttefikmiş ve bu biri sen değilsin, kayıp aşkım!"

Kalona, Karanlığın yaratıklarını bedeninden söküp atarak döndü. Mücadele ederken düşünceleri de netlik kazanmıştı. Neferet'in haklı olduğunu fark etmişti. Filizler o bambaşka bir yolu seçtiği için emrine itaat etmemişlerdi. Kalona'nın artık Karanlıkla işi yoktu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kalona

Birdenbire aklına uzun zaman önce yolunu kaybetmiş ama ekmeğini paylaşmak için geri dönen bir dost gibi hissettiren bir düşünce gelmişti. Kalona, Nyx'in seçilmiş Savaşçısı olmuştu. Uzun yıllar Karanlıkla bundan çok daha hararetli mücadelelere girişmişti.

Evet, parçalanınca çoğalıyorlardı ama boyunlarını kırınca hemen yeniden canlanamıyorlardı. O zaman daha zayıf yaratıklar oluyorlardı.

Kalona hızla dönüp darbeler indirirken ve savaşırken gülüyordu. Yapmak için yaratıldığı şeyi yeniden yapabilmek o kadar iyi gelmişti ki. Mücadelenin ortasında Neferet'in sessizce izlediğini gördü.

"Beni kuklalarla alt edeceğini mi sanıyorsun? Öteki Âlem'de yüzyıllar boyunca bunların benzerleriyle savaştım. Yeniden, yüzyıllar boyunca daha da savaşabileceğimi göreceksin."

"Ah, bunu yapabileceğinden eminim, seni hain. Ama o savaşamaz." Neferet, hâlâ Karanlığın kafesinde tutsak durumda olan ve işkence çeken Sylvia Kızılkuş'u işaret etti.

"Kalona'nın kanıyla dolarak,
Bana itaat edin, sadık ve bağlı olun.
Turkuaz artık hayatını kurtaramayacak.
Onun gücü benim intikam bıçağım olacak."

Filizler Neferet'e derhal itaat ettiler. Onu emmeyi bıraktılar ve ölümsüz kanıyla şişmiş halde Sylvia Kızılkuş'a üşüştüler. Sylvia saldırılarının önünü kesmek için çığlık atarak kollarını kaldırdı. Üzerindeki taşların filizleri yavaşlattığı barizdi ama bu, yeterli değildi. Kalona'nın ölümsüz kanından çalınan güçle sayısız filiz turkuvazın korumasına direnir hale gelmişti. Kadının etini kesmeye başladılar. Ardından filizler güçsüz düşerken beslenmek için yeniden Kalona'ya döndüler. Kalona onlarla durmaksızın savaşıyordu ama hallettiği her iki tanesi karşılığında, iki tanesi daha etini kesip kanını içmelerine yetecek kadar bir süre savunmasının arasından süzülüveriyordu. Yeniden güçlenerek Sylvia'ya dönüyorlardı.

Sylvia Kızılkuş yeniden şarkı söylemeye başladı. Kalona sözcükleri bilmiyordu ama amacı açıkça anlayabilmişti. Sylvia kendi ölüm şarkısını söylüyordu.

"Evet, Kalona. Lütfen kal ve Karanlıkla savaş. Sadece Zoey'nin büyükannesinin işkencecilerini beslemeye yarıyorsun. Eninde sonunda savunmasını yıkacaklar ama senin yardımınla sonu daha erken gelecek. Ya da turkuvazın koruması bir kez

yıkılınca onu öldürmem kolaylaşacak. Belki de onu elimde tutar ve gerçekten oyuncağım yaparım. Sence yaşlı bir kadının akıl sağlığı Karanlığın eziyetine ne kadar dayanabilir?"

Kalona, Neferet'in haklı olduğunu biliyordu. Onu kurtaramıyordu. Karanlığı ondan uzaklaştırmaya hükmedemiyordu. Aksine Karanlık, kanındaki gücü ona işkence etmek için kullanıyordu.

"Git, beni bırak!" Sylvia şarkısına ona seslenmesine yetecek kadar bir süre ara verdi.

Kalona, onun haklı olduğunu biliyordu ama Gece Evi'ne Sylvia olmadan dönerek Neferet'e karşı yenilgiyi kabul etmiş olacaktı. *Ama başka seneği yoktu!* Kalır ve Karanlıkla mücadele ederse, Sylvia Kızılkuş'tan geriye sadece ölümlü kabuğu kalacaktı. Neferet öfkesini kontrol edemezdi. Turkuvaz yaşlı kadını koruyamaz olunca Neferet onu yok ederdi. Her ne kadar gururunu zedelese de Kalona galip gelmek için geri çekilmek ve bir başka gün savaşmak üzere geri dönmek zorundaydı. Ölümsüz, ihtişamlı kanatlarını açtı ve balkondan havalanarak Karanlık filizlerini, Neferet'i ve Sylvia Kızılkuş'u arkasında bıraktı.

Kalona nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Yüksekten ve hızlı uçtu ve insanüstü bir hızla inişe geçerek Gece Evi kampüsünün ortasına, Nyx'in gerçek boyutlardaki heykelinin tam karşısına kondu. Diz çöktü ve o ana kadar kendine yapma izni vermediği şeyi yaptı. Başını kaldırıp kaybettiği tanrıçasının mermer eşine baktı.

Kendini sessizce, *hayır*, diye düzeltti. *Kaybolan Nyx değil, bendim.*

Heykeltıraşın yansıtmayı seçtiği Nyx'in duruşu çok güzeldi. Tanrıça çıplaktı. Havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir hilal tutuyordu. Mermer gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu. Güzel ve öfkeli, gösterişli ve güçlü duruyordu. Kalona ona bir kez daha dokunabilmek için neler vermezdi ki.

Heykele, "Neden?" diye sordu. "Neden yeminimi kabul edip bana yeniden yolunda yürüme iznini tam Karanlığa hâkimiyet kazanmama mal olacağı anda verdin? Neferet'in beni alt etmesine göz yummak zorunda kaldım. Nazik bir yaşlı kadını, tutsak ve işkence altında bıraktım. Başaramadım! Beni sırf başarısız olmama izin vermek için kabul etmen neden?"

"Özgür irade." Thanatos'un sesi otorite ve buyruğun gücünü taşıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini benden bile iyi biliyorsun."

"Evet." Kalona konuşurken heykele bakmayı sürdürdü. "Nyx bize ve sevdiklerimize mal olsa bile hata yaptığımız zaman bizi durdurmaz."

"Ölümsüz olarak bunu fark etmemiş olabilirsin ama hayat bir derstir," dedi Thanatos.

"O zaman sonsuza dek aynı sınıfta olacağım," derken Kalona'nın sesi buruktu.

Thanatos, "Ya da bunu sonu gelmeyen bir dönüşme fırsatı olarak da görebilirsin," diye karşılık verdi.

"Neye dönüşme?" Kalona ayağa kalktı ve yüzünü Yüksek Rahibesine çevirdi. "Beni duymadınız mı? Başaramadım. Sylvia Kızılkuş, Neferet'in hükmettiği Karanlık filizlerinin elinde hâlâ tutsak."

"Önce, neye dönüşebileceğini sordun. Cevabım şu: Seç. Sen kesinlikle bir Savaşçısın ama hangi tür olduğu senin tercihin. Ejderha Lankford bir Savaşçıydı. Neredeyse buruk ve sert olmayı, yeminini çiğnemeyi ve hain olmayı seçiyordu. Tek sebebi, aşkının uzanamayacağı bir mesafede olduğunu düşünmesiydi. Sen de aynısını yapabilirsin."

"Biliyorsun," dedi Kalona.

"Nyx'i sevdiğini mi? Evet, biliyorum," dedi Thanatos. "Ayrıca, kabul etmek istesen de istemesen de ona ulaşamayacağın bir uzaklıkta olduğunu da biliyorum."

Kalona dudaklarını birbirine bastırdı. Hiddetini haykırmak, Thanatos'a Tanrıça'nın ona dokunduğuna inandığını ve belki de ulaşamayacağı bir mesafede *olmadığını* söylemek istiyordu. Ama Tanrıça'nın Tapınağı'nın kapısının elinin altında nasıl taş kesildiğini ve girişini engellediğini hatırladı. Kendinden emin hali birden kayboldu.

"Kabul ediyorum," dedi kısaca.

"İyi. İkinci soruna gelince, evet, seni duydum. Karanlığa artık hükmedemediğin için, Sylvia Kızılkuş'u kurtaramadın."

"Evet."

Thanatos'un bakışları Kalona'nın göğsünü kaplayan kesiklere kaydı. İyileşiyorlardı ama hâlâ kan sızdırıyorlardı. "Karanlıkla savaşmışsın."

"Evet."

"O zaman başaramamış değilsin. Yeminini tutmuşsun."

"Ve yeminimi tutarken, benden istediğiniz görevi yerine getiremedim," dedi. "Rahatsız edici bir paradoks."

"Gerçekten öyle," dedi Thanatos.

"Şimdi ne olacak? Neferet'in yaşlı kadına işkence etmesine izin veremeyiz. Büyükannesinin üzerinden Zoey'yi kontrol etmeyi planlıyor. Zoey, kendi iradesi dışında kullanıldığında dahi Karanlık için güçlü bir müttefik olur."

Thanatos hüzünle başını salladı. "Savaşçı, bütün söylediklerin doğru ama bir noktayı atlıyorsun."

"Nokta mı?"

"İnsanlık dışı olduğu için Neferet'in yaşlı bir kadına eziyet etmesine izin verilemez. Bunu anlasaydın Nyx o kadar da ulaşılmaz olmazdı."

"Anlıyorum!"

Kalona ve Thanatos aynı anda dönünce Aurox'u gördüler. Her ikisi tarafından fark edilmeden Nyx'in Tapınağı'nın basamaklarına oturmuş, sessizce onları izliyordu.

"Neden gözetim altında değil? En azından bir odaya kilitli olmalıydı." dedi Kalona.

"Bir muhafıza ya da hapishaneye senden daha fazla ihtiyacım yok. Tıpkı senin gibi buraya gelmeyi, karanlığa sırt çevirmeyi seçtim!" Aurox, Kalona'ya haykırdı. "Ve Büyükanne Kızılkuş'un evine daha erken varmış olsaydım ya da hiç ayrılmasaydım Neferet'in onu çalmasına izin vermiş olmazdım. Onun için daha fazla savaşırdım!"

Kalona seri adımlarla Aurox'a yaklaştı, onu gömleğinden yakaladı ve heykelin ayaklarının dibine, yere fırlattı. "Sen kendini Ejderha Lankford'u öldürmekten bile alıkoyamadın. Rephaim'e saldırdın. Sen Karanlıkla savaşamazsın, seni aptal

yaratık. Aptal sözcüklerin ve soylu niyetin ne olursa olsun, Karanlıktan yaratıldın."

Aurox haykırdı. "Buna rağmen bana, yaşlı bir kadının hayatının sadece torununun kullanılabilmesi için önemli olduğunun söylenmesine gerek yok!"

Kalona, Aurox bir kez daha ensesinden yakalayıp silkelemek için uzandı ama Thanatos araya girdi. "Hayır, çocuk gerçeği söylüyor. Sylvia'yı önemsiyor."

"Aynı zamanda Karanlığın bir yaratığı."

Thanatos'un gözleri irileşti. "Evet, kesinlikle öyle. Ve bu Savaşçı, pekâlâ Sylvia Kızılkuş'un kurtuluşu olabilir." Yüksek Rahibe, Kalona ve Aurox'u arkasından bakakalmış halde bırakarak hızla döndü. "Eee? Ne bekliyorsunuz? Benimle gelin!"

Kalona ve Aurox anlamadıklarını belirten bakışlar atarak Yüksek Rahibelerine itaat ettiler.

Zoey

Uyuyamıyordum. Tek yapabildiğim büyükannem için endişelenmekti. Neferet'in ona yapıyor olabileceklerini düşünmemeye gayret ediyordum ama zihnim büyükannemin canının yanması ya da daha kötüsüyle ilgili düşüncelerle doluydu.

Neferet onu öldürebilirdi.

Birlikte yatağa kıvrılınca Stark sert bir sesle, "Şunu düşünmeyi bırak!" diye çıkışmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorsun ve düşünerek kendini delirtiyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama elimde değil. Stark, onu kaybedemem. Büyükannemi kaybedemem!" Yüzümü göğsüne gömüp ona sımsıkı sarıldım.

Beni rahatlatmaya, yatıştırmaya çalıştı ve bir süre dokunuşunda teselli buldum. Sevgisine ve gücüne odaklanmıştım. O benim Koruyucum, Savaşçım ve aşkımdı. Ayaklarımın yere basmasını sağlıyordu.

Sonra güneş doğdu, Stark beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uyuyakaldı. Nala'nın mırlamaları bile düşüncelerimin önünü kapatamadı. Cidden tek yapmak istediğim bir köşede kedime sarılıp hıçkırarak ağlamaktı.

Ama bu, büyükannemi geri getirmezdi.

Huzursuzluğumun Stark'ı uyandıracağını biliyordum ve güneş henüz tepedeyken bu, iyi bir şey olmazdı. Bu yüzden Nala'nın burnuna bir öpücük kondurdum ve parmak uçlarımda yürüyerek odadan çıktım. Ayaklarım beni otomatik olarak bir kutu soğuk kola ve bir paket peynirli Doritos'u yağmalayacağım mutfağa götürdü. Bir süre, birinin uyanıp benimle konuşacağını umarak masada oturdum. Kimse gelmedi. Onları suçlayamazdım. Bir önceki gün erken kalkmıştık ve herkes stresliydi. Uykuya ihtiyaçları vardı. Lanet olsun, benim de uykuya ihtiyacım vardı.

Oysa ben telefonuma bakarak bir kutu kola içtim ve bir paket cipsi mideye indirdim.

Ve ağladım.

Büyükannem, Neferet'in elindeyse suç benimdi. İşaretlenen ve insan soylu ailemde bir bombanın infilak etmesine neden olan bendim.

"Hiçbiriyle temasımı korumamalıydım." Hıçkırdım. "Bağımı koparsaydım, Neferet'in ne annemden ne büyükannemden haberi olurdu. Güvende... hayatta olurlardı." Cipsten elime bulaşan peyniri bacağıma sildim ve sümkürmek için bir kâğıt havlu kullandım. Yüzümü kâğıt havluya gömüp iki yaşında bir çocuk gibi böğürerek ağladım. "Zaten öyle hissediyorum. Lanet olası bir çocuk gibi!" Hıçkırdım. "Nyx, neredesin? Bana yardım et, sana o kadar ihtiyacım var ki."

O zaman büyü, kızım. Bir çocuk değil, bir kadın ve bir Yüksek Rahibe ol.

Sesi zihnimi doldurdu. Kafamı kaldırdım ve gözlerimi kırpıştırarak yüzümdeki sümükleri sildim. Tünelin toprak duvarları ışık saçıyordu. Tam karşımda bir görüntü yüzeyde belirmeye başladı. Bir karanlık havuza bakıyormuşum gibi bir şeyler biçim kazanmaya ve derinliklerden yükselmeye başladı. Bu, bir kadın biçimiydi. Normal şartlar altında onu şişman olarak tarif ederdim. Çıplaktı, kocaman memeleri vardı, geniş yumuşak kalçaları ve kalın bacakları vardı. Vücudu kadar dolgun ve koyu renk saçları etrafında dalgalanıyordu.

Kesinlikle ve bütünüyle güzeldi. Tek tek her yeri ve kıvrımıyla. Ve kafamdaki şişman tanımını yeniden tartmak zorunda hissettim.

Gözlerini açtı ve gözlerinin nazik, sıcak ve menekşe rengi ametist kristaller olduğunu gördüm.

"Nyx!"

Evet, u-we-tsi-a-ge-ya, bu adlarımdan sadece biri. Gerçi ataların beni Toprak Ana olarak tanırlar.

"Sen, büyükannemin de tanrıçasısın!"

Gülümseyince ona dosdoğru bakmak benim için çok güçleşti çünkü inanılmaz güzeldi. *Sylvia Kızılkuş'u tanıyorum.*

"Ona yardım edebilir misin? Sanırım şu anda başı büyük belada!" Ellerimi birbirine kenetledim.

Büyükannen beni iyi tanır. Benim yolumdan yürümeyi seçen pek çok çocuğum gibi o da kendini benim gücümle örtebilir.

"Teşekkürler! Teşekkürler! Bana nerede olduğunu söyleyebilir, sonra da onu kurtarmama yardım edebilir misin?"

Her ikisi için de gerekli araçlara sahipsin, Zoey Kızılkuş.

Tanrıça'ya, "Anlamıyorum! Lütfen, büyükannemin hatırına, bana yardım et!" diye yalvardım.

Yeniden gülümsedi ve bu kez daha da göz kamaştırıcıydı. *Ama sana, bana ilk yakardığında cevap verdim. Büyükanneni ve sonuç olarak insanlarını kurtaracaksan büyümen gerekiyor. Bir çocuk değil, bir kadın, bir Yüksek Rahibe ol.*

"Olmak istiyorum ama nasıl olacağımı bilmiyorum. Bana öğretebilir misin?" Yeniden ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Olman gereken kadın olmak, öğretilebilir bir şey değildir. Yolu kendin bulmalısın. Ama şunu bil ki bir çocuk oturur, ağlar ve üzüntüyle dağılır gider. Bir Yüksek Rahibe ise eyleme geçer. Hangi yolu seçeceksin, Zoey Kızılkuş?

"Doğru yolu! Doğru yolu seçmek istiyorum. Ama yardımına ihtiyacım var!"

Her zamanki gibi, yardımım senindir. Bahşettiğimi asla geri almam. Benim sevgili u-we-tsi-a-ge-ya'm, sana, kutsanmanı diliyorum.

Ve Tanrıça tünelin duvarında, gözlerini oluşturan ametist kristalleri misali parıldayan bir toz bulutunda gözden kayboldu.

Bense oturdum ve gözlerimi duvardan ayırmadan Tanrıça'nın söylediklerini düşündüm. Hissettiklerimden ötürü kendimi kötü hissettim. Temel olarak, Yüce Toprak Ana bana sızlanmayı kesmemi söylemişti. Yüzümü bir kez daha sildim. Kolamı bitirdim.

Sonra da kararımı verdim. Yüksek sesle.

"Büyüme zamanı. Böğürerek ağlamaya son verme zamanı. *Bir şeyler* yapma zamanı ve bu benim uyumamam anlamına geliyorsa çemberim de uyumayacak. Güneş olsun ya da olmasın."

Tünelden geri dönerken bir yandan da telefonumdan numaraları tuşluyordum.

Stevie Rae üçüncü çalışta açtı. Sesi uykuluydu. "Ne oldu, Z?"

"Giyin, yeşil bir mum al ve bodruma gel," diyerek telefonu kapattım. Sırada Afrodit vardı.

Merhaba yerine, "Birileri ölmüş olsa iyi olur," dedi.

"O birinin büyükannem olmaması için elimden ne geliyorsa yapacağım. Darius'u uyandır. Bodruma gel."

"Lütfen bana Shaunee ve Kraliçe Damien'ı da arayıp uyandırabileceğimi söyle," dedi.

"Kesinlikle. Onlara çember mumlarını yanlarına almalarını da söyle. Ah, Shaunee, Erin'inkini de kapıp getirsin. Sen suyun yerini alabilirsin."

"Daha iyi bir fikrim var ama bu yeni bir şey değil. Her neyse, birazdan görüşürüz."

Odama varmıştım bile. Hiç duraksamadım. Yüksek Rahibeler tereddütlü bebekler değildi. Onlar harekete geçerdi. Ben de harekete geçtim.

"Stark, uyan." Omzunu sarstım.

Gözlerini kırpıştırdı ve şirin, dağınık saçlarının arasından bana baktı. "Sorun ne? Sen iyi misin?"

"Sorun, büyükannemi kurtaracak bir plan yapana kadar uyumayacağız."

Stark, Nala'yı kalçasındaki yerinden ederek ve huysuz yaşlı kadın sesleri çıkarmasına neden olarak doğruldu. "Ama Kalona onu kurtarmaya gitti."

"Kalona'nın Nala'ya bebek bakıcılığı yapacağına güvenebilir miydin?"

Stark gözlerini ovaladı. "Büyük ihtimalle hayır. Kalona'nın Nala'ya bakmasını neden isteyesin ki?"

"İstemiyorum. Ben sadece haklılığımı ispatlamaya çalışıyorum. Mesele şu: Büyükannemi kurtarmak konusunda güveneceğim kişinin o olmasını istemiyorum."

"Tamam, şimdi ne olacak?"

"Şimdi, çember oluşturacağız." Yatağımızın başucundaki komodine gittim, orada duran çakmağı, lavanta ve çocukluğum gibi kokan mor mumu aldım. Derin derin soludum. Ardından Stark'a, "Giyin ve bodruma gel," dedim.

Hızlı hızlı yürüdüm. Kimseyi, Stark'ı bile beklemek istemiyordum. Ruha odaklanmak ve bana en yakın elementten güç almak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Cesur, güçlü ve akıllı olmam gerekiyordu ve işin aslı böyle biri değildim;

en azından aynı anda hepsine birden sahip olamıyordum. Bir defasında büyükanneme nasıl bu kadar akıllı olabildiğini sorduğumu hatırladım. Bir kahkaha atmış ve etrafını akıllı insanlarla doldurduğunu, dinlemeye ve öğrenmeye istekli olmaktan asla vazgeçmediğini söylemişti.

Deponun altındaki tünellerden bodrum katına çıkan merdiveni tırmanırken, "Pekâlâ," dedim. "Akıllı arkadaşlarım var. Dinleyebiliyorum ve teoride öğrenebilirim. Yapacağım, bu olacak."

Bodrumun tam ortası gibi görünen yere yürüdüm ve bağdaş kurarak yere oturup mumu soğuk beton zemine bıraktım. Çakmağı elimde tutarak gözlerimi yumdum. İçeri, dışarı, içeri, dışarı, içeri, dışarı üç derin nefes aldım. Gözlerim hâlâ kapalıyken, "Ruh, sen benim kalbimsin," dedim. "Beni doldurur ve bana güç verirsin. Senden rica ediyorum. Lütfen bana gel, ruh." Sonra gözlerimi açtım ve mor mumu tutuşturdum.

Alev, gümüş rengine döndü. Elementin gücünü hissettim ve Aurox'un büyükannemin kayıp olduğunu söylediği andan beri hissettiğim bütün kargaşa ve karmaşa bir anda dağıldı. Mor mumun gümüşi ışığı neşeli bir tepkiyle dans ederken etrafımda ve içimde akan ruhla güçlendim. Başımı salladım. "Peki, şimdi işe koyulalım. İlk adım. Neler döndüğünü öğrenelim." Cep telefonumu cebimden çıkardım ve Thanatos'un numarasını tuşladım. Kırmızı vampir desteğimi yanıma almak için gün batana kadar yer altında beklemek akıllıca olabilirdi ama bu, yatma saatinden önce eve koşturan bir çocuk gibi ses çıkarmadan yatağa gireceğim anlamına gelmezdi.

Kalona paslı ızgarayı kenara çekip Thanatos, peşinde kanatlı Savaşçı ve Aurox'la bodruma inerken Yüksek Rahibe'nin cep telefonu çalıyordu.

GÖRÜŞMEYİ BİTİR tuşuna basıp ayağa kalktım. Thanatos'a ne halt ettiğini ve Aurox ve Kalona'yı neden buraya getirdiğini sormaya hazırlanırken zihnim gördüklerime takıldı. Kalona pembe kesikler ve kan lekeleriyle kaplıydı. Biri onu jiletli bir kamçıyla dövmüş gibi bir hali vardı.

"Büyükannem? O nerede?"

Kalona tam karşımda durdu. Kehribar gözlerini bana dikti. Öylece dururken sayısız pembe kesiğinden pek çoğu açıldı ve kan akmaya başladı. *Vücudu burada, toprakta savunmasız kalıyor,* diye hatırladım ve yaralı olmasına rağmen buraya kendi isteğiyle girmiş olması hoşuma gitmedi. O bir Savaşçıydı. Korumak onun yeminli vazifesiydi.

"Nerede?" diye tekrar ettim.

"Neferet'in çatı dairesinde. Tsi Sgili onu Karanlık filizleriyle hapsetmiş," dedi Kalona.

"Onu neden oradan çıkarmadın?" Yumruklarımı kaldırıp göğsüne vurmak, orada yeni kesikler açmak ve canını en az benimkinin acıdığı kadar acıtmak istiyordum ama yapmadım. Onu sadece gözlerim ve sözlerimle yaraladım. "Neferet'in elindeyse onu kurtaracağını söylemiştin. Karanlık yüzyıllardır en yakın arkadaşın! Onu neden kurtarmadın?"

"Karanlığın yaratıkları Kalona'ya artık itaat etmiyorlar. Gerçek anlamda Nyx'in yoluna dönmeyi seçtiği için kötüyle ittifakı kalmadı," dedi Thanatos.

"Ah, işte bu harika olmuş. Berbat zamanlama becerisi diye buna denir, Kalona," dedi Afrodit. O, Darius ve Stark, peşlerinde Stevie Rae'yle merdiveni tırmanmışlardı. Shaylin'i de görünce şaşırdım.

Stark, "Söylesene neden kaçtın? Neden filizlerle savaşıp onları yenmedin ve Büyükanne Kızılkuş'u kurtarmadın?" diye sordu. "Yüzüne gözüne bulaştırmadan önce, Nyx'i korumak tam zamanlı görevinmiş. Yoksa nasıl yapılacağını mı unuttun?"

Kalona, Stark'a döndü. "Bir savaştan kaçmışa mı benziyorum?"

Stark tereddüt etmedi. "Evet, işte buradasın. Büyükanne değil. Bal gibi kaçmışsın işte!"

Kalona hırlayarak Stark'a doğru bir adım attı. Darius kolundan bir bıçak çekerken, Stark da her daim hazır yayını gerdi. Deli gibi öfkelenerek aralarına girdim.

"Bunun hiçbir faydası yok, Kalona! Bana büyükannemin neden hâlâ Neferet'in elinde olduğunu anlat," dedim.

"Karanlığın kuklalarıyla günlerce savaşabilirdim. Eninde sonunda galip gelirdim. Bana kan ve acı dışında çok fazla bir şeye mal olmazdı ama aldıkları buyruk benimle savaşmamaktı. Sylvia Kızılkuş'un kuşandığı toprak gücünü aşabilmek için, kendilerini güçlendirmek için kanımdan beslenmeleri emredilmiş."

"Devam et. Bana her şeyi anlat." Sesim güçlü çıkmıştı ama hıçkırmamak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kaldım. *Ağlamayacağım!*

"Turkuvaz ve gümüş, toprak gücü. Bunlar onu koruyor ama filizler kanımdan beslendikçe o korumayı kırabilmeye

başladılar. Kalıp onlarla çarpışmayı sürdürseydim zafer kazanırdım ama Sylvia Kızılkuş ölürdü."

Thanatos, "Büyükanneni hapseden Karanlık kafesini aşabilmek için Karanlıktan yapılma bir yaratığa ihtiyacımız var," dedi.

Aurox bir adım öne çıktı. "O yaratık benim."

"Ah, Tanrıça aşkına. İşte şimdi sıçtık!" dedi Afrodit.

Ne yazık ki ona bu noktada katılmak zorundaydım.

BÖLÜM YİRMİ

Zoey

"Bunu yapabilirim. Karanlık tarafından Karanlıktan yaratıldım. Filizler benden beslenmez; bu, kendi kendilerini yemeleri gibi bir şey olur. Onlara hükmetmeyi bile başarabilirim. Bana itaat etmezlerse o zaman haklarından gelir ve Sylvia Kızılkuş'u kurtarırım. Zoey, büyükanneyi çok önemsiyorum. Onu kurtarabilirim. Bunu biliyorum."

Stark, "İçindeki o lanet şeyi bile kontrol edemiyorsun!" diye haykırdı. "Neferet seni elbette dairesine alır. Şaka mı yapıyorsun? Neden almasın ki? Büyükannenin kanından yeterince elde etmiştir. Sadece bir kısmını Karanlığı beslemek için kullanıp seni kontrol altına alabilir. Bir kez daha!"

Kalona, "Filizler, Sylvia Kızılkuş'un kanından beslenemiyor," dedi. "Neferet bunu itiraf etti ve ben de bizzat şahit oldum. Aklıma sadece kanının da, vücuduna siper olan toprak sihri tarafından korunduğu geliyor."

"Ama yine de kontrol altına alınabilirsin, değil mi?" Damien, Aurox'un yanına kadar gitmişti. Sesinde resmî bir tını vardı ve kocaman beyninde tuttuğu bütün biyoloji dosyalarına eriştiğini biliyordum. "Sen Karanlık tarafından yaratılmış bir araçsın. Bu yüzden içindeki, temelde beyaz boğanın kötülüğünden oluşmuş bir yaratık olan canavar bir kurban olmadan da dönüşüyor. Bunu daha önce Stark ve Darius sana vurdukları zaman da gördük."

"Canavar şiddet ve nefretten, şehvet ve acıdan besleniyor. Bu doğru," dedi Aurox.

"Ama üzerinde bir miktar kontrolün var. Daha önce gerçekten de değişmedin," dedi Thanatos.

"Değişmemeye çabalıyorum. Kontrol etmeye çalışıyorum."

Stevie Rae bize katılarak, "Pekâlâ, şu ana kadar kontrol etmeyi nasıl başardığın konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır." Aurox'un sesi mutsuzdu.

"İşte bu yüzden buradayız ya. Aurox'u bu değişimi, en azından Sylvia Kızılkuş'u tutsak eden kafesi aşmasına ve onu Neferet'in ininden aşağı atmasına yetecek kadar bir süre kontrol etmeyi öğretmeliyiz," dedi Thanatos.

"Atmak mı?" Sesim tiz çıkmıştı ama bu konuda yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu. Kafam infilak edecekmiş gibi hissediyordum.

"Ben orada bekliyor olacağım. Onu yakalayıp güvenli bir ortama uçuracağım," dedi Kalona.

"Aurox'un büyükanneyi kurtarması için ne kadar zamanımız var?" diye sordu Afrodit.

"Bir gece daha dayanacağını sanmıyorum," dedi Kalona.

"Pekâlâ," dedim. "O zaman, artık işe koyulalım." Aurox'a baktım. "Büyükannemi gerçekten önemsiyor musun?"

"Önemsiyorum. Hem de çok. Onu kurtarmak için gerekirse canımı verebilirim."

"Gerekebilir," dedim. Ardından Stark, Darius ve Kalona'ya baktım. "Öyle görünüyor ki Aurox'a bolca acı ve şiddet yaşatmaya başlamanız gerekebilir. Şimdi."

Savaşçılar, Thanatos'a baktılar. "Zoey'ye katılıyorum. Aurox'a acı verin."

Aurox

Stark, "Bundan keyif alabilirim," diyerek okunu ve yayını bir kenara bıraktı ve parmak boğumlarını tıklatmaya başladı.

Kalona, Aurox'un etrafında çember çizerek, "Ben de öyle," dedi. "Oğlum için sana birkaç darbe borçluyum."

"Ve ben de Ejderha için," dedi Stark, cebinden küçük, ölümcül görünen bir bıçak çıkarırken.

"Onu öldürmemeniz gerekiyor," dedi Zoey. Sesi soğuk ve duygusuz çıkmıştı.

Duygu yoksunluğu Aurox'u bu üç savaşçının herhangi birinden daha fazla korkutmuştu.

Afrodit kollarını kavuşturup Darius'a göz kırparken, "Her iddiasına girerim, onu öldürmesi zordur," dedi. "Bu yüzden, durma ve bıçaklarınla biraz eğlen, yakışıklı."

Thanatos savaşçılara, "Canavar öfkeden besleniyor. Ciddileşin. Öfkelenin," diye buyurunca sustular ve Aurox'un üzerine kapandılar.

Aurox enerjilerindeki değişikliği derhal hissetti. Daha önce her üçü de ondan bariz biçimde hoşlanmaz ve ona güvenmezken öfkeli değillerdi. Şimdi ise yaydıkları gerilim yoğunlaşarak artıyordu. İçindeki canavar heyecanla kıpırdandı.

Aurox dişlerini sıktı, vücudunu gerdi. Hayır, kontrolü bırakmayacağım. Bu *tsu-ka-nv-s-di-na*, canavar değil. *Boğayı evcilleştireceğim.*

İlk darbe Kalona'dan geldi. İnsanüstü bir süratle hızla döndü ve Aurox'un suratına elinin tersiyle vurup onu dizlerinin üstüne indirdi. Aurox doğrulamadan bu kez Darius öne atıldı. Omzunun tepesinde yanığa benzer bir acı duydu ve ince, yüzeysel kesik kanamaya başlayınca sıcaklığı hissetti. Bir an sonra Stark midesine bir yumruk indirdi.

Aurox iki büklüm oldu. Savaşçılar öfkeliydi. Kanının kokusu iki vampir üzerinde işe yaramıştı. İçlerinde, özellikle Stark'ın içinde pusuda bekleyen şiddetin kabardığını hissedebiliyordu. *Karanlık... Hissedebiliyorum. Başka bir yolu seçse de, Stark kötülüğü tanımıştı.* Aurox ayaklarının üstüne kalkmayı başardı ve tam dengesini bulmuşken Kalona bu kez suratının diğer tarafına yakıcı bir darbe daha indirdi. Aurox darbenin etkisiyle döndü ve kolunu Stark'ın yumruğunu engelleyecek şekilde kaldırmayı başardı.

Dönerek ve darbeleri önleyerek hareket ederken içindeki yaratık Aurox'un iradesinden sıyrılmaya çabalayarak kıvranmaya başladı. Teni karıncalanıyordu ve delikanlıyı korkunç

canavara dönüştüren değişim başlamasına rağmen kendi gibi kalmayı başardı. Kontrol hâlâ ondaydı.

Zoey, "Onunla savaşmalısın," diye seslendi.

Aurox, Stark'ın darbelerinden birini daha durdurdu. "Yapamam!" diye haykırdı. "Savaşırsam, değişirim."

"O zaman sen ne işe yararsın?" Afrodit sıkıntıyla ellerini kaldırdı. "Neferet elini kolunu sallayarak içeri girmene, Karanlığa toz olmasını söylemene ve büyükanneyle el ele çıkıp gitmene izin vermeyecektir."

"Haklılar," dedi Thanatos. "Karşı koymalısın ve bunu yaparken canavarın kontrolü de sende olmalı."

Aurox başıyla onayladı ve büyük bir çekinceyle başını eğip Darius'un bıçaklı elinin altından geçti. Hızla dönerek Savaşçı'nın çenesinin altına bir darbe vurdu.

Aurox, Darius'un içinde patlayan öfke ve nefreti hissetti. Canavar da hissetmişti. Duygular bedenine çekilerek içindeki yaratığı güçle doldurdu. Aurox onu durdurmaya, kontrol etmeye çalıştı ama hızla dönüp Stark'a, Savaşçı'nın tam midesine isabet eden bir tekme indirerek nefesini kesince ayaklarının katılaştığını hissetti.

Gerçek Görüş çaylağı, "Ay ışığını düşün!" diye seslendi. "İçinde var. Onu bulmaya çalışmalısın."

Ay ışığını ve lavantayı, gümüş ve turkuvazı ve etrafındaki toprağı düşündü.

Kalona bir darbe daha indirdi. Can yakıcı bir el darbesi daha. Aurox bu kez Savaşçı'nın bileğini yakaladı ve kendi insan üstü gücünü kullanarak ölümsüzü kendinden uzağa fırlattı.

Canavar kükredi.

Afrodit, "Kontrolü kaybediyor!" dedi.

Stark, "Çocuklar, aşağı tünele inin," dedi. "Onu daha ne kadar kontrol edebiliriz bilmiyorum."

"Kontrol etseniz iyi olur çünkü hiçbir yere gitmiyoruz," diye bağırdı Zoey. "Aurox, dayan!"

Aurox hızlı hızlı soluyan ama ona tekrar saldırmayan üç savaşçıdan geri geri uzaklaşırken, "Deniyorum," dedi. "Kontrol ediyorum!"

"Etmezsen... herhangi birine zarar verirsen... seni mahvederim." Kalona'nın sesi sakindi. Bağırmıyordu. Kasılmamıştı. Ancak Aurox sözlerinin gerçekliğini hissetmişti. *Ölümsüz beni mahvetmeyi başarabilir.* Bu düşünce canavarın geri çekilmesine, öfkesinin bir kısmını salmasına neden oldu.

Aurox yere daha sağlam basarak, "Kontrol! Kontrol ediyorum!" diye haykırdı.

Zoey, "Ben de buna güveniyorum," dedi. "Çocuklar bir saniye durun, bir fikrim var." Üç savaşçı başıyla onayladı ama Aurox'u temkinle süzmeyi sürdürdü. Zoey, "Damien, Shaunee, Stevie Rae, yerlerinizi alın," diye devam etti. "Aurox'un etrafında çember oluşturun." Üçü dağıldı. "Afrodit, Erin'in mumunu al ve suyun yerine geç."

"Daha iyi bir fikrim var." Afrodit mavi mumu Gerçek Görüş çaylağının eline tutuşturdu. "Batıya geç ve ıslak düşün."

"Su? Ben mi?" Kız mumu aldı ama kafası karışmış gibi başını salladı.

Afrodit cebinden küçük, gümüş rengi bir nesne çıkarıp kapağını açtı. Aurox nesnenin aynalı yüzeyinde ışığın dans ettiğini gördü. Aynayı kızın yüzüne tuttu. "Kendi auranı oku."

Çaylak iç geçirerek aynaya baktı. Sonra kaşları havalandı ve gözleri iki kat büyüdü.

"Müthiş, vay canına! Kendimi okumak hiç aklıma gelmemişti. Mavinin her rengiyim."

Afrodit aynayı kapattı ve kibirli bir tavırla arka cebine soktu. "Evet, tam düşündüğüm gibi. Haydi, batıya geç."

Çaylak gülümseyerek çemberdeki yerini aldı.

Thanatos, "Akıllıcaydı, Kâhin," dedi.

Afrodit, "Benim de zamanım geliyor bazen," dedi. Sonra diğer çaylaklarla birlikte iri iri açılmış gözlerle olanları izleyen Zoey'ye döndü. "Rica ederim."

Zoey, "Pekâlâ, bakalım ben o kadar akıllı olabilecek miyim," dedi.

Thanatos, "Ben nasıl yardım edebilirim," diye sordu.

"Çemberi kurarak. Bu kez ruhtan başka bir şey olmak istemiyorum." Zoey'nin cevabı hızlıydı.

"Anlaştık," dedi Thanatos.

Zoey, "Aurox kendine hâkim olabiliyor musun?" diye sordu.

Aurox hâlâ hızlı hızlı soluyordu; canavar teninin hemen altında hazır bekliyordu ama savaşçılar saldırılarına ara verdikleri için Aurox bir miktar kontrolünü geri kazanmıştı. "Olabiliyorum. Şimdilik," dedi.

"Tamam, şunu yapacağız." Zoey konuşurken ona doğru yürüdü. "Thanatos, çemberi kur. Elementlerimizi ortaya çıka-

racak ve hazırda tutacağız. Savaşçılar, elementlerin beşi birden hazır olunca Aurox'a saldırın." Aurox ve üç savaşçıya birkaç adım mesafede durmuştu. "Karşılık vermeni ve canavarı kontrol altında tutmak için elinden geleni yapmanı istiyorum. Ama kontrolünü kaybetmeye başlayınca, çünkü hepimiz sana olanları durduramadığını görüyoruz, sana yardım etme sırası bize geçecek."

"Nasıl?" diye sordu Aurox.

"Daha önce biraz yaptım. Seni güçlendirmek için ruhu gönderdim. Bunun beşle çarpıldığını düşün," diye açıkladı Zoey. "Canavarın şiddet, öfke ve acıdan beslendiğini söylüyorsun, değil mi?"

"Bu doğru," dedi başını sallayarak.

"Peki, elementler iyi ya da kötü olmasalar da beşimize verdikleri his kesinlikle iyi. Bu yüzden, düşündüm ki beşimiz sana sadece elementlerimizi değil bize hissettirdikleri iyiyi akıtacak olursak belki onlara tutunur ve canavarı dışarıda bırakmak için gereken gücü toplayabilirsin."

Thanatos çemberin ortasında Zoey'yle buluştu. "Aurox, bu işe yararsa yapıldığın Karanlıktan daha fazlası olduğunu göstermiş olacaksın."

"O zaman işe yarayacak çünkü ben Karanlık değilim. Olamam," dedi kararlı bir sesle.

"İspatla," dedi Stark.

"İspatlayacağım," diye yanıtladı Aurox. Zoey'ye baktı. "Hazırım."

"O zaman havayla başlıyoruz." Thanatos, Zoey'nin ona uzattığı çakmağı aldı ve Damien'a yürüdü. Thanatos basitçe

konuşarak, "Hava, elementlerin ilki sensin ve seni bu çembere davet ediyoruz," dedi. Damien'ın sarı mumunu yaktıktan sonra Shaunee'ye geçti ve aynı şekilde ateşi de davet etti. Gerçek Görüş çaylağının önünde durunca daha uzun zaman ayırarak, "Su, sen sürekli değişirsin ve uyum sağlarsın," dedi. "Bu çembere defalarca davet edildin ve defalarca çaylağın Erin Bates'le kendini gösterdin. Ancak o çaylak da su gibi değişti ve başka bir ortama uyum sağladı. Burada duran Nyx'in yeni kızı armağanlarını kabul etmeye açık ve hazır bekliyor. Yüksek Rahibe olarak, seni çembere davet ediyorum. Gel, su. Gel ve Shaylin'e kutsanacağını göster." Aurox, Thanatos'un çaylağın mumunu yakmasını ve Shaylin'in memnuniyetle iç geçirmesini izledi.

"Hissedebiliyorum! Su burada, her yerimde!"

Thanatos gülümsedi. "Ve bu armağan için, Nyx'e derinden teşekkür ediyoruz." Yüksek Rahibe, Stevie Rae'ye yürüdü, toprağı çağırdı ve yeşil mumu tutuşturdu. Aurox çimlerin ve toprağın kokusunu alabiliyordu. Büyükanne Kızılkuş'un şarkısına uyandığı sabahı hatırlarken kokuyu içine çekti.

Bunu yapmalıyım. O bana güvendi ve ben onu terk etmeyeceğim.

Ardından Thanatos Zoey'nin karşısına dikildi. "Ruh, sen çembere katılacak son elementsin. Birliğimizi sen açar ve kapatırsın. Seni yankılı bir uğurlar olsunla davet ediyorum. Gel ruh!"

Çakmağı mor muma değdirince bir cızırtı oldu ve Zoey'nin mumu saf bir gümüş rengiyle aydınlandı. Alev büyüdü ve parladı. Birden gümüş alev ışıltılı bir halata dönüşüp hepsini

çemberin etrafında birleştirdi. Aurox, etrafında havada kıpırdanan gücü hissedebiliyordu. Derin bir nefes alarak kendini hazırladı.

"Haydi şu işi yapalım!" dedi Zoey. "Savaşçılar, ona acı verin!"

Bu kez ilk saldıran Stark oldu. Aurox hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama vampir onu şaşırttı. Yumruk atmak yerine bacaklarını tekmeleyerek altından kaydırdı. Aurox yere iniverdi. O toparlanmaya ve kalkmaya çalışırken, Kalona midesine yumruk indirdi. Darius da bıçağının keskin kenarını omzundan geçirdi.

Aurox buna hemen tepki verdi. Ölümsüzü bacaklarından kavrayıp bükerken aynı anda döndü ve çoktan sertleşmeye başlamış ve toynağa dönmüş elini savurarak Darius'un sırtına indirdi. İki savaşçı da acıyla inledi ve o acı, Aurox'un içinde kuru bir keresteye sürtünen kibrit gibi çaktı. İçindeki canavar yüzeye fırladı. Kükreyerek Stark'ın üstüne çullandı.

"Zamanıdır!" dedi Thanatos.

"Elementlerinize Aurox'u doldurmalarını buyurun! Ona havanın, suyun, ateşin, toprağın ve ruhun sevincini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gösterin!" diye bağırdı Zoey.

Aurox, Zoey'yi zar zor duyabiliyordu. Başını ona çevirdi. Önünde parlayan gümüş alev canavarın dikkatini çekti. Yön değiştirme ve aleve saldırma isteğiyle kükredi.

Stark, "Dikkat et, Z!" diye haykırdı. "Bu tarafa, seni pislik! Sakın ona bakayım deme!" Savaşçı, Aurox'a omuz bindirerek arkaya doğru sarstı. Aurox tökezler gibi yaptı ve sağı göstererek tamamen bir toynak biçimini almış sol yumruğuyla Stark'ı karnının tam ortasından yakalayıp iki büklüm etti. Aurox tam

onu boynuzlamaya hazırlanarak başını eğerken elementlerin ona çarptığını hissetti.

Bu defaki sendelemesi rol icabı değildi. Önce ruhu hissetti. Onu içinde, derinlerde duydu. Bir şeyler kıpırdanıyordu. Tenini paylaşan canavarın tam aksini hissettiren bir şey. Sevinç canlanıverdi. Aurox bu tuhaf biçimde tanıdık hisle başını çevirdi, bakışları kendiliğinden Zoey'yi arayıp buldu. Göz göze geldiler. Zoey'nin gözlerinde yaşlar vardı. Bir elinde gümüş alevli mumu tutuyordu. Diğerini göğsünün tam ortasına bastırmıştı.

Kendini kusursuz derecede normal ve insani bir sesle, "Ağlama, Zo. Her tarafa sümük bulaştıracaksın," derken buldu.

Ardından hava içine akın ederken önce nefessiz kaldı, sonra kahkaha attı. Minik bir kasırga gibiydi. Ateş cızırtılı bir yakıcılıktaydı ve onu serinleten su oldu. Toprak hoş kokulu, sakinleştirici ve güçlendirici bir lavanta bahçesiydi.

Aurox güldü. Eskiden çatallı ve öldürücü olan toynaklarına baktı. Yeniden elleri ve ayakları olmuştu.

"Henüz zafer turuna çıkma. Savaşamazsan, bu hiçbir işe yaramaz." Ve Stark ona bir yumruk indirdi. Sert bir yumruk. Burnundan acı eşliğinde kan boşaldı.

Aurox homurdanarak Stark'ın çenesinin yan tarafına isabet eden kendi yumruğunu savurdu. "Savaşabilirim!" diye bağırdı. Stark yere yığıldı.

Canavar içinde titredi ama Aurox elementleri düşününce varlıkları onu güçlendirdi ve bu olurken canavarın içinde büzüştüğünü ve sindiğini hissetti.

Darius ona bir darbe indirdiğinde Aurox sırıtıyordu. Savaşçı'nın bileğine o kadar sert vurdu ki bıçağı tutan elleri

gevşedi. Bıçak, bodrumun zemininde sekti. Darius'un ayaklarını tekmeyle yerinden kaydırarak Savaşçı'nın kıçüstü düşmesine neden olurken Aurox hâlâ sırıtıyordu.

Kalona o kadar kolay olmadı. Sürati başka bir dünyadan gelme gibiydi ve Aurox artık canavarın reflekslerine sahip olmadığı için darbelerinin ancak üçte birini engelleyebiliyordu. Ama önemi yoktu. Önemli olan Aurox'un hâlâ savaşıyor ve hâlâ insan olmasıydı.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter!" Thanatos'un emri tam Stark ve Darius, Kalona'ya katılarak Aurox'un üstüne çullanacakken geldi. Aurox bunu istemeden yaptıklarını düşünse de savaşçılar duraksadılar.

"Ruh, toprak, su, ateş, hava; güçlü varlığınız için, hepinize tek tek teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz ve bir dahaki sefere kadar uğurlar olsun!" Thanatos çemberi kapattı. Mumların alevleri bir anda hep birlikte parladıktan sonra söndü.

Zoey, "Hah, işe yaradı," diyerek sessizliği bozdu.

Aurox gömleğini kullanarak burnundaki ve ağzındaki kanı sildi. Ne yaptığını gerçekten düşünmüyordu, tek yaptığı bacaklarını takip ederek Zoey'ye doğru yürümekti. Sonra, Zoey'yi kollarının arasına alıp kaldırdı ve bir yandan, "Başardın! İşe yaradı!" diye haykırarak onu etrafında döndürdü.

Zoey'den bir kahkaha yükseldi ama Aurox onu yere bırakır bırakmaz Zoey ondan uzaklaşıp Stark'ın yanına geçti.

"Yapan sadece ben değildim. Hepimizdik." Zoey, Stark'ın elini tuttu ve Aurox'u görmezden gelerek diğer herkese gülümsedi. "Çocuklar hepiniz müthiştiniz."

"Tamam, evet, çember işe yaradı," dedi Stark. "Ama bunun, büyükanneyi Neferet'in dairesinden çıkarmasına nasıl yardımı olacak? Neferet orada çember kurmanıza izin verecek değil ya."

"Şey, o kadar ötesini düşünmedim," dedi Zoey.

Kalona, "Elementlerinizle güçlendirmek için Aurox'u görmeniz gerekiyor mu?" diye sordu.

"Aslında, hayır," dedi Zoey. "Yapması daha zor ve bunu ne kadar sürdürebiliriz bilmiyorum ama elementimizi göndermek için birini görmemiz gerekmiyor."

"Bence sorunun cevabı bir koruma sihri." Thanatos, yüksek sesle düşünür gibi ağır ağır konuşmuştu. "Mayo binasının etrafında. Ben çemberi açacak ve sihri yaparak tuzla bağlayacağım. Zoey, ruh çemberinin ortasında, binanın kalbinde olduğu sürece çember dayanacaktır."

"Mayo'nun lobisi büyüktür. İçinde bir bar ve restoran var," dedi Afrodit. "Yemekleri bayağı iyidir ve düzgün bir şampanya listesi var; *ayrıca* karanlık ve romantiktir de."

"Ve bu neden umurumda olmalı?" dedi Zoey.

"Çünkü sen ve ben orada köşe masalardan birinde oturabiliriz. Ben şampanyamı yudumlayabilirim. Sen de aslında şu mor mumun daha küçük ve daha az göze batan bir versiyonunu yakıp boğa çocuğu elementlerin hücumuna maruz bırakırken can sıkacak kadar kocaman bir ders kitabını okuyor gibi yapabilirsin."

"Biz nerede olacağız?" diye sorarken Stark hiç hoşnut görünmüyordu.

"Sokaktaki bir delinin, Kraliçe Damien'ın yanına sokulup çığlık atarak mumunu düşürmesine ve her şeyi mahvetmesine engel olmak için dışarıda bekliyor olacaksınız," dedi Afrodit.

"Ben mumumu düşürmem," dedi Damien.

"Adam gerçekten çok ama çok kötü koksa ve bitli olduğunu düşünsen bile mi?" dedi Afrodit.

Damien, "Iyyk," diyerek, titredi.

"Söylemiştim," dedi Afrodit.

Zoey, "Aurox, bunu yapabilir misin?" diye sordu.

Aurox, Zoey'nin gözlerine baktı ve hiç tereddütsüz, "Evet, yapabilirim," dedi. "Yapacağım da. Elementler beni güçlendirdikleri müddetçe." Durdu ve saf neşe dolu gülümsemesini bastıramayarak, "Ben!" dedi. "Bir canavardan daha fazlasıyım. Karanlıktan daha fazlasıyım." Zoey'den Thanatos'a döndü. "Bir seçeneğim olduğunu söylemiştiniz. Ben Işığı ve Tanrıça'nın yolunu seçiyorum."

Thanatos gülümsemesini karşılıksız bırakmadı. "Evet, çocuğum. Evet, seçtiğine inanıyorum ve Nyx'in seni duyduğuna da inanıyorum."

Stevie Rae, "Pekâlâ, Tanrıça'nın duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğuna hiç şüphe yok," dedi ama bir yandan da Aurox'a gülümsüyordu.

Ancak Zoey gülümsemiyordu. Kalona'ya dönmüştü. "Büyükannemi gerçekten kurtarabilir misin? Kulağa saçma ve süper ürkütücü geliyor. Demek istediğim, Aurox onu Mayo'nun çatısından atacak."

Kalona kanatlarını açtı. Kanatları grubu sarıyor, bodrumun tavanına sürtünüyordu. Dövüş sırasında ölümsüzün kesikleri açılmıştı ve kanı vücudunda süzülüyordu. Aurox onun intikam peşindeki bir tanrı gibi göründüğünü düşündü.

"Onu yakalayacağım ve Sylvia Kızılkuş benimle olduğu andan itibaren tamamen güvende olacak."

Zoey başını salladı. "Sana güveniyorum. Pekâlâ, bu durumda, planımız budur."

BÖLÜM YİRMİ BİR

Zoey

Alacakaranlığa kadar beklemek cehennem gibiydi. Depo çaylaklarının geri kalanı ağır ağır uyanıp uyku mahmurluğuyla ortalıkta ayaklarını sürüyerek dolaşıyordu. Hiç acele etmeden kahvaltılık gevreklerini yiyip okuldan, ev ödevlerinden ve büyükannemi kurtarmakla hiç alakası olmayan zırvalıklardan bahsederken çenemi tutmak başımın zonklamasına ve midemin kasılmasına neden oluyordu.

Ve her şeyin üstüne bir de Afrodit'in, "Kimsenin onu görmesine izin veremeyiz. Neferet boğa çocuğun Gece Evi'nin kapısından içeri adım attığını ve bizim onu paralamadığımızı duyacak olursa o zaman göğsüne kocaman bir hedef tahtası çizip büyükannenin şerefine kadeh kaldırmamız gerekir," sözlerinin doğruluğu nedeniyle Aurox'un Birinci Kule'de bir köşeye sinip saklandığı ve biz geri dönüp büyükanneyi kurtarma amaçlı çember kurma planını başlatmak üzere onu almaya gidene kadar bizi bekleyeceği gerçeği eklenince durum iyice vahimleşiyordu.

Bu yüzden, evet, korkunç bir migrenim vardı ve ciddi bir karın ağrısı geçiriyordum.

Stark, oturduğum mutfak masasında yanımdaki sandalyeye yerleşirken, "Bir kola iç," dedi.

"Bir tane içtim bile."

"Bir tane daha iç." Eğildi, yanağımı öptü ve "Ayağını deli gibi yere vuruyorsun ve diğer çocuklar sana patlamaya hazırmışsın gibi bakıyorlar," diye fısıldadı.

Bunu fısıldama bahanesi olarak kullanarak burnumu ona sürtüp, "Patlayabilirim," dedim.

Stevie Rae abartılı bir neşeyle, "Count Chacula, Z?" diye sordu.

"Aç değ..." diyecek oldum ama Afrodit sözümü yarıda kesti.

"Bir kâse alır. Kahvaltı günün en önemli öğünüdür."

"Sen asla kahvaltı etmezsin," dedim kaşlarımı çatarak.

Afrodit yarısı dolu şampanya kadehini bana doğru kaldırdı. "Ben kahvaltıda içmeyi tercih ediyorum ve bunu her gün yapıyorum," dedi. "Portakal suyu beyne faydalıdır."

Shaylin, ağzı Lucky Charms'la dolu halde, "Ve şampanya da beyin hücrelerini öldürür," diye mırıldandı.

"Bunu, Tanrıça'nın şartları eşitleme biçimi olarak düşünmek hoşuma gidiyor. Bir düşünsenize, bu kadar ağır içici *olmasam*, siz diğerlerinden kimbilir daha ne kadar zeki olurdum."

Damien, "Mantığının kusurlu olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Bense senin saçlarının kusurlu olduğunu düşünüyorum. Şu gördüğüm erken kelleşme belirtisi mi?"

Damien'ın nefesi kesildi.

Ben iç geçirdim.

Stevie Rae, Afrodit'e, "Böyle acımasız olma," dedi ve bana bir kâse kahvaltılık gevrek uzattı.

Afrodit mimozasını tazelerken, "Acımasızlık demişken, bugün giydiğin şu balkabağı kâbusu Roper kotun beli o kadar yüksek ki uyuşturucu testini geçemezdi," diye söylendi.

"Ben Stevie Rae'nin şirin göründüğünü düşünüyorum," dedi Shaylin.

"Elbette öyle düşünürsün. Ve yarın iki farklı ayakkabı giyiyor olacaksın çünkü moda zevkin bunu gerektiriyor."

Arkadaşlarım didişirken ve Stark periyodik aralıklarla güven vermek için bacağıma dokunduğu elini üstümden çekmeden yanımda otururken kahvaltımı ettim.

Zihnim bir türlü rahat etmiyordu. Tamam, Mayo'ya gitmek için neden günbatımından sonrasını beklediğimizi anlıyordum. Beş elementi cisimleştiren arkadaşlarımdan ikisi güneşe çıkarsa alev alırdı. Üstelik yanık bir yaratığa dönüşecek Stark'ı saymıyordum bile. Ayrıca okula ve Thanatos'la olan ilk dersimize gitmemiz gerekiyordu. Bizi gruplara ayıracak ve cumartesi günkü halka açık güne uygun farklı görevler verecekti. Büyükannemin kurtarılmasında görev yapacak olanlara vereceği görevler uygun bir şekilde kampüs dışında olacaktı. Böylece Erin, Dallas ya da Neferet'le kazayla ya da kasten temas kuran hiç kimse, ne iş çevirdiğimizi ya da büyükannemin kaybolduğundan haberdar olduğumuzu bile öğrenemeyecekti.

İşin zor kısmı beklemekti. Özellikle de planımıza dâhil olmayan çocuklar neyin peşinde olduğumuzu bilmedikleri, ortalıkta aylak aylak dolaşıp otobüse binmek için hiç acele etmedikleri için.

Aurox bu binanın tepesinde bir kuleye gizlenmişti. Büyükannem Karanlık tarafından yaratılmış bir kafeste tutuluyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zordu. Ortalıkta öylece dolanmak istiyordum. Çığlık atmak istiyordum. Lanet olsun, hatta bir şeye vurmak bile isteyebilirdim. Ya da birine. Pekâlâ, kesinlikle Neferet'e. Ama gözyaşlarına boğulmak istemiyordum ve sanırım bu iyiye işaretti.

Kahvaltılık gevreğimin ve sabrımın sonuna gelirken Kramisha bir havai fişek havasıyla mutfaktan içeri girdi. Pekâlâ, belki de havai fişeği andıran tek yanı kalçalarını saran sarı etek, göğsünde Nyx'in, bir dizi yıldızı peşinde sürükleyen altın rengi arabasının armasını taşıyan mor renkli okul kazağı ve kıpkırmızı kâküllü peruğuyla neredeyse aynı tondaki rugan kırmızı çizmelerden oluşan kıyafetiydi.

"Otobüs bekliyor ve Darius ne kadar iyi olsa da otobüste oturup herkesin binmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmesi gerekmiyor." Eliyle çaylakları kovalar gibi hareket yaptı. "Haydi, yaylanın."

Onu öpebilirdim. Sonra koyu renk gözleriyle beni âdeta delip geçerek, "Senin için bir şey getirdim," dedi.

Dev Louis Vuitton çantasına uzanıp mor defterini çıkarınca yüreğim ağzıma geldi.

Afrodit, "Şiirden ne kadar nefret ettiğimi anlatamam," dedi.

"Bana hava atma," dedi Kramisha. "Bugün bir görüş geldi mi?"

"Hayır, bugün görüş yerine mimoza alıyorum. Ama sorduğun için sağ ol," dedi Afrodit.

"Görünüşe bakılırsa, işini ben üstleniyorum, bu yüzden şiirimden nefret etme." Kramisha eliyle Afrodit'i kovalar gibi yaptı. "Haydi git. Zoey için olduğunu söylemiştim."

"İyi. Kimileri yoganın canı cehenneme der. Bense mecaz dilinin canı cehenneme diyorum. Ve hayır, bunu mecazi olarak söylemiyorum." Afrodit saçlarını savurdu ve kıvırtarak odadan çıktı.

Stevie Rae, "Kalmama ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kramisha'ya sorar gibi kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Hayır," dedi. Ardından Damien, Shaylin ve Stark'a baktı. "Siz de gidebilirsiniz."

"Hey, bunun hoşuma gittiğinden emin değilim," dedi Stark.

"Gitmesi gerekecek. Güçlü bir, *Z'le yalnız konuş* titreşimi aldım ve buna uyacağım." Kramisha artık Mor Lanet Dosyası olarak görmeye başladığım şeyi sıkı sıkı tutarak kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurarak Stark'a baktı.

"Gidin," dedim. "Kramisha'nın iç sesi yanıldığından çok haklı çıktı."

"Bu arada, çok derken, her zaman demek istedi," derken Kramisha'nın sesi süper sabırsızdı.

"Tamam ama hiç hoşuma gitmedi. Otobüste bekleyeceğim." Stark beni öptü. Kramisha'ya kaşlarını çatarak baktı ve odadan çıktı.

Kramisha başını salladı. "Bu çocuk için üç kelimem var. Kon-trol-cü."

"Beni güvende tutmaya çalışıyor, hepsi bu," dedim.

Kramisha homurdandı. "Evet, teyzemin ikinci kocası da ona ters baktığı için teyzemi elinin tersiyle odanın bir ucundan diğer ucuna göndermeden önce aynı şeyi söylemişti."

"Stark bana v*urmayacak*, Kramisha!"

"Ben sadece söylüyorum. Her neyse, bu senin için. Yalnız sen. Bunu duyman, üzerinde düşünmen ve kendine saklaman gerektiği fikrine neden kapıldım bilmiyorum ama kapıldım işte. Sen bir Yüksek Rahibe olarak istediğini yapabilirsin ama benim dürüst olmam ve bana gelen Juju'nun[4] her kırıntısını sana söylemem gerek."

"Peki, tamam, anladım. İzin ver, okuyayım." Deftere uzandım.

Kramisha, "Hayır," diyerek beni şaşırttı. "Nedenini bilmiyorum ama bu yüksek sesle okunacak bir şey. Tek yapman gereken, dinlemek." Okumaya başlayınca sesi değişti. Yükselmese de, konuşma şeklinde, kelimeleri vurgulayışında, okuduğu şeyi basit bir şiirden çok bir tekerlemeye dönüştüren bir güç vardı.

---

4 Batı Afrikalıların sihirli ya da doğa üstü güçlere sahip olduğuna inandıkları bir büyü ya da muska türü. (ç.n.)

"Eski ayna

Sihirli ayna

Grinin gölgeleri

Saklanmış

Yasaklanmış

İçinde, uzakta

Pus aralansın

Sihir öpsün

Periyi çağır

Geçmişi ortaya çıkar

Sihir yapıldı

Günü kurtar!"

Sonuna gelince oda birden sessizleşti.

Yeniden kendisi gibi konuşarak, "Peki, oldukça acayip bir zırvalıktı," dedi. "Sana bir şey ifade etti mi?"

"Bilmiyorum. Bana bir şiirden fazlasıymış gibi güçlü geldi," dedim. "*Günü kurtar* demesi hoşuma gitti."

"Benim için değildi, Z. Bu senin için. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum çünkü diğer şiirlerim gibi hissetmiyorum. Bir kehanetten çok sihre benziyor."

"Sihre mi?" Etrafımıza bakındım. Hiçbir şey farklı görünmüyordu. Hiçbir şey olmamıştı. "Emin misin?"

"Hayır, değilim. Al şunu." Sayfayı yırtıp bana uzattı. "Sen ve çemberinde bir şeyler döndüğünü biliyorum ve elinden gelse bana söyleyeceğini de biliyorum." Elini kaldırıp açıklamadan

başka her şeye benzeyecek olan açıklamamı ben başlamadan durdurdu. "Açıklamaya gerek yok. Sen Yüksek Rahibesin. Ben sana güveniyorum. Sadece sana bunu vermem ve ihtiyaç duyacağını söylemem gerekiyordu. İhtiyaç duyduğunda tıpkı benim gibi seslendir. Sözcüklerde güç var."

Şiiri ondan aldım, özenle katladım ve kot pantolonumun ön cebine koydum. "Teşekkürler, Kramisha. Umarım çok yakın bir zamanda, bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu sana söyleyebilirim."

"Söyleyeceksin de. Dediğim gibi, sana güveniyorum. Şimdi kendine inanma sırası sende."

Kendimi, "Evet, biliyorum. Beni korkutan da bu zaten," diye itiraf ederken buldum.

Kramisha beni sıcak ve sımsıkı kucakladı. "Z, bu seni korkutmasaydı, hiç sağduyun yok derdim. Sadece güçlü ol ve sakın unutma: Nyx aptal değil ve bütün bu stresli saçmalıkları senin için seçmedi, seni bu stresli saçmalıklar için seçti."

"İşte bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı," dedim.

"Pekâlâ bir Dr. Phil değilim ama akıllıyımdır."

En azından yarı normal görünmeye çabalayarak, "Ve ayakkabıların onunkilerden daha şirin," dedim.

"Evet, bana Dorothy'nin yakut ayakkabılarını anımsatıyorlar ama benimkiler dolgu topuklu çünkü moda konusunda ondan çok daha bilinçliyim."

Yorumu bana çok yerinde geldi çünkü kendimi sarı taşlı yolu tutup bir uçan maymun zırvalığına doğru yürür gibi hissediyordum... ki sanırım bu, Aurox'u Batı'nın İyi Cadısı Glinda yapardı. Ben mi? Ben olsam olsam Korkak Aslan olurdum.

Erin'i görmeye hazır olduğumu sanıyordum. Süper yanılmıştım. Mesafeli ve soğuk olmasını beklemiştim; son birkaç gündür soğuk ve mesafeli bir tavır takınıyordu. Hatta Dallas'la yaptıklarından da haberim vardı; Shaylin bize önceki gece onları gördüğünü ve çamurlu, yapış yapış renklerini anlatmıştı. Ve Shaunee de ikisini oynaşırken gördüğünü (her ne kadar iğrenç detaylar dediği kısmı anlatmayı reddetse de) itiraf etmişti. Yine de Erin'in bu kadar açık davranmasını beklemiyordum. Ama oradaydı işte. Biz ilk ders için içeri girerken diğer nefretlik kırmızı çaylaklarla birlikte sınıfın arka tarafında Dallas'la diz dize göz göze oturuyordu.

Erin'ın küçümseyici ah-çok-seksiyim kahkahası bütün alaycılığıyla etrafımızda çınlarken Afrodit, "Ah, hayır," diye mırıldandı.

Hepimiz Erin'in ne kadar derinlere battığını anlamak için boş boş bakarken yanımızdan geçen Shaunee, "Ona aldırmayın," diye fısıldadı. Pekâlâ, Shaunee dışında hepimiz bön bön bakıyorduk. Shaunee eski ikizinden tarafa bakmamıştı bile. Erin'in olgunluktan nasibini almamış kahkahalarını duymuyor ve ondan tarafa atılan nahoş bakışları fark etmiyormuş gibi başı dik yürüyordu.

Sesimi sadece grubumun duyacağı şekilde alçaltarak, "Shaunee haklı," dedim. "Erin olumlu ya da olumsuz her tür dikkati üzerine çekmek isteyen kötü çocuklar gibi. Onu ve diğerlerini yok sayın."

Öyle de yaptık. Bir yanımda Stevie Rae, Rephaim ve Shaunee, diğer yanımda Afrodit, Damien ve Shaylin'le birlikte en ön sıradaki yerimi aldım.

Aurox'un boş sırası, bana göre fazla göze batar gibiydi. *Şu anda ne yapıyor acaba? Neferet'le yüzleşmeye ve büyükannemi kurtarmaya hazırlanırken aklından neler geçiyor? Ürküp kaçacak mı acaba? Büyük olasılıkla onu almak için geri döndüğümüzde depoda bile olmayacak. O zamana dek, Brezilya yolunun yarısını kat etmiş bile olabilir.*

Shaylin'in sesi, hızlı soluk alıp verişimin arasına girdi. "Şuraya bakın." Bana fısıldamak için Afrodit'in üzerinden eğilmişti. Başıyla grubumuzun sağ tarafında tek başına oturan bir çocuğu işaret ediyordu. Şaşırarak, çocuğun Nicole olduğunu gördüm. Tamamen yalnızdı ve Dallas ve grubundan kesinlikle ayrı bir şekilde sınıfın ön tarafına bakarak oturuyordu.

Afrodit usulca, "Renkler?" dedi.

Shaylin ancak benim duyabileceğim yükseklikteki bir sesle, "Kırmızı tamamen gitmiş," dedi. "Ve kum fırtınası kahvesi altın rengine dönüyor. Gerçekten çok hoş."

"Hah," dedim.

"Tuhaf," dedi Afrodit.

Stevie Rae diğer yanımdan, "Tamamen acayip, tuhaf," diye fısıldadı. "Ve ondan hâlâ hoşlanmıyorum."

Thanatos içeri girdiğinde söyleyecek bilge bir şeyler bulmaya çalışıyordum. "Uğurlar olsun!" dedi.

"Uğurlar olsun!" diye karşılık verdik.

Thanatos hiç vakit kaybetmedi ve bunun için oldukça minnettar kaldım çünkü vakit kaybetmekten ciddi anlamda sıkılmıştım.

"Sizlerden sıradan bir okuldaki gibi ödev teslim etmenizi isteyemem," dedi. "Lideriniz Neferet'i kaybetmemişsiniz ve hayatlarınız tarumar olmamış gibi de davranmayacağım."

Damien iPad'ine bir şeyler yazdı ve hepimizin görebilmesi için kaldırdı. TARUMAR = DAĞINIK.

"Ahırlardaki yangından kimin sorumlu olduğunu bilmek istiyorum." Erin'in sınıfın arka tarafından yükselen sesi benim kadar diğer çocukları da şaşırtmıştı. Her taraftan fısıltılar duyuyordum. Shaunee'nin benzi atmış, yüzü ifadesizleşmişti ve Thanatos'un cevap vermesi bile bir öğretmen tereddüdünden daha uzun sürdü.

Thanatos, "Çok talihsiz bir kaza gibi görünüyor," dedi.

"Talihli denilebilecek hiç kaza bilmiyorum." Dallas'ın sesi alaycı bir gülüşten farksızdı.

Thanatos pürüzsüz bir sesle, "Hiçbir mi? Kastettiğin bu muydu?" diye düzeltti.

Stevie Rae sınıfın arkasına doğru seslendi. "Sen bir kaza değil misin? Bana annenle babanın Dallas'a sadece bir hafta sonu için gittiklerini ve niyetlerinin bebek yapmak olmadığını anlattığını hatırlıyorum."

Çocuklar arasında gülüşenler oldu. Thanatos onları bastırmak için sesini yükseltti. "Bazen en iyi şeyler talihsiz anlardan ve kazalardan doğar. Sence de öyle değil mi Dallas?"

Dallas hiç kimsenin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. O sesini yeniden yükseltmeden önce Erin'in nefes nefese bir Marilyn Monroe sesiyle bir şeyler fısıldadığını duydum. "Yani temel olarak, ahırları ateşe verdiği için kimse bedel ödemeyecek, öyle mi?"

"Ateşe verilmedi." Nicole bunu Dallas'a hitaben söylememişti. Thanatos'a bakıyor ve odada yalnızlarmış gibi konuşuyordu. "Lenobia'ya anlattım. Oradaydım. Rüzgârlıydı ve fener devrildi. Gerçekten çok hızlı olup bitti. Kısraklardan birinin bakımında kullandığım fırçaları ve ıvır zıvırları alet odasına bırakmaya gidiyordum. Tam olduğu sırada gördüm. Rüzgâr sert esti. Fener tam saman balyalarının arasına düştü ve balyalar çıra gibi tutuşuverdiler." Nicole burada arkasını döndü ve geri kalanını doğrudan Dallas'a söyledi. "Kazaydı. Nokta. Son."

"Bu kadar güvenilir olman çok hoş bir şey, yoksa insanlar yalan söylediğini sanabilirdi." Dallas'ın sesi hakaret eder gibiydi.

"Gerçekten öyle." Thanatos, Dallas'ın alaycılığını yarıda kesti. "Ve Atların Efendisi, Nicole'ün şahitliğiyle hemfikir. Kaza yüzünden kimse ölmediği için seviniyoruz."

"Gerçi ahır berbat durumda." Bizi bir tür normalliğe döndürmek için elimden geleni yaparak tuhaf sessizliği bozdum. "Bu, Binicilik Eğitimi derslerimizin kesintiye uğrayacağı anlamına mı geliyor?"

Thanatos bana minnet dolu olduğundan emin olduğum bir bakış göndererek, "Kesinlikle hayır," dedi. "Normal şekilde planlanmış derslerinize devam edin. Binicilik dersiniz varsa at binmekten ziyade molozların temizlenmesinde çalışmanız istenebilir." Ardından, bir şeyi yeni hatırlamış gibi alnına dokundu. "Elbette, cumartesi günkü halka açık panayır gününde bana yardım etmeye istekli olanlarınız dışında."

Damien el kaldırdı.

Thanatos, "Evet, Damien?" dedi. "Sorun nedir?"

"Aslında pek soru sayılmaz. Elimden gelen her şekilde yardım etmek için gönüllü olacaktım."

Thanatos gülümsedi. "Çok hoşuma gider."

"Yani bir tür okul gezisinden mi bahsediyorsunuz?" Erin'in sınıfın arka tarafından gelen sesi çok tuhaftı.

"Sanırım ihtiyacım olan şeylerin bir kısmı kampüsten ayrılmanızı gerektireceği için, okul gezisi olarak da düşünülebilir. Erin yardım etmeye gönüllü müsün?"

"Ders kırmak anlamına gelecekse, Erin'den başka gönüllü de bulabilirsiniz," dedi Dallas.

Stevie Rae ya da Afrodit'e yan gözle bile bakamıyordum ama gözümün ucuyla Stevie Rae'nin parmaklarını çaprazladığını gördüm.

"Dallas, yardımın işime yarayabilir. Bugün günün aydınlık olduğu saatlerin büyük kısmını Google'da Tulsa'daki hayır faaliyetlerini tarayarak geçirdim. Görünüşe bakılırsa yardım toplamak konusunda en başarılı olanlardan biri Şarap ve Güller Gecesi. Tulsa Bahçe Merkezi yararına düzenleniyor. Öyle görünüyor ki merkez, Gül Bahçeleri'nin etrafını ışıklarla donatıyor ve günbatımı sonrasında bir şarap gecesi düzenliyor. Ve bu, benim ilginç kırmızı vampirim, senin için mükemmel olabilir."

"Mükemmel mi? Ben şarabı pek sevmem."

Afrodit'in homurdandığını duyduysam da nefes dahi almamaya gayret ederek gözlerimi önümde tuttum. Thanatos'un bir dolap çevirdiğini biliyordum ve işe yaraması için bütün kalbimle dua ediyordum.

"Hayır, beni yanlış anladın," dedi Thanatos. "Ben sadece ışıklandırma şablonlarını bizim panayırda kullanmak istiyo-

rum. Dallas, yaşlı meşe ağaçlarımızın etrafının küçük mavi ampullerle donatıldığında kampüsün ne kadar güzel görüneceğini bir düşünsene."

"Bolca elektrik iyi olur. Bu okulun elektrik konusunda yenilenmesi gerektiğini bir süredir söylüyorum. 1960'larda değiliz ki. Burada gerçek ışıklara ihtiyacımız var. Gözlerimiz bunu kaldırabilir." Dallas her zamanki gibi ukala bir tavırla konuşuyordu.

Thanatos ona gülümseyerek, "Pekâlâ, sana geçici bir süre için bile olsa katılıyorum," dedi. Müthiş oyunculuk becerisine bir kez daha hayran kaldım. Ardından, dikkatini Erin'e çevirdi. "Erin, Dallas'la iyi bir ortaklık kuracakmışsınız gibi görünüyor. Panayır için dekorasyona rehberlik edeceğine güvenebilir miyim? Elbette özel bir ışıklandırmaya ihtiyacımız var ama merkezî alanlara serpiştirilmek üzere şık örtülerle kaplı masalara da ihtiyacımız olacak. Bu işi halletmek için Dallas'ın uzmanlığının yanı sıra insanlarla da işbirliği yapma sorumluluğunu üstlenebilir misin?"

"Ben dekorasyon ve alışveriş için doğmuşum. Bana okulun gold kartını verin, işe koyulayım."

Thanatos onu, "Cömert bir bütçen olacak," diye temin etti. "Özellikle de panayır gününe sadece birkaç gün kaldığı için. Zaman esastır."

Erin, Thanatos'a yaltaklanan bir sesle, "Para olduğu sürece termin konusunda iyiyimdir," dedi.

Bu sözün üstüne Afrodit elini salladı. "Hu-huu, merhaba?" Sesi bıkkın ve cadalozcaydı. Her zamankinden fazla.

Thanatos, "Bir sorun mu var, Afrodit?" dedi.

"Daha çok zekice bir saptama diyelim. Eğer bir hayır işi için donanımları bir araya getirecek birine ihtiyacınız varsa uzmanına gitmelisiniz: Yani *moi*[5]. Orta sınıfın parti planlaması dediği şeyin içinde büyüdüm."

Thanatos'un gülümsemesi ve sesi üstünlük taslayıcıydı. "Öyle olduğundan eminim ama Erin ve Dallas gönüllü oldular. Gerçi, senin için de bir görevim var. Kampüs dışına çıkıp anne ve babanla panayır gününe katılmaları konusunu konuşmanı istiyorum. Dün basına yaptığın yorumlara dayanarak desteklerine güvenebileceğimi umuyorum."

"İyi, her neyse, onlarla konuşurum." Afrodit rolü konusunda müthiş bir iş çıkarıyordu. Kızgındı ve Thanatos'un Erin'i bir kenara itip işin başına onu getirmemesine kesinlikle sıkılmış gibi görünüyordu. İstediğimiz tam olarak buydu. Erin (ve ona bağlı olarak Dallas) önemli bir iş yaptıklarına ve biz diğerlerinin bundan rahatsız olduğumuza ya da ortalıkta ufak tefek işlerle oyalandığımıza inanırlarsa havalara girerlerdi. Tiksindirici bir hal alırlardı. *Dikkatleri dağılır ve Neferet'e verecekleri rapor Thanatos'un onlara güvendiği ve bir yığın sorumluluk verdiğinden ibaret olurdu.* Birinci adım, kesinlikle plana göre gidiyordu.

Damien'ın eli, doğruca ve güçlü bir şekilde havaya kalktı. Thanatos ona söz verince neredeyse bir çırpıda, "Ben de Afrodit'le gidebilir miyim?" dedi. "Her zaman şehir politikalarının iç yüzünü görmek istemişimdir."

"Poff," dedi Afrodit.

"Evet, gidebilirsin," dedi Thanatos.

5 (Fr.) Ben. (ç.n.)

Elini kaldırma sırası bendeydi. Buna hazırlanmıştım ama yine de sesimin titremesine engel olmak güçtü. "Şey, büyükannemi panayır günü ve onun lavantalarını satma konusunda aradım ama telefonuma cevap vermedi."

Thanatos, "Büyükannene mesaj bıraktın mı?" diye sordu.

"Evet, bıraktım." Uzunca bir nefes aldım. "Ve sanırım annemin ifşa ritüelini yapmamızdan sonra telefonunun kapalı olması sürpriz sayılmaz." Burada sesimin titremesinde bir sakınca yoktu ve buna fazlasıyla memnun oldum çünkü gerçekten zorlanıyordum. "Bu durumda çiftliğine gidip onunla konuşmamı ister misiniz?"

"Pekâlâ, belki yarın olabilir." Thanatos elini geçiştirir gibi salladı. "Ama şu anda gerekli olduğunu sanmıyorum. Bugün sana benimle birlikte Sokak Kedileri'nde ihtiyacım olacak. Organizasyonun başındaki rahibe Mary Angela'yla tanışmayı çok isterim. Büyükannenin işbirliğinden zaten eminiz, bu yüzden Sokak Kedileri'yle koordinasyon sağlamak, zamanını ayırmak için daha verimli bir uğraş."

"Tamam, evet, bunu yapabilirim," dedim.

"Sizinle Sokak Kedileri'ne gelebilir miyim?" Shaylin elini kaldırmadan konuştu. "Bir kedinin beni seçmesini çok isterim."

Thanatos gülümsedi. "Elbette, genç çaylak." Keskin bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. "Yüksek Rahibe, senden biyolojik annenle koordinasyon sağlamanı istiyorum. Televizyon röportajımızda, hamur işlerinden bahsetmiştin. Sanırım cumartesi günü Tulsa'nın iştahını gidermek için bir anneden fazlasının kurabiye pişirme becerilerine ihtiyacımız olacak."

"Annemden Okul Aile Birliği'ne üye olan anneleri de olaya dâhil etmesini isteyebilirim. Henrietta Hen destek kulübü için, deli gibi hamur işi yapıyorlar."

"Bu durumda atıştırmalıkları senin koordine edeceğine güveniyorum," dedi Thanatos. "Özetlemek gerekirse lider tayin ettiklerim, Dallas, Erin, Afrodit, Zoey ve Stevie Rae, size en yakın çaylakları gruplara ayırın ve görev dağılımı yapın. Dallas bana kendi başına halledebilecek bir çaylak gibi görünüyorsun, bu yüzden grubuna sen muhafızlık edebilirsin. Zoey, Afrodit ve Stevie Rae, kampüs dışına çıkarken, uygun gördüğünüz şekilde savaşçılarınızı da yanınıza alabilirsiniz. Kararlarınıza güveniyorum. Kendinize dikkat edin ve göze çarpmayın. Yani bu İşaretlerinizi gizlemeniz ve okul üniformalarınızı giymemeniz anlamına geliyor. Fazladan insan/vampir gerilimine ya da kamuoyunun dikkatini çekmeye ihtiyacımız yok.

"Buna ek olarak, bugünden itibaren pazartesi gününe kadar ders saatinde burada olma mecburiyeti hissetmeyin. Lider tayin ettiklerim, beni son durum konusunda bilgilendirmek için bu sınıfa uğramalı ve elbette ihtiyaç halinde yardım istemeliler. Bugün Afrodit'le birlikte Belediye Başkanı'yla tanışmaya gidecek ve ardından Gece Evi'ne dönüp kampüste kalarak her zamanki gibi elinizin altında olacağım.

"Zili boşuna beklemeyelim. Benim özel öğrencilerim, sizlerin kuralları bu kadar yakından takip etmeniz gerekmiyor. Kalbinizde okulun iyiliğini istediğinizi biliyorum. Bu nedenle görevlerinize girişin. Hepinize uğurlar olsun."

Ve böylece Thanatos; Dallas, Erin ve casuslar grubundan kurtulmuş oldu. Thanatos'un ellerinde oynatabilecekleri kolay

kandırılabilir bir Yüksek Rahibe olduğuna ve okulun halka açık panayırı için bolca sorumluluk üstlendiklerine inanıyorlardı ki her şeyi mahvetmek için Neferet'le kafa kafaya verecekle-rinden emindim.

Diğer yandan biz ise büyükannemi kurtaracak ve her şeyden bihaber Neferet'in canına okuyacaktık. Sonrasında Dallas, Erin ve çetelerinin panayır için yaratmaya çalıştıkları felaketi yoluna koyacak vaktimiz olacaktı. Ya da en azından, planımız buydu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Aurox

Deponun kulesinde beklemek Aurox'a gevşeme fırsatı sağlamıştı. Tuhaftı ama Büyükanne Kızılkuş'u kurtarma sorumluluğunu üstlendiğinden beri, zihnindeki kaos ve karmaşa yatışmıştı. Doğru yoldaydı. Bunu biliyordu. Ve elementler içine uzanıp onu güçlendirerek, içindeki canavarı kontrol etmesine olanak sağlayınca Aurox buna çok sevinmişti.

"Ben Karanlıktan yapılma bir kabuktan ibaret değilim." Sözcükler kulenin taş duvarlarına çarpıyordu. Aurox gülümsedi. Bu sözcükleri, Mayo'nun en tepesinden de haykırabileceğini düşündü. Bunun sözünü verdi kendine. "Büyükanne Kızılkuş özgür ve güvende olunca, Işığı, Karanlığa seçtiğimi haykıracağım." Şu anda tek duyan kendisi de olsa, bunları söyleyebilmek bile iyi hissetmesine yetiyordu.

Tabii Tanrıça dinlemiyorsa...

Geceydi ve Aurox göğe doğru baktı. Hava açıktı ve her ne kadar depo şehrin tam kalbinde olsa da, yıldızların bereketi, tıpkı ince ve parlak hilal gibi gözle görülüyordu.

Aurox Ay'a hitaben, "Hilal," dedi. "Senin sembolün. Nyx, eğer beni duyabiliyorsan, sana teşekkür etmek istiyorum. Yaradılışımdan daha fazlası olmayı seçebilmemle mutlaka bir alakan olmalı. Karanlık bana bu seçeneği sunmazdı; sen olmalısın. Bu yüzden, teşekkürler. Ve Büyükanne Kızılkuş'u güçlendirirsen, minnettar kalırım. Ben oraya varıp onu kurtarana dek dayanmasına yardım et." Aurox kendinden emin ve mutlu hissederek taş kulenin duvarına yaslandı ve yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Rüya görmeye alışık değildi. Uyuduğu saatlere dair nadiren bir şeyler hatırlardı. Bu yüzden balık tutma rüyası daha en başından sıradışıydı.

Aurox hiç balık tutmamıştı ama üzerinde oturduğu iskele tanıdık geliyordu. Sakin su, topaz mavisiydi ve eski görünümlü ağaçlardan oluşan güzel bir korunun arasına sıkıştırılmış gibiydi. Daha önce eline hiç olta almamıştı ama elindeki oltaya yabancılık çekmemişti. Aurox oltanın misinasını suya fırlattı. Mantarı suya hoş bir sesle gömüldü. İç geçirdi ve ayna gibi parlak olan suya baktı ve rahatsız edici bir hisle sarsıldı.

Ona bakan kendi yüzü değildi.

Başka bir oğlanın yüzüydü. Karışık, kum rengi saçları ve Aurox'un hissettiği şaşkınlıktan iri iri açılmış mavi gözleri vardı.

Elini kaldırıp yüzüne dokundu.

Doğru olmayan yansımaya, "Bu ben değilim," dedi ve bir kez daha şokla sarsıldı. Bu onun sesiydi ama yanlış bedenden

çıkıyordu! "Bu bir rüya, uyuyan zihnimin yarattığı basit bir imge." Tek yapması gereken uyanmaktı. Ama kendini bakmaktanalamıyordu.

Sonra yansıma ağzını açtı ve Aurox kendini üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığı kelimeleri dile getirirken buldu. *"Hey, anla işte. Sadece benim tercihimi ve iyiliğimi aldın. Senin değiller."*

Aurox'un içi korkuyla doldu. Bu çocuk, bu beden gerçeği söylüyordu. Aurox yansımada başının, kalbinin ona söylediklerini inkâr ederek öne arkaya, öne arkaya sallanmasını izledi.

"Hayır, Işığı Karanlığa ben tercih ettim. Seçimi ben yaptım!"

"Bir daha düşün, ahbap. Seçimi ben yaptım; sen sadece işin kaymağını yedin. Gevşemek gibi bir lüksün yok; hele Zo'nun büyükannesini kurtaracaksan."

"Zo." Aurox kaşlarını çattı. "Ona böyle hitap edemem."

"Öyle mi Sherlock? Çünkü eskiden ben ona Zo derdim. Her neyse, ben seni sadece uyarıyorum. Bu kadar kibirlenme. Senin için o kadar kolay olmayacak. Elimden geleni yapıyorum ama elini gerçekten taşın altına sokmanın zamanı da gelecek."

Ardından bir balık Aurox'un oltasına takıldı ve suyu dalgalandırarak suyun pürüzsüz yüzeyini bozdu ve rüyasını paramparça etti.

Aurox'un gözleri açıldı. İç geçirerek doğruldu. Hızlı hızlı soluyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. İçindeki canavarın kıpırdandığını hissediyordu. Aurox ayağa kalktı ve kaygısından kurtulmak için ileri geri yürümeye başladı.

Gökyüzüne baktı. Gümüş rengi hilal biçimindeki Ay yerinden oynamıştı. Aurox, Stark'ın verdiği saate baktı. Neredeyse gece ona geliyordu. Thanatos birazdan gelirdi. Kendini toplaması

ve deponun ön tarafına inmesi gerekiyordu. Özgüvenini kazanmalı ve Karanlık ve Neferet'le yüzleşmeye hazırlanmalıydı.

Paslı merdivenden tırmanıp deponun çatısına çıktı. Oradan yan merdivenlere yöneldi. Thanatos'un istediği gibi orada beklemeliydi. Thanatos ona güveniyordu. Zoey ona güveniyordu. Herkes ona güveniyordu.

Büyükanne Kızılkuş'un hayatı konusunda onların güvenini boşa çıkartmamalıydı.

Aurox boş geceye doğru, "Bir hayalden öte bir şey değildi," dedi. Sesinde kendine güven vardı ama kalbi sanki içine hayaletimsi bir şüphe girmiş gibi sızlıyordu.

Zoey

"İşte orada. Thanatos'un söylediği gibi çatının en karanlık köşesinde bekliyor." Terk edilmiş deponun Gotham Şehri'ne benzeyen girişini işaret ettim. Aurox karanlıkta duruyordu ama süper sarı saçları ve ay taşı rengi gözleri tam anlamıyla kamufle olmasına engeldi. Stark yakınında durdu ve Thanatos okula ait sayısız siyah cipten biri olan aracın arka kapısını açıp Aurox'a binmesini işaret etti.

Aurox kapıyı kapatıp etrafına bakındıktan sonra, "Herkes burada değil," dedi.

Sesinin gergin çıktığını düşünerek, "Ah, hayır, elbette değil," dedim. "Neferet'in şüphelenmesine neden olabilecek herhangi bir şey duymaması için Thanatos bizi gruplara ayırıp farklı görevlere dağıtır gibi yaptı. Unuttun mu?"

"Ah, evet. Evet." Duraksadı ve "Uğurlar olsun, Thanatos," diye ekledi.

"Uğurlar olsun, Aurox. Endişelenme. Grubun geri kalanı bizimle Mayo'nun sokağında buluşacak."

Shaylin aracın arka koltuğundan, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsun da."

Başımı uzattım. "Nasıl solgun? Aurası mı değişiyor?"

"Hayır, aurası aynı. Solgun işte. Yüzü gerçekten beyaz," dedi Shaylin.

"Ben iyiyim," dedi Aurox kararlı bir sesle. "Şu işi bir an önce halletmek için sabırsızlanıyorum, o kadar."

"Tıpkı bizim gibi," dedi Thanatos. "Sakinleş ve bu gerilimi mücadeleye sakla."

Aurox başıyla onayladı ve sustu. Büyükannemi düşünerek dudağımı ısırdım. Pencereden dışarı baktım. Neyse ki Mayo binası depoya çok uzak değildi. Stark Beşinci Cadde'ye saptı ve Oneok Plaza'nın arkasına park etti. Koyu renk bir başka cip orada bekliyordu. Darius, Afrodit, Shaunee ve Damien araçtan indiler. Shaunee ve Damien'ın ellerinde kendi element mumları vardı. Afrodit bir eliyle Darius'a tutunurken diğer elinde süper kalın bir geometri ders kitabı taşıyordu.

"Geometri mi? Gerçekten mi? Yapmacık ders çalışma seansımız için en iyi tercih bu mu?" Gerginlikten saçmaladığımın farkındaydım ama geometriden ciddi anlamda nefret ediyordum.

"Anahtar kelime *yapmacık*. Gerçekten çalışmayacağız. Sadece çalışıyormuş *gibi yapacağız*, budala."

"Evet, tamam, peki," dedim. "Gerçekten çalışmayacağımızı biliyorum. Çok gerginim ve büyükannem için feci endişeliyim."

"Gayet normal." Damien beni kucakladı. "Bu yüzden buradayız. Onu geri almak için." Aurox'a baktı. "Hazır mısın?"

Aurox başını evet der gibi salladı. Hazır göründüğünü sanmıyordum ama büyük olasılıkla ben de pek hazır görünmüyordum ve yargılamamaya gayret ettim. Gecenin kendisi kadar sessiz duran Kalona gökyüzünden yere indiğinde Shaylin ve ben çantalarımızdan element mumlarımızı çıkarıyorduk.

Thanatos, kanatlı ölümsüze, "Okuldan ne haber?" diye sordu.

"Dallas ve Erin kırmızı çaylakları gruplara ayırdı. Kendi türleri içinde bile anlaşmazlık çıkardılar. Bu iş bitince onlarla uğraşmamız gerekecek."

"Anlaşıldı," dedi Thanatos. "Ama plan işe yaradı."

"Yaradı. Onlara verdiğin sorumlulukla diğer öğrencileri yönetmekle öylesine meşguller ki Zoey'nin, sizin ya da bizim ne yaptığımız umurlarında bile değil," dedi Kalona.

Shaunee usulca, "Erin çok büyük bir hata yapıyor," dedi.

"O hatayı sensiz yapmasına seviniyorum," dedi Damien.

"Hepimiz bunun için seviniyoruz," dedim.

O sırada, benim Tosbağa kaldırımın kenarında durdu ve içinden Stevie Rae ve Rephaim çıktı. Stevie Rae elinde yeşil mumuyla telaşla yanımıza gelirken, "Herkesten özür dileriz," dedi. "Erin ve Dallas arabayla arkamızdaydı, bu yüzden Henrietta'ya gider gibi yapmak zorunda kaldım. Tanrıça aşkına, beni yol boyunca takip edecekler diye korktum ama sonra otoyoldan saptılar ve o zaman Garbee'nin aydınlatma mağazasına gittiklerini fark ettim." Stevie Rae duraksadı ve

bana bakarak, "Sen iyi misin Z?" dedi. "Otoyolda bir arabanın önüne fırlamış geyik gibi bakıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırırken, ona bakakalmış olduğumu fark ettim. "Seni dövmelerin olmadan görmek çok tuhaf," dedim.

Stevie Rae elini kaldırdı ve güzel vampir İşaretini örten makyajı dağıtmamaya özen göstererek alnına dokundu. "Evet, bana da tuhaf geliyor," dedi. "Hepiniz öylesiniz."

"Ama daha az dikkat çekiyoruz ve bu gece önemli olan bu," dedi Stark.

Hepimizin olabildiğince az göze batmamız gerektiğini anlıyor ve kabul ediyordum. Kalona bile devasa kanatlarını büyük ölçüde gizleyen uzun, deri bir pardösü giymişti. Ancak bu, İşaretlerimiz haricinde tuhaf ve sıradan göründüğümüz gerçeğini değiştirmiyordu. Fazla sıradan. Bu akşam, güçlü, özgüvenli ve sıradışı olmamız gerekiyordu.

Olumlu düşünmeye odaklanmaya ve hepimizin iyi olacağımıza inanmaya çalışıyordum ama işin aslı midem ağrıyordu ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Hayır, ağlamıyorum. Güçsüz, küçük kızlar ağlar. Liderler ise eyleme geçer. Kendim için değil, büyükannemin iyiliği için harekete geçeceğim.

"Hey, İşaretin senin içinde. Asla örtülemez, kaybedilemez ya da unutulamaz." Stark gerilimimi hissetmiş gibiydi.

Geçici olarak dövmeden arınmış yüzünü şefkatle okşayarak, "Hatırlattığın için teşekkürler," dedim.

"Hepimiz hatırlayalım. Güçlerimiz, türümüzün süslemelerinde değil, içimizde, tercihlerimiz ve Tanrıça tarafından bahşedilen yeteneklerimizde yatıyor," dedi Thanatos. "Bu

nedenle hepimiz işe koyulalım. Bu akşamki ilk adım, çemberimizin açılışı ve koruma sihrinin yapılması olacak. Ben sihri devreye sokunca, çemberimiz örtülmüş olacak. Çember kırılmadığı müddetçe beşiniz de güvende olacaksınız. İnsan soylu gözler sizi görmeyecek. İnsan soylu eller size zarar veremeyecek. Ancak sihrin oluşmasından önce ve sonra hepiniz savunmasız olacaksınız."

Kollarımdaki minik tüyler diken diken olmuştu. Bu yüzden deşhete kapılmamak için derin derin solumak zorunda kaldım. Aurox'a kaçamak bakışlar atıp duruyordum. Onu almamızdan bu yana doğru dürüst konuşmamıştı. Zihnimde Tanrıça'yı son gördüğüm haliyle –dolgun, bilge ve güçlü– canlandırdım ve sessizce dua ettim. *Lütfen, Tanrıça, bunun için hazır olsun.*

"Shaunee, Mayo'nun ön cephesi güneye bakıyor. Kış olmasına rağmen girişin yakınında bistro masaları var. Sen mumunla oraya yerleşeceksin. Darius, sen Shaunee'ye eşlik edeceksin. Onu koru," dedi Thanatos.

Darius ağırbaşlı bir tavırla, "Koruyacağım, Yüksek Rahibem," dedi. "Ayrıca, gerekirse, Zoey ve Afrodit'i koruyacak kadar yakında da olacağım."

Afrodit, "Masalar restorana ait. Sigara içenler yüzünden hâlâ dışarıdalar," diye açıkladı. Çantasına uzandı, eliyle yokladı ve Shaunee'ye bir paket sigara attı.

"Sen sigara mı içiyorsun?" Saçma gelebilirdi ama birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, Afrodit'in bir sigara tiryakisi olması beni şoke etmişti.

"Elbette, hayır. Sen sigara içmenin ne kadar kırışıklığa neden olduğunu biliyor musun? Otuz yaşında bifteğe dönmüş

bir surat sahibi oluyorsun. Sigara içilen masaların olduğunu biliyorum çünkü Mayo'ya daha önce gittim; bu yüzden hazırlıklı geldim." Afrodit, Shaunee'ye baktı. "Zoey ve ben ders çalışıyor gibi yaparken, sen de sigara içiyormuşsun ve Darius erkek arkadaşınmış gibi yapabilirsin. Bir kez daha 'gibi yapmak' buradaki önemli kelime. Pencereden seni görebileceğimi ve çok iyi rol yaparsan seni öldüreceğimi aklından çıkarma. Ah, bu arada, beyaz *chili* çorbası ısmarla. Onu yiyormuş gibi yapmana gerek kalmaz. Çok iyidir."

"Teşekkürler, " dedi Shaunee. "Her ne kadar nefretlik ötesi olsan da Savaşçını verdiğin için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Cidden. Asla lafını etme."

Thanatos hepimiz gibi Afrodit'i duymazdan gelerek, "Damien," dedi. "Mayo'nun doğu duvarı boyunca bir ara sokak uzanıyor. Işıklandırması çok cılız ve atıkları orada tutuyorlar. Oraya konumlanabilirsin. Stark, sen Damien'ın yanında ol. Çember kurulmadan ve koruma sihri yapılmadan önce müdahale etmek isteyen olursa o kişiyi def etmek için zihin becerilerini kullanman gerekecek."

Stark başıyla onayladı. "Anlıyorum. Kimsenin Damien'la uğraşmasına izin vermem. Tıpkı Darius'un kimsenin Z ile uğraşmasına izin vermeyeceği gibi."

Darius, "Sözüm söz," dedi.

Stark'ın elini sıktım. Benden ayrılmaktan nefret ettiğini biliyordum ama benim gibi o da nedenini anlıyordu. Çemberin korunması gerekiyordu ve Damien'ın elementi hava, ilk çağrılan olacaktı. Bu yüzden, karanlık bir ara sokakta elinde bir mumla durup Thanatos'un bütün binanın etrafını dolaşıp

koruyucu sihri devreye sokmasını bekleyecekti. Damien şık bir restoranda geometri çalışıyormuş gibi yapan benden çok daha savunmasız olacaktı.

"Stevie Rae, Damien'ın sokak aralığı, binanın en arkasında, Dördüncü Cadde'nin bu tarafında kalan çalışanların kullandığı küçük bir girişiyle birleşiyor."

Stevie Rae başını salladı. "Orası benim kuzeyim. Rephaim ve ben orada olacağız."

Thanatos, Shaylin'e döndü. "Cheyenne, Mayo'nun batı tarafını takip eden cadde. Senin için uygun bir gizlenme yeri yok. Bir binanın yanındaki sokağın kaldırımından ibaret. Su, çağrılacak beş elementin üçüncüsü. Sana yalan söylemeyeceğim. Toprak ve ateş çemberi tamamlayana dek yalnız olacaksın."

"Hayır, olmayacak." İç sesimin bana söylettiği kelimelere minnettar kalarak bir çırpıda konuştum. "Nyx yanında olacak. Shaylin'e müthiş yetenekler –Gerçek Görüş, suyla ilgili özellik ve bütün çaylaklarda olan zihin gücü becerisi– verdi bile."

Stevie Rae, "Bu, doğru, Shaylin," diye ekledi. "Sen İşaretleneli uzun zaman olmadı. Pratik yapmak için zamanın olmadı. Bizler, sıradan insanların zihinlerini kurcalamanın pek hoş bir şey olmadığına karar verdik ama sen bunu yapabilirsin. Biri seni rahatsız etmeye başlarsa, ona bak yeter. Gözlerinin içine bakmalarını sağla ve gerçekten kuvvetle düşünürken onlara yapmalarını istediğin şeyi söyle."

Shaylin başını salladı. Hiç gergin görünmüyordu. Kaya gibi sağlam duruyordu. "*Git başımdan, beni rahat bırak ve beni gördüğünü bile unut*, diye düşüneceğim. Doğru mu?"

"Evet, öyle." Stevie Rae gülümsedi. "Gördün mü bak, çok kolay."

"Ben sana da göz kulak olacağım," dedi Kalona.

"Hayır! Shaylin başının çaresine bakabilir. Hepimiz bakabiliriz. Senin gözlerini Mayo binasının tepesinden ve Neferet'in balkonundan ayırmaman gerek. Büyükannemi gördüğün anda fırla ve onu kurtar. Bu akşamki tek görevin bu," dedim.

Thanatos, "Doğru değil, genç Rahibe," diyerek sözüm kesti. "Kalona benim Savaşçım ve Savaşçım olarak benim gibi çaylaklarımızı da korumaktan sorumlu." Kalona'ya doğru yürüdü. "Çemberi kurup sihri devreye sokarken beni koru. İnsanlarımıza göz kulak ol. Bu akşam gerçekleştirmeyi planladığımız şey için her şeyin yerli yerinde olmasını sağla." Thanatos'un bakışları bana ve Aurox'un grubumuzun ucunda durduğu yere kaydı. "Çember kurulana kadar Neferet'in ininden içeri adım atmayacaksın."

Aurox, "Elementlerin içimi doldurduklarını hissedene kadar bekleyeceğim," dedi.

"Unutma Aurox, elementlerin gücü olmadan, canavarı kontrol etmenin yolu yok ve Neferet oraya tutsağı için gittiğini anlayınca canavar ortaya çıkacaktır," dedi Thanatos.

"Unutmam," dedi Aurox.

"Ve ben de çemberin kurulmasını sağlayacağım," dedi Kalona. "Sizi gökyüzünden izleyeceğim. Hepinizi izleyeceğim." Kanatlı ölümsüz soğuk, kehribar bakışlarını Aurox'a çevirdi. "Sana yardım edemeyeceğimin farkındasındır. Neferet'in ininden çıkarken başının çaresine bakmak zorunda kalacaksın."

Küçük bir şaşkınlık yaşadım. Büyükanneyi kurtarmaya öylesine odaklanmıştım ki sonrasında Aurox'a ne olacağını düşünmemiştim bile.

Kalona'ya, "Bekle, ikisini birden buraya taşıyamaz mısın?" diye sordum.

"Güvenli bir şekilde mi? Hayır. Ölümsüz güçlerimin de bir sınırı var," dedi Kalona. "Aurox seni gökyüzünden düşürürsem, ölür müsün?"

Kalona'nın Aurox'u gökyüzünden düşme konusunda jambonla peyniri mi yoksa hindiyle peyniri mi tercih edersin diye soruyormuş gibi sorgulamasını izlemek çok acayipti.

Aurox omuzlarıyla huzursuzluğunu belli eden bir hareket yaptı. "Sanırım bu içimdeki canavarın kendini göstermiş olup olmayacağına bağlı. Canavarı yok etmek, beni yok etmekten çok daha zor."

"Büyükanne güvende olunca elementlerimizi geri çağıracağız." İşin tuhaf yanı, şimdi benim sesim de en az onlarınki kadar normal çıkıyordu. "Aurox, bırak canavar oradan çıkmak için mücadele etmene yetecek bir süre kontrolü ele geçirsin."

Thanatos ona, "Bunun mümkün olabileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Belki de. Sanırım bu, büyük ölçüde Neferet'e bağlı olacak. Ben... Ben dışarı çıkmayı hiç düşünmedim, sadece içeri girmeye kafa yordum," dedi Aurox.

"Zoey'ye katılıyorum. Canavarı kullan. Neferet daha önce onu kontrol etmek için bir kurbana ihtiyaç duymuştu. Bunu yine yapması gerekecek ve biz kurbanını elinden almış olaca-

ğız," dedi Thanatos. "Bu seni güvenli bir ortama ulaştırabilir. Kendine gelince, Gece Evi'ne dön."

Aurox'un yüzü aydınlanmış gibiydi. "Kalmaya mı? Orada okula gidebilecek miyim?"

"Bu, benim tek başıma cevaplamam için fazla büyük bir soru," dedi Thanatos. "Kaderine Yüksek Konsey karar vermeli."

Nefesimi tutarak Aurox'un basbayağı bir intihar görevinde olduğunu fark ederek, geri adım atmasını ve hepimize cehenneme kadar yolumuzun olduğunu söylemesini ve gitmesini bekledim.

Bunların hiçbirini yapmadı. Aksine, gözlerimin içine baktı ve, "Sana bir sorum var," dedi.

"Peki, nedir?"

"Bir şeyin kaymağını yemek ne demek?"

Aurox yere çöküp bir dizi yavru kedi doğursa daha fazla şaşıramazdım. Bir an için cevap dahi düşünemedim ve "Sana verileni senin değil, başkasının hak etmesi ve onun yaptığı iş sayesinde senin fayda sağlaman demek," dedim.

Aurox'un yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. Derin bir nefes aldı ve ağır ağır bıraktı. Hepimiz ona dik dik bakıyorduk ama tek kelime etmedi. Orada sadece nefes alarak, neredeyse bir heykel gibi hiç hareket etmeden durdu.

Stark sessizliği bozdu. "Pekâlâ, sen kimin kaymağını yiyorsun?"

Aurox ay taşı gözlerini Savaşçıma çevirdi. "Kimsenin. Hiç kimsenin. Ve bu akşam bunu ispatlayacağım." Sonra bakışları bir kez daha benim bakışlarımla buluştu. "Elementlerin

varlığını hissedince Neferet'e gideceğim. Büyükanne kendini güvende hissedince söylediğinizi yap. Elementleri geri çekin ve kaçın. Hiçbirinize zarar verme riskini almayacağım. Ve canavar üzerinde kontrol sahibi olabileceğimden emin değilim. Büyükannenin güvenliği benimkinden daha önemli." Gözlerini grubumuzun üzerinde dolaştırarak, "Uğurlar olsun," dedi. Yanımızdan ayrıldı ve koşar adımlarla yolu geçerek Mayo'nun ön kapısında gözden kayboldu.

Stark, "Bu, onun için berbat bir gece olacak," diye mırıldandı.

"Hafife almak diye buna derim," dedi Afrodit. "Bence hayatı berbat olacak."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Neferet

"Söylesene yaşlı kadın, kanını çocuklarımın beslenemeyeceği kadar kokuşmuş hale sokan nedir?"

Sylvia Kızılkuş başını ağır ağır çevirdi. Karanlığın kafesinde gözleri ışıltılı birer birikintiden farksızdı.

"Kuklaların benden beslenemiyorlar çünkü kendimi hazırlayacak zamanım oldu."

Yaşlı kadının sesi boğuktu ama içinde Neferet'i neredeyse rahatsız ettiği kadar şaşırtan bir güç barındırıyordu.

"Doğru ya. Sen çok özelsin ve Tanrıçan tarafından çok seviliyorsun." Neferet yapmacık bir şaşkınlıkla konuşuyordu. "Madem o kadar özelsin ve seviliyorsun, neden burada çocuklarımın işkencesine maruz kalıyorsun? Tanrıçan seni neden kurtarmıyor?"

"Bana özel diyen sensin. Ben kendime bu sıfatı vermezdim, Tsi Sgili. Bana sorarsan, ben kendimi ancak Yüce Toprak Ana'nın değer verdiği biri olarak tanımlarım. Ne daha azı. Ne daha fazlası."

"Eğer senin Yüce Toprak Ana'nın yardım için yakaran değerli bir evladına yardım şekli buysa, sana tanrıçalarını değiştirmeni önerebilir miyim?" Neferet kanla zenginleştirilen şarabından bir yudum aldı. Neden yaşlı kadını kışkırtma ihtiyacı duyduğunu bilmiyordu. Acısı ve yaklaşan ölümü, ölümsüzü tatmin etmeye yetmeliydi ama yetmiyordu işte. Neferet, Sylvia'nın çığlık atmamasından nefret ediyordu. Sylvia yalvarmıyordu. Kalona gittiğinden beri, Sylvia acıyla inlemeyi bile kesmişti. Şimdi sessiz olmadığı zamanlarda şarkı söylüyordu.

Neferet onun lanet olası şarkı söyleyişinden nefret etmişti.

"Yüce Toprak Ana'dan yardım istemedim. Ondan kutsamasını diledim ama o bana on katını bahşetti."

"Kutsaması mı? Karanlığın seni yavaş yavaş ve acı içinde öldüren kafesindesin. Nesin sen, Katolik bir azize falan mı? Seni tepetaklak çarmıha gerip kafanı mı kesmeliyim?" Neferet kendi esprisine güldü ama gülüşü kendi kulakları için bile sığdı. *Dalkavukluğa ve hürmet görmeye ihtiyacım var! Bana tapanlar olmadan, nasıl bir tanrıça olarak hüküm sürebilirim?*

"Profesörleri sen öldürdün."

Sylvia soru sormamıştı ama Neferet ona cevap verme ihtiyacı duydu. "Elbette ben öldürdüm."

"Neden?"

"İnsanlarla vampirler arasında kaos yaratmak için tabii ki."

"Ama bunun sana faydası ne?"

"Kaos yakar. İnsanları, vampirleri, toplumu. Ve o küllerden doğan galip dünyayı kontrol eder. O galip ben olacağım." Neferet kendini kibirli ve güçlü hissederek gülümsedi.

"Ama zaten gücün vardı. Gece Evi'nin Yüksek Rahibesiydin. Tanrıçan tarafından seviliyordun. Bunu neden kenara ittin?"

Neferet, Sylvia'ya gözlerini kısarak baktı. "Güç kontrole denk değildir. Sevgili Yüce Toprak Anan benim senin canını alıp almamam gibi basit bir konuda kontrol sahibi değilse, ne kadar güç sahibi olabilir ki? Kontrolün gerçek güç olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

Başını sallarken Sylvia sonunda olması gerektiği kadar bitkin görünüyordu. "Kendinden başka kimseyi gerçekten kontrol edemezsin, Tsi Sgili. Aksi görünebilir ama hepimiz kendi seçimlerimizi kendimiz yaparız."

"Öyle mi? Haydi bu teoriyi sınayalım. Yaşamayı tercih edeceğini var sayıyorum." Neferet, Sylvia'nın yanıtını heyecanla bekleyerek duraksadı.

"Ederim." Sylvia'nın sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Pekâlâ, ben yaşayıp yaşamayacağını kontrol edebileceğime inanıyorum. Şimdi bakalım, en büyük güç kimdeymiş." Neferet bileğini kaldırdı. Hızlı ve çevik bir hareketle, sivri uçlu tırnağını kullanarak orada yüzeye çok yakın atan bir damarı kesip açtı. "Bu sohbetten yorulmaya başladım." Kanı akarken Neferet'in sesi bir ezgiye dönüştü.

"Gelin, çocuklar, hiddetimi tadın.
Kafesini kapatmak için gücümü kullanın."

Sadık Karanlık filizleri ona doğru süzülerek bileğinden hevesle beslendiler. Yeniden güç kazanmış halde Sylvia'ya döndüler. Yaşlı kadın, savunmaya geçer gibi kollarını kaldırdı ama bunu yaparken bilekliklerinin bazıları dağılıp gitti ve kafesin parmaklıklarının arasından turkuvaz ve gümüş parçaları yağmaya ve kendi kan birikintisinin üstüne dökülmeye başladı.

Yaşlı kadın şarkısına yeniden başlamayı denedi ancak titreşen filizler, kollarındaki çıplak ve korumasız kalan kolları kaplarken sözcükleri yarıda kesildi.

Sylvia Kızılkuş yenilenen acıyla iç geçirdi. Neferet bir kahkaha attı.

Kalona

İnsanlar yukarı bakmazlar. Dünya yaşlanırken değişmeyen tek şey buydu. İnsanoğlu gökyüzünü fethetmişti etmesine ama yukarıda bakılacak parlak bir günbatımı ya da ışıltılı bir dolunay olmadığı sürece başlarının üstüne nadiren bakarlardı. Kalona bunu anlamıyordu ama minnettardı. Mayo'nun etrafında dönerek Damien, Stevie Rae, Shaylin ve Shaunee'yi gördü. Ardından ONEOK Plaza binasına geri dönerek, Thanatos'un yanına kondu.

"Dördü yerlerini aldı."

Thanatos başını salladı. "İyi. Zoey de içeriye girdi. Başlama zamanı." Kocaman kadife çantasına uzandı ve koyu renkli, büyük bir kese ve uzun bir kibrit kutusu çıkardı.

Kalona keseyi işaret etti. "Bağlamak için tuz mu?"

"Öyle, bu büyük bir bina. Çok tuza ihtiyacım var."

Ölümsüz, Thanatos'un yavan espri anlayışını zamanla kavramaya başladığını fark ederek başını salladı. "O kesede biraz da talih olduğunu umalım."

"Talih mi? Ölümsüzlerin talihe inandıklarını bilmezdim."

"Bir ölümsüzü değil, insan soyluyu kurtarıyoruz. İnsanlar el parmaklarını çaprazlar ve birbirlerine bol şans dilerler. Ben sadece onları örnek alıyorum," dedi Kalona. "Ayrıca, alabileceğimiz her tür yardımı kullanabileceğimize inanıyorum. Ve bu biraz da şans demekse, kabul ederim."

"Ben de öyle." Thanatos elini ona uzattı. "Bu gecenin sonucu her ne olursa olsun, bana ve benim üzerimden Nyx'e yeminine bağlı kalacağını biliyorum. Kutsanmanı diliyorum, Kalona."

Kalona, Yüksek Rahibe'nin kolunu tuttu ve önünde saygıyla eğildi.

"Uğurlar olsun, Yüksek Rahibe."

Thanatos, Beşinci Cadde'yi aşıp Stark'ın muhafızlığını yaptığı, Damien'ın beklediği karanlık sokak arasına girerken Kalona da göğe yükseldi. Doğu duvarının taş payandalarından birine tüneyerek olanları yukarıdan izledi. Thanatos'un sesinin net bir şekilde ona kadar ulaşmasına şaşırmıştı. Hemen ardından şaşkınlığı yerini ihtiyata bıraktı. Yüksek Rahibe'nin sihrinin gücü ortadaydı ve eğer Kalona duyabiliyorsa, pekâlâ bir insan soylu da duyabilirdi.

"Gel hava, bu gecenin çemberine gel,

Koru, savun, burada ol ve her şeyi duy."

Thanatos kibriti çakınca sarı mum alev alarak Damien'ın ciddi yüzünü aydınlattı. Stark elinde ok ve yayıyla Damien'ın karşısında duruyordu. Yüksek Rahibe yeniden yürümeye başlayıp hızla sokak arasından dışarı çıkarak Mayo binasının ön tarafına yönelirken, Kalona havada bekliyordu. Thanatos, eli cübbesinin cebinde, arkasında tuzdan bir iz bırakıyordu. Şık lobi girişindeki ışıklar minik kristallerden yansıyor ve yukarıdan bakılınca, Thanatos pırlantalardan bir yol çiziyormuş gibi görünüyordu.

Thanatos, Darius ve Shaunee'nin oturdukları küçük, yuvarlak masaya yaklaştı. Genç çaylak çantasını önüne koyarak kırmızı mumu yoldan geçenlerin bakışlarından gizlemişti.

"Gel ateş, bu gecenin çemberine gel.
İhtiyaçlarımız için güç ve sabır ver."

Kibrit daha Thanatos çakmadan alev alarak kırmızı mumu duyulabilir bir sesle tutuşturdu.

Kalona yüzünü buruşturdu. Elementlerin kendilerini gösteriyor olmaları iyiydi ama keşke biraz daha sessiz olsalardı.

Thanatos peşinde tuzla hızla binanın etrafını dolaştı ve Cheyenne Caddesi boyunca uzanan kaldırıma ulaştı. Binanın sokak arasına bakan tarafı gibi bu tarafta da dokuz katın yarısına kadar çıkan payandalar vardı ve Kalona aşağıda bir çalılığın ortasına bağdaş kurmuş olan ufak tefek çaylağa, tünediği bu payandalardan baktı. Shaylin öyle iyi gizlenmişti ki Thanatos az kalsın yanından geçip gidecekti. Kalona çocuğu

onaylayarak başını salladı. "Genç," diye mırıldandı. "Ama cin gibi. Nyx ona yetenek bahşetmekte yanılmamış."

"Gel, su, bu gecenin çemberine gel.
Ak, yıka, doldur, güçlendir, görevin budur."

Mavi mum, Shaunee'nin mumu gibi bir anda tutuşmadı ama istikrarlı bir şekilde yanmaya başladı ve Kalona ona kadar yükselen, serin bahar sağanaklarının kokusunu duydu.

Yüksek Rahibe'nin arkasından bir kez daha havalandı.

Stevie Rae, yanında Rephaim'le binanın arka tarafında bekliyordu. Thanatos, karanlık ve dik basamakları tırmanmak, teslimat için bekleyen minibüslerin etrafını dolaşmak zorunda kaldı. Kalona havada durup dikkatle izledi. *Rephaim, Stevie Rae'yi koruyor ve ben de oğlumu.* Ancak görünüşe bakılırsa, böyle bir tedbire hiç gerek yoktu. Thanatos, Stevie Rae'nin karşısına dikilirken gece ölüm kadar sessizdi.

"Gel, toprak, bu gecenin çemberine gel,
Tut, ayaklarımız sağlam bassın toprağa."

Yeşil mum titreşerek canlandı. Kalona, mumum titreşen ışığında Rephaim'in yukarı dönük yüzünün anlık görüntüsünü yakaladı. Çocuk, gecenin sonunun olumlu olacağından eminmiş gibi görünüyordu.

Kalona oğlunun inancına sahip olabilmeyi diledi.

Yüksek Rahibe kestirme sokak aralığından ilerleyip Damien'la Stark'ın yanından sessizce ve hızla geçerek Mayo'nun etrafını çevreleyen tuz çemberini tamamlarken, Kalona da onu görüş alanında tutacak şekilde yükseldi. Thanatos binanın girişine ulaşınca sadece yukarı bakmasına yetecek kadar bir süre durdu. Kalona ONEOK Plaza'nın tepesine süzülüp oraya tünemeden önce, Yüksek Rahibe'yle göz göze geldi. Gözetleme noktasından pelerinli Thanatos'un Mayo binasından içeri girişini seyretti. Thanatos sadece birkaç saniye gözden kayboldu ve hemen sonrasında restoranın pencere kenarındaki masalarından birinde oturan Zoey ve Afrodit'le buluşurken Kalona onun koyu renk pelerinini gördü.

Kalona, Thanatos'un sözlerini duyamıyordu ama bu çağrıyı tamamlayan son dizeleri kendi kendine mırıldandı.

"Gel, ruh, bu gecenin çemberine gel.
Bize yaslandığımız kudretinden ver."

Zoey restorana cebinde küçük, mor bir adak mumuyla gelmişti. O ve Afrodit mumu, aksesuar olarak kullandıkları test kitabının arkasına gizlemeyi konuşmuşlardı. Kalona'nın görüş açısı mum ışığını görecek kadar iyi değildi ama çember kurulmuştu ve koruyucu sihrin yapıldığından kesinlikle emindi. Elementlerin gücünü hissetti. Güç, teninde bir elektrik kıvılcımı gibi karıncalandı.

Hayır! Kanatlı ölümsüz geceye haykırmak istiyordu. *Ben sihri hissedebiliyorsam, Neferet de hisseder.* Kalona dehşet verici bir korkuyla, kendi binasıyla Neferet'in çatı dairesinin balko-

nunu birbirinden ayıran alana baktı. Kalın taş korkulukların arkasını göremiyordu. Yükseğe uçup Neferet'in onu görmesi riskini almalı mıydı acaba? *Orada neler oluyordu?*

"Elini çabuk tut, evlat. Hemen yukarı çık ve Neferet'i oyala ki aşağıda çember kurduklarını anlamasın ve hıncı sadece seni hedef alsın. Hepsinin uzaklaşmalarını sağlayacağım. Tsi Sgili seni öldürmeden yaşlı kadını elinden al." Bu dile getirilmemiş bir gerçekti. Kalona bunu biliyor ve Aurox'un da bildiğine inanıyordu. Aurox için kaçış olmayacaktı. Neferet hain aracını bu gece öldürecekti.

Kalona sıcaklığı hissedip Erebus'un cisim kazandığını daha o konuşmadan anladıysa da arkasına dönmedi. Bakışlarını Neferet'in balkonundan ayırmadı.

"Yardımımı kabul etmeye hazır mısın kardeşim?"

"Yardımına neden ihtiyacım olsun ki. Ben her zaman daha iyi bir savaşçı oldum," dedi Kalona.

"Belki daha iyi bir savaşçısın ama daha iyi bir refakatçi değilsin."

Kalona'nın oltaya gelmeye niyeti yoktu. "O benim değil, senin unvanındı. Tanrıçana dön. Bu akşam seninle tartışacak ne zamanım ne de sabrım var."

"Karanlık ikimizden birden beslenemez." Erebus'un sesi hissizdi. "Oraya birlikte uçarsak yaşlı kadını kurtarıp sevdiklerine döndürebiliriz. Neferet bizi durduramaz."

Kalona hem kardeşine bakıp hem de balkonu görüş alanında tutabileceği şekilde döndü. "Bunu neden yapasın?"

"Elbette, istediğimi elde etmek için," dedi Erebus.

"Neymiş o?"

"Senin Gece Evi'nden, her tür Gece Evi'nden gitmen. Vampirler senin halkın değil. Başka bir yerde bir sonsuzluk yarat ve bu çocukları Gece'ye ve Güneş'e bırak."

"Ben Ölümün Savaşçısı olmaya yemin ettim ve yeminimi çiğnemeyeceğim."

"Daha önce bir kez yemin çiğnedin. Bir defadan daha ne çıkar?"

"Bir daha asla yeminimi çiğnemeyeceğim." Kalona'nın öfkesi, etraflarını saran havanın ay ışığının soğuk gücüyle kıpırdanmasına neden oldu. Soğuk hava kardeşinin altın kanatlarının sıcağının üstünden akarken Erebus'un güneşle kutsanmış bedeninden bir pus havalandı.

Erebus kanatlarını silkeleyince pus dağılıp gitti. Kalona'ya, "Her zamanki gibi sadece kendini düşünüyorsun," diye tısladı.

Kalona tiksintiyle başını salladı. "Yaşlı bir kadının hayatına karşılık pazarlık şartlarını duysa Nyx ne düşünürdü acaba?"

Erebus homurdandı. "Bana yaşlı bir kadının hayatından bahseden sen misin? Sürgünde geçirdiğin yüzyıllar içinde yaşlı, genç kaç kadını mahvettin?"

"Nyx burada olduğunu bilmiyor." Kalona kardeşine arkasını döndü. "Ben sürüldüm. Yeminini çiğnemiş biriyim. Ama yine de seni bulacak olsa, Tanrıça'nın bu yaptığın şeyden nefret edeceğini adım gibi biliyorum."

"Benim Tanrıçam asıl senden nefret ediyor!"

Kalona kardeşinin gidişini izlemedi. Sıcaklığının ve kötülüğünün yokluğu Erebus'un Öteki Âlem'e dönüşü için yeterli kanıttı.

Kalona sessizce karşıdaki balkona bakmayı sürdürdü. Thanatos'un, nöbetinde ona katılması çok sürmedi.

"Çember açık. Sihir kuruldu. Artık yapabileceğimiz tek şey beklemek," dedi Thanatos.

Kalona, "Ve izlemek," diye onaylarken içinden *ve görmek* diye geçirdi.

Aurox

Aurox koruyucu sihrin kurulduğunu hissetti ve bunun ne anlama geldiğini hemen anladı. Hiç tereddüt etmeden asansöre yürüdü ve çatı katının düğmesine bastı. Kapanan kapılara, "Çabuk, lütfen çabuk!" diye bağırdı. *Fazla ağır! Şu anda orada olmam gerek. Ben sihri hissedebiliyorsam, o da hissedebilir.* Aurox yumruklarını ağır ağır hareket eden asansörün duvarlarına indirmek istedi. İçi sıcak ve yoğun bir hisle doldu. Canavar kıpırdandı.

Aurox dondu. Panikle nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Zihninde aynı nakarat dönüp duruyordu: *Canavarı kontrol et... Canavarı kontrol et...* Elementler onu asansör en sonunda çatı dairesine ulaşıp kapılar ağır ağır açılınca buldular. Bir enerji hücumuyla onu güç ve sükûnetle doldurarak canavarın hararetini bastırdılar.

Derin bir rahatlama ve yenilenen bir güvenle kaygan ve parlak mermer hole adım attı. Havada Neferet'in kanının ko-

kusu hissediliyordu. Aurox bir an anlamadı. Yoksa Büyükanne Kızılkuş, Rahibe'yi yaralamayı başarmış mıydı?

Ardından kahkahayı ve Karanlık filizlerinin beslenirken çıkardıkları tanıdık sesleri duydu. Ayrıca acı çeken bir kadının korkunç iniltileri de kulağına geldi. Aurox gücünü topladı ve elementlerin desteğinden cesaret alarak hızla ve sessizce çatı dairesinin salonuna girdi.

Aurox göreceklerine hazırlıklı olduğunu sanmıştı. Neferet'in Büyükanne Kızılkuş'u Karanlık kafesine kapattığını biliyordu. Büyükannenin korkmuş ve incinmiş olacağını da, fakat hayal ettiğinden çok daha beterdi. Büyükanneye sadece bir kez baktı ve acı dolu gözlerinde sadece bir an duraksadı. Dikkatini odaklayacağı kişi Neferet'ti.

Neferet, Aurox'un orada olduğunu bile bilmiyor gibiydi. Yarım bir daire biçimindeki büyük siyah köşe takımına uzanmıştı. Kolları, avuçları yukarı bakacak şekilde iki yana açılmıştı ve gülüyordu. Karanlık filizleri dört bir yanındaydı ve Neferet'in kanayan bileklerine ulaşma telaşıyla minderlerin üstünde kıvranarak birbirleriyle âdeta yarışıyorlardı. Bir ağız teninden uzaklaşınca yerini hemen bir yenisi alıyordu. Aurox şişmiş filizin, büyükanneyi tutan kafese doğru kıvrılarak süzülmesini ve orada yaşlı kadının Kalona'nın yakın zamanda iyileşen bıçak gibi kamçı izlerinin aynısını taşıyan tenini hiç durmadan kesmeye devam eden türdeşlerine katılmasını izledi. Aurox, büyükannenin Kalona kadar şanslı olmayacağını biliyordu.

Uzun adımlarla Neferet'in yanına gitti ve dizlerinin üstüne indi. "Rahibem! Sana döndüm!"

Neferet'in başı arkaya devrilmişti. Aurox'un sesini duyunca kaldırdı. Odaklanmakta güçlük çeker gibi gözlerini kısarak baktı ve hemen ardından tanımanın verdiği şaşkınlıkla gözleri iri iri açıldı. Vücudunun uyuşuk halini yalanlar gibi tek bir hamleyle yeni beslenmiş filizlerden birini alıp Aurox'a fırlattı. Yılanımsı yaratık Aurox'un göğsüne isabet etti, gömleğini yırtarak tenini parçaladı.

Neferet, "Geç kaldın!" diye haykırdı.

Aurox sinmedi. "Beni affet, Rahibem. Kafam karıştı. Sana dönüş yolunu bulamadım." Aurox, Neferet'in inanmasının en olası olduğuna karar verdiği bahaneyi dile getirmişti.

Neferet doğruldu ve filizleri usulca bileklerinden uzaklaştırarak sevgili evlatlarını teskin etmek ister gibi okşamaya başladı.

"Buyruğumu yok saydın. Canavarın kontrolünü ele geçirmek için kurban vermem gerekti ama sen beni hayal kırıklığına uğrattın." Aurox'un üstüne bir filiz daha attı. Aurox'un kolunun üst kısmında ince, kırmızı bir kesik açıldı.

Acı katlanmıştı. Canavar acıyı hissetti ve kıpırdanmaya başladı. Aurox gözlerini yumdu ve zihninde ışık saçan çemberi ve koruyucu ışıltısıyla etrafını saran korumasını canlandırdı.

Canavar istemeyerek yatıştı.

Aurox güçlenerek gözlerini açtı ve Neferet'e yakardı. "Ben buyruğunu yok saymadım! Başarısızlığımın nedeni çemberin kurulması ve Ölümün canlanmasıydı. Rahibe, sana Işığın istilasını ve Thanatos'un ortaya çıkardığı gücü tarif edemem. Canavarı etkiledi. Onu ortaya çıkaramadım."

"Ama ben yapabildim. Sen Rephaim'i yok etmeyi ve çemberi bozmayı başaramadıktan sonra bile." Neferet üzerine bir filiz daha attı. Bu seferki Aurox'u kesmekle kalmadı. Boynuna sarıldı ve ondan beslenmeye başladı.

Aurox korkup sinmediyse de canavar içinde kükredi. Ancak sesi suyun serin akışında boğulup güçlü bir esintiyle dağıldı.

Karanlıktan bedeninden beslenmeyi sürdürürken hiç kıpırdamadan duran Aurox, "O, Ejderha Lankford'un hatasıydı. Rephaim'i koruyordu," dedi.

Neferet sıkıntıyla başını salladı. "Ejderha'nın orada olmaması gerekiyordu. Anastasia'nın ölümünün onu dağıttığını sanıyordum. Ne yazık ki yanılmışım." İç geçirdi. "Yine de Ejderha öldükten *sonra* Rephaim'i neden öldürmediğini anlamıyorum."

"Söylediğim gibiydi, Rahibem. Sihir bana korkunç bir şey yaptı. Kendim değildim. Canavarın üstünde kontrolüm kalmamıştı. Kılıç Ustası'nı boynuzladıktan sonra onu kalmaya ve Rephaim'in işini bitirmeye zorlayamadım. Kaçtı ve ben onu durduramadım. Ancak bugün kendime gelebildim ve kendimi bulur bulmaz tekrar sana geldim."

Neferet kaşlarını çattı. "Gelebileceğin bir kendin olduğunu sanmıyorum ya. Sanırım bu tür şeyleri beklemeliyim. Kusurlu kurban, defolu araç." Aurox'tan çok kendi kendiyle konuşur gibiydi. "Pekâlâ, sonu o kadar da kötü olmadı." Yeniden Aurox'la konuşmaya başlamıştı. "Ejderha Lankford'un can sıkacak kadar onurlu hayatına son verdin. İfşa ritüelini durdurmadın ve bu yüzden Vampir Yüksek Konseyi tarafından kovuldum ama buna çok da aldırmadığıma karar vermiş

bulunuyorum. Oynayacak insan soylularım ve bir avuç vampirim olduğu sürece sorun yok." Öne eğildi ve Aurox'a kan içindeki elini uzattı. "Yani, affedildin."

Aurox elini tuttu ve üzerine doğru eğilerek, "Teşekkürler, Rahibem," dedi.

Boynundan beslenmekte olan filiz karanlık ağzını Aurox'un teninden ayırıp Neferet'in elinin üstüne indi ve karnının yakınına kıvrılmak üzere kolundan yukarı doğru kaydı.

"Aslında, geri dönmen aklıma bir fikir getirdi. Ejderha Lankford eşinin ölümüyle neredeyse dağılmıştı. Birinin duyguları üzerinde bu denli kontrol sahibi olmasına izin vermek acınası bir durum ve gerçek bir zayıflık. Ama her neyse. Ejderha olgun ve bilgeydi ama yine de Anastasia'nın ölümü onu neredeyse yok etti. Zoey Kızılkuş ise ne olgun ne de bilge. Kalona aptallık ederek insanını öldürdüğünde Zoey paramparça oldu ve az kalsın ondan kurtuluyordum." Neferet kana bulanmış parmağını çenesine vurdu. Bakışları Aurox'tan, odanın bir köşesinde Karanlığın gittikçe daralan kafesinde duran Sylvia Kızılkuş'a çevrildi. "Sylvia, sen öldüğün zaman, küçük zavallı *u-we-tsi-a-ge-ya*'nın nasıl yıkılacağını tahmin edebiliyor musun?"

Büyükannenin sesi güçsüz ve acıyla bezeliydi ama hiç tereddüt etmeden konuştu. "Zoey sandığından daha güçlüdür. Sevgiyi hafife alıyorsun. Sanırım bunun nedeni kendine sevgiyi tanıma iznini hiç vermemiş olman."

"Aptalmışım gibi beni kontrol etmesine hiç izin vermedim!" Neferet'in gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu.

Aurox, büyükanneye, *ona zıt gitme*, diye yalvarmak istedi. *Ben seni kurtarana kadar sessiz kal.*

Büyükanne sessiz kalmadı. "Sevgiyi kabul etmek seni aptal yapmaz. İnsan yapar ve sen kesinlikle bu değilsin, Tsi Sgili. Sen sadece insanlığa karşı zafer kazanmaktan mutlu oluyorsun çünkü dönüştüğün şey lekeli ve kesinlikle sevilmeyecek bir şey."

Aurox yaşlı kadının sözlerinin Neferet'i derinden etkilediğini görebiliyordu. Tsi Sgili ayağa kalktı ve ona sürüngen havası veren bir bakışla Aurox'a emretti. "Araç, canavarı çağır ve Sylvia Kızılkuş'u öldür!"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Aurox

Her ne kadar büyükanneye yaklaşmak için buyruğa ihtiyacı olsa da sözcükler Aurox'un midesinin kasılmasına ve kalp atışının hızlanmasına neden oldu. Ayağa kalktı ve Karanlık filizlerinden oluşan kafese yaklaştı.

"Boynunu kır, yeter. Vücuduna çocuklarımın verdiğinden daha fazla zarar verme. Zoey'nin onu teşhis etmesini isterim."

"Evet, Rahibe," dedi Aurox duygusuz bir sesle.

Kafesin altındaki halıyı lekeleyen, pıhtılaşmaya yüz tutmuş kan gölüne ve birikmiş turkuvaz parçalarına bakmadı. Büyükanne Kızılkuş'a baktı. Aurox ona tek bir bakışla korkmaması gerektiğini, onu asla incitmeyeceğini anlatmaya çalıştı. Ona dudaklarını oynatarak iki kelime söyledi. *Kaç. Balkona.*

Büyükannenin gözleri onunkileri bir an olsun terk etmedi. Başını eğdi ve, "Gündoğumunu ve lavantayı özleyeceğim. Ve *u-we-tsi-ya-ga*'mı. Ama ölüm beni korkutmuyor."

Aurox kafese neredeyse ulaşacak mesafedeydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Filizler ona açılacaklardı. Büyükanne kaçacaktı. Aurox peşine düşecek, bedenini büyükanneyle Neferet'in kıvranan çocuklarının arasına siper edip onu dışarıda –balkonda– yakalayacak ve Kalona alıp güvenli bir ortama uçurana kadar kollarında tutacaktı.

Ardından elementler onu terk edecek ve canavarın kendi özgürlüğü için savaşma zamanı gelecekti. Aurox'un kazanacağından pek fazla umudu yoktu ama Büyükanne Kızılkuş'u kurtarma fikrinin başlı başına bir zafer olacağı düşüncesine tutunuyordu. Aurox filizleri aralamak için ellerini kaldırdı.

"Neden canavarı çağırmadın?" Neferet'in sesi sadece birkaç santim uzağındaydı.

Büyükanne, Aurox'un omzunun üstünden bakarak sinmişti.

Aurox arkasına döndü. Neferet oradaydı ve kıvrılıp bükülen filizlerden oluşan bir ağın üstünde havada süzülüyordu. Aurox ayaklarını göremedi. Dizden aşağısı uzun zamandan beri beslediği Karanlık çocukların bir parçasına dönüşmüş gibiydi.

İşte o zaman korkuyu hissetti. İçinde bir kış rüzgârı misali titreyen korkuyu. Ateş içinde bir sıcaklık dalgası gönderdi ve Aurox sesini bulabildi. "Rahibe, canavar buyruklarımı ifşa ritüelinden önce olduğu gibi dinlemiyor. Ama yaşlı bir kadının boynunu kırmak için ona ihtiyacım yok."

"Ama ben canavarlardan keyif alıyorum. Onu ortaya çıkarmana yardım edeceğim." Neferet sokan bir yılan gibi hızla Aurox'u tokatladı.

Canavar titreşti ve toprak yakıcı ateşi yatıştırarak Aurox'a canavarın kontrolünü geri verdi.

Neferet'in kaşları kalkmıştı. "İlginç değil mi? Yaratığın varlığının en ufak bir zerresini dahi hissetmiyorum." Karanlık ağı onu Aurox'a daha da yaklaştırdı. Aurox nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Çürük et yemiş gibi kokuşmuştu. Neferet ona doğru eğilip sevgilisiymiş gibi kollarını sarınca kendini geri kaçmamak için zor tuttu. "Ama ne hissediyorum, biliyor musun?"

Aurox konuşamadı. Sadece başını sallamakla yetindi.

"Söyleyeyim." Neferet sivri tırnağını Aurox'un yanağından aşağı kaydırdı. Kan yüzünü gösterince Aurox'un etrafını saran filizler titreşerek tepki verdiler. "İhanet hissediyorum." Neferet bu kez elini bir pençe gibi kullanarak bir tokat daha indirdi ve yüzünden daha fazla kan akmasına neden oldu. "Sen bana armağan olarak yaratılmış bir araçsın. Benim buyruğumdasın. Canavarı çağırmak bana düşer." Neferet ona tekrar vurarak biraz daha kan çekti. Canavar kıpırdandı ama ruh Aurox'u güçlendirdi ve kontrolü elinde tutmasına izin verdi.

"Ruh? Ruh senin içinde nasıl var olabilir?" Neferet ona tepeden bakarken hiddeti çocuklarının sayıca katlanmasına ve yayılmasına neden olmuştu. "Saldırın!" Tsi Sgili, Aurox'un üzerine bir Karanlık filizi savurdu. Aurox bu defa darbeyi engellemek için kolunu kaldırdı. Filiz kolunun alt kısmında bir kesik açtı. Canavar, Aurox'un acısından beslenerek titreşti.

Aynı anda dört element sakinleştirici ruha katıldı. Su yatıştırdı, hava serinletti, toprak sağlamlaştırdı ve ateş güç verdi.

Neferet'in öfkesi korkunçtu. "Elementler seninle. O kaltak Zoey ve çemberi nerede?"

Aurox, "Senden uzakta ve güvende!" diye haykırarak arkasını döndü ve Karanlığın kafesini parçalayarak açtı. Büyükanne Kızılkuş'u kollarının arasına alarak koştu.

"Vurun! Kesin! Aurox'a katlanılmayacak acılar vermenizi istiyorum!"

Filizler Aurox'u ayak bileklerinden yakaladılar ve derin yaralar açarak tökezlemesine neden oldular. Büyükanne Kızılkuş'u düşürdü. Yaşlı kadın haykırdı: "Aurox!"

Aurox cevap vermeye, büyükanneye açık balkon kapısına koşmasını söylemeye çalıştı ama Neferet ondan önce davranarak sihri bir nefeste tamamladı.

"Karanlıktan yapılma canavar, çık ortaya! Emrime itaat et!"

Aurox karanlık filizler tarafından âdeta yutulmuştu. Onu sadece kesmekle kalmıyor, bedenlerini ona bastırıyorlardı. Aurox'un teni dalgalanmaya ve korkunç, yılanımsı yaratıkları içine çekmeye başladı. Acı tüm vücudunu sarmıştı. Kalbinin her delice atışıyla vücudunda Karanlık atmaya başladı. Ta ki elementleri kaçırıp canavarı uyandırana dek.

Büyükanne Kızılkuş hıçkırarak ona uzanıyordu. Acı dayanılmazdı ve korkunç bir sarsılışla bedeni değişmeye başladı. Aurox, "Hayır! Git!" diye haykırmayı başardı. Sesi değişmişti. Bu, inanılmaz derecede güçlü ve insanlıktan tamamen çıkmış bir sesti.

Acı, hiddet ve çaresizlikten doğan canavar ortaya çıktı.

Yaşlı kadın ayağa kalktı ve balkonun kırık kapısına doğru topallamaya başladı.

Neferet, "Öldür onu! Hemen!" diye emretti.

Canavar kükreyerek itaat ederken Aurox zihninden arda kalanla haykırdı.

Zoey

Üçüncü şampanyasını sipariş eden Afrodit'e kafamı salladım. "Nasıl içebiliyorsun?"

"Yirmi beş yaşındaki Anastasia Beaverhousen olduğumu gösteren sahte kimliğimle."

Gözlerimi devirdim.

"Ah, tamam. Aslında adım Kitina Maria Bartovick."

Gözlerimi bir kez daha devirerek, "Ve bu bariz biçimde daha az sahte bir isim," dedim.

"Her neyse. İşe yarıyor."

"Zilyonlarca şampanya kadehi hakkında söylemek istediğim esas şeyi kaçırdın."

"Hayır kaçırmadım ama sen espri duygunu elinden kaçırmış durumdasın." Pembe köpüklü sıvıdan bir yudum aldı. "Bu arada, birden berbat görünmeye başladın. Bu da ne böyle?"

Elimi alnıma sürttüm. Elim titriyordu. Midem beni öldürecekti.

Afrodit açık duran geometri kitabıyla ilgilenir gibi bana doğru eğildi ve "Eğer kan öksürmeye başlar ve ölürsen, bu gecenin planını cidden mahvedersin," diye fısıldadı.

"Öldüğüm falan yok. Ben sadece..." İçim bir enerji hücumuyla dolunca cümlem yarıda kaldı. "Ah, hayır!"

"Ne oldu?"

"Ruh. Elementim geri döndü." Telefonumda Thanatos'un numarasını tuşlamaya başlamıştım bile." Geniş ön camdan ona da bir şey çarpmış gibi Shaunee'nin omuzlarının dikildiğini gördüm ve etrafındaki havanın ateş kıvılcımlarıyla dolduğuna yemin edebilirdim. Arkasına döndü. Göz göze geldik. Mumunu eline aldı.

Thanatos ilk çalışta açtı. "Kalona büyükannemi aldı mı?" diye sordum.

"Hayır, ondan en ufak bir işaret yok. Zoey, sen..." Telefonu yüzüne kapattım ve küçük, mor adak mumunu elime aldım.

"Güvende değil miymiş?"

"Hayır." Ayağa fırlamıştım bile. "Ben yukarı gidiyorum." Bana itiraz edecek mi diye beklemeden restorandan dışarı fırladım ve lobideki asansörlere koştum. Shaunee ve Darius beni orada buldu. Shaunee'nin mumu elindeydi. Alevi benim adak mumumdan daha parlak yanıyordu ama her iki mum da henüz yanıyordu.

"Ateş geri döndü," dedi Shaunee.

Yukarı düğmesine bastım. "Biliyorum. Büyükannem hâlâ yukarıda."

Stark, hemen arkasında Damien'la koşarak lobiye girdi. Damien'ın mumu da elindeydi. "Hava geri geldi. Ruh ve ateş de geldi mi?"

Başımla onayladım ve Stark'a döndüm. "Büyükannem çıkmadı. Yukarı gidiyorum."

"Bensiz hiçbir yere gidemezsin," dedi Stark.

"Ya da bensiz," dedi Stevie Rae. Stevie Rae'nin yüzü kıpkırmızıydı ama yanan mumunu sıkı sıkı tutuyordu.

Koşarak ve eliyle mavi mumunun alevini koruyarak lobiye girdiğinde Shaylin korkmuş ve afallamış görünüyordu. "Bir şey oldu. Su bana geri geldi ama Thanatos çemberi kapatmadı. Buraya gelmemin iyi olacağına karar verdim."

"İyi yaptın," dedim. "Pekâlâ, bakın." Asansör kapıları açıldı ve içeri girdim. "Aurox kontrolü kaybetti. Büyük olasılıkla Neferet'in yaptığı berbat bir şey yüzünden. Stark ve ben, o berbat şeyin büyükannemi öldürmesine engel olmak için yukarı çıkıyoruz. Siz burada kalın. Mumlarınızın sönmesine izin vermeyin. Çemberi açık tutun."

Shaunee kararlı adımlarla asansöre girerken, "Hayatta olmaz," dedi. "Sen gidiyorsan, ateş de geliyor."

"Hepimiz geliyoruz," dedi Stevie Rae.

"Canı cehenneme. Ben de geliyorum," dedi Afrodit.

Ve hepsi buydu. Tüm arkadaşlarımla asansöre tıkıştım. Çatı katının düğmesine bastım.

Afrodit, "Bu kapılar açılınca ciddi bir hengameyle karşı karşıya kalacağımızı biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

Darius ona, "Çemberin içinde, Zoey'nin yakınında kal," dedi. İki elinde birer bıçak vardı.

Stark okunu yaya yerleştirdi. Mumsuz elimi koluna yerleştirdim. "Mecbur kalmadıkça Aurox'u öldürme."

"Zoey, o, Aurox olmayacak. Canavar olacak. Bunu unutma," dedi.

Başımla onayladım. "Unutmam. Sen de seni sevdiğimi unutma."

"Her zaman," dedi.

Asansörün kapıları boş bir hole açıldı. Hep birlikte, mumlarımız ellerimizde, çemberi açık tutarak asansörden indik.

Kan kokusu yüzüme çarptı. Korkunç çekimine lavanta ve ne olduğunu anlayamadığım bir şey daha karışmıştı. Bana büyükannemin çiftliğinin kıyısındaki kayalıkları hatırlatan bir şey.

"Turkuvaz," dedi Stevie Rae. "Kokusunu alabiliyorum."

Ve ardından, büyükannemin Aurox'un adını seslendiğini, ardından gelen haykırışı, korkunç kükremeyi ve Neferet'in açık emrini duydum: "Öldür onu! Hemen!"

Çatı dairesine koştum. "Hava, ateş, su, toprak, ruh! Canavarı durdurun!"

Tamamen teninin altında uyuyan canavara dönüşmüş Aurox, büyükannemin üzerine atılırken göz kamaştırıcı bir parlama oldu. Elementlerin gücü enerjiyle titreşerek onu kafese aldılar. Canavar büyükannemin etrafında dönerken ağzından tükürükler ve kan saçarak hiddetle kükredi.

"U-we-tsi-a-ge-ya!"

"Balkona çık!" Büyükannemin arkasında, yerde cam kırıkları vardı ve ötesinde, ay ışığının aydınlattığı ve Kalona'nın kanatları açık halde konmak üzere olduğu çatı balkonunu görebiliyordum.

"Hayır! Bu defa olmaz!" Neferet aniden grubumun karşısına dikiliverdi. "Kapıyı mühürleyin!" Neferet'in emriyle kırık kapıda büyükannemin geçişini kapatan siyah bir ağ oluşuverdi. Ardından Neferet bize döndü. "Bu kez benim evimdesiniz ve ben kırmızı çaylak ya da vampirleri evime davet etmiyorum!"

Shaylin ve Stark'la birlikte ayakları yerden kesilip Shaylin'in haykıracağı bir sertlikle asansörün kapısına doğru fırlatılırlarken, Stevie Rae, "Ah, hayır!" diye haykırdı. İkisi de mumlarını düşürmüşlerdi. Çember bozulmuştu.

Vücudu metal kapılara yaslı halde tutulurken Stark büyük bir acı çeker gibi, "Zoey!" diye seslendi.

"Durdurun şunu!" diye haykırdı Shaylin.

Neler olduğunu anladım. Kırmızı vampirlerde farklı kurallar geçerliydi. Güneş onları yakıyordu. İnsanların zihinlerini kontrol edebiliyorlardı. Ve davet edilmeden bir eve giremezlerdi.

Afrodit de bu kuralları iyi biliyordu. Asansöre koşup düğmeye bastı. Kapı açılınca üçü telaşla kabine girdiler. Ayağa ilk kalkan Stark oldu. Rephaim'e, "Bana yayımı getir!" diye seslendi.

"Hayır, yayının sende olmamasını tercih ederim," dedi Neferet. Elini sallayınca karanlık ve yapış yapış bir şey Rephaim'i yere serdi. "Ama siz üçünüzün izlemesini tercih ederim." Parmaklarını kıpırdatınca asansör kapısının etrafı onu açık tutan bir ağla kaplandı. Ardından, Neferet bana döndü. "Büyükannene katılman ne büyük incelik. Biraz eğlenelim mi, ne dersin? Araç, yaşlı kadını öldür!"

Neferet'in emri canavarda kamçı etkisi yarattı. Kükredi ve elementlere karşı direnmeye başladı.

Ve elementler pes etmeye başladılar.

Mumumu bırakıp ellerimi uzattım. Damien sağ, Shaunee sol elimi tuttu.

"Ruh, tut onu!" diye haykırdım.

"Hava, çarp ona!" dedi Damien.

"Ateş, yak onu!" diye ekledi Shaunee.

Canavarın etrafındaki enerji balonu kıpırdanınca bir an dayanacak sandım. Hemen sonra Neferet'in sesi bir kez daha duyuldu.

"İçimdeki ilahî Karanlıktan olma çocuklarım,

Öne çıkın ve alınsın intikamım!"

Canavarın teni titreşti, büküldü ve kükrerken ağzından korkunç derecede çirkin yaratıklar püskürdü. Elementlerin güç balonuna saldırdılar. Mideme bir yumruk yemiş gibi tükendiğimi hissettim. Shaunee haykırdı. Damien'ın acıyla iç geçirdiğini duydum. Her ikisi de ellerimi sıkı sıkı tutmayı sürdürüyorlardı.

"Ruh, dayan!"

"Hava, dayan!"

"Ateş, dayan!"

Üçümüz de çabalıyorduk ama kaybettiğimizi biliyordum. Karanlığın yaratıkları çok kalabalıktı. Fazla güçlüydüler. Kırık bir çember onları tutamazdı.

"Zoey! Git!" Büyükannem balkona kaçışının önünü kesen ağın önünde yerde tortop olmuştu. Kalona'nın diğer tarafta

Karanlıkla öfkeyle çarpıştığını görebiliyordum. Yırtıyor, parçalıyor, kesiyordu. İlerleme kaydediyordu ama yeterince hızlı olmadığını biliyordum.

"Büyükanne, bana gel."

"Yapamam, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Çok güçsüzüm."

Stevie asansörden, "Dene! Denemelisin!" diye seslendi.

Büyükannem bize doğru emeklemeye başladı.

Neferet bir kahkaha attı. "Ne kadar eğlenceli. Bu kadar büyük bir kısmınızı aynı anda bitireceğim aklıma gelmezdi. Hatta bu beni Kalona'dan bile kurtaracak. Yüksek Konsey, Kalona'nın asileşip bana saldırdığını ve siz beni kurtarmaya gelince hepinizi öldürdüğünü duyunca gerçekten şaşkına dönecek." Dev yuvarlak kanepenin arkasında bacak bacak üstüne atmış ve elini bir hanımefendi gibi dizine koymuş halde oturuyordu. Uzun siyah elbisesi ayaklarını örtüyordu ama bir tuhaflık vardı. Neferet kıpırdamıyordu ama elbisenin kumaşı olduğu yerde durmuyordu. Ürperdim. Sanki her yeri böceklerle kaplanmıştı.

"Buna kimse inanmaz. Thanatos buradaydı. O bizim şahidimiz," dedim.

"Kalona'nın önce Yüksek Rahibesine sırt çevirmesi ne üzücü," dedi Neferet.

"Bu, yanına kalmayacak!" diye bağırdım.

Gülerek parmağıyla, "buraya gel" işareti yaptı. Canavarın vücudundan gelen yaratıklar baloncuğa yenilenmiş bir güçle saldırdılar.

Shaunee sendeleyince eli elimden kurtuldu. Canavarı tutan element gücü hafifledi.

"Üzgünüm, Zoey. Ayak uyduramıyorum." Damien elimi bıraktı ve acı çekerek dizlerinin üstüne indi.

Baloncuk titreşti.

İçimde korkunç bir çekilme hissettim ve ruhu birazdan kaybedeceğimi ve canavarın özgür kalacağını anladım.

"Büyü artık, Zoey. Bu defa günü kurtaramayacaksın!" dedi Neferet.

Stark arkamdan sesleniyordu. Darius ve Rephaim yan yana açık asansör kapısında duruyor ve içeri süzülmeye çalışan Karanlık filizleriyle mücadele ediyorlardı.

Ancak bütün bunlar bana fazla uzak geliyordu çünkü zihnimde, Neferet'in son sözleri yankılanıp duruyordu. Günü kurtarmak... Günü kurtarmak... Günü kurtarmak...

Ve sonra hatırladım. Bir şiir değil. Bir sihir!

Ruhun içimden koparıldığını hissettim ve ileri doğru bir adım attım. Kot pantolonumun cebinden katlı mor kağıdı çıkardım ve bunu yaparken kâhin taşım da ısındı.

Kendimi sorgulayacak zamanım yoktu. Sadece eyleme geçmek için zamanım vardı. Taşı boynumda tutan zincire asılıp bir kalkan gibi önüme kaldırdım ve panik ve güçle yükselen bir sesle şiiri okudum.

"Eski ayna

Sihirli ayna

Grinin gölgeleri

Saklanmış

Yasaklanmış

İçinde, uzakta

Pus aralansın

Sihir öpsün

Periyi çağır

Geçmişi ortaya çıkar

Sihir yapıldı

Günü kurtardım!"

Kâhin taşından bakınca, dünyanın tamamen değiştiğini gördüm. Artık elimde, küçük can simidi biçiminde bir taş tutmuyordum. Önümde kaygan ve yuvarlak bir yüzeyi olacak şekilde büyümüştü. Odanın yansımasının esrarengiz biçimde yüzeyinde parladığını görene dek ne olduğunu anlamadım.

"Benimle bir aynayla mı mücadele etmeyi düşünüyorsun?"

Tereddüt etmedim. Cevabı biliyordum. "Evet," dedim kararlılıkla. "Yapmayı düşündüğüm şey tam olarak bu." Aynayı iki elimle tutarak Neferet'i yansıtacak şekilde kaldırdım.

Kanepeden kalkmıştı. Bana doğru kayarken ayna yansımasını yakaladı. Acımasız kahkahalar atarak aynaya ilgisizce bakarken birden beden dili değişmeye başladı. Neferet'in başı bir o yana, bir bu yana sallanmaya başladı. Görünmez bir darbe almış gibi arkaya doğru sinerken ağzı aralandı ve ağlamaklı bir ses çıkardı. Ondaki bu değişim karşısında şaşkına dönerek başımı eğdim ve aynadaki yansımasına baktım.

Bu, tanımadığım bir Neferet'ti. Gençti, en çok benim yaşımda görünüyordu. Ayrıca, birinin fena halde hırpaladığını ele veren uzun, yeşil elbisesi yırtık olmasına rağmen hoş, çok hoş görünüyordu. Yüzü kusursuzdu. El sürülmemişti. Ama memeleri ısırılmış gibi görünüyordu. Bilekleri şişmiş ve morluklar içindeydi. Ancak en kötüsü bacaklarının arasını kaplayan ve süzülen kandı.

"Hayır!" Neferet hıçkırdı. "Bir daha olmaz. Asla olmaz!" Çaresizlik içinde ağlayarak yüzünü ellerine gömdü. Tsi Sgili kırık bir şekilde ağlarken Karanlık filizleri dağılmaya başladı.

"Ruh!" Canavarı, solmaya yüz tutmuş bir güç çemberinin içinde tutmayı sürdüren elementime seslendim. "Bırak onu." Sonra aynayı Neferet'e dönük tutarak bir adım öne çıktım. "Aurox!" Haykırışım canavarın başını büyükannemin yere yığıldığı yerden bana çevirmesine neden oldu. "Karanlık seni kontrol etmiyor. Bize dön! Bunu yapabilirsin!" Biçimsiz başını salladı. Ona doğru yürümeyi sürdürdüm. Etrafımda dönmeye başladı. Ay rengi gözlerine bakmaya devam ettim. "Ruh! Onu zapt etme. Yardım et."

Elementin canavarın içine girdiğini hissettim. Canavar sendeleyerek tek dizinin üstüne indi. Kükredi.

"Diren! Sen Karanlıktan yapılma bir yaratıktan çok daha fazlasısın!" Sözcükleri ona doğru savurdum.

Başını kaldırınca bir umut dalgası hissettim. Teni seğiriyor ve bükülüyordu. Değişiyordu!

Stark, "Zoey, dikkat et!" diye haykırdı.

Bakışlarımı Aurox'tan çevirmemle Neferet'in üzerime atıldığını görmem bir oldu. Hâlâ elimdeki aynaya bakıyordu.

Gözlerinden kanlı yaşlar süzülüyordu. Pençemsi elleriyle kendi etini parçalamıştı. Kan içindeki ölümcül ellerini kaldırdı. "Seni kaltak! Her şeyi bana geri getirmene izin vermeyeceğim. Nyx'e lanet olsun ki seni kendi ellerimle öldüreceğim!" Neferet üzerime atıldı.

Aurox ona sert bir darbe indirdi. Hâlâ boynuzları olan bir canavardı ve uzun, beyaz bir uç, Neferet'in göğsüne saplandı. Darbe onları öteye savurdu ve birlikte, Kalona'nın mücadelesinden arda kalan ağa çarpıp geçtiler. Yarı canavar yarı delikanlı biçimindeki Aurox, kıvranan ve çığlıklar atan Neferet'i balkona taşırken kanatlı ölümsüz son anda kenara çekildi. Taş korkuluğa ulaşmaları bir nefeslik zaman bile almadı. Canavarın vücudunun insan üstü gücü korkuluğu yıkıp geçti ve ikisi birlikte çatıdan aşağı uçtular.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Zoey

Aynayı bırakıp ileri doğru koştum. "Kalona! Kurtar onu!" Ölümsüz, daha ben emrimi tamamlamadan harekete geçmişti. Kanatları açık halde kırık korkuluğun üstünden atlayıp gözden kayboldu. Ben de peşinden fırladım ve balkonun kenarında durdum. Aşağı bakınca, Kalona'nın Aurox'un tamamen insana dönüşmüş vücudunu kaldırıma çarpmasına ramak kala yakaladığını gördüm.

Neferet o kadar şanslı değildi. Onu görebiliyordum. Binanın sivri köşesine isabet etmiş ve yuvarlanarak Beşinci Cadde'nin ortasına düşmüştü. Bu yükseklikten kırık bir bebeği andırıyordu. Boynu kırılmıştı. Kol ve bacakları yanlış yönlere bükülmüştü. Başı koyu renk bir kan gölünün ortasındaydı.

Thanatos yanıma gelmiş, Neferet'in arkasından düşmemden korkar gibi beni koluyla sımsıkı sarmıştı. Ve sonra herkes etrafımı sardı. Stark titreyerek aşağıya, Neferet'in bedenine bakmayı sürdürürken beni Thanatos'tan alıp sımsıkı sarıldı.

Kalona, Aurox'la birlikte çatıya kondu. Afrodit büyükanneme yardım etti. Büyükannem elimi tuttu.

"*U-we-tsi-a-ge-ya*'m. Bu korkunç görüntüden uzaklaş."

Yine de gözlerimi kaçırmadım. Bu yüzden, Neferet'in bedeninin sarsılmaya başladığını da gördüm. Her şeyi izledim. Kolları ve bacakları çırpındı. Saçları havalandı. Sırtı yay gibi gerildi ve ardından Tsi Sgili çözülüp gitmiş gibi oldu. Kan içindeki kumaş katlarının arasından binlerce siyah örümcek ortaya çıktı ve kanalizasyon giderinden akarak, karanlıkta gözden kayboldu.

Ardından kafamı çevirdim. Thanatos'a baktım. "Ölmedi."

Soru biçiminde dile getirmesem de Ölümün Yüksek Rahibesi bana cevap verdi.

"Bilmiyorum." Solgun ve sarsılmış bir hali vardı. "Az önce şahit olduğumuz şeyi daha önce ne gördüm ne de hayal ettim."

İçimde müthiş bir sükûnet vardı. Yorgun değildim. Ağlamıyordum. Öfkeli değildim. Sadece çok sakindim. "Sanırım hazırlansak iyi olacak. İçimden bir ses, Neferet'in yeniden üzerimize saldıracağını söylüyor," dedim.

"Evet, Yüksek Rahibe, sana katılıyorum," dedi Thanatos.

Kolumu büyükannemin beline sardım ve bana yaslanmasını sağladım. "Hastaneye gitmen gerek," dedim usulca.

"Hayır, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Sadece eve gitmem gerek."

Hassas gözlerine baktım. "Çok iyi anlıyorum, büyükanne. Stark'la birlikte seni eve götürelim."

"Önce bir şey yapmalısın," dedi Stark.

"Seni öpüp sevdiğini daha sonra da söyleyebilir," dedi Afrodit. "Buradan bir an önce gidelim. Şu örümcek olayı tam bir ödül gibiydi. Bir banyoya ve Xanax'a ihtiyacım var."

Hiçbir şey demedim. Stark'tan tuhaf bir titreşim alıyordum. "Bir dakika durun. Bunu herkesin görmesi gerek." Elimi sıktı ve dairenin içine girdi. Birkaç saniye sonra zincirinden kopan kâhin taşımla geri döndü.

Yine can simidi biçimini almıştı ve zararsız görünüyordu. Öyle olmadığını biliyordum. Bu yüzden Stark taşı bana uzatınca patlamak üzere olan bir bombaymış gibi dikkatle aldım. Tam kot pantolonumun cebine yerleştirecekken Stark beni durdurdu.

"Hayır. Cebine koyma. Kaldır. Aurox'a tut. Sihri tekrarla."

"Ha?" Birden pek yetişkin ve zeki görünemez olmuştum.

"Bana mı?" Bütün gözler Aurox'a çevrildi. Çocuk berbat görünüyordu. Kıyafetleri paramparça, yüzü ve elleri ezik ve kan içindeydi. "Neden bana?"

"Çünkü Neferet'i boynuzlarken, sihirli aynada yansımanı yakaladım. Gördüğüm şeyi herkes görmeli," dedi Stark. "Şu sihri tekrarla, Zoey."

"Yeniden işe yarar mı onu bile bilmiyorum. Şu eski sihir olayı. Tuhaf ve öngörülemez," dedim.

"Sihri tekrarla, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi büyükannem.

"Bende..."

Stark buruşuk kağıdı bana uzattı. "İşte burada."

"Peki, o zaman." Kâhin taşını kaldırıp Aurox'a tuttum. Daha sihri okumaya başlamadan önce, taştan yayılan ısıyı hissediyordum.

"Eski ayna
Sihirli ayna
Grinin gölgeleri
Saklanmış
Yasaklanmış
İçinde, uzakta
Pus aralansın
Sihir öpsün
Periyi çağır
Geçmişi ortaya çıkar
Sihir yapıldı
Günü kurtardım!"

Sesim ilk defasındaki kadar güçlü değildi ama sözcükler güçlü ve netti. Sihrin sonunda kâhin taşı bir kez daha değişti ve genişleyerek doğrudan Aurox'u işaret eden, yansıtıcı bir daireye dönüştü.

"Kahretsin. Doğruymuş," dedi Afrodit. "Bu gerçekten gördüğüm en tuhaf şey ki az tuhaflığa şahit olmamışımdır."

Büyükannem topallayarak Aurox'a yaklaştı. Yanağına dokundu. Aurox gözünde yaşlarla aynaya bakıyordu. Bakışlarını büyükanneme çevirdi.

"Sana inanmakta haklı olduğumu biliyordum, *tsu-ka-nv-s-di-na,*" dedi büyükannem. "Beni kurtardığın için, teşekkürler, evlat." Ardından, ona doğru eğildi ve yanağına yumuşacık bir anne öpücüğü kondurdu.

Stark, "Aynaya bakman gerek, Z," dedi.

"Hayır," dedim. Kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. "Heath'in neye benzediğini biliyorum."

Aurox aynaya bakıyordu. "Yani bu Heath mi?"

"Evet," dedi Stark iç geçirerek. "Bu Heath ve bu bir şekilde dostum olduğun anlamına geliyor."

Aurox hâlâ aynaya bakıyordu ama birden ifadesi değişti. Gülümseyerek, "Seni yeniden gördüğüme sevindim," dedi.

Sesinde bir şey ürpermeme neden oldu.

Ardından Aurox bakışlarını bana çevirdi. "Ve sen?" diye sordu. "Heath senin neyindi?"

Zihnimde bir yığın cevap uçuştu. *Derdimdi, baş belamdı, sevgilimdi, Refakatçimdi, felaketimdi ve sonsuza dek erkek arkadaşımdı.*

Ağzımdan çıkan, "Heath benim insanlığımdı," oldu. "Ve görünüşe bakılırsa, şimdi de senin insanlığın oldu."

Aynayı düşürdüm. Yere çarpmadan önce küçük bir tık sesi duyuldu ve ayna yeniden kâhin taşına dönüştü. Bu defa cebime tıktım.

Büyükannem yanıma gelince kolumu beline sardım. Stark elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve avucumu öptü.

"Endişelenme," dedi usulca. "Her ne olursa olsun, bizim sevgimiz var. Her zaman sevgi."

Son

Şimdilik...